

ДЖОДИ ЕЛЪН МАЛПАС ДО ТОЗИ МЪЖ

Част 3 от „Този мъж“

Превод от английски: Ирина Ценкова, 2016

chitanka.info

*За всички мои брилянтни читатели, които ме
вдъхновяват много повече, отколкото биха могли да
предположат.*

ПЪРВА ГЛАВА

Нервите ми са опънати до скъсване. Не знам защо. Знам, че постъпвам правилно, но, по дяволите, аз съм изтъкана от нерви. Сама съм. Това са първите ми спокойни моменти на размисъл от началото на деня и вероятно и последните. Чаках този малък отрязък от време, молах се за него сред хаоса, който ме обгражда. Нуждая се от този миг да бъда сама със себе си, за да осмисля огромния скок, който правя, и да се опитам да се стегна. Знам, че най-вероятно от днешния ден нататък тези мигове ще бъдат безценни.

Днес е моят сватбен ден.

Това е денят, в който ще се врека на този мъж за остатъка от живота ми. Не че се нуждая от късче хартия или пръстен на ръката си, за да го сторя. Но той има нужда да го направим по този начин. Ето защо само две седмици след като коленичи на терасата в „Луссо“, се омъжвам за него. И сега седя по халат на лежанката в един от частните апартаменти на Имението (същия, в който Джеси ме притисна преди толкова седмици) и се опитвам да събера мислите си.

Омъжвам се в Имението.

В най-големия ден от моя живот ще бъда в луксозния секс рай на моя господар.

Нервна съм не само защото съм булката. Родителите ми, брат ми и някои от роднините ми се разхождат навсякъде из територията на предполагаемото убежище на Джеси. Всички са плъзнали в сградата и около нея и изпадат във възторг от пищното великолепие. Ето защо съм сложила петкилограмов катинар на двойните врати към общата стая. Проверих го милион пъти. Освен това проверих двукратно дали всички дървени, подобни на кръст украси и окачените златни решетъчни рамки са махнати от частните апартаменти. Също така се скарах многократно на армията от служители на Имението. Горките хора трябваше да изтърпят постоянните ми напомняния, че семейството ми не знае нищо. И въпреки това те ми угаждат, само извъртат очи и ме потупват уверяващо или утешително по рамото, но

това изобщо не ме кара да се чувствам по-добре. Не се тревожа толкова за мъжете от семейството ми. Те всички просто ще кацнат на бара и ще се преместят само ако някой настоява да го направят. Обаче мама и леля са съвсем друга история. Майка ми, с любовта си към всичко луксозно, изпада във възторг навсякъде из сградата, внезапно поела ролята на екскурзовод, изгаряща от желание да покаже точно колко е великолепно Имението на Джеси. Искане ми се да не го прави. Искане ми се да беше седнала при татко на бара. Искане ми се да я циментирам на стол и да я наливам с „Гордостта на Марио“ цял ден и цяла нощ. Това е допълнителен стрес, от който наистина нямам нужда на сватбения си ден, но когато моят предизвикателен, невротичен рожденик ме притегли в топлата си силна прегръдка и ме просна на терасата, се съгласих.

Нямаше нужда от вразумяващо чукане.

Знам, че се е погрижил за всичко — Имението наистина прилича точно на затворен курорт, но знам какво има на горния етаж и имам чувството, че всички тези легла танцуват над мен, сякаш са самотни. Вероятно са. Имението е затворено за членовете му от два дни, за да се подготви всичко, а само това струваше на Джеси малко състояние във върнати членски такси. Може би вече съм също толкова непопулярна и сред членовете от мъжки пол, колкото сред жените. Сигурно всички ме мразят. Жените — че съм грабнала техния господар изпод носовете им, а мъжете — за това, че съм ги лишила от предпочитаните им сексуални приключения.

Поглеждам нагоре към тавана и размърдвам рамене в опит да разсея част от растящото напрежение. Не се получава. Адски съм нервна. Изправям се и отивам до огледалото, където се вирам в себе си. Въпреки безпокойството ми изглеждам свежа и сияя, а гримът ми е лек и естествен. Филипе е свършил невероятна работа, като е накарал тъмната ми коса да заблести, дългите тежки вълни падат свободно и са хлабаво хванати от едната страна със заплетено украсен с бижута гребен. Джеси обича косата ми спусната.

Също така ме обича в дантела.

Обръщам се към вратата, където виси роклята ми, и поглъщам с очи огромната шир от дантела и дантела с експлозии от малки перли, пришити тук и там. Усмиввам се.

Ще спре да диша. Тази семпла рокля с нежни презрамки, гол гръб и пристегнатата талия ще накара моя господар да падне на колене.

Подценена елегантност.

Дантелата в цвят на слонова кост се спуска по дупето ми, обгръща бедрата ми и се дипли на пода по метър във всяка посока. Много и много дантела. Зоуи от „Хародс“ я намери. Разгадала е вкуса ми дори за обувките с токчета с цвят на слонова кост.

Нищо претруфено, просто класически токчета на дизайнера Кристиан Лубутен.

Грабвам телефона от нощното шкафче. Почти пладне е. Трябва да се приготвя.

След един час ще се срещна с Джеси в лятната стая, ще произнеса клетвите си и така ще се врека официално. Стомахът ми се преобръща на триста и шестдесет градуса... отново.

Измъквам се от халата и обувам бикини. После вземам дантеления корсет без презрамки в слонова кост, влизам в него, дръпвам го нагоре и го нагласявам. Едва скрива идеално кръглата синина на гърдата ми. Моя белег.

На вратата се почуква тихо. Времето ми за спокойствие и размисъл е свършило.

— Да? — извиквам. Надявам халата върху бельото и прекосявам апартамента.

— Ава, скъпа, облечена ли си? — Майка ми.

Отварям вратата.

— Обличам се и се нуждая от помощта ти.

Тя влиза и затваря след себе си. Изглежда зашеметяващо. Отказала се е от традиционния комплект рокля, сако и шапка на майка на булката и вместо това е украсила стегнатата си фигура с перлена сатенена рокля. Късата ѝ коса е украсена с пера и перли.

— Съжалявам, скъпа. Тъкмо показвах на леля Анджеला спа комплекса. Мисля, че ще попита Джеси за членство. Беше много впечатлена. Трябва ли ти членство за спа комплекса и фитнеса, или е само за гостите?

Свивам се на място.

— Само за гостите, мамо.

— Е, добре. Сигурна съм, че ще направи изключение за семейството. Баба ти и дядо ти щяха да помислят, че са в двореца

Бъкингам, Бог да даде покой на душите им. — Опитва се да оправи косата ми, но аз избутвам ръцете ѝ. — Успя ли вече да се напъхаш в бельото? — плъзга шоколадовите си очи нагоре и надолу по покритото ми с халата тяло. — Почти е време.

Отново се измъквам от халата и го просвам върху леглото.

— Да, трябва да го стегнеш. — Обръщам гърба си към нея и прехвърлям косата си през рамото. За две седмици с помощта на специален крем грижливите ръце на Джеси са изчистили всички следи от бичуването ми. Физическите белези ги няма, но онзи ден ще бъде вечно запечатан в ума ми.

— Добре. — Започва да прихваща кукичките. — Ава, трябва да видиш лятната стая.

Изглежда невероятно красива. Имаш късмет, че ще се омъжиш на такова прекрасно място. Жените правят по две ипотeki, за да си позволят места като това.

Доволна съм, че не може да види лицето ми, защото на него е изписано болезнено неудобство.

— Знам. — Вече видях стаята и тя наистина изглежда красива. Теса, нашата сватбена агентка, се погрижи за това, но всяка част на Имението излъчва великолепие, независимо дали има някакъв празник или не. Аз направих съвсем малко по подготовката на сватбата ми. Джеси ми представи Теса ден след като се съгласих да се омъжа за него. Малък признак, че моят предизвикателен мъж предварително я е бил наел да организира сватбата ни. Сватба, която трябваше да обсъждаме и договаряме като възрастни заедно. И съвсем удобно се оказа, че Имението притежава лиценз за сватби^[1]. Дори не попитах как го е постигнал. Единственото, което направих за собствената си сватба, беше да посетя Зоуи, за да си намеря рокля. Не изживях стрес от планирането, а само от мястото на сватбата.

— Така. — Мама ме обръща и връща косата ми на гърба. Гледа ме замислено и знам какво следва. — Скъпа, може ли майка ти да ти даде съвет?

— Не — отговарям бързо с лека усмивка.

Тя също ми се усмихва и ме накара да седна на края на леглото.

— Когато станеш съпруга, ти ставаш ядрото в живота на своя съпруг. — Усмихва се топло. — Остави го да мисли, че той командва! Остави го да мисли, че не можеш да живееш без него, но никога не му

позволявай да ти отнеме независимостта или личността, скъпа! Мъжете имат нужда от галене на егото — смее се. — Харесва им да мислят, че те носят панталоните и трябва да ги оставиш да вярват в това.

Разтърсвам леко глава.

— Мамо, това не е необходимо.

— Напротив — настоява, — мъжете са сложни създания.

Мръщя се. Тя няма никаква представа колко сложно е моето създание.

— Знам.

— И независимо че създават впечатление, че са силни и мъжествени, те са слаби без нас. — Придърпва зачервеното ми лице към своето. — Ава, виждам, че Джеси те обича, и се възхищавам на честността му, когато става дума за чувствата му към теб, но помни коя си! Никога не му позволявай да те промени, скъпа!

— Той няма да ме промени, мамо. — Изобщо не ми е приятен този разговор, въпреки че беше абсолютно сигурно, че ще се стигне до него. Родителите ми останаха с нас два дни, след като Джеси ми предложи, и се върнаха в Лондон в сряда, така че имат цялостно наблюдение върху държанието на Джеси с мен, с изключение на обратното броене и различните видове чукане. Бяха свидетели на вниманието, с което ме обсипва, на постоянното докосване и привързаност и наблюденията им не минаха незабелязани. Поне от моя страна. Джеси е в неведение. Не, не е в неведение, просто не му пука и нямам намерение да го променям. Жадувам за постоянен контакт с него точно толкова, колкото и той.

Мама ми се усмихва.

— Той иска да се грижи за теб и даде ясно да се разбере, че за него си безценна.

Двамата с баща ти сме много щастливи, че си намерила мъж, който те обожаваш.

Мъж, който ще мине през огъня за теб.

— Аз също го обожавам — казвам тихо. Прямотата в думите на мама сякаш дърпа гласните ми струни и казаното от мен звучи малко треперливо. — Моля те, не ме разплаквай! Гримът ми ще се развали.

Обхваща бузите ми с длани и целува устните ми.

— Да. Да спрем с емоционалните изблици! Просто никога не прави нещо, което не искаш! Виждам също, че той може да бъде доста убедителен. — Разсмивам се и мама се смее с мен. Убедителен ли? — Наистина жалко, че семейството му не може да дойде — размишлява тя.

Трепвам леко.

— Казах ти, те живеят в чужбина. Не са много близки. — Бях обяснила причината за липсата на семейството на Джеси, макар и неясно. Бях им разказала историята, която Джеси ми представи, когато се запознахме. Тя звучеше напълно правдоподобно.

— Пари — въздиша тя. — Причиняват повече семейни разриви, отколкото всичко останало.

— Така е — съгласявам се. Както и домовете за секс и чичовците плейбои.

Прекъснати сме от ново почукване на вратата и тя ме оставя на леглото, за да отвори.

— О, това е Кейт! — припява.

— Нося питиета! Леле, Елизабет, изглеждаш невероятно! — възторженият възглас на Кейт отеква в стаята, преди самата тя да мине покрай майка ми и да ме изгледа доволно. — Още ли не си облечена? — пита и поставя подноса на дървения скрин.

Изглежда зашеметяващо в семпла сатенена рокля в слонова кост. Дългите ѝ къдрици са купчина от червени пламъци, обградили бледото ѝ лице. Тя е единствената ми шаферка, но има ентусиазъм, достатъчен за десет.

— Не съвсем. — Изправям се и отново намествам циците си в чашките.

— Ето, изпий едно! — Поднася ми чаша с розова течност.

— О, да, трябва — повтаря мама, затваря вратата набързо и идва, за да вземе чаша и за себе си. Отпива дълга глътка и ахва. — О, този малък италианец знае как да направи една дама щастлива.

Поклащам глава към чашата, която се носи пред мен.

— Не, добре съм. — Не искам да мириша на алкохол на Джеси.

— Ще успокои нервите ти — настоява Кейт, хваща ръката ми и поставя чашата в нея. — Пий!

Знае причината да съм неспокойна. Накарах и Кейт да провери милион пъти катинара и частните апартаменти. Кимва към чашата с

вдигнати вежди и аз отстъпвам. Гаврътвам щедра глътка от „Гордостта на Марио“. Вкусът му е все така великолепен, но никакво количество алкохол няма да ме излекува.

— Къде е Джеси? — питам и оставям чашата. Не съм го виждала от предишната нощ.

Познавам традиционните виждания на мама, затова го накарах да спим отделно в нощта преди сватбата. Той отказа да напусне стаята ми до една минута преди полунощ, а след това го направи, но намусен, когато мама започна да тропа по вратата на апартамента, за да го накара да си тръгне. Виждах как му се иска да я смачка, но изненадващо отстъпи без прекалено много сръдня, ако не броим това, че ѝ се намръщи свирепо, докато тя го извеждаше от стаята.

— Мисля, че се приготвя. — Кейт обръща „Гордостта на Марио“.

— Кейт Матюс, по-полека! — гълчи я мама и взима чашата от нея. — Трябва да изкараш целия ден.

— Съжалявам. — Кейт ми хвърля наперена усмивка. Знам защо е започнала да пие толкова рано и причината носи комбинираното име на Дан и Сам.

— Ами баща ми и брат ми, къде са?

— На бара, Ава. Всички мъже са на бара — Кейт набляга на всички.

— Всички мъже ли? — питам. — Всички мъже, включително Сам?

Кейт кимва в знак на съгласие към очевидните ми мисли.

— Да, всички други без Джеси. Включително Сам... и Дан.

Трепвам. Днес ще бъде й трудно. Дан отложи връщането си в Австралия, за да може да присъства на сватбата ми. Не каза много нито в нощта, когато Джеси ми предложи, нито след това, но и няма нужда. Очевидно е, че се бори с посоката, която поема моят живот, и с това да бъде близо до Кейт, особено с нищо незнаещия Сам на сцената. Кейт също се тормози, въпреки че се опитва да изглежда невъзмутима.

— Хайде тогава! — Кейт плясва с ръце. — Ще се обличаш ли, или ще вървиш до олтара в това? Сигурна съм, че той няма да възрази.

Усмиввам се на пламенната си приятелка. Тя познава натрапчивата мания за дантела на Джеси, но майка ми не.

— Ще се облека. — Разопаковам обувките от хартията и ги обувам. Извисявам се с десет сантиметра. — Така — поемам дълбоко

въздух и тръгвам към гардероба, където ме чака роклята ми. Спирам пред нея и поглъщам изящството ѝ.

— Вероятно трябва да използваш тоалетната, преди да те вкараме в нея — предлага мама, застанала до мен пред роклята. — О, Ава! Никога не съм виждала нещо подобно.

Измънквам в знак на съгласие. Оглеждам от горе на долу и обратно роклята.

— Знам. И да, трябва да пишкам. — Оставям мама да се възхищава на роклята и се отправям към банята. Зървам Кейт да отпива бързо от питието, докато мама е с гръб.

Ако не бях толкова притеснена за сватбата си, може би щях да се разтревожа за това, че предстои ден, в който Дан и Кейт щяха да бъдат на такова близко разстояние един от друг.

Затварям тихо вратата. Използвам тоалетната и се наслаждавам на още един момент усамотение, докато се уверявам, че пикочният ми мехур е напълно изпразнен. После чувам силно чукане на вратата на апартамента, последвано от непогрешимия писък на паникьосания глас на майка ми. Чудя се какво става, затова бързо се оправям и измивам ръцете си, после излизам от банята.

— Джеси — майка ми явно е разгневена, — двамата с теб ще се скараме, ако не правиш каквото ти се казва.

Поглеждам към Кейт, която отпива още от коктейла, докато майка ми е заета. Тя ми се ухилва и свива рамене.

— Какво става? — питам.

— Джеси иска да те види, но Елизабет не дава и да се продума.

Обръщам се към вратата, където мама блокира тесния процеп между вратата и рамката. Тогава го чувам.

— Няма да се скараме, ако ме пуснеш вътре, мамо. — Знам, че се усмихва на майка ми, но игривият му маниер не ме заблуждава. Долавям заплахата в тона му към майка ми. Той ще влезе в стаята и дори Елизабет няма да го спре.

— Джеси Уорд, няма да ме наричаш „мамо“, при положение че съм само с девет години по-възрастна от теб — изплюва тя. — Сега върви! Ще я видиш след половин час.

— Ава! — вика той през майка ми.

Хвърлям поглед отново към Кейт и тя кимва с глава, моментално доловила намерението ми. И двете се затичваме към вратата. Кейт

откача роклята ми, а аз събирам долния край в ръце. Отнасяме я в банята и я окачваме отново на гърба на вратата.

Кейт се смее.

— Майка ти ще се научи ли, или ще продължава да се опитва да го опитоми?

— Не знам. — Приглаждам предницата на роклята и излизам след Кейт, като затварям вратата след себе си. Мама все още пази вратата с крак, заклинен в долната част. Това няма да го спре.

— Джеси, недей! — Вече бута срещу него. — О, не! Това е на лош късмет. Нямах ли уважение към традициите, упорит човек!

— Пусни ме, Елизабет! — Той стиска зъби. Сигурна съм.

Хвърлям поглед към Кейт и поклащам глава. Той ще смачка майка ми точно както обеща, че ще стане, ако тя застане на пътя му, а тя определено го прави.

Кейт взима ново питие от подноса и отива небрежно до вратата.

— Елизабет, просто го пусни вътре! Никога няма да го спреш. Този мъж е като носорог.

— Не! — Мама наистина забива пети, не че това ще помогне. Досега трябваше да е разбрала, дори след краткото време, което е прекарала с него. — Той няма... О!

Джеси Уорд!

Усмиввам се, докато гледам как решителната ми майка е избутана назад леко, преди да бъде повдигната и поставена грижливо настрана, което му осигурява достъп до мен. Тя оправя роклята и шапката си и хвърля отровни погледи към моя предизвикателен мъж. Поглеждам отново към отворената врата и откривам зелени езера, изпълнени с желание, да ме изучават внимателно. Лицето на Джеси е безизразно и брадата му е набола. Алчните ми очи се откъсват от неговите и се плъзгат бавно надолу по полуголото му тяло, докато стои пред мен само в свободни шорти. Мускулестите му гърди са с капчици пот, а косата му е потъмняла от потта.

Отново е тичал.

— Е! — муси се мама. — Ава, кажи му да се махне! — Не е довольна.

Отново го поглеждам в очите.

— Всичко е наред, мамо. Дай ни само пет минути!

В погледа му проблясва одобрение, докато стои търпеливо и чака мама да отстъпи и да ни остави насаме. Мама не може да го оцени, но този малък жест е нехарактерно уважителен. Във всеки друг случай той би ме грабнал където и когато си иска, затова фактът, че не е изтикал мама от стаята, е съвсем изненадващ. Той наистина я пренебрегва, но би могъл да го направи и по-брутално.

Виждам с периферното си зрение как Кейт приближава майка ми и поема ръката ѝ.

— Хайде, Елизабет! Няколко минути няма да навредят.

— Това е традиция! — спори мама, но все пак оставя Кейт да я изведе. Усмиввам се леко. Няма нищо традиционно във връзката ми с Джеси. — Каква е тази синина на гърдите му? — чувам мама да пита, докато я избутват от стаята.

Вратата се затваря и ние оставаме вперили поглед един в друг. Никой от нас не казва нищо дълго време. Аз само го изпивам с поглед — всеки добре оформен мускул, всеки съвършен сантиметър чиста красота.

Най-накрая той проговаря:

— Не искам да откъсна поглед от тялото ти.

— Така ли?

Леко поклаща глава.

— Ще открия дантела, нали?

Кимвам.

— Бяла дантела?

— Слонова кост.

Гърдите му леко се издуват.

— И си по-висока, значи си обула токчета.

Отново кимвам. Би могло да е опасно за косата, за грима и за бельото ми, ако тези очи се отклонят от лицето ми. Би могло да е опасно и за точното разписание на сватбата. Очаквам Теса всеки момент да се качи тук, горе, за да провери дали съм готова, а после да ме уведоми колко стъпки има до лятната стая и колко време ще ми отнеме да стигна там.

Джеси примигва няколко пъти и знам, че никога не би могъл да устои на желанието да ме огледа. Той просто има по-добър контрол от мен, но би било добре аз също да се овладеея. Капки пот се стичат от челото му, по врата и по солидните гърди, проблясват по пътя си

надолу по корема му и изчезват в колана на шортите му. Размърдвам се, когато очите му се откъсват от моите и лениво се плъзгат надолу по тялото ми. Гърдите му започват да се издигат по-силно, докато погледът му прави своето пътешествие. Цялата тръпна. Искам да овладее реакцията на тялото си към неговото съвършенство, но в същото време искам Джеси да ме обладае тук и сега.

— Ти току-що прегази майка ми — опитвам се да скрия желанието в гласа си, но — както винаги — се провалям ужасно. Невъзможно е да устоя на този мъж, особено когато ме гледа така и когато в очите му виждам одобрение.

Тръгвам преди него. Пресичам бавно стаята и спирам близо до покритото му с пот тяло, после отмествам поглед към сочните му устни. Дишането му се учестява, а гърдите му се повдигат така, че почти забърсват моите.

— Тя беше на пътя ми — казва тихо и усещам дъха му.

— Това е лош късмет. Не трябва да ме виждаш преди сватбата ни.

— Спри ме! — Навежда леко глава и устните му леко докосват моите, но той не пипа тялото ми. — Липсваше ми.

— Минаха едва дванайсет часа — гласът ми е дрезгав и подканящ, въпреки че знам, че не трябва да го насърчавам да ме докосва, когато Джеси е целият в пот, а аз стоя в дантела с цвят на слонова кост и с идеални грим и прическа.

— Прекалено дълго. — Прокарва бавно език по долната ми устна и това ме кара да издам тих стон. Започвам веднага да се боря с естествения порив да сграбча големите му рамене. — Пила си — обвинява ме тихо.

— Една глътка. — Той е като хрътка. — Не бива да правим това.

— Не може да изглеждаш фантастично и да казваш такива неща, Ава. — Устните му се притискат към моите, езикът му търси вход и насърчава устните ми да се разтворят и да го приема в устата си. Топлината му прогонва всички досегашни нерви за това къде се намираме. Всичко е забравено, докато той ме завладява, но все пак задържа ръцете си. Езиците ни, които се усукват един в друг, са единственият допир между нас, но той е така всепоглъщащ. Сетивата ми са наситени, не мога да мисля, а тялото ми копнее за него, но Джеси поддържа бавните и плавни движения на езика си, като го

издърпва, за да подразни устните ми, а после го пъхва обратно в устата ми. Стена от деликатния му ритъм и неизбежният гръм се спускат между бедрата ми, докато Джеси ме боготвори нежно.

— Джеси, ще закъснеем за нашата сватба. — Трябва да спрем, преди той да ме отведе до по-големи висини. Или пък аз него.

— Не ми казвай да спра да те целувам, Ава! — Захапва долната ми устна и бавно я прокарва между зъбите си. — Никога не ми казвай да спра да те целувам! — Бавно се отпуска на колене, хваща ръцете ми и ме дръпва надолу. Изритвам обувките си и заставам до него. Той наблюдава дълго как палецът му прави кръгове по ръцете ми и накрая вдига прекрасните си зелени очи към моите.

— Готова ли си да го направиш? — пита тихо.

Мръщя се.

— Питаш ме дали все още искам да се омъжа за теб ли?

Устните му се вирват леко.

— Не. Нямах избор. Просто питам дали си готова.

Опитвам се да не се засмея заради неговата прямота.

— Ами ако кажа „не“?

— Няма.

— Тогава защо питаш?

Устните му се извиват в срамежлива усмивка и Джеси свива рамене.

— Нервна си. Не искам да си нервна.

— Джеси, нервна съм заради мястото, на което се омъжвам. — Мисля, че имам и нормалните за всяка булка притеснения, но мястото е това, което ми причинява най-голямо безпокойство.

Усмивката му избледнява.

— Ава, за всичко съм се погрижил. Казах да не се тревожиш и не би трябвало.

Точка.

— Не мога да повярвам, че ме убеди да се оженим тук. — Отпускам глава. Чувствам се малко виновна, че съм се усъмнила в думите му. Знам точно защо се женим в Имението. Защото няма списък с чакащи или други ангажменти, които да заобикаляме. Тук може да ме отведе до олтара без отлагане.

— Хей! — Повдига брадичката ми и ме кара да погледна болезнено красивото му лице. — Стига вече!

— Съжалявам — мърморя.

— Ава, бебче, искам да се наслаждаваш на този ден, не да се тревожиш за нещо, което няма да се случи. Никога няма да се случи. Никога няма да разберат, обещавам.

Отърсвам се от тревогата си и се усмихвам. Чувствам се много по-добре, след като съм чула успокоителните му думи. Вярвам му.

— Добре.

Гледам го как се изправя, отива до големия скрин, вади нещо от чекмеджето и се връща след няколко мига с кърпа за баня. Сбърчвам чело, когато се отпуска отново на колене и избърсва лице, после разрошва влажната си коса и поставя кърпата върху себе си.

Отваря обятия.

— Ела тук! — настоява тихо. Не губя никакво време, а използвам в скута му и го оставям да ме обгърне с ръцете си, а бузата ми се притиска към кърпата върху гърдите му. Усещам дъха на чистата му пот и се отпускам върху него. — По-добре ли е? — пита и ме придърпва по-близо.

— Много по-добре — мърморя в кърпата. — Обичам те, господарю мой — ухилвам се.

Усещам как трепва леко под мен — мълчалив знак за тихия му смях.

— Мислех, че съм твоят бог.

— И това също.

— А ти си моята изкусителка. Или може да си моята дама на Имението.

Подскачам от гърдите му и виждам, че ми се хили.

— Няма да съм дамата на секс Имението!

Той се смее и ме дръпва обратно долу, като гали лъскавата ми коса и вдишва дълбоко и доволно.

— Както желаш, жено.

— Само дама ще свърши работа. — Плъзгам ръце по мокрия му гръб, но наистина не ми пука. — Толкова съм влюбена в теб.

— Знам, Ава.

— Трябва да се приготвя. Ще се омъжвам, знаеш.

— Така ли? Кое е щастливото копеле?

Усмихвам се и отново се отдръпвам от тялото му. Трябва да го видя.

— Той е предизвикателен, невротичен властен маниак. — Вдигам ръка и обгръщам грапавата му буза. — Той е толкова красив — прошепвам и търся очите му, които ме наблюдават внимателно. — Този мъж спира дъха ми, когато ме докосне, и ме чука, докато не изпадна в безсъзнание. — Чакам укор, но Джеси просто стиска устните си, затова се навеждам и започвам да целувам брадичката му, а после продължавам нагоре към устните. — Нямам търпение да се омъжа за него. Вероятно трябва да тръгваш, за да не го карам да чака.

— Какво би казал този мъж, ако те хване да целуваш друг? — пита.

Ухилвам се.

— О, сигурно би кастрирал другия мъж и после би му предложил да избира между погребение и кремация. Такива неща.

Очите му се разширяват.

— Явно е властен. Не мисля, че искам да го предизвиквам.

— Наистина не искаш. Той ще те прегази. — Вдигам рамене и той се смее. Красивите му зелени очи проблясват и около тях се образуват леки бръчки. — Доволен ли си? — питам.

— Не, умирам от страх. — Пада назад и ме дърпа със себе си. — Но се чувствам смел.

Целуни ме!

Гмуркам се напред и обсипвам лицето му с целувки, като тихо стена от сладко задоволство, но нямам много време да се отдам на желанията си.

Вратата се отваря.

— Джеси Уорд! Разкарай потното си тяло от дъщеря ми! — шокираният вик на мама пронизва интимността на мига ни.

Започвам да се смея. Мърморенето на мама не ме спира да получа своя дял от Джеси. И той ми позволява.

— Ава! Ще миришеш. Стани! — Токчетата ѝ гневно започват да тракат към нас. — Теса, помогни ми, моля те!

Внезапно усещам няколко ръце, които хващат различни части от тялото ми и се опитват да ме издърпат от Джеси.

— Мамо! Спри! — смея се и стискам Джеси по-силно. — Ще стана.

— Ставай тогава! Ще се омъжваш след половин час, а косата ти е рошава и нарушаваш древна традиция, като се търкаляш по пода с

бъдещия си съпруг — сърди се тя. — Теса, кажи й!

— Да, хайде, Ава! — суровият глас на Теса се забива ушите ми. Тя е доста мила, но е плашещо свирепа, когато става въпрос за организацията.

— Добре, добре — мърморя. Вдигам се от Джеси и приглаждам косата и роклята си.

— О, я се виж! — мама стене и се суети с дивата ми грива. Мъча се да запазя безизразно лице, докато гледам как Джеси не прави никакъв опит да излезе, вместо това пхва ръце под главата си, за да се повдигне леко, така че да наблюдава как мама ме дърпа и ръчка. — Вие сте две деца — продължава тя и обръща гневни шоколадови очи към предизвикателния ми мъж. — Вън!

— Добре. — Той се вдига плавно с леко усилие. Възхитителните му мускули играят.

Теса точи лиги и това не ми убягва, но се откъсва от вцепенението си, когато вижда как я наблюдавам с вдигнати вежди.

— Аз ще се погрижа за младоженеца — заявява тя, като насочва очите си навсякъде другаде, но не и към торса на моя бог. — Джеси, хайде!

— Чакай! — Той поглежда към гърдите ми. — Къде е диамантът ти?

— Мамка му! — Веднага посягам с ръка към гръдта си, а очите ми се стрелкат наоколо по пода. — Мамка му, мамка му, мамка му! Мамо!

— Ава! — подвиква Джеси. — Моля те! Внимавай с езика!

— Без паника! — Мама се отпуска на колене и започва да гледа под леглото, докато аз сканирам всеки сантиметър от луксозния килим.

— Ето го! — Теса го вдига от пода и Джеси го грабва рязко от ръката й, а после идва към мен.

— Обърни се! — сумти той и аз се подчинявам веднага. Сърцето ми тупти в гърдите.

Проклетият диамант ще ме довърши. — Така. — С устни докосва рамото ми, а бедрата му се притискат към дупето ми.

— Това е, задето се търкаляхте по пода — заплашва мама. — Сега вън! — И започва да дърпа ръката на Джеси, а той не я отблъсква.

Обръщам се и му махвам, после правя реверанс, което ми печели още едно мусене от мама и дръзка усмивка от Джеси. После той оставя

Теса да го изведе от апартамента.

— Така. Сега роклята, Ава О'Ший! Къде е тя?

Соча към банята и сядам на ръба на леглото.

— В банята. И скоро вече няма да можеш да ме наричаш така — казвам надменно.

Мама крачи през стаята.

— За мен винаги ще бъдеш Ава О'Ший — мърмори тя. — Стани! Баща ти ще дойде след минута, за да те придружи долу.

Ставам и оправям бельото си.

— Той добре ли е?

— Баща ти ли? — пита тя. — Нервен, но това не е нещо, което няколко чаши уиски не биха могли да излекуват. Мрази да е в центъра на вниманието.

Така е. Той ще гори от желание да ме предаде на Джеси, за да може да избяга и да се слее отново с тълпата. Проведохме кратък разговор за речите и аз видях страх в очите му. Казах му, че няма нужда, но той настоя, а също и мама.

Роклята ми е свалена от закачалката и задържана пред мен. Поставям ръка на рамото на мама и стъпвам в средата на роклята. Оставям мама да я дръпне нагоре, за да мога да пъхна ръце през нежните презрамки, преди да ме обърне и да започне да закопчава десетките малки перлени копченца по долната част на гръбнака ми.

Премества ръцете си на раменете ми, за да оправи презрамките. Тя притихва и спира да се движи. Знам какво ще видя, ако се обърна, а не съм сигурна, че мога да се справя. Тогава чувам тихо подсмърчане.

— Мамо, моля те, недей!

Ръцете ѝ отново се задвижват.

— Какво?

Обръщам се и подозренията ми са потвърдени. Очите ѝ са замъглени и тя хълца тихо.

— Мамо! — предупреждавам тихо.

— О, Ава! — Изтичва в банята и чувам свирепото дърпане на тоалетната хартия от рулото, а после духане на нос. Знаех, че ще направи това. Появява се на вратата и попива очите си с кърпичка. — Съжалявам. Толкова добре се справях.

— Така е — потвърждавам. — Хайде, помогни ми! — Има нужда да я разсея.

— Да, да. Какво да направя?

— Обувките. — Соча към мястото, на което ги изригах. Мама ги грабва и ги поставя пред краката ми.

— Благодаря! — Повдигам роклята и пъхвам краката си в тях. — Как е лицето ми? — питам.

Мама се смее.

— Искаш да кажеш, след като отри всеки сантиметър от него по лицето на Джеси ли?

— Да — отговарям и тръгвам към банята, за да проверя.

— Вероятно ще ти дойде добре една четка пудра — обажда се мама.

Права е. Изглеждам малко зачервена. Грабвам четката и я прокарвам по бузите си, после освежавам устните си и нанасям още малко спирала. Косата ми вече не е толкова копнинено гладка след малкото ми търкаляне по пода, но гребенът все още е на мястото си. Чувствам се по-добре. Това прави Джеси с мен. Успокоява всяко мое безпокойство само с присъствието си и вече нямам търпение да смъкна облекения си в дантела задник долу, за да го срещна.

Повдигам ръба на роклята и излизам от банята. Прехвърлям косата си през рамо и издишвам утешително.

— Готова съм — заявявам и спирам рязко, когато виждам, че мама вече не е сама.

— О, Джоузеф, виж я! — плаче мама. Обръща се към рамото на татко и мокри тъмносивия му костюм в три части. Кейт гали гърба на Елизабет и леко извърта очи, а татко нежно обвива с ръка кръста на мама. Това е рядкост. Той изобщо не е от мъжете, които показват емоции.

Усмивам му се и той също ми се усмива.

— Не започвай! — предупреждавам го.

— Няма да казвам нищо. — Той се смее. — Освен, разбира се, колко красива изглеждаш. Много си красива, Ава.

— Наистина ли? — питам, шокирана от откритата му проява на привързаност дори само на думи.

— Да, наистина — кимва рязко. — Сега готова ли си? — отмества мама от себе си и пригладва костюма си, преструвайки се, че не е казал нежни думи на дъщеря си.

— Да, повече от готова съм. Татко, заведи ме при Джеси! — настоявам и това води до желанния ефект — всички се разсмиват на заповедта ми. Много по-добре. Не мога да се справя с цялото това напрежение.

Теса нахлува в стаята.

— Хайде! Защо се бавите? — пита и оглежда групата, която се взира в мен. — Елизабет, Кейт, долу, моля! — Извежда ги от стаята. — Ава, ще се срещнем в лятната стая след три минути.

Оставя ме насаме с татко.

— Татко, знаеш ли, сега трябва да хвана ръката ти — дразня го.

Лицето му се криви.

— За колко време?

— Ами, за колкото е нужно, за да ме отведеш до долу.

Взимам моята кала — само една кала.

— Тогава да си размърдваме задниците! — Извива ръка настрани и аз пъхвам моята. — Готова ли си?

Кимвам и го оставям да ме отведе до лятната стая, където ме чака моят господар на секс Имението.

---

[1] Във Великобритания местата, на които се сключват граждански бракове, се нуждаят от специални лицензи. — Б.пр. ↑

ВТОРА ГЛАВА

Кейт и Теса ни чакат пред вратата на лятната стая. Сватбената ми агентка изглежда доволна, а Кейт изглежда пийнала. Поддържам равномерно дишане и усещам как татко започва да се напруга до мен. Хвърлям поглед към него, но той задържа вниманието си насочено право напред.

— Готова ли си? — пита Кейт и се навежда, за да оправи роклята ми. — Не мога да повярвам, че не носиш воал.

— А, не! — прогърмява Теса. — Тази рокля не се нуждае от воал. — Започва да нагласява косата ми и да забърсва бузите ми.

— Той иска да вижда лицето ми — казвам тихо и стискам очи. Огромната стъпка, която съм на път да направя, внезапно ме поразява. Това е. Усещам напрежение в слънчевия си сплит и започвам да треперя. Познавам този мъж едва от около два месеца, а вече отивам към олтара с него. Как се случи това?

Вратите на лятната стая се отварят и музиката веднага нахлува в ушите ми. Едва сега, когато чувам „Най-последно“ на Ета Джеймс, ми хрумва, че аз не съм избрала дори музиката за собствената си сватба. Не съм свършила абсолютно нищо. Нямам представа какво се случва или кога. Поглеждам към пода. Внезапно се усещам, че съм готова да се разплача, и знам какво ще видя, ако вдигна поглед.

Усещам как татко ме побутва с лакът и поглеждам към него. Срещам успокоителния му поглед. Той кривва глава настрани с лека усмивка. Стискам устни и следвам указанието му да погледна, като бавно извъртам очи. По дяволите, справях се толкова добре. Знам, че всички глави са извърнати в моята посока, но моят поглед е прикован в зеленоокия мъж в края на пътеката. Ръцете му са събрани отпред на сребристосивия му костюм от три части и е обърнат изцяло към мен.

Устните му се разтварят и той разтърсва глава леко, без да сваля очи от моите.

Татко отново ме побутва и аз изпускам дъха, който съм задържала. Виждам, че Кейт върви пред нас, но стоя като закована, не

мога да помръдна. Изтръгвам се от транс си и тръгвам, но правя едва-две стъпки, преди Джеси да тръгне към мен. Чувам шокираното ахване на мама, несъмнено възмутена от липсата на уважение към традицията у Джеси, и спирам, за да го изчакам. Лицето му е напълно безизразно и когато стига до мен, подпалва кожата ми с изгарящия си поглед. Очите му пробягват по всяка част от лицето ми, преди да се установят на устните ми. Бавно вдига ръка, обгръща бузата ми и прокарва палец по кожата ми. Притискам лице към дланта му, не мога да се спра. Цялото безпокойство е изтръгнато от мен с докосването му, сърцето ми се успокоява и тялото ми отново започва да се отпуска.

Джеси се навежда и докосва с устни ухото ми.

— Дай ми ръката си! — прошепва.

Протягам ръка към него, той се отдръпва, поема подадената му ръка нежно и полага устни върху нея. После щраква чифт белезници на китката ми.

Стрелвам го с очи и откривам, че се усмихва леко, но не поглежда към мен. Гледа надолу и бързо закрепва свободната гривна на собствената си китка. Какво прави той, по дяволите? Поглеждам към татко, но той само поклаща глава. Поглеждам към майка ми и виждам, че е хванала главата си с ръце, очевидно отчаяна. Татко ме пуска и тръгва напред към Елизабет. Шокираният ѝ шепот го атакува, когато сяда до нея. Погледът ми се носи по събралите се хора и забелязвам, че тези, които познават Джеси, се усмихват, а тези, които не го познават, опулват широко очи и устните им зейват смаяно. Кейт и Сам се хият, златният зъб на Джон проблясва. После виждам брат ми. Не е впечатлен.

Аз съм абсолютно зашеметена. Не знам защо — Джеси винаги се държи както си иска, но това е сватбата ни. И той го прави пред семейството ми. Мама ще се разболе. Досега нищо не беше традиционно и не се вписваше в представите ѝ за сватба. А тя несъмнено е имала такива от мига, в който съм била малко момиченце.

Отново мога да разсъждавам и после поглеждам Джеси в очите.

— Какво правиш? — питам тихо.

Той се навежда и ме целува нежно по устните, след което се придвижва по бузата до ухото ми.

— Изглеждаш само като за чукане.

Ахвам тихо и лицето ми пламва.

— Джеси, хората чакат.

— Тогава ще почакат. — Отново ме целува по устните. — Много, много, много харесвам тази рокля.

Разбира се, че я харесва — чиста дантела. Хвърлям поглед към майка ми и виждам, че гледа служителя с извинение. Напушва ме смях. Вдигам ръка, прокарвам пръсти през тъмнорусата му коса и дръпвам. Би трябвало вече да съм свикнала с това.

— Господин Уорд, карате ме да чакам.

Усещам устните му до моето ухо.

— Готова ли си да ме обичаш, да ме почиташ и да ми се покоряваш?

— Да. Ожени се за мен сега!

Отдръпва се и ме поразява с усмивката си, запазена само за мен.

— Да се оженим, красиво мое момиче! — Съединява свързаните ни с белезници ръце и ме повежда по пътеката.

— Ето. — Подава ми пълна чаша с шампанско. — Полека, госпожо Уорд! — Неохотата му да ми позволи да пия пенливата течност е очевидна.

Взимам чашата със свободната си ръка, преди да е оттеглил предложението си.

Държи се още по-неразумно за пиенето ми напоследък и знам точно защо.

— Ще свалиш ли сега белезниците? — питам.

— Не — отговаря бързо. — Няма да се отделиш от мен цял ден. — Дава сигнал на Марио за бутилка вода и това внезапно ми напомня, че никога няма да се радвам на пиене с Джеси, дори в деня на сватбата ни.

Оглеждам бара и виждам, че гостите бърборят, хапват хапки с хайвер и пият шампанско. Всички са спокойни и отпуснати, точно както се чувствам аз. След като Джеси потъпка всички традиции, изрекохме клетвите си, а после, без да чака разрешение от свещеника, ме задуши с целувката си. След това ме вдигна и ме изнесе от лятната стая, карайки горката ми майка да ни преследва и да настоява, че трябва да изчакаме музиката. Никакъв шанс. Бях поставена грижливо

на стол на бара и обсипана с целувки, докато събраните хора влизаха след нас.

Дан привлича вниманието ми от другия край на помещението. Той е изключително тих, а вниманието му постоянно е насочено към Кейт, което значи и към Сам. Знаех, че това ще стане — знаех, че щом се видят, нещата ще станат трудни, а със Сам в картинката няма как да не станат още по-трудни.

— За какво мислиш?

Обръщам внимание на Джеси и му се усмихвам.

— За нищо.

Обгръща ме напълно, поставя длан на тила ми и ме разтрива.

— Щастлива ли си?

— Да — отговарям бързо. Не съм на себе си. И той го знае.

— Добре, тогава моята работа тук е свършена. Целуни ме, съпруго! — навежда се и ми предлага устните си.

— Ти разстрои майка ми — обвинявам го безгрижно.

— Ще го преживее. Казах да ме целунеш.

— Не мисля, че ще го преживее. Ти съсипа големия й ден — хили се.

— Не ме карай да те моля отново, Ава! — предупреждава и аз го придърпвам към себе си, за да му дам точно това, което иска.

— Достатъчно! — пискливият глас на мама пронизва тъпанчетата ми. — Свали тези белезници от дъщеря ми! — започва да си играе с китката ми. — Джеси Уорд, ти би поставил на изпитание търпението и на светец. Къде е ключът?

Джеси се отдръпва и присвива очи към мама.

— Някъде, където ти никога няма да посмееш да търсиш, Елизабет.

Мама ахва и обръща ядосан поглед към мен.

— Твоят съпруг е заплаха.

— Обичам го — заявявам и виждам, че тя се мъчи да скрие топлатата си усмивка.

Отчаяно иска да запази изражението си на недоволство, но аз знам, че и тя го обича. Знам, че й харесва това, че той ме обича, и въпреки че я вбесява, той също така я очарова. Това е ефектът, който Джеси има върху всички жени. А Елизабет не е имунизирана срещу въздействието му само защото е моя майка.

— Знам, скъпа. — Докосва бузата ми и обръща поглед към бара, за да си поръча „Гордостта на Марио“.

— Така. — Теса се втурва към нас и взима чашата от ръката ми. — Фотографът е готов.

Мислех първо да направим снимките със семейството, после само с вас двамата. Ще трябва да свалите тези белезници.

Наблюдавам как поставя чашата ми на бара, след това посяга за водата на Джеси, но той я измъква и Теса хваща въздуха.

— Ние не искаме снимки, казах ти — обяснява Джеси.

— Не искаме ли? — изтърсвам, напълно шокирана. И тази традиция ли ще пренебрегне?

— Трябва да искате снимки — настоява Теса. — Какви спомени ще имате? — Изглежда ужасена. Обзалагам се, че ѝ се иска да не се беше захващала с нас. Или с Джеси — аз нямах нищо общо с този ден.

— Теса, изведи семейството навън за снимки! — нарежда Джеси. Това е онзи глас. — Аз нямам нужда от снимки за спомени.

Поглеждам го с ужас.

— Няма ли да се снимаме със семейството? — Боже, още една причина мама да се отчае.

— Не — отговаря той решително.

— Не можеш да ѝ откажеш снимка с дъщеря ѝ! — Той не ми отговаря, просто свива рамене равнодушно. Извъртам очи. — Правиш го нарочно — оплаквам се. — Ще се снимаме.

— Не, няма — отвърща кратко.

Гледам свирепо моя възхитителен съпруг с присвити и решителни очи. Няма да го направи.

— Ще се снимаме. Това е и моята сватба, Уорд.

Свива устни и не отпива и глътка от бутилката.

— Но аз искам малко спокойствие. Само ти и аз.

— Ще се снимаме — казвам, изпълнена с властност. Усещам, че се задава цупене, но няма да му позволя да спечели този път.

Намръщва се леко, но не спори с мен. Вместо това дава знак на Теса да събере гостите и да ги заведе в задните градини на Имението. Гледам я как поема ролята на командир и приканва всички да се отправят към градините.

— Ела тогава! — мърмори Джеси, вдига ме от стола и ме поставя да стъпя.

Поздравявам се наум. Той се учи или може би аз се уча как да се справям с него. Не съм сигурна, но имаме огромен напредък. Той знае кога да отстъпи, както и аз.

Повежда ме навън под слънчевата светлина и към събиращите се гости. Теса насочва хората в различни пози, но майка ми бързо ги пренарежда, докато се приближаваме. Поглеждам и виждам, че Кейт е в обятията на Сам. Очите ми веднага се стрелват към Дан и откривам това, което бях сигурна, че ще открия.

Мръснишки поглед. Тя нарочно ли прави това?

Поглеждам към Джеси.

— Моля те, просто прави това, което ти се казва! — Колкото повече той се инати, толкова повече време ще отнеме и толкова по-стресирана ще бъде майка ми.

— Ако ми обещаеш малко спокойствие след това.

— Обещавам ти — казвам през смях.

— Добре. Мразя да те делия — оплаква се и аз се усмихвам. Знам, че мрази да ме дели.

През следващия час Джеси е абсолютно отзивчив. Мести се, когато го помолят, усмихва се, когато е нужно, и дори ме освобождава от белезниците, без да се оплаква, когато трябва да позирам за няколко снимки сама. На последното щракване ме грабва бързо и ме отнася обратно в Имението.

Не след дълго сме сами в един от апартаментите — същият, в който ме причака и се опита да ме прелъсти, и същият, в който се подготвих за сватбата ни. Джеси затваря тихо вратата след нас и ме отвежда до голямото, покрито със сатен легло. Вдига ме и изпълзва на леглото над мен. Настанява ме под себе си и вече виждам похотливите зелени очи да се взират в мен.

— Спокойствие — прошепва, целува нежно устните ми и заравя лице право във врата ми.

— Искаш да се гушкаш ли? — питам, леко изненадана.

— Да — сгушва се още по-плътно. — Искам да се гушкам със съпругата си. Ще ми откажеш ли?

— Не.

— Добре. Значи бракът ни започва с най-доброто начало — казва, напълно сериозен.

И го оставям да се сгуши в мен. Поемам тежестта му, миризмата му и туптенето на сърцето му. Харесвам спокойствието, но докато се взирам във високия таван, умът ми се отклонява към мислите, които се спотайват от седмици. Мисли, които се опитвам с всички сили да прогоня. Невъзможно. Съвършенството на този миг, на нашата любов е замъглено от реалността на предизвикателствата, които ни очакват.

Микаел не ми се е обаждал, затова допускам, че още е в Дания. Засега това предизвикателство ми е спестено, но той скоро ще се върне и очаквам да поиска среща. Няма никакъв знак и от Корал, а Сара беше изритана навън по задник, след като призна всичко, което бях сигурна, че е направила. Задавах въпроси, исках да науча повече, но бях озаптана от един суров поглед, който казваше да не си насилвам късмета. Джеси не беше доволен, но аз бях. Нея я няма. Не ми трябва повече. Не съм чувала и Мат, явно е схванал посланието, но все още съм много любопитна откъде е научил за проблема на Джеси с пиенето. И накрая моят цикъл, който трябва да дойде в понеделник. Никога не съм си пожелавала нещо толкова силно. Бебе? Дори не мога да мисля за това, а съм съвсем наясно, че съм си заровила главата много дълбоко в пясъка. Много, много дълбоко.

Джеси не го е споменавал отново, но знам, че иска да забременея. Знам също, че действа тайно и подмолно. Започнах да проумявам моя предизвикателен и невротичен властен маниак — пиенето, проблемите с контрола и предизвикателното му държане. Но точно това не бих могла да разбера. Или може би разбирам. Той с радост би ме заковал за себе си — даде ясно да се разбере, и може би смята, че едно бебе ще постигне тази цел. Това ще бъде идеалното извинение да настоява да напусна работа — още нещо, което даде ясно да се разбере. Но аз обичам работата си. Обичам да прекарвам дните си в проектиране и в контакти с клиенти. Ще се боря с него по този въпрос. Ще се боря много здраво... ако не съм бременна. Нямам представа какво ще правя, ако съм. Знам, че той ще търси признаци за цикъла ми, а не мога да скрия това от него. От две седмици го карам да слага презервативи и той ясно демонстрира отвращението си, но ако не съм бременна, бих искала да си остане така.

— Ще направиш ли нещо за мен? — питам тихо.

— Всичко. — Топлият му дъх във врата ми ме кара да се извърна към него и това го насърчава да ме погледне. Повдига глава от

съкровено му място. Косата му вече е разрошена. Зелените му очи заковават моите. — Какво искаш, бебче?

— Можеш ли да не говориш с Патрик за Микаел? — Подготвям се за реакцията му.

Успях да го задържа далеч от шефа ми за известно време, но след като Патрик и Айрин ще дойдат на вечерния прием, не съм сигурна, че Джеси ще може да се сдържи. Нямах притеснения от страна на Микаел и ми беше позволено да работя, въпреки че Джеси постоянно ми се обажда. Изобщо не бих се изненадала, ако знае, че датският ми клиент е извън страната.

— Съгласих се да не посещавам Патрик, ако ти говориш с него. А не вярвам да си говорила. — Повдига очакващо вежди към мен.

Не, не съм, защото нямам никаква представа как да подходя. Патрик беше достатъчно шокиран да чуе, че се омъжвам за един от клиентите ни само около месец след като съм поела договора. Едва ли мога да го цапардосам с новината, че съм на път да зарежа най-важния клиент на „Рококо Юниън“, който е гаранция за пенсионирането на Патрик — пенсиониране, до което няма да се стигне, ако му сервирам това, защото най-вероятно ще се килне и ще умре от шок.

— Дай ми време до понеделник! — умолявам Джеси. — Ще говоря с него в понеделник.

— Понеделник — потвърждава той. Очите му са леко присвити. — Сериозен съм, Ава.

Имаш време до понеделник, а после аз се намесвам.

— Добре.

Изсумтява леко, после отново се заравя във врата ми.

— Понеделник — мърмори отново. — А кога ще те отведе?

— Предупредих те, че ако искаш да се ожениш за мен толкова бързо, няма да има меден месец известно време. Ти прие това, помниш ли?

Повдига глава и ми се мръщи.

— И кога ще получа съпругата си само за себе си? Кога ще мога да я обичам?

— Ти винаги ме обичаш. Когато не работя, съм с теб. А когато съм на работа, ти ми се обаждаш и ми пращаш съобщения достатъчно често, така че технически съм свързана с теб цял ден. — Трябва да подходя внимателно и към този проблем. Джеси е неотстъпчив.

— Искам да напуснеш. — Цупи се и аз поклащам глава както всеки път, когато го предлага. Още не сме стигнали до етапа с настояването, но това не значи, че няма да го достигнем. Всъщност е съвсем сигурно и вероятно това ще стане, когато Микаел надигне грозната си глава. — Отдай се на почивка! — настоява той.

— Как мога да го направя, ако съм постоянно прикована за теб?

Хълбоците му се притискат към слабите ми и така ме кара рязко да поема въздух.

— Добре. Тогава се отдай на удоволствията! — Хили ми се коварният задник и подозирам, че на хоризонта се задава вразумяващо чукане. Бих се радвала да ме обладае силно. Би било приятна промяна след последните няколко седмици нежен Джеси.

— Уорд, няма да ме имаш сега. Все едно, трябва да слезем долу, преди мама да дойде да ни търси.

Поглежда ме и въздъхва.

— Майка ти е истински трън в шибания ми задник.

— Не я дразни тогава! — Смея се.

Той се отмества от мен и ме дръпва към ръба на леглото.

— Тя трябва да разбере кой командва тук — казва откровено и започва отново да ми слага бележниците.

Веселото ми настроение расте.

— Разбира се, че ти командваш. — Опитвам се да освободя ръката си от хватката му, но тракането на метал скоро ми дава да разбере, че вече е успял да ме закопчае.

Поглеждам към него. Той ми се усмихва дяволито.

— Съжалявам — разтърсва китките ни и изтръгва още едно дрънкане на бележниците. — Кой командва?

Мръщя му се.

— Може да командваш днес — отмятам косата си през рамо и нагласявам диаманта.

— Държиш се много разумно — казва той тихо. Навежда се и завладява устните ми.

Сграбчвам рамото му и поглъщам езика му и усещам как се разлива топлината на голямата му длан, придържаща тила ми. — Хмм... Вкусът ти е възхитителен, госпожо Уорд. Готова ли си?

Отърсвам се.

— Да. — Аз съм задъхана и разгорещена.

Погледът му се спуска към корема ми и ръката му бавно се вдига. Продължава да го прави. Само потвърждава всичко, което вече знам, но ме кара да се чувствам невероятно неудобно. Това е най-голямото ми бреме. Не искам бебе.

Трепвам, когато ръката му ме докосва, и той замръзва, пръстите му се отпускат върху корема ми. Не знам защо се случи това. Той не вдига поглед, просто чака няколко секунди в мълчание, после разперва пръсти и прави големи кръгове по корема ми. Искане ми се да спре да го прави. Никой от нас не е говорил за това, но темата не може да бъде отбягвана още дълго. Сигурно усеща липсата ми на ентусиазъм.

Отдръпвам се и отпуска ръката си.

— Хайде, тогава! — не мога да го погледна. Тръгвам към вратата, но скоро спирам, тъй като Джеси не тръгва след мен. Металът на белезниците се врязва в плътта ми и трепвам леко.

— Ще говорим ли за това, Ава? — пита той рязко.

— За какво да говорим? — Не мога да го направя, не и на сватбата ми. От седмици обикаляме около темата и този път аз отбягвам разговора. Осъзнавам, че отказвам да приема това, но то се стоварва все по-тежко върху мен с всеки изминал ден.

Възможно е да съм бременна.

— Знаеш какво.

Задържам погледа си, забит в пода, без да знам какво да кажа. Времето сякаш забавя хода си, неловкото мълчание между нас се увеличава и точно когато го чувам да поема шумно въздух, за да говори, щом като аз явно няма да го направя, вратата се отваря с гръм и майка ми нахлува в стаята. Никога не съм се радвала да я видя повече, но се съмнявам, че това ще подобри търпимостта на Джеси към нея.

— Може ли да попитам — започва тя строго. — Защо вие двамата просто не избягахте някъде, за да се ожените? Имате гости долу, храната е сервирана, а на мен напълно ми писна да тичам и да се опитвам да ви контролирам.

— Идваме — дръпвам белезниците, но Джеси не помръдва.

— Ще дойдем след няколко минути, Елизабет — отвръща Джеси рязко.

— Не, идваме — споря и тихо го умолявам да остави в този момент тази тема.

Извързвам умоляващи очи към него и той поклаща глава с въздишка. — Моля те! — казвам тихо.

Ръката му се заравя в косата му от безсилие и челюстта му се стяга свирепо. Не е щастлив, но отстъпва и ми позволява да го издърпам от стаята. Не мога да повярвам, че е избрал днешния ден от всички възможни, за да ме притисне да говорим за това.

Днес е сватбата ми!

Тръгваме надолу. Мълчанието между нас остава неловко, но майка ми не забелязва. Чувствам се бясна. Защо днес?

ТРЕТА ГЛАВА

Лятната стая изглежда невероятно. Теса е свършила превъзходна работа само с бяло и зелено. Има бяло навсякъде, прошарено от зелени листа сред купчините кали, украсяващи всяко празно пространство. Столовете са облечени в бяла органза, с големи зелени панделки, вързани на гърба, а по масите са пръснати листа от папрат. Високи стъклени вази, пълни с кристално чиста вода и с високи кали, са разположени по масите.

Семпла, подценена елегантност.

Изкарах три ястия без вино, играх си със салфетката и разговарях с всеки, който се приближи до мен. Направих всичко, за да избегна погледа на Джеси. Джон изнесе мила реч като кум, която наистина беше кратка. В нея нямаше и намек за миналото им като приятели, не се споменаваха чичо Кармайкъл или как са се запознали.

Мълчаливият мъж не направи изключение заради ролята си и никой не се присмя на липсата на хумористични забележки или на дължината на речта му. Джон не се шегува, въпреки че сякаш намира отношението на Джеси към мен за много забавно.

И татко. Готова съм да се разплача, докато го гледам как се бори с бележките си.

Отдава се на спомени за младостта ми, уведомява всички за всяка моя палава постъпка, а после им разказва за онзи път, когато ме хванаха да крада бонбон в магазина и аз изядох доказателството.

Вдига чаша и се обръща към нас:

— Джеси, късмет! — казва сериозно и предизвиква смях у всички наши гости и огромна усмивка у Джеси, който също вдига чаша, а после се изправя, като държи ръката си надолу, за да не дърпа китката ми. Гостите ръкопляскаат на татко, докато той сяда и обръща уискито си, а мама разтрива рамото му с усмивка.

Джеси поставя водата си на масата и се обръща към мен, като пада на колене и поема ръцете ми в своите. Изправям гръб и набързо

оглеждам гостите. Забелязвам, че вниманието на всички е насочено към нас. Защо този мъж не може да играе по правилата?

Палците му правят бързи кръгове по дланите ми, а после той се заиграва с пръстените ми, като ги намества внимателно. След това повдига великолепните си зелени очи към мен и аз съм заслепена от трепкащите зелени езера на очите му, които излъчват чисто щастие. Аз го правя щастлив. Но сега се е запънал и иска да говорим за възможността да съм бременна. Толкова дълго се борих, за да накарам този мъж да започне да говори с мен, а сега аз съм тази, която заобикаля темата. Аз бягам от проблема, а това е проблем, който той създаде.

— Ава — казва той тихо, но не се съмнявам, че цялата зала може да го чуе. Тишината е пронизителна. — Моето красиво момиче. — Усмивка се благо. — Цялата моя. — Навежда се и ме целува сладко. — Няма нужда да се изправам и да обявявам на всички тук колко много те обичам. Нямам интерес да задоволявам любопитството на когото и да е било. Освен на теб.

В гърлото ми се оформя буца, а едва е започнал.

Въздъхва.

— Ти напълно ме завладя, бебче. Ти ме погълна и ме удави в своята красота и със своя дух. Знаеш, че не мога да съществувам без теб. Ти превърна моя свят в едно невероятно място. Накара ме да искам живот, който си струва — живот с теб. Нуждая се само от теб, да те гледам, да те слушам и да те усещам. — Пуска ръцете ми и приглажда с длани бедрата ми. — Обичам те.

Съсипана съм. Мама е съсипана. Всички в стаята са съсипани. Със зъби стискам долната си устна, за да спра хлипането. Задушавам се от буцата в гърлото ми и очите ми се пълнят със сълзи, докато гледам надолу към красивото лице на Джеси — моят непредвидим съпруг, който просто продължава да ме опустошава емоционално и физически.

— Трябва да ми позволиш да направя всичко за теб, Ава. Трябва да ми позволиш да се грижа за теб винаги.

Чувам тихото хлипане на мама и не мога да спра моето. Не и в този момент. Преди той ме парализираше с докосването си. Сега вече ме парализира *и* с думите си.

Обречена съм да живея парализирана от удоволствие, разтопена от нежност и залята от спиращи сърцето емоции. Той ще съсипва емоционалното ми равновесие навсякъде и по всяко време.

— Да — прошепвам.

Той кимва и изпуска дълга въздишка, после се изправя и ме придърпва към тялото си. Обгръща ме със свободната си ръка и стиска силно. Лицето ми попада право във врата му и аз вдишвам. Свежият му ментов аромат ме кара да затворя очи с доволна въздишка. Трябва да се стегна и да започна да мисля как ще се справя с това.

Проблемът няма да си отиде, независимо колко силно ми се иска.

Тихата стая вече не е тиха. Когато се отдръпвам от Джеси, виждам, че хората са се изправили и из стаята отекват почтителни ръкопляскания. Трябва да съм засрамена, но не съм. Джеси току-що говори така, сякаш сме сами, и доказва, че наистина не му пука къде е и кой е около него. Когато и където иска, както винаги е било и както винаги ще бъде.

Мама се приближава и обгръща с ръце Джеси.

— Джеси Уорд, обичам те — казва тя в ухото му, докато той я държи с една ръка, — но, моля те, махни тези белезници от дъщеря ми!

— Няма да стане, Елизабет.

Тя го пуска и го тупва по рамото. После се приближава Кейт.

— Боже мой! Искам да целуна краката ти.

Извъртам очи. Ръката ми за малко да бъде изтръгната, докато хората поздравяват моя невротичен бивш плеябой за малката му реч. Това е нашата сватба, а аз не искам да съм тук. Всички тези хора, включително Кейт и майка ми, стоят на пътя ми.

Искам Джеси само за себе си, но гостите за вечерното парти пристигат, така че няма да ходим никъде.

След като съм целуната по бузата милион пъти и Джеси е стиснал ръката на всеки, тръгваме към изхода на лятната стая.

— Ава?

Обръщам се и виждам брат ми зад нас. Почти ми се иска да не беше идвал. Това е мъчително за него и ме боли да го гледам. Свеждам очи към китката си и започвам да се чудя как да убедя Джеси да ме освободи. Той не го направи за майка ми и се съмнявам, че ще го направи за брат ми. Знам, че Дан е резервиран към съпруга ми и той е

наясно с това. Обръщам очи към Джеси и виждам, че ме наблюдава. Знае какво искам и съм сигурна, че не е доволен, но все пак бърка в джоба си и вади малък ключ.

Без да каже и дума, ме освобождава от белезниците и ги оставя да висят на неговата китка.

— Върви! — казва тихо и хвърля заплашителен поглед към Дан.

Брат ми му отправя също толкова предупредителен свиреп поглед. Нямам нужда от това, не и от двамата най-важни мъже в живота ми. Знам защо Дан е предпазлив, въпреки че не знае цялата история, и знам адски добре защо Джеси е. Дан е заплаха. Той е мой брат, но все пак е заплаха. Или поне в очите на Джеси.

Навеждам се и го целувам по бузата. Усещам как ръката му се плъзва около хълбока ми и пригладва дупето ми. Джеси откъсва поглед от Дан и се втренчва в устните ми.

— Не се бави! — казва. Пуска ме и тръгва към бара.

— Хайде! — Протягам ръка към Дан. Той я поема и ме оставя да го поведат към градините.

Мълчим в началото, докато се скитаме по застланата с чакъл пътека покрай тенис кортовете, и се озоваваме сред дърветата. Ниското вечерно слънце се бори с короните на дърветата и пръска светли лъчи по земята пред нас. И двамата имаме какво да кажем, но никой не прави първия ход, затова насочвам вниманието си към петната светлина, които танцуват в краката ми. Никога не сме изживявали това преди. Между нас никога не е имало неудобство, но сега то си наваксва за пропуснатите години. Сега *наистина* се чувстваме неудобно.

Пускам ръката на Дан и повдигам роклята си, за да прескоча голям клон, но закачам токчето си и се олюлявам леко.

— Ох!

— Внимавай! — Дан сграбчва лакътя ми, за да ме задържи. — Не мисля, че тези обувки са създадени за разходки — казва остроумно с лека усмивка.

Отпускам се.

— Не. — Смея се и се изправлям.

— Ава... — започва и млъква.

Поглеждам го уморено.

— Просто го кажи, Дан! Просто кажи това, което си умираш да кажеш, откакто срещна Джеси!

— Добре. Не го харесвам.

Присвивам се леко. Почти не го познава.

— Добре. — Смея се с неудобство. — Не мислех, че ще си толкова прям.

Той свива рамене.

— Какво искаш да кажа?

— Ти дори не го познаваш. Единственият ти опит да говориш с него и да го опознаеш беше, когато се опита да го заплашиш — обвинявам го и съм права. Мама може да прекъсна речта му, но той все пак я започна, а потрепващата челюст на Джеси и очевидното му усилие да се сдържи бяха явен знак какво мисли за предупреждението на Дан.

— Тогава ми обясни проблема с пиенето! — предизвиква ме той.

Очите ми се разширяват.

— За какво говориш? — Не ми харесва укорителното изражение на лицето му, изобщо.

— Говоря за проблема с пиенето, за който Мат ни осветли. Проблем с пиенето, който оттогава не е бил споменат. Фактът, че той не докосна алкохол цял ден, не мина незабелязан, Ава. Поне не от моя страна. Мама вероятно е твърде увлечена в задълженията си на майка на булката, за да види.

Знаех, че е прекалено хубаво. След като Джеси спечели родителите ми с хитрия си номер да ги докара в Лондон, те се влюбиха в него и проблемът с пиенето повече не беше споменат. Отдадох го на злобата на Мат, не им трябваше моята помощ, за да стигнат до това заключение. Не желая Дан да изравя проблем, който всъщност не е проблем. Джеси не е пил, откакто го намерих в „Луссо“. Няма нужда от пиене, щом има мен, а той определено ме има.

— И къде е семейството му? — пита Дан.

— Казах ти. Той не говори с тях.

— Да — смее се. — Колко удобно! И като си помислиш, че не харесвах Мат.

Този малък коментар наистина ме дразни. Стоим и се взираме един в друг, но аз дори не изпитвам нужда да защитавам Джеси. Няма какво да защитавам, въпреки че собственият ми брат настоява за отговори.

— Изведнъж стана адвокат на Мат, така ли? — нападам го гадно. Насочвам пръст в лицето му. Чувствам се истински бясна, а никога не съм била бясна на Дан. — Няма проблем. Той няма семейство, така че престани! Да поговорим за това, което наистина те яде! Да поговорим за Кейт!

Сега неговите очи се разширяват. Да, току-що посочих истинския проблем. Няма да го оставя да развали деня ми с преценките си. Те не са валидни и не искам да ги чувам.

— Нищо не ме яде — крещи той. Тонът му само потвърждава, че съм улучила оголен нерв. — Изобщо не ми пука за Кейт.

— Разбира се — смея се. — Затова почти не откъсна очи от нея цял ден. Не прави това, Дан!

— Кой, по дяволите, е този Сам?

Ахвам. Знаех си. Може да не съм въодушевена от посоката, която е поел животът на Кейт напоследък, но предпочитам тя да продължи връзката си със Сам, отколкото да се отпрати към гарантирано бедствие с Дан. Последния път свърши със сълзи и отново ще стане така.

— Той е точно като за нея — изплювам. Не мога да повярвам, че казах това. Дан би умрял на мига, ако знаеше подробности за връзката на Кейт и Сам. Дори аз не знам цялата истина, но имам сравнително добра представа. — Трябва да оставиш връзката ви в миналото. — Събирам роклята си, готова да се върна, но Дан хваща ръката ми.

— Ами ако не искам?

— Махни си шибаните ръце от нея! — бързо извъртам глава, щом чувам познатия яростен глас. Откривам, че Джеси стои наблизо. Гърдите му се повдигат и на лицето му има убийствено изражение.

— Няма нищо. Свършихме — казвам и издърпвам ръката си. Трябва да отведе Джеси, преди да е прегазил брат ми. Защото това няма да е само словесно прегазване.

Дан пристъпва напред.

— Тя е моя сестра.

Джеси намалява разстоянието с потъмнели очи.

— Тя. Е. Моя. Съпруга.

Брат ми се засмива леко, което не е добре, ако съдя по внезапно ужасяващия свиреп поглед на Джеси. Трябва да се намеся, но мисълта да застана между двамата гневни мъже не ме блазни. В този момент

виждам как юмрукът на Джеси се свива и знам, че трябва да го отведе веднага.

Поставям ръка на рамото му и той трепва. Прекалено е съсредоточен върху Дан, за да осъзнае, че съм аз, но щом успява, престава да гледа кръвнишки Дан, обръща се към мен и погледът му се смекчава веднага.

— Да вървим! — казвам тихо и плъзгам длан по ръката му, за да хвана неговата.

Джеси кимва и се обръща с мен, без да погледне повече Дан. Благодарна съм му.

Дан очевидно не е в добро настроение и знам колко упорит може да бъде в защита.

Кейт не го прави нарочно, но отново размътва ума му и Дан се опитва да се справи, като съсредоточава вниманието си върху мен.

Тръгваме към Имението и го оставяме зад нас.

— Дай ми ръката си! — нарежда Джеси и посяга надолу. Оставям го да я хване и да закопчае отново белезниците. — Повече не ме моли да ги свалям!

— Няма — мърморя. Искан ми се изобщи да не ме беше пускал. Тогава може би нямаше да кипна от очевидния проблем на Дан с Кейт и от любопитството му към проблема на Джеси. — Изхвърли ключа!

Веждите му се вдигат.

— Искан ти се да беше останала прикована към мен?

— Да — признавам. — Повече не ме освобождавай!

— Добре — съгласява се. — Искан ли питие?

Продължаваме към къщата, отново закопчани с белезници и свързани.

— Умирам за едно. — Пила съм едва глътка за целия ден и съм малко изненадана, че ми предлага.

— Хайде! — Дърпа ме вътре и целува челото ми. — Няма да го търпя, Ава. Независимо че е твой брат.

— Знам — съгласявам се тихо. Приятно съм изненадана от самоконтрола му. За Джеси няма значение кого премахва, а Дан не помага особено. Той просто се опита да ме задържи, а това беше най-лошото нещо, което можеше да направи. Не искам съпругът ми и брат ми да се бият, но знам, че Джеси никога няма да отстъпи, щом става дума за мен, а Дан никога няма да се посрами. Това е проблем.

Гостите за вечерта са пристигнали. Докато си проправяме път към бара, ни спират, целуват ни и ни пожелават щастие на всяка крачка. Когато най-после стигаме до бара, Джеси ме поставя на моя стол и ми подава чаша вода. Вода? Поглеждам към прозрачната чаша и отново към Джеси, който адски добре се справя, като пренебрегва учудването ми. Вода?

Теса пристига под пара. Изглежда също толкова ядосана, колкото и горката Елизабет.

— Къде бяхте? — пита изумена и погледът ѝ прескача от мен към Джеси и обратно. — Трябва да разрежете тортата!

Джеси отваря бутилка вода и отпива дълга глътка, абсолютно незасегнат от загрижеността на Теса.

— Добре.

Теса поклаща глава невярващо и тръгва към изхода. Може и да си тръгне.

Изглежда, услугите ѝ вече не са нужни.

— Не искаш ли да срежем тортата? — питам. Джеси повдига китката ми, докато завинтва капачката на бутилката. — Кейт промени цялата си програма, за да я направи толкова бързо.

Джеси протяга ръка и оправя диаманта ми.

— Тогава нека не я обиждаме! — казва сериозно.

— Невъзможен си. — Въздъхвам и поглеждам през бара. Забелязвам, че Сам и Дрю забавляват баща ми, който леко е зачервил бузите. Мама се наслаждава на вниманието и несъмнено предлага на всички да ги разходи из Имението. Кейт изглежда пияна. Том размахва мека китка към мен, Виктория ми махва по момичешки, после поглежда през бара към Дрю и приглася русите си къдрици, а горката Сал просто изглежда така, сякаш се опитва да се впише, въпреки че все още блести, но новият ѝ приятел не е тук. Усмивам се и отново се обръщам към Джеси точно когато Теса връхлита отново в бара.

— Добре. Говорих с Елизабет — пухти Теса. — Скоро ще разрежем тортата и ще танцуваме първия танц, така че не ми изчезвайте пак! — Изхвърча и аз се усмихвам.

Определено съжалява, че е приела работата.

— Добре ли си, бебче? — Топлата му длан се плъзга по бузата ми.

— Да, добре съм — отговарям, но не съм. Скарах се с брат си, а това не се е случвало никога.

— Не изглеждаш добре. Казах, че искам да се наслаждаваш на днешния ден.

Смешно ми е. Тогава трябва да ми позволи едно питие и не трябваше да отваря темата, която тормози ума ми най-много в момента.

— Добре съм — въздъхвам и отпивам дълга глътка от водата си. Шибана вода.

Приближават Патрик и Айрин. Моят шеф мечок размахва огромна чанта за подаръци в цвят слонова кост. Съпругата му е облечена в материал с животинска щампа. Мисля, че може да е рокля. Изключително разсейващо. Бързо отправям поглед към Джеси.

— Патрик е тук. Ти каза понеделник, помниш ли? — Трябва да проверя това бързо.

Джеси поглежда през рамо.

— Да, Ава. Но само до понеделник.

— Цвете! — Патрик ми бута подаръка, целува бузата ми, а после подава ръка на Джеси. — Господин Уорд! — поздравява. Челото му се смръщва, щом забелязва белезниците.

— Благодаря, че дойдохте. — Джеси поема ръката на Патрик.

— Да, Джеси. — Шефът ми отклонява поглед от китките ни. — Това е Айрин. — Дава знак на жена си, докато тя се клатушка към нас с огромна усмивка на лицето.

Усмивкам се на себе си. Тя е превзета.

— Приятно ми е да се запознаем — направо се кикоти.

— И на мен. — Джеси я поразява със своята усмивка, запазена само за жени, и Айрин се разтопява. Невероятен е. — Моля, служителите на бара ще се погрижат за вас.

— Благодаря — казва възторжено тя. — Този хотел е просто чудесен.

— Здравей, Айрин! — казвам с усмивка. Тя отмества алчните си очи от съпруга ми и ги насочва към мен. Съпругата на шефа ми е плашеща жена, но не и в момента. Сега е твърде заета да държи гръбнака си изправен и да гълта корема си. — Как си?

— Възхитително — изпява в лицето ми. — Ава, изглеждаш зашеметяващо.

— Благодаря — изтърсвам напълно изненадана. Никога не ми е отправяла комплимент, изобщо, и не го очаквах от нея сега. Тя обикновено дърдори за социалния си живот и клюкарства с приятелките си, които не работят.

Патрик грабва лакътя на съпругата си и я повежда настрани.

— Ще си вземем питие — извърта очи и аз се усмихвам топло на шефа си. Знам, че намира жена си за дразнеща.

— Интересна жена — размишлява Джеси. Гледа леко разтревожен към тялото ѝ в леопардова шарка, което се отдалечава с клатушкане от нас.

Смея се.

— Тя създава неприятности в живота на Патрик.

— Мога да си представя.

— Ето го и Джон — казвам, като поглеждам покрай Джеси. Голямото момче крачи наоколо с тъмните си очила и с обичайното заплашително изражение на лицето.

Поглежда втренчено белезниците, преди да ми кимне. Кимвам в отговор.

Джеси бърка в джоба си, вади ключа за белезниците и аз гледам, докато го приближава до китката ми.

— Какво правиш? — питам и дръпвам китката си.

— Джон иска да поговорим — казва през стиснати зъби.

— О, не — смея се. — Няма да ме освобождаваш, когато ти изнася. Няма начин, Уорд. — Поглеждам към Джон, който все още е с безизразно лице.

— Ава, ще се върна бързо. — Дръпва китката ми обратно към себе си.

— Не! Къде отиваш? — Поглеждам към Джон. — Къде отива?

— Всичко е наред, момиче.

— Не. Не е добре, по дяволите! — извиквам малко прекалено силно и заплашително смръзвам лице към Джеси. Не ми пука. Няма да направи това. Няма да ме разкарва, когато му изнася. Това е моята сватба.

— Внимавай с езика! — изсъсква и се обляга към мен. — Ще се забавя само няколко минути. Стой на мястото си, Ава!

Свивам се от враждебността му, напълно смаяна, докато той бързо отключва белезниците и се отдалечава с Джон. Кацнала съм на

бар стол — булката в зашеметяваща рокля, накичена с диаманти. Всичките ни гости се смеят, бърборят и пият, а аз искам да се прибера у дома. Плаче ми се, чувствам се слаба и много, много наранена. Смъквам се от стола, решила да се възползвам от свободата си и да се изпишкам. Може и да поплача малко. Трябва да се измъкна от тези хора, преди сълзите да са потекли свободно. Какво ми става?

— Къде отиваш, скъпа? — пита мама, докато си проправя път към мен.

Лепвам си фалшива усмивка на лицето. Прекалила е с „Гордостта на Марио“.

Косата ѝ не е идеална, но, изглежда, не ѝ пука — явен показател, че е малко пийнала.

— В тоалетната. Няма да се бавя.

— Искаш ли помощ? Не съм сигурна къде отиде Кейт. — Оглежда бара.

— Не, ще се справя. — Оставям мама и се отправям към тоалетната. Тъжно е, че чакам с нетърпение да остана за малко насаме.

Избутвам вратата и заставам пред огледалото, за да огледам жалкото си лице. Вече не съм румена булка. В очите ми няма блясък, на лицето ми не грее щастлива усмивка. Чувствам се обидена и прекалено емоционална. Въздишам тежко и щипя бузите си в опит да върна малко цвят в тях. Изглеждам малко отпаднала.

— Ооо, Боожее!

Вирвам глава и се извъръщам към източника на дългия стон. Застивам и сдържам дъха си, щом чувам шумолене и тътрене от едната кабинка. Някой прави секс в тоалетната? Не! Бързо събирам роклята си, за да се махна. Може да се получи неловко. Правя първата забързана крачка, но замръзвам, когато вратата се отваря и Кейт излиза със запъване.

Ахвам и изпускам роклята от ръцете си.

— Какво правиш? — изтърсвам невярващо. Знам, че Сам се беше нацупил малко заради това, че премахнахме и складирахме временно всички перверзни атрибути, но можеха да почакаат.

Кейт се сковава от глава до пети. Червената ѝ коса като дива грива от къдрици наполовина покрива шокираното ѝ лице.

— О, мамка му! — казва тя тихо и оправя роклята си.

— Не можахте ли да почакате? — питам ужасена, но и малко облекчена, че не съм хванала някой от другите ни гости в действие.

— Ава... — започва тя, но тогава иззад нея излиза мъж. И това не е Сам.

Отварям уста от изненада.

— Дан! — Не мога да повярвам. — Какво правиш, по дяволите?

Той свива рамене, като отказва да ме погледне. Вниманието му е насочено изцяло към оправянето на панталона му. Погледът ми се стрелка между двамата. Чакам обяснение, но не получавам нищо от тях. Те просто стоят там и гледат навсякъде другаде, но не в мен.

Хвърлям вбесен поглед към Дан.

— Казах ти да оставиш това в миналото! — крещя, а после обръщам гнева си към Кейт. — А ти си пияна! Какво ви става на вас двамата? Не се ли научихте?

— Не е твоя работа, Ава — казва равно Дан и излиза от дамската тоалетна, като ме оставя насаме с виновната ми приятелка.

— Кейт? — притискам я, но тя отказва да срещне погледа ми. Знае, че току-що е направила огромна грешка. — Ами Сам? — питам. Горкият човек е някъде навън, напълно в неведение. — Не мога да повярвам. — Плясвам с длан челото си. Мозъкът ми пламва от претоварването с информация.

Кейт хлъцва и се изкикотва, после се хваща за мивката, за да закрепим своето олюляващо се тяло.

— Забавлявам се — казва надменно. — И това няма нищо общо с теб.

— О, добре — възкликвам и вдигам роклята си. — В такъв случай ще те оставя да се забавляваш. — Обръщам се и излизам от тоалетната. Отправлям се право към кабинета на Джеси.

В лятната стая вече няма маси и тя е пълна с хора. Групата примамва всички на дансинга с класически мелодии. Минавам между гостите, усмихвам се и се опитвам с всички сили да приличам на ликуваща булка. Пресичам дългите разговори. Скарала съм се с брат си, а сега и с Кейт. Искам да избягам с Джеси и да останем насаме, защото тогава сме най-щастливи, защото тогава светът и проблемите му остават зад стените на нашия малък мехур на доволство, в който трябва да се борим само със собствените си проблеми.

Бързам по коридора и нахлувам в кабинета му. Сърцето ми спира
още щом осъзнавам какво виждам.

Има само двама души.

Джеси... и Корал.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Денят ми току-що стана още по-лош. Седят в противоположните краища на дивана и обръщат глави към мен, а аз просто стоя там и изпитвам недоумение. Целият ми гняв, цялото ми безсилие от деня вече са се преобразили в болезнена емоция.

Усещам, че очите ми се пълнят с изгарящи сълзи и сърцето ми думти в гърдите.

Чувствам се напълно смазана.

Не знам какво друго да направя, но със сигурност не искам тази жена да ме види пречупена, затова бавно отстъпвам и затварям тихо вратата след себе си. Вървя вкочанено по коридора, нещастна, но вместо да се върна при веселата тълпа, аз заобикалям, за да избягам от доволното бърборене и танцуващи тела, и се отправям по засипаната с чакъл пътека към гората.

Полагам победения си задник на един пън. Започвам да късам ликото от изсъхналата кора и да го свивам на топчета между пръстите си, а хладният вечерен вятър пронизва оголената ми кожа. Те само говореха, но той знае какво изпитвам към нея, какво изпитвам към всяка жена, която Джеси е имал, и въпреки това пожертва времето си с мен на сватбения ни ден, за да се види с нея. Не знам какво да правя. Искам да му крещя, да удрям с юмруци по гърдите му и да викам в лицето му, но нямам нужната енергия. Силата ми за борба е изсмукана от мен. Духът ми е оголен от драми — мои и на околните, и е изложен на показ, уязвим и изпълнен със съмнения. Точно сега, точно на моята сватба, съм изпълнена със съмнения дали мога да запазя силата, от която явно се нуждая, за да прекарам живота си с Джеси — да прекарам живота си в съревнование с жени и в справяне с проблеми. Моята безпомощност просто ме цапардосва здраво и сълзите потичат от очите ми и падат по дантелата. Точно това съм аз — една безпомощна развалина. Не мога да накарам тези жени да се махнат. Не мога да изтрия миналото на Джеси и не мога да контролирам другите хора и това, което правят. Единственото, което мога да направя, е да се

уверя, че си взимам хапчетата. Отпускам глава в ръцете си и хлипам тихо. Дори нямам енергията да плача както трябва.

През тихия си жалък плач го чувам да приближава зад мен. Дори със запушения си нос надушвам свежия аромат на вода и мента. И въпреки вцепенението ми усещам присъствието му. Всяка част от съществото ми го усеща, но не желая да го поглеждам.

Избърсвам сълзите си и подсмърчам.

— Знам, че си там — казвам тихо, но задържам очите си, насочени надолу.

— Знам, че знаеш. — Нещо хрущи под равномерните му крачки, които се чуват все по-силно с приближаването му. С периферното си зрение виждам как присяда до мен. Но не ме докосва. Ръцете му са стиснати пред него, палците му се въртят един около друг бавно. Чувам как тежкото му дишане утихва. Тичал е наоколо като луд, докато се е опитвал да ме намери, и сега просто седи до мен и мълчи, вместо да обяснява. Да ми обясни защо ме изостави на сватбата ни, за да може да се види с жена, която е влюбена в него — още една жена, която е влюбена в него.

Смея се на себе си.

— Не е ли смешно колко много общуваме, но въпреки това ти седиш тук и не знаеш какво да ми кажеш? — Виждам как се помръдва до мен, а после отпуска ръка върху бедрото ми. Горещата му длан прави неща, които наистина не желая. Поглеждам надолу към разтворените му пръсти. Плоската му халка от платина и диаманти, която е като моята, проблясва, когато той свива ръка и стиска бедрото ми. — Затова той ме докосва — казвам тихо.

— Той те обича — прошепва. — Искане му се да може да заличи миналото, което те наранява.

Обръщам лице към неговото и виждам зелени езера от разкаяние.

— Тогава защо се видях с нея? На нашата сватба, когато се беше заклел да бъдеш до мен цял ден, защо ме изостави, за да се видиш с нея?

— Не можех да я оставя да стои на портата, докато гостите пристигат, Ава.

— Тогава й кажи да се маха!

— И да направи сцена?

— Какво искаше тя? — питам. Дошла е тук по някаква причина.
— Знаеше ли, че днес е сватбата ни?

На челото му се появява бръчка и захапва устната си.

— Да, знаеше.

Значи е говорил с нея?

— И все пак е дошла? Дали се е надявала да спре сватбата?
Щеше ли да нахлуе през вратите на лятната стая и да заяви, че не трябва да бъдем свързани в свещен брак? — Това е смешно.

— Не знам, Ава. — Той поглежда настрани.

— Кога говори с нея? — За мен тя е доста нахална.

Джеси въздъхва.

— Обаждаше се и се появяваше в Имението. Казах ѝ многократно, че няма да ѝ помогна. Казах ѝ, че нямам чувства. Не съм сигурен какво друго мога да направя, Ава.

— Какво е твоето определение за афера? — питам.

Поглежда ме бързо и виждам, че е объркан от въпроса.

— Какво имаш предвид?

— Имам предвид, че тя е влюбена в теб, а ти каза, че е било само секс. За нея очевидно е било повече. — Гледам го внимателно и се опитвам да преценя реакцията му.

— Бебче, казвал съм ти, само секс е. Те винаги искаха повече, но никога не съм им давал повод, за да го очакват. Никога.

Трепвам при споменаването на думата „те“. Те са много — много жени, които го искат, много жени, които са го имали, много жени, които са се влюбили в него.

Искам да му кажа какво сподели Корал за него — че я е накарал да се нуждае от него, но така той ще разбере, че съм вдигнала телефона му. А след като го е имала, всяка жена би го искала отново и вероятно дори би мислила, че се нуждае от него.

Знам, че аз се нуждаю от него, но моята потребност е много по-дълбока от физическото му докосване. Сега се нуждаю от него, за да дишам.

— Не искам да я виждаш повече — настоявам.

Джеси отново ме поглежда.

— Няма. Няма нужда.

Поемам дълбоко въздух и отново започвам да оглеждам земята.

— Беше ми достатъчно. Искам да си тръгна.

— Ава, погледни ме! — нарежда нежно.

— Джеси, не започвай да отправяш искания, когато се чувствам по този начин!

— Може би не си ме чула правилно. Казах да ме погледнеш. — Вече не моли нежно, но тъй като съм унила, не го предизвиквам. Просто съм апатична.

— Какво? — питам, докато изпълнявам неразумната му заповед.

Той пада на колене пред мен и поема ръцете ми.

— Издъних се. Много съжалявам, но се опитах да я държа далеч от теб. Паникьосах се и мислех, че мога да я вразумя. Не исках да предизвика скандал на сватбения ти ден.

— Това е и твоят сватбен ден — напомням му тихо. — Трябваше да ми кажеш.

— Знам. — Навежда се и ме обгръща с ръцете си. — Нека ти се реванширам! Какво искаш да направя, бебче? Само кажи!

Отпускам се в него.

— Просто ме заведи в леглото! — настоявам тихо.

— Дадено. — Изправя ме и подсилва извинението си с дълбока и изразителна целувка. — По-късно ще се сприятелим както трябва. — Вдига ме и ме понася обратно към Имението.

Влизаме в лятната стая през огромните френски прозорци и моментално сме нападнати от вбесения свиреп поглед на майка ми.

— Ето ви! — Бърза към нас, все още пийнала, но очевидно ядосана. — Не сте срязали тортата и трябва да изтанцувате първия танц. Кажете ми, това не е ли вашата сватба?

Не искам да правя никое от тези неща. Гостите са тук, но не бих си мръднала и пръста.

— Ще кача Ава горе. Уморена е. — Джеси не спира заради мама и не ме пуска на земята. Носи ме през лятната стая, преминава между всичките ни гости и не спира за никого.

— Но сега е едва десет! — Мама е ужасена, както очаквах. — Ами гостите ви?

— Има бар, група и много ядене, Елизабет. Сигурен съм, че ще оцелеят. — Търпимостта му към мама намалява с всяка секунда, както и нейната към него.

— Ава, моля те! Вразуми го! — вече умолява и внезапно ми става жал за нея. Това е специален ден и за нея, а моят господар го

стъпква.

Обвивам с длани бузите му, докато той продължава да крачи, а мама върви след нас. Дръпвам лицето му към моето.

— Още малко — казвам тихо и той спира. — Можем да й дадем още малко време.

— Уморена си — мръщи се леко. Да, уморена съм, но не физически. Изтощена съм умствено. — Нека те отнеса в леглото, бебче!

— Танцувай с мен! — Прокарвам нос по бузата му и поемам от неговата свежа прелест. — Да танцуваме! — Усещам, че се обръща, докато притиска буза към мен.

Знаех, че това ще му подейства.

— Слава Богу! — извиква мама и ни следва енергично.

Джеси ме поставя на крака в средата на дансинга, за да отиде при групата и да говори с певеца. Той кимва и се усмихва, после всички разчистват дансинга и оставам само аз. Чувствам се изложена на показ. Тогава певецът и членовете на групата слизат от сцената и „Сноу Патрол“ разбиват тишината с „Преследване на коли“. Джеси се обръща с лице към мен и просто седи и ме наблюдава дълго време.

Просълзявам се и знам, че ако погледна към майка ми, ще видя, че вече плаче, затова не го правя. Задържам погледа си върху моя съпруг и гледам как той бавно върви към мен, хваща ме и ме притиска към гърдите си. Отпускам глава на рамото му и той започва да ни люлее, докато ме държи здраво в големите си силни ръце.

Плъзгам ръка по гърба му и затварям очи. Тялото ми само следва бавните му нежни движения.

— Извинявай, бебче — казва тихо в косата ми. — Извинявай, че те оставих по-рано.

Въздъхвам. Знам, че съжалява, но ми се иска да мисли, преди да направи нещо подобно. Стискам го леко, за да му покажа, че му прощавам.

— Да оставим това!

Той въздиша и притиска устни към тила ми.

— Колкото по-силно се опитвам да не те нараня, толкова повече те наранявам.

Безнадежден съм.

— Мълчи!

— Добре, но все още съжалявам. — Притиска ме още по-силно.
— Нямам търпение да изпъля в леглото с теб.

— Аз също — съгласявам се. Отново всички са на пътя ни. —
Утре ще останем в леглото цял ден — потвърждавам.

— Трябва първо да се приберем.

При напомнянето му леко се разочаровам. Тази нощ оставаме тук. Всички стаи са приготвени за гости, главно от моето семейство.

— Прибираме се у дома още сутринта тогава — настоявам тихо. Знам, че е грубо да оставим гостите си, но не искам да се изправа пред Кейт и определено не искам да се изправа пред Дан.

— Добре — съгласява се Джеси, — след като се накиснем във ваната и закусим с родителите ти.

Оставям го да ме люлее нежно. Очите ми се затварят отново и ме обхваща спокойствие. Джеси освобождава цялото ми напрежение.

— Искан ми се да ме беше отвел някъде на тихо място. Само ние двамата.

— И на мен ми се иска. Но се обзалагам, че майка ти отново щеше да има мнение по въпроса.

Усмивам се на себе си. Да, тя щеше да има много за казване. Отварям очи и я виждам да дърпа баща ми към дансинга, след тях са Кейт и Сам, Виктория и Том.

Отново затварям очите си и се разтапям в ръцете на Джеси и следвам неговите движения.

— Госпожо Уорд, да не заспивате? — пита тихо.

— Ммм... — Прекалено съм доволна, притисната здраво от ръцете му. Всички други двойки около нас са невидими, аз потъвам в тъмнина и просто се отдавам на усещането за Джеси и вдишвам аромата му.

— Обичам те. — Бутва нос в косата ми и вдишва дълбоко. — Обичам те толкова много.

— Знам — прошепвам. Обръщам глава към него и пленявам устните му. Той мълча щастливо и ме вдига от пода, така че съм притисната здраво към гърдите му.

Езиците ни се плъзгат леко между устите ни.

— Господин Уорд, привличате внимание.

— Майната им! Където и когато, бебче. Знаеш го. — Отдръпва се. — Нека видя тези очи!

Показвам му това, което иска да види.

— Защо винаги настояваш да ги виждаш? — питам.

Усмива се едва, но зелените му очи все още бляскат диво.

— Защото, когато погледна в тях, знам със сигурност, че си истинска.

И аз се усмихвам леко.

— Истинска съм.

— Толкова се радвам. Не ти казах колко си красива. — Докосва устните ми и продължава да ни люлее нежно. — Имах намерение, но моето красиво момиче ме кара да оглупявам всеки път щом го видя. Сякаш за първи път поглеждам към него. — Поглежда ме в очите и въздъхва. — Ти караш сърцето ми да бие, бебче. И то ще бие само за теб. Разбра ли?

Кимвам леко. Наистина разбирам.

— Само за мен. — Обхващам тила му с ръце и се наслаждавам на усещането от тъмнорусата му коса между пръстите ми. — Трябва да ме заведеш в леглото.

Тъглчетата на устните му се вирват леко.

— Дали моята възхитителна тъща ще го позволи?

Свивам рамене.

— Не ми пука. Искам те само за себе си. Заведи ме в леглото.

— Дадено. — Пуска ме на крака и се навежда за една непорочна целувка. — Няма нужда да ме молиш два пъти, госпожо Уорд.

— Току-що го направих.

Мръщи се.

— Вината е в майка ти. — Хваща ме за ръка и ме извежда от дансинга, обикаляйки всички прегърнати двойки.

— О, виж Клайв и Кати! — казвам, когато зървам икономката на Джеси в обятията на нашия портиер Клайв, който я върти по дансинга. Изглеждат толкова сладки. Чувам как Джеси се смее. Забелязвам Кейт в ръцете на Сам. А после виждам брат ми на известно разстояние, който гледа намръщено право към най-добрата ми приятелка и нейния дързък партньор. Ще стане голяма каша. Никога не съм искала да се отърва от Дан, но сега наистина го искам. Какво си е мислела Кейт, по дяволите?

Джеси ме побутва леко и отклонява вниманието ми от брат ми. Поглеждам го и виждам, че е проследил погледа ми.

— На мен не ми прилича на нещо приключило — вдига вежди.
Прав е. Не прилича, но не му го казвам.

Тъкмо се навежда да ме вдигне, когато песента на „Сноу Патрол“ избледнява и е заменена от нещо друго. Нещо много по-шумно и ритмично. Усещам как на лицето ми изгрява усмивка, докато гледам как Джеси замръзва наред с движението, и после се включва мъжки глас.

— Здравей, Джъстин! — казвам тихо и гледам как Джеси се изправя. Отстъпва назад замислено. Хваща реверите на самото си, дръпва ги леко, после ги разтваря и ме поглежда с широко отворени, развълнувани очи.

— О, госпожо Уорд. — Поклаща леко глава. — Ще разтърся тази зала. — Грабва ръката ми и ме дръпва забързано назад към дансинга. Промъкваме се покрай пияни танцьори и накрая на средата на групата. Хиля се като пълен идиот, докато гледам как Джеси избутва самото от раменете си и изтупва ръце. После ме грабва и ми напомня за движенията на моя бог. Наистина разтърсва залата.

ПЕТА ГЛАВА

Цял час по-късно, след като отново спечели благоразположението на майка ми и озари всички с присъствието си на дансинга, най-после Джеси ме отнася от празненството. Изритала съм обувките си и Джеси държи и тях, докато ме качва по стълбите. Главата ми тежи като олово върху рамото му, а очите ми не искат да се задържат отворени. Чувам как обувките ми тупват на пода и няколко мига по-късно съм поставена на крака.

Подпирам чело върху гърдите му.

— Трябва да консумираме клетвите си — мърморя в гърдите му. Извъртам глава и вдишвам аромата му. Това е най-успокояващият аромат на света.

Джеси се смее тихо.

— Бебче, твърде си уморена. Ще ги консумираме на сутринта. — Хваща тила ми и ме дръпва от гърдите си, за да ме погледне. Опитвам се с всички сили да отворя напълно очите си, но това е прекалено голямо усилие.

— Знам. — Опитвам се отново да се подпра на гърдите му, но той ме задържа здраво на място и оглежда всеки сантиметър от лицето ми. — Какво? — питам тихо.

— Кажи ми, че ме обичаш! — настоява.

Не се колебая изобщо.

— Обичам те.

— Кажи ми...

— Нуждая се от теб — прекъсвам го. Знам упражнението.

Усмивка се замислено.

— Никога няма да разбереш колко щастлив ме прави това.

— Знам — поправям го. Знам много добре, защото изпитвам съвсем същото. И той го знае.

Навежда се и ме целува леко.

— Искам те гола и просната върху мен. Нека сваля тази рокля! — Обръща ме и започва да разкопчава десетките перлени копченца по

целия ми гръбнак. — Какво става с брат ти и Кейт? — пита.

Отварям очи моментално. Това е адски добър въпрос.

— Не знам — отговарям честно. Наистина не знам. Няма да кажа на Джеси на какво станах свидетел в тоалетните.

— Или си се научила да овладяваш лошия си навик, или ми казваш истината. — Дръпва роклята от раменете ми и я сваля в краката ми, за да мога да изляза от нея.

— Казвам истината — обръщам се към него. Той се изправя и отива до вратата, за да я закачи. — Мисля, че след като се видяха, спомените се събудиха, това е.

— Спомени? — пита той и се връща при мен.

Обръща ме, за да стигне до корсета ми.

— Не бяха един за друг — казвам. — Познаваш Кейт, а Дан не е най-търпеливият мъж на планетата. Скараха се ужасно. И за двамата беше най-добре, че той замина.

— Но сега се е върнал.

— Да, но скоро ще замине пак. Ами Кейт и Сам? — Това е още едно бедствие, което предстои да се случи.

— Казах ти, не е наша работа.

— Но тя е член на Имението — в гласа ми прозвучава обвинение. — Защо го позволи?

— Не е моя работа да питам потенциалните членове защо искат да се присъединят.

Проверявам за криминално досие, медицински проблеми и финансова стабилност.

Ако могат да платят, чисти са и нямат сериозни престъпления, влизат. Не провеждам терапевтични сесии, за да търся подбудите им, Ава.

Мръщя се.

— Членовете могат да чукат какво ли не между посещенията си в Имението и да хванат нещо или да бъдат арестувани за насилие. Как ще разбереш?

— От тях се изисква да провеждат месечни изследвания и аз получавам редовни доклади. Това не са проблеми, които могат напълно да бъдат избегнати, но ги контролираме по възможно най-добрия начин. Не допускаме секс без презерватив, а откровеността е част от

споразумението. — Джеси стига до последното копче и сваля корсета ми. — Тези хора са уважавани членове на обществото, Ава.

— Които обичат да правят извратен секс с непознати и ползват странни приспособления? — мърморят.

— Не е моя работа.

Това е. Негова работа е, а е било и негово удоволствие. Посоката на мислите ми ме кара да потръпна и се опитвам да се съсредоточа върху усещането, което Джеси ми причинява, докато събира косата ми и я отстранява настрана. Горещите му устни върху тила ми ги прогонват напълно. Потрепервам и той се засмива.

— Тя ще бъде наранена — казвам тихо.

Ръката му трепери около голия ми корем, докато ме придърпва към себе си. Вече съм повече от будна.

— Какво те кара да мислиш така?

Раменете ми се напъват.

— Знам, че го харесва.

Хълбоците му се придвижват напред и той се потрива в мен лениво и целеустремено.

— А аз знам, че Сам я харесва.

Стена, когато се навежда и се притиска към мен, приближавайки уста до ухото ми.

Дори няма да си давам труда да звуча незасегната.

— Тогава защо не могат да се срещат като обикновена двойка? — вдишвам.

— Не е наша работа — прошепва.

Това е. Този глас, тези проклети хълбоци и ясните очертания на гърдите му през костюма ме довършват напълно. Обръщам се и пристъпвам срещу него, като го бутам към леглото.

— Този брак ще бъде консумиран. — Бутвам го на матрака и се покатервам, за да възседна хълбоците му. Той ме гледа напълно развеселен. — Господин Уорд, поемам командването. Възражения?

Ухилва се.

— Разполагай се, бебче! Но, моля те, внимавай с езика!

— Езика — прошепвам. Протягам ръка и сграбчвам вратовръзката му. Дръпвам я към себе си и той е принуден да седне, за да не бъде задушен. Очите му се разширяват тревожно, когато доближавам нос до неговия. — Кой командва? — питам тихо.

— Изглежда, че ти, засега. — Потиска усмивката си. — Недей да свикваш!

Аз също се усмихвам и притискам устни към неговите. Стенем едновременно.

Притискам тяло към неговото и го връщам обратно на леглото, докато се целуваме в пълна хармония. Свързани сме по такъв невероятен начин. Аз знам какво иска той и как го иска, въпреки че се бори със себе си. Напоследък получавам прекалено много от нежния Джеси, но сега ще оправя това. Откъсвам се от устните му и си проправям път към врата му. Наслаждавам се на големите му ръце, които се плъзгат по голия ми гръб, но не и на металните белезници, които висят от едната.

— Проклета да си, жено! — стене.

— Не ме ли искаш? — дразня го. Гризвам ухото му и правя влажни кръгове с език в трапчинката под меката част. Ароматът му е опияняващ.

— Не задавай глупави въпроси! — Повдига се към мен и знам, че ще ме превърти, ще поеме контрола и после вероятно ще се наложи да правим сънлив секс, затова го притискам с тялото си.

— О, не, Уорд. — Гледам как гърдите му се повдигат. Зашеметяващото му лице е изопнато. Очевидно се бори с инстинкта да поеме контрола, но аз не отстъпвам.

Знам, че може да ме обърне по гръб за част от секундата, и то с много малко усилие, но няма да го направи. Освен че е прекалено нежен с мен, се опитва да докаже, че може да отстъпва властта и да е разумен. Опитва се прекалено силно... но се проваля.

Пресягам се и хващам ръката му. Той гледа внимателно как я вдигам, белезниците подрънкват от китката му. Поглеждам го в очите, за да преценя реакцията му, и откривам в тях съгласие и разбирателство. После ръката му се напруга. Дръпвам нежно, но той не ми дава да я насоча натам, накъдето искам. Това е истинската проверка. Знам как се чувства, когато не е в състояние да ме достигне, но този страх е неразумен и неоправдан и трябва да го преодолеем. Дръпвам отново с леко вдигнати вежди и той неохотно ме оставя да преместя ръката му до таблата на леглото.

— Няма да ме оставиш този път — пъшка той. — Обещай, че няма да ме оставиш!

— Ако обещаеш, че няма да побеснееш. — Щраквам белезниците върху дървената пръчка и поглеждам към него. — Не се вбесявай на мен!

Поклаща глава едва и поема дълбоко въздух. Знам колко е трудно за него.

— Целуни ме! — заповядва рязко.

— Но аз командвам — напомням му.

— Боже, бебче, не прави това по-трудно, отколкото вече е! — Пресяга се със свободната си ръка и хваща рамото ми. Дръпва ме надолу, така че отново съм върху гърдите му. Устните ми притискат неговите и прекрасната му уста ме поглъща. Прав е. Не трябва да го правя по-трудно. Ще караме полека.

Оставям го да прави каквото иска с устата ми. Заравям пръсти в косата му и подръпвам тъмнорусите рошави кичури. Езиците ни се движат в пълен ритъм.

Решена съм да се справя с тази негова тревога, но след краткото ми посещение в болницата това ще отнеме време. Започвам да разхлабвам вратовръзката му, докато ме целува, и я изтръгвам от врата му, а после се заемам с копчетата на ризата му и накрая прекрасните му твърди гърди се озовават под дланите ми.

Целувам го бавно и се отдръпвам, а той изръмжава. Джеси стиска очи, но аз пренебрегвам очевидното му недоволство и започвам да прокарвам пътека с устни надолу по врата му, по гърдите и по твърдия корем, докато накрая стигам до ципа на панталоните му. Прокарвам нос по дължината на члена му през панталоните и тазът му подскача нагоре. От устата му се откъсва приглушен рев. Планът ми действа. Ще го докарам до безумие и когато го пусна, ще бъде необуздан и ще ме чука до безсъзнание, надявам се. Имаме да наваксваме прекалено много здраво чукане.

Ръката му се озовава на главата ми и дръпва леко косата ми. Усмивкам се на себе си самодоволно, после откопчавам копчето на панталона и бавно дръпвам ципа надолу. Плъзвам ръка в боксерките му и стисвам здраво твърдия му като камък член.

Тазът му отлита нагоре и металът на белезниците издрънчава шумно.

— Мамка му, Ава! По дяволите! — Повдига главата си нагоре и ме пронизва с отчаян, жаден поглед. — Устата, сега!

Изпълзвам обратно нагоре по тялото му и сграбчвам бузите му в дланите си.

— Искаш да те поема в устата си. — Притискам устни към неговите... здраво.

— Направи го!

— Кой командва, Джеси? — Захапвам устната му и той стене.

— Ти, бебче. Устата!

Усмивам се и се спускам обратно надолу. Освобождавам члена му и прокарвам дразнеща мокра следа нагоре по цялата му дължина.

— О, мамка му! — пъшка той. — Боже, Ава! Устата ти е възхитителна.

— Добре ли е? — питам и го поемам до половината, преди да се отдръпна.

— Твърде добре. Знаех, че има причина да се ожения за теб.

Впивам зъби в плътта му предупредително.

— До края?

— Направи го!

Обвивам устни около него и го поемам чак до края, докато не се опира в дъното на гърлото ми. Той стене шумно и слабините му се повдигат. Опитвам се да отпусна устата си, да приема нашествието, но рефлексът ми ме проваля и внезапно започва да ми се повръща.

Какво, по дяволите?

Пускам го бързо и скачам от леглото. Стомахът ми се свива в конвулсии, по челото ми избива пот. Ще повърна. Отлитам в банята и се сривам пред тоалетната чиния, после изпразвам съдържанието на стомаха си, като се опитвам да държа косата си назад, докато повръщам.

— Ава! — крещи той. Белезниците започват да дрънчат силно.
— Ава!

— Аз съм... — отново повръщам. Давя се, когато се опитвам да говоря, да го уверя, че съм добре. Мамка му, трябва да го освободя.

— Боже, Ава! — упоритото дрънчане на метал в дърво отеква из апартамента, придружено от паникьосаните викове на Джеси. — По дяволите, АВА!

Не мога да говоря. Гърлото ми е блокирало, очите ми се пълнят със сълзи, а стомахът ме боли от напъните. Какво ми става, по дяволите? Едва бях започнала.

Поемала съм го безброй пъти по този начин и никога не се е получавало така. Мамка му, чувствам се слаба. Откъсвам тоалетна хартия и попивам челото си. Наистина трябва да се стегна и да отнесе задника си там, за да го освободя, преди да получи сърдечен срив.

— Ава! — чува се още дрънчене, последвано от силен трясък, и Джеси нахлува в банята с разтворена риза, сако и разкопчани панталони. На лицето му е изписан ужас. Отново го направих. В опита си да го накарам да види колко нелепо прекалено и ненужно покровителствен е той направих нещата още по-лоши. Добре съм. Просто не мога да спра да повръщам. Главата ми увисва отново над тоалетната. Поредните болезнени спазми ме правят неспособна да говоря.

Опитвам се да махна с ръка към него, за да го успокоя, че съм добре, но бързо хващам отново тоалетната чиния и стискам, докато продължавам да се давя и задушавам.

— Исусе, бебче! — Разтревожен е, невротичният глупак. Само ми е прилошало.

Усещам го близо зад себе си. Събира къдриците ми, държи ги назад и разтрива гърба ми. Не мога да се контролирам. Сигурно съм отровена, няма какво друго да е.

— Добре съм. — Избърсвам лице и разтривам с длани бузите си, когато усещам, че няма какво повече да повърна.

— Очевидно — мърмори сухо. — Дай да те погледна!

Обръщам се с въздишка и виждам, че е седнал зад мен.

— Още ли искаш да ме чукаш? — питам в опит да успокоя явната му тревога. Повече няма да се опитвам да го успокоявам заради загрижеността му и за добруването ми.

Провалям се ужасно всеки път.

Извърта очи.

— Ава, моля те!

— Съжалявам.

— Ти ще ме убиеш, кълна се. — Избутва косата от лицето ми. — Добре ли си?

— Не. Гадни ми се. — Свивам се напред и бузата ми се сблъсква с голите му гърди там, където ризата е разтворена.

— На какво мислиш, че се дължи това? — пита той тихо.

Сковавам се. Наистина още не съм готова да се справя. Не съм готова да го разкъсам на парчета за това, че криеше хапчетата ми. Нямам енергията точно сега, затова държа устата си затворена. Но трябва да извадя глава от пясъка и да се изправя срещу реалността — реалност, в която най-вероятно съм бременна. Животът ми ще бъде ад следващите около осем месеца — чист, мъчителен, непоносим ад.

— Заведи ме в леглото, моля те!

Чувам как въздъхва дълбоко. Очевидно демонстрира безсилие. Няма да ми позволи да живея още дълго в отрицание, но нуждата му да се грижи за мен ме отървава.

Джеси става и ме дръпва нагоре.

— Ти си най-вбесяващата жена на шибаната планета. Искаш ли да си измиеш зъбите?

— Да, моля!

Усмивка ми се и прокарва пръсти по бузата ми.

— Всичко ще бъде наред.

Дали? Наред за него. Той получава каквото иска, въпреки че защо го иска е мистерия, но ще ровя в тази територия, когато не се чувствам безнадеждна и слаба.

— Добре — съгласявам се немошно и зървам висящите от китката му белезници... и огромна червена плюска. — Джеси! Какво си направил? — Грабвам ръката му и я обръщам. Откривам, че вътрешната част на китката му е украсена с жестоки червени белези. Вдишвам шокирано. Мамка му, това изглежда болезнено.

Той дръпва китката си от ръката ми, сваля белезниците и ги хвърля на пода.

— Ти караш сърцето ми да бие, бебче, но можеш да го накараш и да спре. — Поклаща глава и ме вдига на плота. — Каза, че не можеш да живееш без мен, нали?

— Да.

Присвива обвиняващо очи.

— Тогава престани да се опитваш да ме убиеш!

Усещам как на лицето ми изплува усмивка.

— Ти си крал на драмата.

— Няма нищо драматично в това да се тревожа, когато жена ми повръща, след като току-що съм пхнал члена си в устата ѝ.

Избухвам в смях. Отмятам глава назад, затварям очи и се смея. Много здраво. Дори ми потичат сълзи. Пристъпът на повръщане е сменен от пристъп на смях. Не мога да спра и той не прекъсва кикота ми. Оставя ме и чака търпеливо да овладее смеха си, докато стои с четка за зъби пред устата ми.

— Извинявай — кикотят се. — Наистина съжалявам. — Обърсвам очи и се вирам право в чифт зелени любопитни очи. Той е повдигнал вежди и е захапал долната си устна. — Но е много смешно.

— Радвам се, че ти е забавно. Отвори уста!

Отварям уста и той се заема да измие зъбите ми вместо мен. Обичайната бръчка на съсредоточаване заема мястото си на челото му. Щом свършва, прокарва мокра кърпа по челото ми, после ме вдига и ме отнася до леглото. Очите ми се разширяват, когато виждам таблата. Разрушена е и от нея висят парчета нацепено дърво.

Потрошил е леглото.

— Влизай под завивките! — Поставя ме на ръба и аз не губя време и се сгушвам.

Въздишам доволно.

Обръщам се и го гледам как се съблича. Алчният ми поглед поглъща съвършенството му.

— Не мога да повярвам, че прекарвам първата нощ като твоя съпруга в една от стаите ти за мъчения. — Неприятната мисъл ме кара да се размърдам леко и внезапно започвам да се чудя кой е бил в това легло и какво е ставало. Искам да се махна.

— Никой не е спал в това легло, Ава. — Знае какво мисля.

Мръщя се.

— Така ли?

Усмива се, докато съблича ризата си.

— Никой не е влизал в тази стая, откакто те притиснах тук. — Наблюдава ме внимателно. Спомних си деня, когато се озовах в капан. — А леглото е ново.

— Наистина ли? — изтърсвам, леко шокирана.

Той се смее.

— Наистина.

— Защо?

— Защото не искам да те имам в легло, в което... — бръчката му се появява отново — са спали други хора — довършва.

В което са се чукали други хора — това имаше предвид, но не ми пука как ще го каже. Никой не е спал, не е чукал и не се е въргалиял в това легло и аз се чувствам много по-добре, след като научавам това.

— И никой не е бил в тази стая оттогава? — питам.

Изритва панталоните и смъква боксерките надолу по краката си.

— Само аз. Махни бельото! Искam те гола.

Избутвам бикините си надолу по краката.

— Седял си тук тихо и си мислил за мен, така ли? — питам усмихната.

Отива при един скрин и издърпва горното чекмедже.

— Повече, отколкото можеш да си представиш — отговаря тихо. Обръща се и държи сутиен.

Моят сутиен.

— Това е моят сутиен! — изтърсвам. Внезапно ме заливат объркани спомени от момента, в който ме притисна. Оставих сутиена си и той го е пазил тук през цялото това време?

Хвърля го върху скрина и свива рамене смутено, после идва до леглото и се пъхва до мен. Моментално изпълзявам върху гърдите му и се настанявам върху него.

Лицето ми се сгушва във врата му.

— Удобно ли ти е? — пита.

— Мммм — мънкам. Галя го с ръце навсякъде. Имам нужда да го докосвам и да се наслаждавам на допира до плътта му.

Седял е тук тихо и е мислил за мен. Запазил е сутиена ми. Не е пускал тук никой друг и е подменил леглото.

— Как се чувстваш? — пита и ме оставя да го обсипвам с целувки.

— Добре съм — въздъхвам. Добре съм в момента, но не задълго, сигурна съм в това.

Той също въздиша.

— Тя е добре — притиска ме по-силно. Сърцето му тупти до гръдната ми кост. — Заспивай, красиво мое момиче!

Изпълнявам. Очите ми бавно се затварят и вече ме няма.

ШЕСТА ГЛАВА

Отварям очи и се протягам. Това е едно невероятно, шумно, приятно и напълно задоволяващо разтягане на тялото ми по дължината на цялото легло. После се усмихвам доволна. Чувам как Джеси се суети в банята. Долавям звуците на струите вода, които пълнят ваната; Джеси, който събира козметиката, която ще му е необходима, и специфичния звук, който се получава, когато разбърква водата, за да направи мехурчета. Моят самообявил се за Батман съпруг държи на думата си. Ще се киснем дълго във ваната и несъмнено ще си говорим, докато сме там. Искам ли да си говорим във ваната днес?

Измъквам се до ръба на гигантското легло, отнасям голото си тяло до банята и се облягам на рамката на вратата. Джеси седи на стол до прозореца, лактите му почиват върху коленете и гледа към земите на Имението. Той също е гол. Всеки добре оформен мускул изпъква на гърба му, а тъмнорусата му коса е влажна от парите, изпълнили обширното помещение. Мога да стоя цял ден и да го гледам, но дори оттук и въпреки че е с гръб към мен, виждам как зъбните колелца препускат в главата му със сто и петдесет километра в час. И знам за какво мисли. Вероятно мисли за моето отрицание и как да ме задържи у дома, прикована до него. Утре е понеделник, следователно работен ден.

Моят неразумен, предизвикателен, невротичен властен маниак.

Моят бивш плейбой.

А сега и мой съпруг.

Трябва да го докосна.

Приближавам тихо зад него. Възхищението ми от вида му нараства с всяка крачка, с която се приближавам към него, а кожата ми започва да настръхва от обичайните искри, които прелитат между телата ни, когато сме наблизо. Напрегната съм и сдържам дъха си.

— Усещам те, когато си наблизо, красиво момиче. — Не поглежда назад. — Никога няма да успееш.

Тялото ми се отпуска и въздъхвам облекчена. Минавам пред него и се покатервам в скута му, като поставям буза на гърдите му.

Обгръща ме с ръце и заравя лице в косата ми.

— Опитваш се да се промъкнеш зад мен?

— Никога не се получава.

— Никога няма да се получи. Как се чувстваш тази сутрин?

Усмивам се.

— Добре.

— Добре — отговаря и ме придърпва по-близо. — Не ходи на работа утре!

Клюмвам леко в скута му, въпреки че знаех какво ще последва, и съм облекчена, че не изказа и другата си мисъл. Съгласих се да се омъжа за него толкова скоро само ако се съгласи да нямаме меден месец и ако охлади прекалената си покровителственост и неразумност. Инстинктите ми казаха, че ще се провали по всички точки. Повдигам се и го поглеждам. Очите му ме умоляват.

— Трябва да работя.

Поклаща глава.

— Няма нужда да работиш изобщо. Трябва да сме заедно.

— Ние сме заедно.

— Знаеш какво имам предвид — оплаква се. — Сарказмът не ти отива, жено.

Няма да стигна доникъде с това, така че ставам от скута му и се отправям към ваната.

— Какво правиш? — пита.

Няма нужда да се обръщам, за да разбера, че се е намръщил.

— Вземам си вана. — Покатервам се и се облягам назад, но почти веднага се премествам напред, за да му направя място, тъй като чувам, че сумти възмутено и се приближава.

Качва се и се настанява зад мен. Придърпва ме към гърдите си и се намества с устни до ухото ми. Изръмжава леко и го гризва.

— Казах ти и преди: не се бори с мен!

— Тогава спри да ми отправяш неразумни искания! — отвърщам рязко.

Той захапва по-силно меката част на ухото ми.

— И това ти казах преди. Няма нищо неразумно в желанието ми да те държа в безопасност.

— Имаш предвид да ме държиш до себе си. — Затварям очи и отпускам глава върху него, а ръцете ми се плъзгат по силните му мокри бедра.

— Не — пръстите му се сплитат с моите. — Да те държа в безопасност.

— Използваш това като оправдание за неразумното си поведение.

— Не. Ти ме подлудяваш.

— Ти сам се подлудяваш. Ще отида на работа утре, а ти ще ми позволиш да го направя и няма да протестираш. Обеща. — Трябва да му напомня за сделката, която сключихме, въпреки че знам, че не е забравил и че няма да му пука, ако я наруши.

Усещам отново устата му до ухото си и използвам всяка частица сила, за да сдържа стона си.

— Но ти обеща да ми се подчиняваш. Мисля, че брачните клетви отменят всички обещания, направени преди това. — Избутва се към дупето ми. — Дали някой има нужда да му се начука малко здрав разум?

Подскачам и водата се разплисква около нас. Много бих искала вразумително чукане, но няма да отстъпя.

— Ти също обеща да спреш да ме вразумяваш с чукане, защото се съгласихме, че вразумяването има смисъл само за теб. — Вече ми се иска никога да не се бяхме уговаряли за това. Вразумителното чукане е същото като здраво чукане.

— Да ме обичаш, да ме уважаваш и да ми се подчиняваш — прошепва. Обръщам лице в посока на ниския, дрезгав глас и докосвам устните му. — Това има смисъл, нали?

— Не — шепна. — Едва ли нещо, което изискваш, има смисъл.

— Ние имаме смисъл — обсипва ме с целувки. — Кажи, че имаме смисъл!

— Имаме смисъл.

— Добро момиче. Седни, за да мога да те изкъпя! — Той се отделя от устните ми и аз се чувствам изоставена, а после ме избутва пред себе си. — Ще закусваме със семейството ти, после ще те отведе у дома. Става ли?

— Става — съгласявам се. Нямам търпение да се прибера у дома и със сигурност нямам желание да сляза долу и да се изправа срещу

Кейт и Дан. Каква глупава жена! Няма дори да се опитвам да открия какво е мислила приятелката ми, когато е направила това, защото никога няма да разбере, а подозирам, че дори тя не знае.

Дали изобщо помни? Беше доста пияна. А Сам? Изстенвам вътрешно. Как ще погледна Сам след всичко това?

— За какво мислиш? — пита Джеси, връщайки ме в настоящето.

— За Кейт — отговарям веднага. — Мисля за Кейт и Сам.

— Казах ти, А...

— Не ми казвай, че не е моя работа, Джеси! — отрязвам го напълно. — Тя е най-добрата ми приятелка. Имам чувството, че наблюдавам автомобилна катастрофа на забавен каданс. Трябва да я спра.

— Не, трябва да гледаш собствената си работа, Ава — гълчи ме той строго. — Готова си — оставя гъбата на ръба на ваната и се изправя зад мен. Излиза и взима кърпа. — Измий си косата! — Изтрива се и увива кърпата около кръста си. — Вероятно можеш да покажеш също толкова загриженост и към една малка подробност от нашите отношения, която има нужда от внимание. — Пробива дупки в мен с чакащ поглед и веднага забравям всички проблеми, свързани със Сам и Кейт, но не се възползвам от новооткрития му талант да говори. Вместо това се плъзгам във ваната и се потапям в пияната. Още не съм готова, пък и той е склонен да говори само по теми по негов избор.

Не го гледам, но знам, че току-що е извъртял очи. Може да върти очи колкото си иска. Аз се справям с това по мой начин в момента. И какъв точно е този начин?

Като мушвам главата си колкото може по-дълбоко под пясъка, ето какъв.

Влизаме в ресторанта на Имението ръка за ръка и сме посрещнати от шумни ръкопляскания и приветствия, но първото, което забелязвам освен шума, е очевидно деликатното състояние на Кейт, а в другия край на залата свирепия поглед на Дан, насочен право към Джеси.

Съпругът ми или не забелязва нито едно от двете, или ги пренебрегва, защото ме вдига и крачи през масите, за да ме постави грижливо на един стол срещу мама и тате, после заема друг до мен.

— Скъпа! — развълнуваният писък на мама блъсва ушите ми. — Какъв чудесен ден беше въпреки този определено труден мъж. —

Гледа кръвнишки през масата към Джеси.

— Добро утро, Елизабет! — Джеси се усмихва на мама и тя ококорва очи, но съм сигурна, че едва сдържа сърдечната си усмивка. — Как си, Джоузеф?

Татко кимва, докато реже една наденица.

— Много добре. Двамата добре ли прекарахте вашия ден?

— Да, благодаря. Погрижиха ли се за вас? — Джеси оглежда ресторанта, очевидно проверява дали служителите се грижат за останалите гости.

— Твърде добре — смее се татко. — Тръгваме след закуска, затова ще се възползвам от възможността да ти благодаря за гостоприемството. Беше наистина специален ден.

Усмихвам се на татко и се радвам на неговата изисканост. Обноските му никога не го провалят. Радвам се, че са прекарали добре.

— Дан с вас ли се връща? — питам, като се опитвам да звуча небрежно.

— О, не. Не ти ли е казал? — пита Елизабет.

Джеси маже с масло препечена филийка, взима ръката ми и я поставя в нея, после кимва — тихо указание да ям.

— Какво да ми е казал? — питам и захапвам крайчето.

— Остава в Лондон за известно време. — Мама започва да отстранява тлъстините от бекона на татко, а аз започвам да кашлям.

— Той какво?

— Остава в Лондон, скъпа.

Знам, че съм я чула правилно. Поглеждам към Дан, който седи с леля Анджела, но явно не слуша дърдоренето ѝ. Не, цялото му внимание е насочено към Кейт.

— Защо? — питам. — Мислех, че има сърф училище, което да разширява и в което да работи. — Това е лошо. Пускам филийката в чинията си, но Джеси веднага я вдига и ми я подава в ръката ми.

— Казва, че не е спешно, а аз не се оплаквам. — Мама приема чаша кафе от Пит, който после поставя и едно пред мен.

— Без шоколад и без захар — потвърждава.

Поглеждам към него и му се усмихвам топло.

— Благодаря, Пит — пускам филията за пореден път, но Джеси моментално ми я поднася отново.

— Яж! — Бутва я в свободната ми ръка.

— Не искам шибаната филия! — сопвам се рязко и прекъсвам закуската на всички, седящи на нашата маса.

— Ава, езикът! — Джеси се отдръпва и усещам шокираните погледи на мама и татко през масата. Аз самата съм шокирана, но не искам да ме храни насила и определено не искам Дан да се задържа тук и да усложнява вече трудната ситуация. Каква игра играе? Не съм достатъчно наивна, за да мисля, че неприязънта му към Джеси и загрижеността му за мен са причините да остане.

Пренебрегвам учудения поглед на Джеси и шокираните изражения на родителите ми и ставам от масата.

— Къде отиваш? — Джеси става с мен. — Ава, седни! — тонът му е предупредителен, независимо че родителите ми го чуват. Но вече трябва да знам, че изобщо не би му пукало къде е и кой присъства. Ще ми се ядосва или ще ми се наслаждава когато и където иска. Родителите ми няма да го спрат.

— Седни и си яж закуската, Джеси! — Минавам покрай него, но той се пресяга и стисва китката ми.

— Моля? — смее се.

Поглеждам го право в очите.

— Казах да седнеш и да си ядеш закуската.

— Да, и аз си помислих, че каза това. — Дръпва ме обратно на стола и поставя препечената филийка в ръката ми, после се навежда към мен и притиска устни в ухото ми. — Ава, това не е нито времето, нито мястото да започваш да се разпореждаш. И имай малко уважение към родителите си! — Ръката му се премества на коляното ми и погалва вътрешната част на голото ми бедро. — Харесвам тази рокля — прошепва.

Усмивам се мило на родителите си през масата, които са продължили да ядат закуската си. Какво нахалство от страна на Джеси. Да имам уважение към родителите си ли? Стискам зъби, когато забърсва ръба на бикините ми и духва в ухото ми. Щеше да загуби битката и сега ме омайва с докосването си, за да си върне властта. Проклет да е! Стискам бедра и вдигам кафето си с треперещи ръце, докато той продължава да всява опустошение в мен с горещия си дъх в ухото ми, а родителите ми продължават щастливо закуската си. Прекараха известно време с нас и свикнаха с копнежа на Джеси за постоянен допир.

Отдръпва се и ме поглежда самодоволно. Да, сега спечели, но само защото е абсолютно прав. Наистина не е нито времето, нито мястото, особено като се има предвид, че мама и татко са тук. Знам, че Джеси също не е възхитен от новината, която мама току-що поднесе. Съпругът ми и брат ми не се харесват и това е факт, с който трябва да свикна, защото знам, че никой от тях няма да протегне маслинена клонка.

— Джеси е прав, Ава — обажда се татко и напълно ме изненадва. — Трябва да внимаваш с езика.

— Да — съгласява се мама бързо. — Не е много изискано.

Няма нужда да поглеждам съпруга си, за да знам, че самодоволството му се е увеличило от подкрепата на родителите ми.

— Благодаря, Джоузеф — Бутва коляното ми под масата и аз му отвърщам.

— И кога ще отидете на меден месец? — Мама ни се усмихва.

— Когато съпругата ми каже — отговаря сухо и оглежда препечената ми филийка. — Кога ще бъде това, Ава?

Устата ми е пълна и само свивам рамене.

— Когато имам време. Много неща трябва да оправям в работата. Съпругът ми го знае. — Обръщам обвиняващ поглед към него, а той ми се усмихва. — На какво се усмихваш? — питам.

— На теб.

— На какво у мен?

— На всичко. Красотата ти, духът ти, нуждата ти да ме вбесяваш до лудост. — Протяга ръка и оправя диаманта ми. — И на факта, че си моя.

Виждам с периферното си зрение моя предизвикателен мъж и потребността му открито да показва и ме удави в обожанието си, което кара майка ми да се олюлее.

— О, Джоузеф! — напява тя. — Спомняш ли си да си бил толкова влюбен?

— Не, не помня — смее се татко. — Хайде, искам да тръгваме. — Избърсва уста със салфетката си и се изправя. — Ще използвам тоалетната и ще сваля куфарите.

Мама не отговаря. Твърде заета е да ни се усмихва топло. Татко напуска ресторанта и аз се обръщам към Кейт. Тя изглежда ужасно. Светлата ѝ кожа изглежда по-бледа от друг път и дори обикновено

жизнената ѝ червена коса изглежда без блясък. Вяло похапва от закуската си, докато Сам бърбори весело до нея и, изглежда, не забелязва унилото ѝ състояние. Знам, че има махмурлук, но тя очевидно се бори с нещо повече освен с натежалата си глава и бунтуващ се стомах.

Сам не може да е толкова сляп. Отмествам погледа си от Сам и Кейт и поглеждам към Дан. Той още гледа втренчено Кейт.

— И ти ли го забеляза? — пита Джеси тихо, щом засича посоката на погледа ми.

— Да, но бях предупредена да си гледам работата — отговарям, без да свалям очи от Дан.

— Така е, но не съм казал, че не можеш да кажеш на брат си да се разкара.

Стрелкам с очи Джеси, но той пренебрегва очевидния ми шок и се изправя, когато мама става от масата.

— Ще се върна скоро, за да се сбогуваме — приглажда полата си и напуска стаята, като разтрива рамото на Кейт, докато минава. Кейт се усмихва, после поглежда към мен, но бързо отклонява очи. Въздъхвам и се чудя какво да кажа на обичайно сприхавата си приятелка. Изглежда напълно объркана, но в момента аз съм ѝ бясна.

Бързо си припомням какво каза Джеси, преди мама да напусне масата.

— Искаш да предупредя брат ми да стои настрана ли? — питам.

Джеси ме поглежда внимателно, докато сяда отново.

— Мисля, че трябва да му бъде казано. Не искам да те разстройвам, като го направя аз, затова може би ти трябва да си поговориш с него.

Вече опитвах да поговоря с него, но той не ми обърна никакво внимание. Няма да го кажа на Джеси, защото това несъмнено ще го накара да се намеси.

— Ще говоря с него. — Оставям недовършената си филия обратно в чинията. — И преди да започнеш, не съм гладна.

— Трябва да ядеш, бебче. — Опитва се отново да ми пробута закуската, но аз поставям ръка върху неговата.

— Не съм гладна — опитвам се гласът ми да звучи уверено. — Вече може ли да се прибираме у дома?

Премества ръката си и хваща моята здраво, после ме поглежда замислено.

— Вече може да се прибираме у дома. Хайде!

След като изпращаме родителите ми, пренебрегвам брат ми и казвам на Кейт, че ще ѝ се обадя на сутринта, Джеси ме настанява в колата и ме отвежда в „Луссо“ — в моя дом, мястото, където двамата с него ще живеем заедно като съпрузи.

Отварям вратата и излизам. Изписквам шокирана, когато ме вдига изненадващо.

— Имам крака — смея се и обвивам с ръце врата му.

— А аз имам ръце и те са направени, за да те държат. — Целува устните ми. Изритва с крак вратата на колата и влиза във фойето на „Луссо“. — Ще те сложа в леглото и няма да те пусна да излезеш от него до сутринта.

— Дадено — съгласявам се, но се надявам, че е готов за нещо здраво. Изобщо не съм в настроение за нежности.

Вниманието ми се отклонява от Джеси към бюрото на портиера, когато Джеси спира рязко и очите му се разширяват.

О?

Моите очи също леко се разширяват. Зад бюрото, с телефон на ухото, е застанал мъж и той не е Клайв. Определено не е Клайв. Свивам устни и се усмихвам на себе си. Това ще провокира сериозно собственическо поведение. Запазвам мълчание, докато оценявам ситуацията. Не е нужно много мислене. Джеси стои в средата на фойето, новият портиер все още говори по телефона и двамата се взират един в друг. После очите на мъжа се отклоняват към мен и аз едва не се разсмивам, когато чувам ръмженето на Джеси. Мили Боже, горкият човек ще бъде прегазен до смърт.

Стисвам по-здраво раменете на Джеси и изчаквам да поеме инициативата и да тръгне, но той остава като вкоренен на място.

— Къде е Клайв? — пита той новия портиер, без да зачита факта, че мъжът говори по телефона. Започвам да се гърча, за да се освободя, но Джеси ме поглежда свирепо и стяга ръце. — Стой където си, жено!

— Държиш се като пещерен човек.

— Млъкни, Ава! — Отново поглежда с пламтящите си от неудоволствие зелени очи горкия млад портиер, който междуременно

е свършил разговора. — Клайв? — напомня Джеси кратко.

Новият портиер излиза иззад бюрото и не мога да потисна любопитството си, и очите ми естествено пробягват по цялата дължина на тялото му. Сладък е.

Светлорусата му коса е грижливо подстригана, кафявите му очи са щастливи, а високата му фигура е жилава. Изобщо не се доближава до лигата на Джеси, но все пак е мъж и това го превръща в заплаха в света на Джеси.

— Ще работя заедно с Клайв, господине. Трябваше да започна на новия пост преди известно време — казва предпазливо. — Но се забавих по лични причини. — Минава напред и протяга ръка към Джеси. — Аз съм Кейси, господине. Нямам търпение да ви помагам с всичко, от което... от което може да имате нужда. — Размърдва се неловко.

Започвам отново да се гърча, за да се освободя. Чувствам се като пълен идиот, притисната в обятията на моя властен господар, докато новият портиер се представя. Той изглежда сладък и достатъчно искрен, но Джеси не ме пуска.

— Господин Уорд — казва Джеси кратко и пренебрегва протегнатата ръка на Кейси.

— Приятно ми е да се запознаем, Кейси. — Протягам му ръка, но Джеси отстъпва назад. О, за Бога! Поглеждам го и забелязвам, че очите му се вперени в младия мъж пред нас. Джеси се държи нелепо. Измъквам се от ръцете му с малко усилие и пристъпвам напред с протегнатата ръка. — Добре дошъл в „Луссо“, Кейси! — усмихвам се, а той поема дланта ми и я разтърсва леко. Горкият, няма да се отърве, ако не се намеся. Клайв е тук без почивка, откакто жителите се нанесоха. Вече не е млад.

Нуждае се от заместник.

— Благодаря, Ава. И на мен ми е приятно да се запознаем. — Усмихва се. Усмивката му е сладка, но не пропускам предпазливия поглед, който отправя през рамото ми. — О, вие сте в панорамния апартамент?

— Да, това сме ние.

— Обадиха се от поддръжката, за да кажат, че новата ви входна врата е пристигнала от Италия.

— Страхотно, благодаря.

— Накарай ги да я поставят незабавно! — изсумтява Джеси.

— Вече е направено, господине. — Кейси се усмихва гордо. Грабва някакви ключове от бюрото си и ги подава.

Джеси ги дръпва от ръката на горкия човек, после буквално му хвърля ключовете от колата.

— Качи куфарите! — Дръпва ме към асансьора. Чувствам се развеселена и замаяна.

Не се изненадвам, когато моят властен манияк ме бутва вътре, притиска ме към огледалната стена и ме покрива напълно.

— Той те харесва — ръмжи.

— Ти мислиш, че всички ме харесват.

— Защото е така. Но ти си моя. — Покорява устните ми и започва да ме целува свиреп, като ме притиска към стената с тялото си. Възхитена съм. Това не е нежният Джеси. Това е властен, силен и доминиращ Джеси и аз се подготвям за чукане, което да компенсира всички онези, които пропуснах. Обгръщам раменете му с ръце и го нападам със също толкова сила, вероятно и с повече.

— Твоя съм — казвам задъхано между силните удари на езика му.

— Няма нужда да ме уверяваш. — Ръката му се плъзга нагоре по крака ми и ме обгръща грубо. Гореща влага нахлува в мен и възбудено туптене напада сърцевината ми. Наистина се нуждаю от това. Пръстът му се плъзга покрай ръба на дантелата.

— Влажна — мърка близо до устните ми. — Само за мен. Разбираш ли?

— Разбирам. — Мускулите ми се стягат около пръста му, когато нахлува в мен. — Още! — умолявам безсрамно. Нуждая се от още.

Отделя се от устните ми и изтегля пръста си, за да вкара два.

— Харесва ли ти? — Притиска силно и дълбоко. — Харесва ли ти, Ава?

Главата ми се отпуска назад върху огледалото, устата ми е отворена, а очите затворени.

— Точно така.

— Или предпочиташ членът ми да се забива в теб? — гласът му е чувствен и поведението му е голяма изненада, като се има предвид колко внимателно подходеше към тялото ми през последните седмици. Ако Кейси има такъв ефект върху моя господар, тогава се

надявам да остане завинаги. Той ме обявява за своя и ми напомня на кого принадлежа. Не че ми трябва напомняне, но нямам нищо против, че го прави. Изправям глава и срещам зелените му очи. Протягам ръка и разкопчавам копчетата на панталона му, после пъхвам ръка в боксерките му и обгръщам с ръка горещия му пулсиращ член. Джеси вдишва рязко. — Не си отговорила на въпроса ми.

— Искam това. — Стискам основата и прокарам ръка нагоре до върха. — Искam те в мен.

Прави един последен кръг с пръстите си, преди да ги извади, после ме повдига към тялото си. Обгръщам с крака кръста му, а с ръце искам да обхвана тила му.

— Знаех, че си разумно момиче. — Вратата на асансьора се отваря и Джеси ме изнася във фоайето пред апартамента, отваря вратата, без да се бави, и бързо се озоваваме към основната спалня.

— Отчаяно те желая, Ава. — Поставя ме на ръба на леглото и бързо издърпва роклята ми през главата, после съблича тениската си, изритва обувките настрани и смъква дънките надолу по краката си заедно с боксерките. Наистина е отчаян и аз съм още по-възхитена от това. Той ще ме чука.

Избутва ме назад по леглото и смъква бикините ми надолу по краката ми. Сутиенът ми също е отстранен за миг. Джеси действа бързо, но все още не достатъчно бързо.

Нетърпението ми ще ме довърши, както и великолепната голота на Джеси, извисяваща се над мен. Трябва да го докосна. Сядам и плъзвам ръце около стегнатия му задник. Дръпвам го напред, така че да застане между разтворените ми бедра.

Слабините му са на нивото на очите ми. Поставям нежно устни върху корема му и обхождам с целувки белега, но той вече не ме кара да трепвам. Той е огромен и обезобразява тялото му, но това само го прави още по-съвършен за мен. Моят идеален несъвършен Адонис. Моят бог. Моят съпруг.

Усещам как пръстите му се сплитат в косата ми и погледът ми запълзява нагоре по стегнатия корем, после по гърдите и накрая се вирам в зелените му очи, изпълнени с... любов. Не глад или плътско желание... а любов.

Няма да ме чука. Ще се любим и ще бъде чудесно, но отчаяно се нуждаем от неговата свирепост. Отчаяно се нуждаем да спрем да се отнася

с мен, сякаш съм чуплива. Ръцете ми се спускат надолу по тялото му и дланите ми застават на съвършено оформените му хълбоци. Навеждам се и целувам корема му отново, после продължавам нагоре, изправям се, достигах врата му и дръпвам главата му, за да срещна устните му. Повдигам се грациозно към тялото му и склучвам крака около кръста му. Усещам как ме обгръща с ръка и ме придържа към себе си, докато приема настояването ми за контакт с уста.

Силен контакт с уста.

Отстъпчив контакт с уста.

Всепоглъщащ контакт с уста.

Не ме отпуска на леглото. Отнася ме в банята и възсяда лежанката, като ме настанява върху себе си. Поглежда към мен.

— Трябва да се сприятелим. — Дръпва ме надолу и устите ни се сблъскват. — Никой никога няма да ме спре да те имам, Ава — казва. Устните ни неуморно се сблъскват, а езиците ни се преплитат.

— Добре. — Дръпвам косата му, като се опитвам да предизвикам животинските му инстинкти, които обичам толкова, колкото нежната му природа. Той знае какво искам и от какво се нуждая точно сега, адски добре го знае и ще ми го даде.

— Моето момиче иска да съм груб. — Отделя се от мен и този път аз ръмжа. Взира се в мен задъхан и потен. Той също го иска, виждам го в отблясъка на зелените му очи.

Те потъмняват от отчаяно желание. Аз го карам да изпитва отчаяние.

Нежно ме дръпва надолу, докато стои изправен, готов да влезе в мен, но аз замръзвам и не му позволявам да ме притисне. Може отчаяно да се нуждая от него, но все още трябва да бъда разумна, точно както през последните няколко седмици.

Той не е сложил презерватив, а ако съдя по по-рязкото дръпване на ръката ми, знае точно защо се сдържам.

— Джеси! — Не мога да си поема дъх и това напълно издава потиснатата страст.

— Ава, ще те имам сега, а ти няма да ме спираш с незначителни шибани искания. — Дръпва ме надолу и прилепва устни към моите със смъртоносна решителност. Не се опитвам да се съпротивлявам, а и не искам. Това може да е грубото чукане, което чакам.

Без да откъсва устни от моите, той се нагласява и се плъзва право в мен. Веднага обгръщам с крака кръста му, като го придърпват по-близо.

— Боже! — пъшка. — Шибано съвършенство.

Наистина е съвършено. Бързо си припомням съвършенството да няма преграда между нас. Само плът в плътта. Аз до него. Дишам тежко в рамото му и забивам нокти в бицепсите му.

— Движи се! — настоявам. — Моля те, движи се!

— Има време, бебче. Нека те усетя за момент! — Хваща ръцете ми и ги насочва към тила си, където пръстите ми сами се заравят в косата му и дръпват леко. Бавно спуска големите си ръце отстрани по тялото ми, по гърдите и върху кръста ми.

Държи ме неподвижно. Единственият звук във въздуха е нахъсаното ни дишане, тежко и отчаяно.

Джеси стяга ръце около кръста ми и ме повдига с дълбок стон, после ме оставя да се плъзна нежно отново върху него. Очите ми се затварят в чисто доволно блаженство и аз започвам да дишам тежко. Махам ръцете си от косата му, за да мога да почувствам топлината на здравите му гърди. Възхищавам се на твърдите му релефни мускули — безупречна твърдост, която крещи да бъде докосната и ме умолява да усетя съвършенството ѝ. С ненаситните си ръце преброждам тялото му и се спирам на гърдите му. Джеси ме вдига отново и ме спуска надолу бавно и методично.

— Не се опитвай да ми кажеш, че това не е правилно! — стене той. — Не се опитвай да ми кажеш, че не трябва да е така! — решително извърта слабните си. — Никога!

— Не свършвай в мен! — Може да съм поразена от неговата сила, но малка част от мен все още осъзнава какво правя.

— Не ми казвай какво да правя с тялото ти, Ава! Целуни ме!

Заслепена съм от изпълнените му със страст думи и от претенциите му към мен.

Тялото ми отказва да му се противи. Той командва и го знае. Целувам го и се притискам към него — ясна покана да ме обладае, както желае. Джеси накланя глава назад, за да запази контакта на устните ни, докато ме повдига отново и ме спуска върху себе си. Стена в устата му — съблазнително гърлено послание за подчинение.

Не мисля нормално. Умът ми е замъглен от неговата енергия, от болезнено точното движение и от ударите на хълбоците му и мога да загубя съзнание от удоволствие.

Стена тихо, докато той бавно ме повдига отново и отново. Напрежението от допира му до най-чувствителната ми част е въплътеното удоволствие.

— Толкова е хубаво! — въздишам. — Джеси, чукай ме! — имам нужда да бъдеш груб.

— Езикът, Ава! — кара ми се той. — Точно така. Ще останем точно така. — Стисва очи и застива под мен. Прекалено е нежен с мен. Нуждая се от шок и ужас. Имам нужда да ме обладае грубо. Така е от седмици. И знам защо.

— Защо си толкова нежен с мен? — Сгушвам се във врата му, като го засмуквам и гризвам.

— Сънлив секс — стене той.

— Не искам сънлив секс. — Това няма да има желания ефект. Да, ще свърша, ще стена от удоволствие и ще треперя върху него, но имам нужда да крещя, докато свършвам. Имам нужда от жулене, не от леко докосване. — Чукай ме, Джеси!

Той вдишва рязко, когато се спускам здраво върху него.

— Езикът, Ава! Господи!

— Да! — Повдигам се и отново се забивам надолу.

— Ава! — Държи ме неподвижна над себе си. — Не, по дяволите!

Усещам как пулсира в мен. Гърдите му се повдигат и се притискат към тялото ми.

Дишам тежко във врата му, а юмруците ми стискат косата му. Стисвам още по-здраво.

— Спри да се държиш с мен, сякаш съм от стъкло!

— За мен си от стъкло, бебче. Ти си нежна.

— Но не съм чуплива. Не бях преди две седмици и сега не съм! — Опитвам се да се повдигна. Нуждая се от движение, но той ме държи здраво. Това е още една причина да се моля на Бог да не съм бременна. Не мога да понасям това. Отдръпвам се от врата му и го поглеждам в очите.

— Грубо. Искам те грубо.

Поклаща глава.

— Сънливо.

— Защо? — питам. Дали ще признае това, което вече знам?

— Защото не искам да те нараня — прошепва.

Опитвам се да сдържа избухването си. Не иска да нарани мен или не иска да нарани бебето си, което може да не съществува?

— Няма. — Усещам как се отпуска леко, затова се възползвам от възможността да се вдигна рязко и да се забия обратно надолу с остър, доволен вик. Той също извиква.

Знам, че иска да се забие в мен, иска да ме обладае грубо, да ме ръководи и да ме задоволи, но няма да го направи и това ме подлудява.

— Мамка му! — крещи той. — По дяволите, Ава! Не!

— Направи го! — Сграбчвам лицето му и нападам жадно устата му. Ако продължа, ще го имам.

— Владей ме! — настоявам и плъзгам устни по бузата му.

Когато го целувам близо до устните му, той нахлува с език в устата ми като обезумял. Почти съм го пипнала.

Надигам се порочно и се сблъсквам отново с него, като изкарвам рязко изпъшкване.

— Хубаво е, нали? Кажи ми, че е хубаво!

— Боже, Ава! Моля те, недей!

Спускам се нагоре и надолу все по-силно и по-тежко.

— Ммм... Вкусен си. — Подлудявам го и знам, че той го иска, защото лесно можеше да спре дразнещите ми движения. — Нуждая се от теб.

Знам, че тези думи ще го погубят. Той изпуска объркан вик и поема движенията ми, като стиска кръста ми и ме дърпа силно нагоре и надолу по себе си.

— Ето така — крещи той почти ядосан, защото не може да ми устои.

— Да! — изкрещявам.

Внезапно се изправя. Краката ми все още са обвити около кръста му. Отнася ме през банята и ме подпира на стената.

— Искаш го грубо ли, бебче?

— Чукай ме! — крещя обезумяла. Стискам крака и отново вплитам ръцете си в тъмнорусата му коса.

— Проклятие, Ава! Престани да ругаеш! — Отдръпва се и се забива в мен отново и отново. Доволните ми викове отекват в стаята.

— По-добре ли е? — пъшка той, докато ме пронизва силно и дълбоко.
— Ти го поиска, Ава. Така по-добре ли е? — Наистина е бесен.

Прикована съм към стената, поемам свирепата му атака и искам да бъде дори още по-груб. Две седмици беше нежният Джеси. Получих достатъчно от него, но не мога да говоря. Притискам се надолу при всеки удар — моят сигнал, че наистина го искам по-силно. Искам го много по-силно.

— Отговори на шибания въпрос!

— По-силно! — крещя и стискам косата му.

— Мамка му! — Тласка напред многократно таза си. Енергията и издръжливостта му са смайващи. Обожавам всеки силен удар. Това навакса за двете седмици нежно и внимателно обладаване.

Долната част на корема ми започва да гори. Зашеметена съм от оргазма си, който нахлува толкова бързо, че нямам възможност да се приготвя за него. Взривявам се, очите ми се затварят и отмятам назад глава с отчаян писък.

— Още не съм свършил, Ава. — Премества ръце под бедрата ми и се забива напред.

Нито пък аз. Този оргазъм ме замайва, но усещам, че още един е на път благодарение на неуморната сила на Джеси. Откривам устните му и го целувам дълбоко. Стискам крака около него до болка и посрещам ударите му. Моите писъци и неговите викове се сблъскват между устите ни.

— Да! — отмятам глава назад. — Боже!

— Очите! — извиква Джеси строго.

Подчинявам се моментално и стискам в юмруци косата му, когато застава неподвижен, задъхан и потен. Огънят в сърцевината ми се отдръпва веднага, но после Джеси изстенва и се отдръпва, а аз се стягам за още. Той се забива в мен наистина силно. Гърбът ми се блъсва в стената и аз изписквам шокирана, но Джеси не ми дава време да се стегна. Отдръпва се и отново се забива силно. Загубил е всякакъв контрол. Това наистина ще бъде грубо. Стисвам още по-здраво косата му и се опитвам да разтворя крака, за да му дам достъпа, който изисква.

— Достатъчно грубо ли е това за теб, Ава? — извиква и отново се забива в мен.

— Да! — крещя. Не си и мечтая да го спра.

Джеси е непримирим. Многократно забива члена си в мен и всеки път все по-здро и по-здро. Умът ми се замъглява, тялото ми се отпуска и вече съм на седмото небе от удоволствие. Но усещам как гърбът ми се отлепя от стената, Джеси ме понася и ме оставя в леглото. Направо ме хвърля в него, обръща ме на ръце и колене, а после застава зад мен, хваща хълбоците ми и навлиза отново в мен с яростен тласък и силен вик. Той ме дърпа към себе си с всеки удар на мощните си хълбоци. Лицето ми потъва в чаршафите, ръцете ми сграбчват материята и по тялото ми избива пот. Подгизнала съм.

— Джеси! — изкрещявам името му възхитено и почти не на себе си.

— Ти го поиска, Ава. Не се оплаквай! — Той се забива в мен още по-здро и освобождава цялата насъбрана животинска сила, която е потискал прекалено дълго.

Наистина е загубил контрол, но малка част от мен се чуди дали не го прави нарочно, дали не се опитва да ме подплаши отново, за да ме върне в света на сънливия секс.

Ще се провали ужасно с този план. Тялото ми се нуждае от това. Аз се нуждая от това.

Насилвам отнесения си ум да се върне в настоящето и се опитвам да посрещна мощните му удари. Приемам всичко — свирепото натрупване на напрежение се отправя към сърцевината ми и аз съм готова за детонация. Това ще отнесе мозъка ми.

— По-силно! — крещя и стискам чаршафите.

— Ава! — Пръстите му се впиват в хълбоците ми. Безпощадният натиск върху чувствителната ми плът не ме тревожи ни най-малко. Твърде съм заета да се концентрирам върху разкъсващия оргазъм, който се задава.

И тогава той ме разтърсва, изненадва ме отново, а аз не съм на този свят от удоволствие. Крещя. Джеси също. Падам на леглото и той се свива върху мен, мускулестото му тяло ме покрива напълно. Дишането му е грубо в ухото ми, а потните ни тела са зачервени. Чувствам се напълно преситена. Изтощена съм до крайност, но се чувствам много по-добре. Сякаш отново сме ние.

Джеси стене, тазът му прави дълбоки кръгове, огънят от освобождаването ме стопля и отново ме прави цяла. Това ми липсваше.

— Благодаря ти — казвам задъхано. Затварям очи и изпитвам огромна утеха от силното и лудо биене на сърцето му до гърба ми. Дори не мога да събера достатъчно сила да се тревожа, че той току-що свърши в мен. Не че има някакво значение.

Джеси не казва нищо. Единственият звук в огромната спалня е от нашето комбинирано накъсано дишане. Шумно, тежко и задоволено. Но тогава Джеси се отделя от мен и отсъствието на топлината му, покривала тялото ми, ме кара да се обърна, за да видя какво прави. Ръцете му стискат главата му и аз проследявам как голото му тяло изчезва в банята. Все още се боря, за да успокоя пулса и дишането си, но вместо да се чувствам задоволена и блажена, изпитвам несигурност и вина.

Накарах го да загуби самообладание. Притиснах го и го изкуших и сега, въпреки че получих моето, се чувствам изпълнена с вина. Той се мъчеше да озапти господството си над тялото ми, но аз се тревожа не заради факта, че го правеше, а защо го правеше. Знам защо и това би трябвало да изличи вината ми, но не се получава.

Приела съм, че никога няма да го разбера. Приела съм всички негови недостатъци и предизвикателства. Те са част от мъжа, когото дълбоко обичам — мъжа, с когото споделям толкова могъща връзка, че тя побърква и двамата ни. Ние споделяме енергия, която ни парализира.

Джеси се появява на вратата на банята. Все още е гол, все още е мокър и гърдите му все още се издигат и спускат забележимо. Аз се вирам в него. Той се вира в мен.

Сядам и придърпвам колене към гърдите си. Чувствам се дребна и ми е неловко. Не би трябвало да е така между нас.

— Аз ти взимах хапчетата. — Челюстта му потрепва и мускулите на врата му се издуват.

Думите, изречени без съжаление или угризение, карат очите ми да се разширят и изправям гръб. Лицето му е безизразно и аз съм шокирана, въпреки че знаех. Вече ускореният ми пулс се учестява още повече, щом чувам Джеси да го признава на глас.

— Казах, че аз ти взимах хапчетата — изглежда ядосан.

Повече не мога да пренебрегвам това. Главата ми току-що беше изтръгната от пясъка с тези думи и сега се чувствам оголена и истински бясна. Усещам спящия гняв да клокочи вътре в мен и да ме притиска да го освободя. Той е като тенджера под налягане, която кипи

от седмици, но за която не съм знаела. Вече знам. Знам, че той ги криеше. Поведението му само затвърждаваше това заключение, но аз не се чувствах ядосана, защото глупаво пренебрегвах действителността, сякаш ще изчезне. Цикълът ми трябва да дойде утре, но аз съм сигурна, че няма да дойде.

Този мъж, моят луд съпруг, току-що напълно безсрамно призна, че е крил противозачатъчните ми хапчета и сега моето отрицание се превръща в кипваща кръвта ярост.

— Ава, по дяволите! — Объркан притиска с ръка главата си. — Аз ти взимах шибаните хапчета.

Скачам от леглото.

И се взривявам.

Дори не се опитвам да споря, защото в тази ситуация няма абсолютно нищо разумно. Джеси ме наблюдава внимателно, докато крача към него, и щом заставам пред него, го зашлепявам през лицето. Дланта ми пламва моментално, но съм прекалено ядосана, за да се съсредоточа върху болката. Главата му се извъръща настрани, очите му са сведени надолу и все още чувам накъсаното ни дишане, само че сега то не е тежкото дишане на задоволството, а изпълнено с гняв поемане на кислород. Джеси вдига отново лице и преди да се усетя какво правя, ръката ми полита отново, но този път той хваща китката ми пред лицето си. Дръпвам ръката си и започвам да налагам гърдите му с двата си юмрука в безумен изблик на ярост. И той ми позволява. Просто стои и поема побъркания бой по тялото си. Юмруците ми упорито се забиват в гърдите му, докато аз крещя и вия към него. Силата, с която удрям високото му здраво тяло, е жалка и когато вече мисля, че ще се срина от изтощение, отстъпвам назад и губя контрол върху сълзите си, а също и върху движенията на тялото си.

— Защо? — крещя по Джеси.

Той не се опитва да ме докосне или да тръгне към мен. Просто стои в рамката на вратата, все още без никаква емоция по лицето. Дори бръчката му не е там, но знам, че сигурно е разтревожен и сигурно е наистина съсредоточен да не обуздава откачилата си жена.

— Ти пренебрегваше проблема, Ава. Трябва да го признаеш — гласът му е нежен и равен. — Искях да предизвикам някаква реакция в теб.

— Нямам предвид защо ми каза. Аз знаех. Питам защо, мамка му, го направи?

Бръчката му вече е на мястото си. Както и сдъвканата устна. Не знам защо мисли толкова усилено за това. Нищо не може да промени фактите. Джеси е увреден и аз също, защото пренебрегнах проблема през цялото време.

— Ти ме побъркваш — поклаща глава. — Караш ме да правя откачени неща, Ава.

— Значи аз съм виновна? — крещя. — Хапчетата ми започнаха да изчезват няколко дни след като ме облада. — Казвам „облада“, защото наистина го направи. Той ме пречупи, беше невъзможно да устоя на решителността му.

— Знам. — Свежда очи към пода.

О, не! Той ще ме гледа и няма да извърща поглед. Изфучавам обратно към гърдите му и сграбчвам брадичката му, за да повдигна главата му.

— Няма да се изплъзнеш от обясненията. На своя глава си решил да диктуваш посоката на моя живот. Не искам шибано бебе! Това е моето тяло. Ти не взимаш решения вместо мен! — гласът ми се пречупва от крясъци. — Каж ми защо, мамка му, ми причини това?

— Защото исках да те задържа завинаги — прошепва.

Пускам брадичката му и отстъпвам назад.

— Искал си да ме хванеш в капан?

— Да. — Отново свежда поглед надолу.

— Защото си знаел, че ще избягам, когато разбере за бизнеса ти и за проблема ти с пиенето?

— Да. — Отказва да ме погледне.

— Но аз се върнах, след като открих истината за Имението и за алкохолния проблем, а ти продължаваше да взимаш хапчетата ми, когато взимах нови. — Този мъж няма никакъв разум.

— Тогава не знаеше за живота ми.

— Сега знам.

— Знам.

— Престани да казваш, че знаеш! — Размахвам ръце пред него. Отново губя контрол.

Джеси повдига очи, но отново отбягва да ме погледне. Погледът му се стрелка през стаята към всичко, но не и към мен. Засрамен е.

— Какво искаш да кажа? — пита той тихо.

Нямам представа, затова се отправям към гардероба. Омъжена съм за този мъж от един ден и го оставям, но нямам представа какво друго да направя. Грабвам скъсаните си дънки и ги нахлузвам.

— Какво правиш? — гласът му е изпълнен със страх. Знаех, че ще е такъв. Никога няма да може да се справи с това, нито пък аз, ако остана. Този проблем внезапно ме удря много силно.

Не му отговарям, вместо това внимателно обличам сутиен и тениска, преди да издърпам пътническия си сак.

— Ава, какво правиш, по дяволите? — Сакът е изтръгнат от ръката ми. — Няма да ме напуснеш! — Думите му са изречени и като заповед, и като молба.

— Трябва ми малко пространство. — Дръпвам обратно сака и започвам да тъпча дрехи в него.

— Пространство за какво? — Хваща ръката ми, но аз я издърпвам. — Ава, моля те!

— Моля те какво? — Дърпам дрехите си и ги тъпча в сака свиреп, но се боя, че може отново да се обърна към Джеси, ако не се съсредоточа върху това. Не мога да се насиля да го погледна. Знам какво ще видя.

Страх.

— Моля те, Ава, не тръгвай!

— Тръгвам. — Обръщам се и профучавам край него. Отправлям се към банята, за да си събера тоалетните принадлежности. Той не ме спира и знам защо. По същата причина, поради която беше нежен с мен от седмици. Защото мисли, че ще нарани бебето.

Той е зад мен, знам, че е, но продължавам да си събирам нещата. Потребността ми да избухна е съкрушителна, но в същото време се боря с нуждата да утеша Джеси.

Толкова съм объркана.

— Ава, моля те, нека поговорим за това!

Обръщам се шокирана.

— Да говорим?

Той кимва смутено.

— Моля те!

— Какво има да говорим? Ти си направил възможно най-долното нещо. Нищо, което кажеш, няма да ме накара да те разбера. Нямах

право да взимаш тези решения. Ти не ме контролираш до такава степен. Това е моят живот!

— Но ти знаеше, че ги взимам.

— Да, знаех. Но може би заради всички други гадости, с които ме засипа, откакто те срещнах, не бях обмислила колко извратено е това. А то наистина е извратено, Джеси, и ти нямаш извинение. Не е достатъчно, че си искал да ме задържиш. Това не е решение, което ти взимаш сам. — Опитвам се да се успокоя, но губя битката. — Ами аз? — крещя в лицето му. — Ами моите желания?

— Но аз те обичам.

Стискам сака, докато пръстите ми изтръпват. Сериозно губя контрол. Минавам покрай Джеси и бързо тръгвам надолу по стълбите.

— Ава!

Пренебрегвам го и продължавам. Гневът, който бълбука в мен, ме шокира също толкова, колкото и Джеси. Това минава границата. Това е непростимо. Не искам бебе.

— Ава, остани! Ще направя всичко... — Тежките му стъпки са близо зад мен, но той е гол и въпреки че няма никакъв срам, знам, че няма да изтича навън на публично място необлечен.

При вратата се обръщам с лице към него.

— Ще направиш всичко, така ли?

— Да. Знаеш го. — Ужасеното му лице почти ще ме накара да го прегърна. Дори сега, когато призна, че той е откраднал хапчетата ми, се боря да не се сгуша в обятията му. Но ако оставя това да му се размине, се обричам цял живот той да ме манипулира. Не мога да го направя. Трябва да се разделим за малко. Проблемът е прекалено сериозен и може би трябваше да помисля, преди да се омъжа за него, но вече е късно. Може би съм направила най-голямата грешка в живота си.

— Тогава ще ми дадеш малко пространство.

Излизам.

СЕДМА ГЛАВА

Кейт не е вкъщи, затова влизам и се отправям по стълбите към старата ми стая.

След като седя на леглото цяла вечност и пренебрегвам упоритото дрънчене на „Ангел“ на „Масив Атак“ от телефона ми, най-после се измъквам в банята за дълъг душ.

Стоя под горещата струя и се сапунивам навсякъде. Прокарвам гъбата разсеяно по цялото ми тяло и спирам, когато стигам до корема. Чувствам се лишена от всякаква емоция. В мен няма никакви естествени майчински инстинкти, които да ме карат да искам да го галя. Никога не съм се замисляла за майчинството. Твърде млада съм и имам процъфтяваща кариера, върху която да се концентрирам. Това променящо живота решение не трябваше да се взима вместо мен. Джеси нямаше право да решава вместо мен. Той нямаше право и да ме завладява толкова агресивно, но все пак го направи. Няма право да диктува какво да нося, но го прави.

Няма право да смачква всичко в живота ми по своя арогантен, неразумен и предизвикателен начин... но го прави. И аз му позволявам. Боря се с него за много неща, но той получава своето в повечето случаи. Но не и в този случай. Това е истинска лудост. Джеси никога няма да се промени. Не може, не и когато става дума за мен. Ще продължава да прегазва всичко в живота ми и то просто защото не може по друг начин. Приела съм много неща за него, но сега осъзнавам, че в никакъв случай не мога да приема това. И няма.

Излизам от душа и се подсушавам, после пресичам площадката към стаята.

Поглеждам към телефона и виждам едно пропуснато обаждане след последния път, когато почистих екрана. Изненадана съм, но в този момент телефонът започва да вибрира в ръката ми. Съобщение.

Не мога без теб, Ава.

Въздъхвам и поклащам леко глава, но не отговарям, защото не знам какво да кажа.

Не си правя труда да си суша косата или да мажа тялото си с крем. Навличам торбеста тениска и някакви панталони и изпълзвавам в хладните чаршафи на старото ми легло. То е твърдо, на буци и Джеси не е в него, но аз съм сама и точно от това имам нужда сега.

Събуждам се от крясъци — много силни крясъци. Тъмно е и единствената светлина в стаята идва от мекия блясък на стъкления панел над вратата. Избутвам чаршафите, измъквам се от леглото, прекосявам стаята и отварям тихо вратата.

— Казах, че е свършило! — крещи Кейт. — Ние нямаме бъдеще.

Мамка му, не би трябвало да слушам това, но любопитството ми надделява. Виждам гърба на Кейт долу в коридора и се моля другият, който е там, да е Дан. Но не е. Сам е. Вече тъгуващото ми сърце пикира надолу заради най-добрата ми приятелка. Тя не знае какво прави.

— Кейт, стига! — гласът на Сам е умоляващ и малко объркан, което ми подсказва, че Сам няма никаква представа защо Кейт слага край на връзката им.

Думата връзка изглежда доста странно за това, което има между тях, но въпреки всички шеги, лековатия стил на живот и безгрижие те имат връзка, каквато Кейт никога не е създавала с друг мъж. Дори и с брат ми. Ако могат да преодолеят всички неща тип „Имението“, знам, че ще бъдат идеални един за друг. Мога да убия брат ми. И мога да убия Кейт за това, че е толкова глупава.

— Просто си върви, Сам! — Тя минава през дневната и отива в кухнята, където очевидно отваря и тръшва всяка врата на шкафче, която ѝ попадне пред очите.

После виждам Сам да влиза след нея.

— Защо реши така? — пита той. — Какво се промени?

— Нищо! — Следва поредица от още тряскания, после Кейт излиза от кухнята и влиза в дневната. Зървам бледото ѝ лице, което не изглежда по-ведро, отколкото сутринта.

Червената ѝ коса все още е без блясък и е вързана на конска опашка. Познавам това изражение. Тя изглежда така, когато се заинати и е неискрена. Бих могла да удуша тъпата крава. Вече *искам* Сам да си тръгне, за да мога да се нахвърля върху моята своенравна приятелка.

— Очевидно нещо се е променило! — Сам почти се засмива, но този смях е нервен.

Този смях явно показва тревога. Просто потвърждава мислите ми. Сам наистина харесва Кейт. Много.

— Просто си върви! — казва тя кратко.

— Няма. Не и преди да ми кажеш какво става, по дяволите!

Не мога да ги видя, затова изпълзвам тихо. Обвинявам се, задето съм толкова любопитна, но трябва да чуя, защото съм също толкова заинтригувана, колкото и Сам. Подозирам, че знам, което само изчерпва търпението ми.

— Не ти дължа обяснение.

Този път Сам се смее истински.

— Не, мисля, че ми дължиш.

Сам се опитва да задържи Кейт на едно място, но упоритата жена просто се отскубва от него.

— Не, не ти дължа. Чукахме се, нищо повече. Беше забавно, докато траеше, но вече ми омръзна. — Думите ѝ ме прерязват и мога само да си представя какво причиняват на Сам.

Той не казва нищо, но виждам, че леко поклаща глава.

— Забавно? — повтаря. — Само забавно?

— Да. Но вече не е. Забавлявах се толкова, колкото можах с теб.

Устата ми зейва. Тъкмо мислех, че Кейт не може да е по-ледена. Тя е възбудена.

Сам се отмества и знам, че си тръгва, затова бавно и тихо се връщам в стаята си и затварям вратата. Не го обвинявам, че се предаде. Въпреки живота, който си е избрал, и въпреки че привлече Кейт към тъмната страна, за мен е свършено ясно, че има по-дълбоки чувства към нея. И знам, че и тя има.

Чувам, че входната врата се тряска, а после непогрешимия звук на ридание. Тя плаче. Кейт никога не плаче. Бясна съм ѝ, но ужасно съжалявам глупавата си най-добра приятелка. Какво се опитва да докаже? Не мога да не помисля, че това никога нямаше да се случи, ако Дан не беше тук.

Бих могла да си остана в стаята и да оставя Кейт да си поплаче насаме, но вместо да го направя, излизам и тръгвам към дневната. Няма да ѝ позволя да пренебрегне въпросите ми. Ако стана свидетел на мъката ѝ, ще ѝ се наложи да признае, че се терзае наистина. Този път няма да ѝ позволя да се измъкне.

Облягам се на рамката на вратата на дневната и гледам цяла вечност как Кейт плаче безутешно и раменете ѝ се тресат. Инстинктът ми казва да седна до нея и да я прегърна, но не го правя и след десетина минути тя рязко изтрива сълзите си и се изправя. Обръща се и веднага ме забелязва при вратата. Естествено, залепва безгрижна физиономия и се опитва да се усмихне. Знаех, че ще направи така. Това е обида към моята интелигентност и към приятелството ни.

— Здравей! — изчуруликва тя, задушавайки поредното подсмърчане.

— Добре ли си? — питам, без да се помръдна от вратата. Кейт няма да мине покрай мен.

— Разбира се. Какво правиш тук? — Оправя тениската си и започва да оглежда тялото си, вместо да погледне към мен.

— Колата ми е отвън. Не я ли видя?

Все още не ме поглежда.

— Не. Какво правиш тук?

Пренебрегвам повторения ѝ въпрос. Няма да ѝ позволя да отклони темата върху моите терзания. И какво всъщност ще ѝ кажа? Омъжена съм от по-малко от ден и съм се озовала в апартамента ѝ със сак. Това сигурно е рекорд за всички женени двойки.

— Вероятно не си забелязала. Тъй като се караше със Сам.

Внезапно ме поглежда. Знае, че съм я пипнала.

— О! — казва тихо, после ме обижда още повече, като се усмихва весело. — Чай?

— Не — отговарям хладно, без да откликна на нейната веселост. — Но едно обяснение ще бъде добре дошло. — Вдигнала съм въпросително вежди в очакване и сигурно звуча като натякващ родител, но няма да отстъпя. Този път тя няма да отбегне въпросите ми.

Засмива се.

— Обяснение за какво? — Усмивката ѝ се стопява, когато осъзнава какво е казала.

Поканила ме е да излея каквото имам и по изражението ѝ личи, че съжалява.

— Е, можем да започнем с малкото ти изпълнение снощи с брат ми, после се опитай да обясниш защо приключи връзката си със Сам току-що!

— Нямахте нищо за приключване.

— А брат ми?

— Не е твоя работа. — Опитва се да мине покрай мен, но аз се премествам и блокирам изхода ѝ. — Мръдни, Ава!

— Не. Ще седнеш и ще говориш с мен. Какво ти става? Нали бяхме приятели?

Винаги сме си казвали всичко. — Хващам ръката ѝ и я отмъквам до дивана, после натискам тялото ѝ надолу към меките възглавници. — Какво става, Кейт?

Тя се плъосва ядосано.

— Нищо.

— Вбесяваш ме! — изстрелвам. — Започвай да говориш, Матюс!

Тя се разплаква. Толкова съм облекчена. Бях готова да я зашлея за това, че е толкова упорита, но сега я прегръщам и Кейт хлипа на гърдите ми. Не знам за нея, но аз се чувствам много по-добре от това. Тя *има* чувства.

Опитвам се да я успокоя.

— Да започнем със Сам!

— Казах ти, трябваше да бъде само забавление — думите изскачат с неравномерното ѝ дишане.

— Трябваше? — питам. — Значи е нещо повече от забавление?

— Да... не... Не знам! — Изглежда толкова объркана, също като мен. Връзката на Сам и Кейт не е идеална, но дори при наличието на Имението в уравнението мисля, че е много по-здравословна от всичко, което тя и Дан някога са имали, колкото и откачено да звучи.

— Знаех, че ще стане така, когато Дан се появи — въздъхвам. Ако говорех с брат ми, сега щях да крещя по телефона. — Кейт, трябва да си спомниш всяка причина, заради която двамата с Дан се разделихте.

— Знам. Толкова сме неподходящи един за друг, но има нещо, Ава. Когато сме заедно, се чувстваме толкова добре.

— Имаш предвид секса. — Трепвам и изкривявам леко лице. Не мога да мисля за брат си така.

— Да, но всичко останало се проваля ужасно.

— Така е — съгласявам се. Била съм свидетел на яростните кавги, на непрестанната нужда да се дразнят един друг и на

нездравословното развитие на обречената им връзка. Те нямаха никакво уважение един към друг. Всичко беше просто секс.

Зашеметяващият секс не оправдава всички останали провали в една връзка, които в случая на Дан и Кейт следваха на всяко друго ниво. По едно време пренебрегнах това, защото мисълта най-добрата ми приятелка и брат ми да са влюбени беше идеална. Но точно там беше проблемът. Те не бяха влюбени. Беше просто похот и в един момент аз пораснах и осъзнах това.

Кейт се измъква от прегръдката ми, сяда назад и поема успокояващо въздух няколко пъти.

— Мразя мъжете — заявява.

— Не би трябвало, особено като се има предвид, че има един, който те цени много.

Поглежда ме любопитно.

— Сам ли?

Едва не я зашлевявам заради слепотата ѝ.

— Да, Сам.

— Ава — смее се тя, — Сам не ме цени. Аз разтърсвам света му, това е всичко. В спалнята.

— Имаш предвид, че си допадате толкова добре? — Вдигам вежди към нея. — Само че със Сам имаш не само физическа връзка.

Кейт ми се мръщи. Знае, че съм права.

— Беше само забавление.

Този път аз се хвърлям на дивана ядосано.

— Ужасна си.

— Не, реалистка съм — спори тя. — Беше секс.

— Тогава защо, по дяволите, ревеше като бебе?

— Не знам. — Изправя се. — Чувствам се ужасно. Това усилва емоциите. Искаш ли чай?

— Да — изпуктявам и се изправлям, а после я следвам към кухнята.

Тя отваря шкафа и вади две чаши.

— Защо си тук все пак?

Въпросът ме кара да се поколебая, докато сядам на стола. Дали да ѝ кажа?

Напуснах съпруга си по-малко от двацет и четири часа след като казахме клетвите си. Но ако откажа да ѝ отговоря, едва ли ще я

обидя. Обаче ми е нужна помощ. Кейт открито признава, че харесва Джеси. Това може да промени драматично мнението ѝ и въпреки че съм му ядосана, не искам да разкривам каквато и да било информация, която да накара любимите ми хора да се съмняват в него. И в мен, ако става въпрос.

Да се съмняват в здравия ми разум.

Решавам, че *наистина* се нуждая от най-добрата си приятелка. И захапвам дулото.

— Знаеш, че хапчетата ми като по чудо продължаваха да изчезват.

Кейт се обръща и се намръщва, докато поставя торбичка чай във всяка от чашите.

— Да. Ти и твоят нелепо разхвърлян живот.

— Хммм... Това мислех и аз. — Взирам се в гърба ѝ и чакам да включи, но тя щастливо допълва чашите с вода, после с мляко. — В началото поне.

Кейт разбърква чая и го поставя на масата, после се тръшва на един от столовете.

— В началото? — Обърканото ѝ лице ми подсказва, че тя наистина не схваща. Може би е от махмурлука.

— Джеси ги е взимал — изтърсвам набързо, преди да мога да размисля и да задържа информацията за себе си.

Обърканото ѝ лице се смръщва силно, преди да отпие от чая.

— Той какво?

— Взимал е хапчетата ми. Искал е да забременея.

С разширени очи и леко зинала уста Кейт оставя чашата си много внимателно.

— Той ли ти каза това?

— Да — въздъхвам. — Въпреки че вече се досещах.

— Знаела си, че той ги взима? Когато взе нови и отново ги изгуби?

— Бях разсеяна.

— Защо му е да го прави, по дяволите? И не използвахте ли никакви предпазни средства?

— Не — промърморвам възмутено и се стягам за лекция относно безгрижието. Бях доста безгрижна, но сега обвинявам Джеси за цялата дяволска ситуация не само за това, че е свивал хапчетата ми. Да,

трябваше да го карам да слага презервативи, но забравях. Жалко извинение, но наистина забравях и това е, защото моят откачен мъж ме разсейва прекалено добре.

Кейт все още изглежда шокирана. Не се изненадвам, наистина е шокиращо.

— Ако си знаела през цялото време, защо не го смъмри?

— Никога нямаше да го признае, Кейт. Той е луд — заявявам, но мисля, че вероятно аз съм лудата, защото съм толкова адски тъпа.

— Но само с теб — казва Кейт.

— Да, само с мен. — Отпивам от чая си. Кейт ме наблюдава, но не казва гласно за какво мисли. Сигурно има какво да каже.

— Защо пренебрегна проблема? — пита.

Боях се от този въпрос, но го очаквах. Аз също се чудя.

— Нямам представа. — Чувствам се толкова обърквана. Нямам прилично обяснение.

Кейт поклаща глава и ме кара да се чувствам по-малка.

— Не те разбирам и определено не разбирам него.

— Бил е уплашен, че ще избягам — мърморя тихо. Какво е моето извинение да съм толкова глупава?

— Ти се омъжи за него! — Кейт се смее. — Мамка му, Ава! Какво му има на този мъж?

Хей, знам, че е малко луд, но...

— Малко? — присмивам се.

— Да, добре. Начинът, по който се държи с теб, винаги ми се е струвал много мил.

Той толкова много те обича, тревожи се за теб и те защитава. Всички знаем, че поведението му е много повече от неразумно, но е всеизвестно, че никога не му е пукало преди. Обаче да ти краде хапчетата? Не мислех, че този мъж може да ме шокира, но този път надмина себе си.

— Така е — казвам замислено и разбърквам бавно и внимателно чая.

— Ако ти си знаела и той е знаел, че знаеш, тогава защо е голямото избухване сега?

— Може да е успял в опитите си.

Кейт се задавя с чая си.

— Бременна ли си? — Кашля.

Думите карат отново буца да застане в гърлото ми и сълзите започват да се търкалят по бузите ми, преди дори да си помисля да ги овладея. Оставям чая си на масата, покривам лице с длани... и заплаквам.

— Мамка му! Мамка му! — Столът на Кейт изчегъртва по кухненския под. Тя застава зад мен, обгърнала с ръце раменете ми, и шепти успокоително в ухото ми, сякаш съм дете, което е паднало и си е ожулило коляното. Внезапно се чувствам толкова глупава. Много, много глупава. Глупава, защото пренебрегнах подозренията си толкова дълго, глупава, защото не се сетих по-рано, и глупава, защото позволявах на Джеси да ме разсейва, за да не направя точно това — да се сетя и да разбера чудовищността на действията.

— Цикълът ми трябва да дойде утре. Знам, че няма да дойде, Джеси също го знае — подсмърчам. Кейт ме оставя и забързва към шкафа с чекмеджетата. — Не съм готова за тази промяна, Кейт, и това разстрои Джеси, и сега съм ядосана на себе си, че пренебрегнах проблема, и дори още по-бясна на него. Понякога оставям нещата да отминат, но това е контрол на изцяло ново ниво. Не мога да му позволя да го направи.

Кейт ми подава кърпичка и сяда до мен, а аз започвам да бърша носа си.

— Напълно съм съгласна — казва тя непоколебимо. Не мога да повярвам колко съм облекчена да чуя точно това. Знам, че много харесва Джеси и обикновено нищо не я вълнува, дори предизвикателните действия на съпруга ми, но това я е шокирало и съм доволна. — Какво ще правиш? — пита. — Ще го накараш да се изпоти ли?

— Ще направя аборт.

Кейт отваря широко уста от изненада. Това не помага.

— Кейт, можеш ли да си представиш как ще се държи с мен? Вече ме задушава и аз го харесвам донякъде, но ако съм бременна...

Кейт хваща брадичката си.

— Боже, Ава, ще го пратиш в лудницата.

— Това не е достатъчно добра причина — отговарям тихо. Знам какво ще му причини това, но той не е обмислил какво ще причинят неговите действия на мен. Не съм готова за това, а той не се е замислил

нито веднъж как може да се почувствам аз. — Но не е само това. Имам кариера. На двайсет и шест години съм. Не искам бебе, Кейт.

— Дори не знам какво да кажа.

— Просто кажи, че постъпвам правилно!

Тя леко поклаща глава и аз поглеждам сините ѝ очи умолително. Нуждая се да разбере.

— Добре — казва неохотно. Изобщо не мисли, че е добре, но готовността ѝ да не ме обвинява е достатъчна за мен. Вече се чувствам достатъчно виновна, въпреки че не би трябвало. Трябва да си върна контрола, а не виждам друг начин да го направя. Не мога да имам бебе.

— Благодаря ти — прошепвам. Взимам чая си с разтреперани ръце и отпивам от него.

ОСМА ГЛАВА

Понеделник е. Будя се на разсъмване и веднага отивам в банята, за да проверя какво става с цикъла ми. Разбира се, всичко е чисто и сухо и аз сядам, за да плача тихо. Мога да изчакам няколко дни, но винаги съм била като часовник, затова само ще отлагам неизбежното. Трябва да посетя доктор Монро.

Излизам от станцията на метрото „Грийн парк“ на „Пикадили“ и спирам за няколко мига, за да попия лудия поток от хора в часа пик. Това ми липсва. Липсват ми хаосът в метрото и изминаването пеша на няколкото преки до офиса — трескавото вървене, избягването на сблъсъка с хора, които викат в мобилните си телефони. Всичко това, съчетано с шума на коли и автобуси, с нетърпеливото бучене на клаксони и със звъntenето на велосипедистите, предизвиква лека усмивка на лицето ми, докато не получавам смушкване в гърба и присмех, защото задържам пешеходното движение.

Изтръгвам се от мечтанието си и се отправям към площад „Бъркли“.

— Добро утро, цвете! — Патрик е излязъл от кабинета си и приближава едрото си тяло към бюрото ми.

Сядам на стола и се завъртам към него.

— Добро утро! — Глупаво е, но трябва да се преструвам на весела.

Той кацва на бюрото ми, като извлича обичайния писък от претоварените плоскости, и аз се напъвам в очакване. Бюрото ще поддаде някой ден.

— Как е младата булка? — Щипва бузата ми нежно и ми намигва.

— Идеално. — Усмиввам се. Вътрешно се смее на себе си и на способността си да избирам най-неточните думи, за да опиша как се чувствам наистина. Можех да кажа добре или страхотно, но не... казах идеално. Идеално объркана, това съм аз.

— Беше чудесен прием. Благодаря.

— За нищо — отхвърлям оценката на шефа ми. — Къде са всички? — питам. Отчаяно искам да отклоня темата от моята хаотична сватба и — както изглежда — хаотичен брак.

— Сал е в архива и подрежда, а Том и Виктория трябваше вече да са тук. — Поглежда часовника си. — Ван дер Хаус — сега поглежда към мен и аз се мъча да изглеждам спокойна при споменаването на името на датския ми клиент — свърза ли се вече с теб?

— Не. — Пускам компютъра и размърдвам мишката, за да включа монитора. От мислите ми не убягва фактът, че ми е даден краен срок днес да уведомя шефа си за отмъстителната мисия на Микаел, но като се има предвид сегашното ми състояние и това, че напуснах Джеси, мисля, че моят господар засега няма да ме притиска по този въпрос. — Каза, че ще се свърже с мен, щом се върне в Англия.

— Много добре. — Патрик се размърдва върху бюрото ми. Искат ми се поне да седи неподвижно, щом ще продължава да изтезава горката мебел. — Нещо да докладваш за другите си клиенти? Семейство Кент, госпожица Куин... господин Уорд. — Усмива се на собствената си малка шега и въпреки терзанията ми с новия ми съпруг съм благодарна, че той не се противопостави на връзката ми с Джеси... ако изобщо има връзка след следващите няколко дни.

— Всичко е супер. У семейство Кент се работи на пълни обороти, утре започваме при госпожица Куин, а господин Уорд би искал да поръчам леглата за новите стаи възможно най-скоро. Може да отнемат месеци.

Патрик се смее.

— Ава, цвете, няма нужда да наричаш съпруга си господин Уорд.

— Навик — мърморя. Мога да го нарека с много думи в момента.

— Имаш предвид онези прекрасни легла в решетъчен стил?

— Да. — Измъквам скицата от чекмеджето си и я представям на Патрик.

— Поразително — казва той просто. — Обзалагам се, че ще струват няколко хилядарки.

Поразително? Да. Скъпо? Абсурдно. Но Патрик не осъзнава ползите от тези легла в място като Имението. За този голям мечок Имението все още е само прекрасен провинциален хотел.

— Той може да си го... — Свивам рамене и взимам скицата, когато ми я подава.

Прибирам я доволна, когато острият пукот на цепещо се дърво раздира тишината на офиса и наблюдавам шокирана как Патрик се свива на пода с разтревожено лице.

Не знам защо. Трябваше да го очаква. Скутът ми е изпълнен с парченца от бюрото и съм страшно благодарна, че краката ми не бяха под него. Щяха да са счупени.

— По дяволите! — крещи Патрик и се търкаля в трески и предмети, които украсяваха бюрото ми, включително плоския монитор. Не знам дали да скоча да му помогна, или просто да се разсмея, но напорът е по-силен от мен. В гърлото ми набъбва гръмогласен кикот и е нужна всяка частица от волята ми, за да го задържа. Това е просто прекалено смешно.

Губя битката. От устата ми изскача взрив от смях и внезапно съм парализирана от веселие. Няма никакъв шанс Патрик да се вдигне от пода без помощ, но се съмнявам, че аз ще съм от полза. Той може би тежи шест пъти повече от мен.

— Съжалявам. — Усмивам му се и се опитвам да върна контрол върху тялото си, което се тресе от смях. — Ето. — Подавам му ръка и той се пресяга, за да я хване, но това напруга ризата му и тя се разпаря, а копчетата политат във всички посоки и шкембето на Патрик лъсва изпод отворената риза. Това не ми помага и потушеният с усилие смях се връща с пълна сила.

— Да му се не види! — ругае той, но държи здраво ръката ми. — По дяволите!

— Боже! — възкликвам и се превивам, за да не се напикая. — Патрик, добре ли си? — Знам, че е. Нямах да се търкаля и да ругае, ако беше сериозно ранен.

— Не, по дяволите, не съм. Ще успееш ли да се овладееш и да ми помогнеш? — Дръпва ръката ми.

— Съжалявам. — Не е добре. Плача от смях и спиралата ми вероятно се стича по бузите ми. Използвам цялата си сила, за да вдигна Патрик от пода бързо и да отида в тоалетната. И когато най-накрая го изправам на крака, тичам натам. — Извини ме! — смея се. Подминавам шокираната Сал, докато прелитам покрай архива.

След като оправям лицето си и успокоявам конвулсиите на тялото си, се връщам в офиса. Том и Виктория са пристигнали, а Сал пълзи на колене и събира милиони кламери.

— Какво стана? — прошепва Виктория.

— Бюрото ми най-после се предаде — усмихвам се и с всички сили се опитвам да сдържа нов пристъп на кикот. Ако започна, няма да спра.

— Пропуснах го! — извиква Том невярващо. — Проклятие! — Окачва чантичката си на гърба на стола си. — Скъпа! Как е булката?

— Добре — отговарям.

— О, да! — обажда се Виктория. — Когато се ожена, ще имам точно такава сватба, освен че може би няма да е в се...

Стрелвам предупредително с очи моята вятърничава колежка и тя осъзнава, че почти е сгрещила, затваря уста и набързо се маха от мястото.

Коленича, за да помогна на Сал.

— Беше красиво, Ава — размишлява тя замечтано. — Късметлийка си.

Милите думи на Сали само усилват унинието ми. И тогава телефонът започва да звъни в чантата ми. Поглеждам към нея, тя стои наред хаоса от счупеното бюро. Не мога да говоря с него. Малко съм изненадана, че му отне толкова време, за да ми се обади, и още по-изненадана, че не беше много настойчив снощи. Тези неща са признак само на едно нещо. Знае, че е преминал границата. Дори не мога да си представя какво прави сега, освен че бяга безброй обиколки на „Роял Парк“.

Сал ме поглежда с очакване, но аз само се усмихвам и продължавам да събирам кламери и да ги пускам в кутията. Чак сега започвам да се чудя защо от всички неща, които можехме да разчистваме, сме се захванали с най-дребните.

— Ще му се обадя после — казвам на Сал, докато мисля колко терапевтично е всичко това.

Щом свършваме, Сал се изправя и отива в кухнята, да прави кафе, а аз се вдигам и се отправям към кабинета на Патрик. Почуквам на вратата и пъхвам глава. Той седи на бюрото си с леко зачервено лице и реши косата си.

— Добре ли си, Патрик? — питам и прехапвам свирепостта устна, докато оглеждам закопчаното му сако, което скрива закръгления корем.

— Да, да. Добре съм — пухти Патрик и пъхва гребена във вътрешния джоб на сако си. — Мисля, че Айрин ще види в това

знак, че трябва да отслабна. — Усмива се леко и вече се чувствам по-добре за това, че му се смях. Аз също се усмихвам. — Радвам се, че направих деня ти по-весел, цвете.

— Съжалявам, но трябва да си чувал пукането всеки път щом сядаше на бюрото.

— Да, чувах. Глупав евтин боклук!

— Сигурна съм — съгласявам се със сериозно изражение. Нямаше нищо евтино в моето бюро. — Искаш ли кафе?

— Не — мърмори Патрик. — Трябва да се прибера и да се преоблека.

— Добре. — Измъквам се от кабинета му и се връщам при моята купчина дърво. Ровя, докато откривам чантата си. Намирам телефона, изчиствам пропуснатото обаждане от Джеси и намирам кабинета на лекаря си.

— Той добре ли е? — пита Том ухилен, а Виктория се присъединява.

— Добре е, но запазете безизразно изражение, когато излезе, за да отиде и да смени разпраната риза — усмихвам се.

— Копчетата са се разлетели? — Виктория се смее и се отпуска назад на стола си.

Том поглежда към Виктория и също се разсмява.

— О, по дяволите! Какво ли не бих направил, за да върна времето назад и да съм тук в този момент!

Успявам да удържа кикота си и се пъхвам в архива, където най-после се свързвам с лекарския кабинет. След като минавам през кучето пазач, което имат за рецепционистка, най-после получавам час за четири следобед.

Денят преминава доста бързо само с няколко пропуснати обаждания от моя господар. Те бяха очаквани, но това, което не беше очаквано, е липсата на настойчивост. Джеси не се обади в офиса, не се отби и не звъня цял ден. Не съм сигурна дали трябва да съм доволна от това, че сякаш е приел моята молба за пространство, или разтревожена, че това е толкова нехарактерно за него. Минали са повече от двацет часа, откакто го видях, и ще излъжа, ако кажа, че не ми липсва, но трябва да се преборя с това. Трябва да се придържам към позицията си, а единственият начин това да стане е, като не говоря и не се виждам с него. Плашещо е какво може да направи той с мен, и

то обикновено само като ме докосне, когато съм решена да удържа на своето, така че, да, ключът е в разстоянието.

Взимам чантата и ставам от временното си бюро, което по случайност е сгъваема маса, която държим в склада.

— Тръгвам си. Ще се видим утре — казвам, докато минавам покрай тримата си колеги. — Разбрала съм се с Патрик. — Не искам да казвам къде отивам, защото това несъмнено ще доведе до нови въпроси. Тайните в този офис са лукс.

Прозвучава хор от сбогувания, докато затварям вратата зад себе си, и тръгвам към метрото. „Ангел“ започва, докато приближавам станцията, но оставям телефона в чантата. Там, където отивам, наистина нямам нужда да мисля за него, но е трудно, когато любимото му парче, което му напомня за мен, отеква много силно дори от дълбините на чантата ми. Спира за наносекунда, а после започва отново.

Пренебрегвам го и съсредоточавам вниманието си върху приближаването на станцията.

Отскачам стреснато, когато висок мъж със зелени очи застава пред мен като стена, и от уплаха слагам ръка на гърдите, докато дишам тежко. После се вбесявам страшно.

— Какво правиш? — питам кратко.

— Ти не вдигаше телефона — сочи чантата ми. — Може би не си го чула.

Поглеждам към него и откривам обвинителен поглед. Знае адски добре, че съм го чула.

— Ти си ме следил — аз също мога да обвинявам.

— Къде отиваш? — Пристъпва по-близо, но аз отстъпвам назад. Не мога да му позволя да ме докосне. И мамка му, къде *отивам*?

— Клиент — изтърсвам.

— Ще те закарам.

— Казах ти, че ми трябва пространство, Джеси. — Наясно съм с пешеходците, които вървят около нас, някои пъшкат, други ни хвърлят мръсни погледи, но не ми пука за тях, нито пък на Джеси. Той просто ме гледа втренчено и е шокиращо поразителен в сив костюм и синя риза.

— Колко пространство и за колко време? Ожених се за теб в събота, а ти ме напусна в неделя. — Протяга ръка и хваща рамото ми,

после я плъзга надолу, докато хваща моята ръка. Както винаги косата ми се изправя и през мен преминава тръпка.

Гледам го как наблюдава сключените ни ръце и пръстите му се сплитат с моите бавно, докато дъвче устната си. — Трудно ми е, Ава. — Поглежда втренчено към мен със зелените си очи. — Без теб наистина ми е трудно.

Сърцето ми се къса за този мъж, който стои пред мен. Стискам очи и отчаяно се боря с естествения си инстинкт да пристъпя към него и да го прегърна. Ако не получи своето чрез различни видове чукане или чрез обратно броене в стила на Джеси, той ме пречупва със сърцераздирателни думи. Нямаше да е толкова лошо, но знам, че наистина мисли всяка сричка. Отново ме парализира.

— Наистина трябва да тръгвам. — Мразя себе си, задето го оставям така. Обръщам се, като очаквам да бъда задържана, но той пуска ръката ми и аз тръгвам напред шокирана и всъщност доста разтревожена.

— Бебче, моля те! Ще направя всичко. Моля те, не ме оставяй! — умоляващият му глас ме спира и ме прорязва болка. Все още съм му бясна. — Нека поне те закарам!

Не искам да се качваш на влака. Десет минути, само за това моля.

— Ще стигна по-бързо с метрото — казвам тихо сред ревящата тълпа. Обръщам се с лице към Джеси.

— Но аз искам да те закарам.

— Няма да стигнем навреме със... — Спирам, когато ми хрумва, че с шофирането на Джеси вероятно ще успеем. Вероятно той мисли същото, защото веждите му са леко вдигнати.

Не мога да му кажа къде отивам. Ще получи удар. Опитвам се да мисля бързо и трезво и намирам само една възможност. Ще го накарам да ме остави на ъгъла зад кабинета. Наблизо има жилищни сгради. Няма да забележи.

Въздъхвам.

— Къде е колата ти?

Облекчението, което се изписва на лицето му, е очевидно и това само засилва вината ми. Нямам представа защо се чувствам така. Наблюдавам го как бавно вдига ръка и поема нежно моята, после бавно ме повежда към един хотелски паркинг.

Камериерът вади ключовете от кабината си и ги подава на Джеси, който ме пуска едва когато стигаме до колата и ме настанява вътре.

Излиза на „Пикадили“, като се съобразява с другите участници в движението и сменя скоростите внимателно. Стилът му на шофиране отговаря на настроението му — унило.

— Къде отивам? — пита и включва музиката. От колоните се разнася „Острови“ на ХХ. Дори музиката е пасивна и мека.

Опитвам се да си спомня за някоя улица близо до кабинета на лекаря и само една ми хрумва.

— „Люксембург Гардънс“ — казвам и гледам навън през прозореца.

— Добре — отговаря той тихо. Знам, че ме гледа. Би трябвало да се обърна и да го предизвикам, да го накарам да обясни по-добре, но ме обзема униние. Надявам се, че Джеси не е възприел съгласието ми като подчинение. Няма да се покоря на това.

Просто трябва да стигна до кабинета без Джеси и да се справя с ужасната ситуация.

Отбива по „Люксембург Гардънс“ и кара бавно по обградената с дървета улица.

— Тук става. — Посочвам вляво и той отбива. Сега се моля да не се задържи. — Благодаря — отварям вратата.

— Моля — промърморва. Знам, че ако се обърна и го погледна, ще видя зъбните колелца да се въртят с милион километра в час и загрижена бръчка на красивата му глава, затова не се обръщам. Излизам от колата. — Ще вечеряш ли с мен довечера? — пита той бързо, сякаш знае, че шансът му се изплъзва.

Въздъхвам шумно и се обръщам към колата.

— Ти поиска десет минути и аз ти ги дадох. Не каза нищо. — Оставям един мъж с отчаяно лице, излъчващо болка, и пресичам улицата, но внезапно спирам, когато ми хрумва, че няма къща на клиент, в която да изчезна. Трябва да се върна назад поне километър, а не мога да го направя, докато Джеси седи на тротоара в колата си.

Отварям чантата си и се преструвам, че търся нещо, а наум се моля той да си тръгне. Ослушвам се за рев или за мъркане на двигателя и след цяла вечност най-после то достига до ушите ми. Мъркане е. Поглеждам през рамо и гледам как колата изчезва по

улицата, после се отправям назад по улицата, от която дойдохме. Усещам гадене, но го отдавам на нервите. Не съм сигурна как ще подхожда. След многобройните ми посещения при семейния ни лекар за нови хапчета и след лекциите, които получавах от нея всеки път, сега ме очаква въртене на шиш и още по-строг разговор за нехайството ми. Тя ще си помисли, че съм жадна за наказания.

Мисля, че вероятно съм.

Записвам се и взимам списание от масата в чакалнята, после прекарвам двайсет минути, преструвайки се, че го чета. Въртя се и дърпам дрехите си в опит да се успокоя. Наистина ми се гади и състоянието ми само се влошава, когато сякаш е поличба, попадам на статия с доводи за и против прекъсването на бременността. От устните ми се откъсва безнадежден смях.

— Нещо смешно?

Замръзвам в стола си, когато ме залива познатият тембър на Джеси, а после рязко затварям списанието.

— Проследил ли си ме? — питам, напълно зашеметена, докато се обръщам към него.

— Ти си ужасна лъжкиня, бебче — отчита факта, но тихо. Прав е, не ме бива, но трябва да поработя по това, ако ще остана с този мъж. Ако остана? Наистина ли помислих това? — Ще ми кажеш ли защо си при лекаря и защо ме излъга къде отиваш? — Поставя ръка на голото ми коляно и започва бавно да прави кръгове, докато ме наблюдава напрегнато.

Хвърлям списанието обратно на масата. Не мога да избягам от този мъж.

— Просто проверка — мърморя, забила поглед към пода, и се опитвам да отстраня ръката му.

— Проверка? — тонът му се е повишил значително. Вече не е тих и успокояващ. В него се усеща гняв.

Усещам как ръката му стиска. Той не може да диктува това.

— Да.

— Не мислиш ли, че трябва да направим това заедно? — пита.

Заедно? Шокирана се обръщам към него и го гледам ядосано. Оглеждам лицето му точно както той моето и Джеси отпуска ръката си, но я плъзва нагоре по крака ми.

Отстранявам я от крака си.

— Като решението, което взе, да се опиташ да ми надуеш корема? Него заедно ли го взехме?

— Не — отговаря тихо и се обръща.

Взира се в прекрасния му профил. Нямам никакво желание да омекна и да отстъпя. Джеси показва голямо нахалство и унинието ми е прогонено напълно и заменено от предишния гняв, само че още по-голям.

— Дори не можеш да ме погледнеш, нали? Знаеш, че това, което си направил, е грешно. Моля се на Бог да не съм бременна, Джеси, защото не бих причинила гадостите, през които ме прекара ти, и на най-лошия си враг, камо ли на моето бебе.

Този път той изглежда шокиран. Очите му са присвити и косата му започва да се навлажнява на слепоочията от пот.

— Знам, че си бременна, и знам как ще бъде.

— Така ли? — Не си давам труда да спра смеха си. — И как ще бъде?

Лицето му се разнежва и кара сърцето ми да забави ударите си, когато посяга към бузата ми и нежно я погалва. Устните ми се разтварят леко и палецът му минава по долната и я дръпва.

— Перфектно — прошепва той и ме поглежда.

За кратко се гледаме втренчено, но съм изтръгната от магията му, когато извикват името ми, и бързо си спомням причината, поради която съм тук. Гневът ми също се връща. Не би било идеално. Може би за него, но за мен би било изтезание. Няма да се съглася на това. Ставам, при което той отпуска ръката от лицето ми, но за мой ужас Джеси също се изправя. О, не! Той *няма* да влезе с мен. Ще бъде достатъчно ужасяващо и без моя невротичен господар. Доктор Монро вероятно ще има какво да каже за решението ми за аборт, и то без да знае, че съм омъжена. Ще са нужни прекалено много обяснения. Не искам да обяснявам. Все едно, ако съм бременна, не искам Джеси да знае. Никога няма да ми позволи да махна неговото бебе, а не искам да мисля докъде би стигнал, за да ме спре. Въпреки неспособността ми да лъжа ще се опитам, когато става въпрос за нещо толкова важно. Нямам избор. Това е единственият начин.

— Да не си посмял! — изсъсквам и той се отдръпва. — Седни! — Соча стола и му хвърлям най-заплашителния си поглед, на който

съм способна. Трудно е. Може да повърна всеки момент. Чувствам се ужасно и ми е много, много горещо.

За моя най-голяма изненада Джеси постъпва мъдро и се отпуска на стола внимателно. Изражението му е истински смаяно от избухването ми. Обръщам се и го оставям. Той изглежда така, сякаш е бил зашлевен по лицето. Поемам дълбоко въздух за насърчение и влизам в кабинета на лекаря.

— Ава! Радвам се да те видя. — Доктор Монро вероятно е най-милата жена, която някога съм срещала. В началото на петдесетте, с типичното леко закръгляне за средната възраст и руса коса на каре. Тя има цялото време на света за теб... обикновено. Не беше много доволна, когато се представих за трети път за замяна на загубените ми хапчета.

— И аз се радвам, докторе — отговарям нервно, докато кацвам на ръба на един стол.

Тя изглежда загрижена.

— Добре ли си? Изглеждаш зеленикава.

— Добре съм, просто малко ми се гади. Вероятно от жегата. — Появам си с ръка. Тук е дори още по-горещо.

— Сигурна ли си? — пита тя искрено загрижена.

Усещам как брадичката ми започва да трепери и това само засилва тревогата по кръглото ѝ лице.

— Бременна съм! — изтърсвам. — Знам, че ще ми четете конско за хапчетата, но наистина нямам нужда от това, така че, моля ви, не ме карайте да се чувствам още по-зле! Знам, че съм глупачка.

Тревогата ѝ моментално се превръща в симпатия.

— О, Ава! — Хваща ръката ми и имам чувството, че ще се разплача още по-силно.

Съчувствието ѝ само ме кара да мисля, че съм още по-безнадеждна глупачка. — Заповядай! — Подава ми кърпичка и аз издухвам носа си шумно. — Кога трябваше да дойде цикълът ти?

— Днес — отговарям бързо.

Очите ѝ се разширяват.

— Точно днес? — пита тя. Кимвам. — Ава, защо си толкова сигурна? Цикълът ти може да закъснее няколко дни, както може и да подрани.

— Повярвайте ми, знам — подсмърчам. Вече не отричам и се изправям срещу проблема. Емоциите ми са тотално объркани.

Тя се намръщва и бърка в чекмеджето си.

— Отнеси това в тоалетната! — казва и ми подава тест за бременност.

Едва се сдържам да я питам дали не мога да направя теста в кабинета, но осъзнавам, че тук няма тоалетна, и напускам кабинета на доктор Монро. Надзъртам в коридора към чакалнята и виждам гърба на Джеси. Все още седи на стола, но се е облегнал напред с лакти върху коленете и глава в ръцете. Не мога да понеса очевидното му отчаяние и бързо отивам в тоалетната срещу кабинета на доктор Монро.

Пет минути по-късно съм отново при нея и се вирам в теста, който е грижливо поставен на другия край на бюрото ѝ. Тя тупка по клавиатурата си, докато аз неистово тупкам с крак по пода. Сдържам дъха си, когато тя посяга и взема теста, поглежда го за кратко и обръща очи към мен.

— Положителен — казва просто и го задържа, за да го видя. Знаех, че ще е положителен, но потвърждението го прави още по-реално и също така разпалва болката и лудостта, които ме доведоха до този етап от живота ми.

Но, изглежда, не мога да плача.

— Искam прекъсване на бременността — казвам ясно и поглеждам доктор Монро право в очите. — Можете ли да се погрижите?

Наблюдавам как тя видимо хлътва в стола си.

— Ава, разбира се, решението е твое, но моя работа е да ти покажа възможностите.

— Които са?

— Осиновяване, подкрепа. Има много самотни майки, които се справят добре, а с подкрепата на родителите ти съм сигурна, че ще получиш добри грижи.

Присвивам се.

— Искam прекъсване — повтарям, пренебрегвайки съвета и искреността ѝ. Но тя е абсолютно права. Моите родители биха се грижили за мен... ако бях сама. Но не съм.

Омъжена съм.

— Да — въздъхва тя. — Добре, ще трябва да направим ултразвук, за да знаем какво е положението — започва отново да чука по клавиатурата, а аз седя и се чувствам глупаво. — Предписвам ти още хапчета, за да си сигурна, че ще се предпазваш, след като се оправиш. В болницата ще ти дадат достатъчно информация относно грижите след това и страничните ефекти.

— Благодаря — мърморя и взимам рецептата. Тя не я пуска веднага и поглеждам към нея.

— Знаеш къде съм, Ава? — Гледа ме въпросително, очевидно се съмнява в решението ми, но ѝ се усмихвам, за да потвърдя, че наистина съм добре и че взимам правилното решение.

— Благодаря — казвам отново, защото не знам какво друго да кажа.

— Грижи се за себе си, Ава!

Напускам кабинета ѝ и се подпирам на стената отвън. Внезапно се чувствам още по-зле.

— Ава! Какво има? — Джеси е до мен за миг, а гласът му е изпълнен с паника. Прикляква пред мен, за да се изравни с очите ми. — Боже, Ава!

По челото ми избива пот и устата ми се пълни със слюнка. Знам, че ще повърна.

Стрелкам се по коридора и нахлувам в тоалетната, после изхвърлям съдържанието на стомаха си в първата кабинка, която намирам. Прегръщам седалката и пренебрегвам импулса да си измия ръцете веднага. Джеси маха косата от лицето ми и голямата му топла длан нежно прави кръгове по гърба ми, докато аз се напъвам.

— Добре с... — стомахът ми се свива отново и аз изкарвам още една партида. Свивам се и се отпускам пред тоалетната, положила глава на ръката си. Защо го наричат сутрешно гадене, когато те напада произволно през целия ден? Чувам вратата да се отваря.

— Скъпа, да ти донеса ли вода? — пита доктор Монро. Ако имах силите, щях да се тревожа, че е заварила Джеси с мен в тоалетната.

— Да, моля — отговаря той.

Чувам как вратата отново се затваря. Джеси кляка зад мен и обгръща гърба ми.

— Свърши ли? — пита тихо.

— Не знам. — Все още ми се гади.

— Добре, можем да останем. Добре ли си?

— Добре съм — казвам надменно.

Джеси не казва нищо. Взима водата от доктор Монро, когато тя се връща, и я уверява, че съм в добри ръце. Не се съмнявам в него. Винаги се чувствам в безопасност в ръцете му. Ако не беше толкова потаен и коварен, щеше да е идеален.

Ние щяхме да сме идеални.

Остава клекнал зад мен, държи косата ми назад и ми предлага по малко вода, докато се съвземам.

— Добре съм — уверявам го, докато бърша устата си с кърпичка. Знам, че повече няма да повръщам. Чувствам се празна.

— Ето. — Вдига ме на крака и оправя косата ми на гърба. — Искаш ли още вода?

Взимам чашата от него и отивам до мивката, за да си измия ръцете. Отпивам, изплаквам и изплювам в опит да почистя устата си. Поглеждам в огледалото и виждам, че Джеси стои зад мен. Изглежда разтревожен. Избърсвам бузите си и разрошвам косата си.

— Нека те заведе у дома! — казва той и застава още по-близо.

— Джеси, добре съм. Наистина.

Вдига ръка и погалва бузата ми.

— Позволи ми да се грижа за теб!

Внезапно отбелязвам, че желанието му е аз да се нуждая от него. Чувства се безполезен, а отсъствието ми, откакто го напуснах, вероятно влошава нещата. Могат ли да съм толкова зла и да му откажа това?

— Добре съм — отстъпвам назад и взимам чантата от мястото, където я захвърлих.

— Не си добре, Ава.

— Нещо не ми е понесло, това е. — Ръката ми трепка до тялото ми.

— За Бога, жено! Ти си в кабинета на лекаря, така че не ми кавай, че си добре! — Прокарва ръце през косата си объркан и говори високо.

— Не съм бременна — избърсвам бързо, внезапно се замислям ужасена, че може да не ме иска, ако не съм забременяла. Сърцето ми се свива болезнено в гърдите.

Отново ми се гади.

— Какво? — Застава бързо пред мен, по очите му личи, че е шокиран, а тялото му потръпва. Наистина иска това бебе.

Боря се с естествения си рефлекс, като се опитвам отчаяно да задържа ръцете си отстрани до тялото.

— Беше потвърдено, Джеси.

— Тогава защо повръщаш навсякъде?

— Някакъв вирус. — Обяснението ми не е достатъчно, но съдейки по опустошеното му изражение, той ми вярва. — Ти се провали. Цикълът ми дойде.

Не знае какво да каже. Очите му се стрелкат из помещението и той още потрепва.

Страхът ми се засилва от реакцията му към лъжата ми. Чувствам се объркана, изтощена и с разбито сърце. Няма бебе е равнозначно на няма Джеси. Вече всичко е ясно.

— Не съм щастлив. Ще те заведа у дома, където мога да те държа под око — поема ръката ми, но аз я издърпвам, моментално наежена от коментара му. Не е щастлив ли? Искан да ме държи под око? Какво? За да провери дали кървя?

— Никога не си щастлив с мен — поглеждам го право в очите. — Винаги правя нещо, което те ядосва. Замислял ли си се, че може би ще си *по-малко* нещастлив без мен?

— Не! — изглежда ужасен. — Тревожа се, това е.

— Ами, недей! Добре съм — сопвам се и излизам от тоалетната напълно замаяна.

Излизам от приемната и влизам в аптеката отсреща. Подавам рецептата през гишето, после сядам в един стол и гледам как Джеси крачи напред-назад с ръце в джобовете на панталоните. Обръщам се напред и забелязвам, че аптекарят ми хвърля погледи. Едва тогава осъзнавам, че вероятно смята, че ям хапчетата си.

Изкушението да обясня почти ме кара да стана и да приближа гишето, но аптекарят ме вика и аз приближавам, за да взема хартиения плик от него.

— Благодаря — усмихвам се и бързам да изляза, но просто се изправам пред моя мрачен мъж отвън.

— Какво е това? — Очите му са приковани към плика.

— Резервни хапчета — съскам в лицето му. — След като не съм бременна, бих искала да си остана така.

Раменете му увисват и главата му се отпуска. Боря се с всепоглъщащата вина, която ме обзема, щом виждам как реагира на новината, но трябва да я пренебрегна.

Заобикалям го и тръгвам напред. Краката ми леко треперят и сърцето ми тупти безмилостно в гърдите ми.

— Няма да се върнеш у дома, нали? — извиква той след мен.

Преглъщам буцата в гърлото си и продължавам напред. Не, няма да се върна, но планът беше само за пет дни, за да не ме хване в лъжа и да се тревожа за болницата, когато получа час. Но думите му носят безвъзвратност и още по-тревожното е, че той не настоява да остана с него. Ако премахна бебето от живота си, очевидно ще премахна и Джеси. Тази мисъл завладява емоциите ми. Живот без Джеси?

Вървя срещу вятъра, а лицето ми е мокро от сълзи.

ДЕВЕТА ГЛАВА

Чувството на празнота беше неизбежно. Чувството на пустота и нещастие беше неизбежно. Но съкрушителната вина, която ме поглъща, не беше очаквана. Борих се с пристъпите ѝ, когато Джеси беше пред мен с победен вид, но сега съм погълната от вината. И съм бясна, че се чувствам така. Липсата на желание да си уредя час за ултразвук също ме плаши.

Петък е. Ден номер четири без Джеси. Седмицата ми беше абсолютно мъчение и знам, че няма да стане по-добре. Сърцето ми бавно се пропуква, а пукнатината се увеличава с всеки изминал ден и накрая вероятно ще спре да бие. Вече съм близо.

Но най-много боли от липсата на контакт. Чудя се дали Джеси не се дави във водка, което също така значи, че вероятно е и с жени. Скачам от бюрото и изтичвам до тоалетната. Повръщам веднага, но не мисля, че е от сутрешното гадене или изобщо от дневното гадене. Това е скръб.

— Ава, трябва да се прибереш. Не си добре цяла седмица — разтревоженият глас на Сали долита през вратата на кабинката. Надигам се с въздишка и пускам водата, после излизам, за да наплискам лицето си и да измия ръцете си.

— Глупавият вирус ме повали — мърморя. Поглеждам към Сал и се възхищавам на сивата тясна пола и черната блуза. Сал наистина се е преобразила. Развлечените широки поли и ризи с висока яка са далечен спомен. Не съм питала, но с това ново облекло допускам, че срещите се осъществяват. — Все още ли се виждаш с онзи от интернет? — питам. Щях да го назова по име, но нямам представа как се казва.

— Мик ли? — изкикотва се. — Да.

— Добре ли върви? — Обръщам се и се облягам на мивката. Гледам как Сал започва да забърсва полата си, после пригладва вдигнатата високо конска опашка.

— Да! — изписква тя, от което подскачам. — Той наистина е съвършен, Ава.

Усмивам се.

— С какво се занимава?

— О, с някакви професионални глупости. Не се преструвам, че разбирам.

Смея се.

— Добре. — Щях да ѝ кажа „да бъде себе си“, но мисля, че е малко късно за това. Тя определено вече не е старата Сал. Чувам, че телефонът ми звъни от новото бюро. — Извини ме, Сал! — Оставям я пред огледалото да освежава червеното си червило.

Приближавам новото си бюро в Г-образна форма. Пренебрегвам дълбоко вкорененото разочарование, че не чувам „Ангел“, но не мога да пренебрегна раздразнението, когато виждам, че се обаждат Рут Куин — моята досадна, но заразно ентусиазирана клиентка, с която съм прекарала прекалено много време тази седмица.

— Здравей, Рут!

— Ава, все още звучиш ужасно.

Знам, а вероятно и изглеждат ужасно.

— Чувствам се много по-добре, Рут.

Защото току-що изпразних стомаха си отново.

— Добре. Може ли да уредим среща? — Вече не изглежда толкова загрижена за мен.

— Проблем ли има? — питам и се надявам да няма. Опитвам се да движа този проект възможно най-гладко, защото, въпреки че Рут изглежда достатъчно приятна, предричам, че е труден клиент, ако нещата не вървят по начина, по който тя иска.

— Няма проблем. Просто искам да изясним няколко детайла.

— Можем да го направим по телефона — предлагам.

— Предпочитам да те видя — уведомява ме. Хлътвам в стола. Разбира се. Винаги предпочита да ме види. Финалната ѝ фактура ще бъде астрономична. Един час тук, два часа там и тя ще похарчи повече пари за моето време, отколкото за същинската работа. — Днес — добавя.

Хлътвам още повече със звучен стон. Няма да завърши гадната си седмица с Рут Куин. На практика я започнах с Рут във вторник и имах антракт в средата на седмицата в сряда. Няма да завърши

седмицата си с Рут Куин. Все едно, три следобед е. Тя да не мисли, че е единственият ми клиент? Не бих имала нищо против, но тя прекарва десет минути в разяснение на това, което вече е било обяснено, после един час ме налива с чай и с опити да ме убеди да изляза с нея за питие.

— Рут, наистина не мога днес.

— Не можеш ли? — звучи ядосана.

— Понеделник? — Защо казах това? Отново ще започна седмицата си с Рут Куин.

— Понеделник. Да, ще го направим в понеделник. В единайсет става ли?

— Мога в единайсет — отварям бележника и я записвам.

— Прекрасно! — отново е веселата Рут. — Планирала ли си нещо приятно за уикенда?

Спирам да пиша, внезапно се чувствам много неудобно. Не съм планирала нищо приятно за уикенда, освен да лекувам разбитото си сърце, но преди да обмисля какво да кажа, направо го изтърсвам.

— Не, нищо особено.

— Така ли? Аз също. — Отново ще го направи. Знам си. — Трябва да излезем за по питие.

Подпирам чело на бюрото ми. Тя или не може, или не иска да схване намека.

Вдигам натежалата си глава.

— Всъщност, Рут, казах нищо особено, но ще посетя родителите си в Корнуол. Нищо особено наистина. Не е забавно.

Тя се смее.

— Гледай родителите ти да не те чуят!

Насилвам се да се засмея с нея.

— Няма.

— Е, приятен уикенд в правене на нищо особено с родителите ти и ще се видим в понеделник.

— Благодаря, Рут. — Затварям и поглеждам часовника. Още един час и мога да избягам.

Завличам изтощеното си тяло по стълбите до апартамента на Кейт и се отправям към кухнята. Отварям вратата на хладилника и пред мен се изправя бутилка вино.

Просто я гледам втренчено. Не знам колко време, но очите ми са залепнали за проклетото нещо. Нужен е звукът от един познат глас, за да откъсна очи. Обръщам се и виждам Кейт, но не нейният глас привлече вниманието ми. Влиза Дан. И двамата изглеждат виновни като греха.

— Какво става? — питам и тръшвам вратата на хладилника. Кейт трепва, но мълчи.

Но брат ми не мълчи.

— Не е твоя работа — напада той, плъзва ръка около кръста на Кейт и целува бузата ѝ. За първи път говоря с него от сватбата ми и това не прилича на щастливо събиране. Той ми се мръщи. — Може би аз трябва да попитам какво става. Защо си тук?

Замръзвам на място и стрелвам с поглед Кейт. Улавям много леко поклащане на глава. Не му е казала.

— Просто наминах след работа. — Поглеждам отново към Дан. — Кога се връщаш в Австралия?

— Не знам — свива рамене и отхвърля бързо въпроса ми. — Тръгвам си.

— Довиждане! — изплювам. Обръщам се и отново отварям хладилника, за да грабна бутилката вино. Не би трябвало да се случва, предвид сегашното ми положение, но не мога да не се намеся в това. Кейт си търси белята, а аз все по-малко харесвам брат си с всеки изминал ден. Никога не съм мислила, че ще се радвам да видя гърба му. Не се сбогувам и съсредоточавам вниманието си да налея голяма чаша вино.

По времето, когато съм изпила половината, чувам стъпки надолу по стълбите и се обръщам към глупавата си червенокоса приятелка.

— Да не си се побъркала? — Махвам с чашата вино към нея.

— Вероятно — мърмори тя. Настанява се на един стол и ми дава знак да ѝ налея вино. — Как се чувстваш?

— Добре! — Грабвам още една чаша и наливам вино, после ѝ подавам питието през масата. — Наистина се забърквах в голяма каша.

Кейт се мръщи и сърба бързо.

— Ава, защо не направим оценка на ситуацията? Ти си тази, която е омъжена от по-малко от седмица, напуснала е съпруга си и е с надут корем.

Присвивам се от грубостта ѝ, а тя оглежда чашата, която стискам. Моментално минавам в защита.

— Едва на няколко седмици съм. Някои жени не откриват преди третия месец — опитвам се да задуша вината, която ври в стомаха ми.

Кейт става, покатерва се на плота и пали цигара.

— Няколко питиета няма да ти навредят, не че има значение — казва. Отваря прозореца и подпира ръка на перваза.

— Какво няма значение? — Мръщя се и отпивам по-неохотно.

— Е, ще се отървеш от него, нали? — Повдига бледите си вежди към мен.

Безчувствените думи пробождат съвестта ми, но това не ме спира да отпия още вино.

— Да — прошепвам и потъвам в един стол. Мислите ми се залутват нанякъде.

— Така! — агресивният тон на Кейт ме изтръгва от мечтанието ми. — Излизаме.

— Така ли? — изтърсвам. Това е последното, което искам да правя.

— Да. Няма да ти позволя повече да си унила. Той обади ли се? — Дръпва от цигарата и ме поглежда с очакване.

Иска ми се да мога да кажа „да“.

— Не.

Свива устни и знам, че тя също го смята за странно.

— Изкъпи се! Излизаме за едно питие на спокойствие, но не много. — Поглежда чашата ми. — Не че има значение, предполагам.

— И аз така мисля — поклащам глава. Незаинтересованите ѝ думи ме ядат отвътре.

Кейт въздъхва и мята фасата през прозореца, после го затваря и слиза долу.

— Хайде, Ава! Не сме излизали заедно от седмици. По едно питие в рамките на разумното и лек разговор, не за Джеси, за Сам или за Дан. Просто като едно време, преди всички тези мъже да застанат между нас — под „едно време“ има предвид след Мат и преди Джеси. Наистина добре се смяхме в тези четири седмици, преди господарят на секс Имението да нахлуе в живота ми и да го обърне с краката нагоре.

— Добре — съгласявам се и ставам от масата. — Права си. Единственото, което постигам тук, е да се задръствам със скапани

мисли. Ще се приготвя.

— Супер!

— Благодаря ти, че не си казала на Дан защо съм тук.

Усмихва се и заедно излизаме от кухнята, за да се приготвим за едно питие на спокойствие и лек разговор.

Той непрестанно е в мислите ми и се опитвам с всички сили да го забравя, но когато влизаме в „Барок“ и първият човек, когото виждам, е Джей — портиерът, се отказвам. Той ми се намръщва, докато минавам покрай него, и спира разговора с другия пазач, но аз продължавам към бара, без да кажа и дума на очевидно любопитния мъж с бръсната глава.

— Вино? — пита Кейт, докато си пробива път към бара между двама други клиенти.

— Да, моля. — Оглеждам любимото ни заведение и веднага забелязвам Том и Виктория. Дори не се чувствам зле, задето съм разочарована, че са тук. Потупвам Кейт по рамото и тя леко обръща глава. — Знаеше ли, че ще бъдат тук? — питам.

— Кой?

Кимвам в посока на моя гей приятел и моята нахакана, понякога малко глупава колежка, които танцуват. Те нямат представа какво става в живота ми.

— Барби и Кен — отбелязвам хапливо. По извъртането на очите на Кейт познавам, че не е знаела.

— Страхотна рокля! — припява Том и приглажда корема ми.

Поглеждам надолу към тясната черна жарсена рокля, която заех от Кейт.

— Благодаря! — Взимам чашата, която Кейт ми подава през рамо. — Добре ли си? — питам Виктория.

Тя разрошва косата си и я премията през рамо.

— Удивително.

О? Не добре или страхотно, а удивително?

— Това добре ли е? — питам и ми се иска да можеше да прехвърли малко от това удивително към мен.

— Да, това е добре — кикоти се тя.

— Отново е влюбена. — Том смущава Виктория отстрани, което кара красивата блондинка да се намръщи.

— Не съм и това е интересно казано от мъжката курва тук.

Том изглежда искрено шокиран и за първи път от дни се смея. Чувствам се добре.

Кейт идва при нас и поради липса на свободни маси стоим близо до бара и си бъбрим. Джеси все още е в ума ми, разбира се, но моята мила най-добра приятелка доста добре се справя да ме разсейва.

Докато вдигам поглед и го виждам.

Сърцето ми не затуптява бързо... спира. Не съм го виждала от понеделник и ако това изобщо е възможно, той изглежда още по-смайващо от всякога. Веднага се сещам, че Джей му се е обадил, и също така знам, че вероятно ще бъде извлечена от бара. Това обаче не ме спира да го огледам бавно от обутите му в дънки крака, нагоре по бялата тениска, по врата и накрая — лицето му. Аз не съм на себе си от удоволствие да го видя дори когато съм му бясна. Джеси не изглежда ядосан и не изглежда така, сякаш е пил. Изглежда свеж, здрав и поразителен както винаги. И всяка друга жена в бара мисли същото. Забелязали са спирация дъха мъж, който крачи през бара, някои дори го следват. Той ускорява крачка. Бляскащите му зелени очи спират за кратко върху мен и сърцето ми отново забива... много, много бързо.

Лицето му е безизразно, докато минава близо до мен и дори не отбелязва присъствието ми, а после продължава към бара с вихър от жени след него.

Съсипана съм. Трескаво мисля и търся всякакви обяснения за тихото му отсъствие през последните четири дни — къде е бил и какво е правил. Определено не скърби за загубата. Изглежда арогантен, самоуверен и отвратително красив — точно както в деня, когато го срещнах. Тези черти са ми познати, но точно сега всички сякаш са подсилени. Знае какъв ефект има върху мен и върху всички останали жени, които точат лиги след него.

Върхлитат ме несигурност и бясна ревност. Все още го гледам втренчено и наблюдавам как щурмува жените, които го обграждат, с шибаното лице и ги кара да се разтапят на място.

О, да, ето го моя съпруг, който изглежда така, сякаш току-що се е приземил от планетата Перфектност. Присвивам очи, докато гледам една чернокоса жена с червена рокля да гали ръката му и буквално трябва да се спра, за да не я отстраня физически. Но аз го напуснах, въпреки че той явно не е толкова разтревожен. Смея се на себе си. Нуждае се от мен ли? Определено не изглежда така.

Осъзнавам мълчанието в нашата група, затова откъсвам очи от копелето, което е мой съпруг, и виждам, че Кейт ме наблюдава внимателно, Том също точи лиги заедно с другите уличници, а Виктория тътри нелепите си токчета по пода в неловко мълчание. Поклащам глава леко усмихната и отпивам мощно от виното, което досега близвах внимателно. Хвърлям поглед набързо в неговата посока. Той знае, че го наблюдавам. Ако иска да играе игри, тогава съм готова и не планирам да се примиря с нещо по-малко от златото.

— Да танцуваме! — Обръщам остатъка от виното и тръшвам чашата на бара, а след това си проправям път през малката тълпа, докато се озовавам на дансинга.

Обръщам се и откривам, че тримата ми верни приятели са се присъединили към мен.

Кейт изглежда нервна. Опитвам се да грабна виното ѝ, но тя го измъква.

— Не бъди глупава, Ава! — предупреждава ме сериозно. — Знам, че все още си бременна.

Опитвам се да стъкмя някаква фраза, за да възразя, но нищо не ми хрумва, затова в изблик на пълна глупост се обръщам и отивам до бара. Знам, че той ме гледа, знам, че и Кейт ме гледа, но това не ме спира да поръчам и да обърна още една чаша вино на една глътка, после се връщам на дансинга.

— Какво се опитваш да докажеш? — крещи ми Кейт. — Защото, ако е, че си абсолютна тъпачка, успяваш. — Думите ѝ вероятно щяха да ме засегнат, ако алкохолът не се беше намесил. Не ми пука.

Вниманието ми е откъснато от ядосаната ми приятелка от писъка на Том. Очите му святкат, тъй като диджеят е пуснал „Пребит до смърт“ на Роб Ди. Том се хвърля към мен.

— Дай ми свирка, натъпчи ме в тесни панталони и ме качи на подиума! Ибиса!

Изключвам разума си, забравям всякакви мисли за моя вбесяващ мъж и оставям музиката да ме поеме. Движа тялото си в ритъм с парчето, вдигам ръце над главата ми и очите ми се затварят. Аз съм в мой собствен свят. Усещам единствено силната музика и аз съм в центъра ѝ.

Изгубена съм.

Вцепенена.

Тихо опустошена.

Но той е близо.

Усещам го. Подушвам свежия аромат на вода да приближава, а после идва докосването му. Ръцете ми бавно падат надолу, когато усещам дланта му да се плъзга по корема ми. Слабините му се притискат към дупето ми и горещият му дъх е в ухото ми. Обгърната съм от него. Трябва да го отблъсна, но не мога. Празният ми ум остава празен и започвам да се движа заедно с Джеси, докато той целува шията ми и твърдият му член се притиска в гърба ми. Безсилна съм да спра главата си, която се накланя леко настрани, за да му осигури подобър достъп. Шията ми е изопната, което ме прави хиперчувствителна за твърдия му език, който проследява вената, докато стига до ухото ми. Дъхът му е горещ, контролиран. Не мога да спра.

Простенвам и се притискам назад, по-близо до него.

Музиката изглежда става по-силна, а той ме държи по-здравео и преди да мога да отворя очи, ме издърпва от дансинга. Бих могла да се опитам да го спра, но не го правя. Следвам го, докато стигаме коридора за тоалетните. Всичко около мен изглежда на каданс, докато аз съм съсредоточена само върху широкия му гръб пред мен. Когато приближаваме края на коридора, аз поглеждам назад и виждам, че Джей ни наблюдава. Джеси се обръща и му кимва, после отваря вратата на тоалетната за инвалиди и ме бутва вътре. Затваря бързо и заключва за секунда, после ме притиска до стената с тялото си. Музиката е по-силна и поглеждам нагоре.

Виждам вградени в тавана колони, но той придърпва лицето ми надолу. Погледите ни се срещат. Зелените му очи са потъмнели, а устните му са леко разтворени.

Задъхвам се, когато хваща китките ми, вдига ги нагоре и ги приковава от двете страни на главата ми. Навежда се, хваща със зъби долната ми устна и я дръпва.

Изгубила съм контрол върху реакциите на тялото си. Коремът ми гори и пулсирането вътре в мен отива право в сърцевината ми. Отчаяно го желая, но позицията на ръцете ми и на твърдото му тяло, притиснато в моето, ми пречат да мърдам нещо освен главата си, затова се опитвам да го достигна с устни, но той се отдръпва. Ще бъде при неговите условия. Подозренията ми са потвърдени, когато устните

му застават само на милиметри от моите. Горещият му ментов дъх гали лицето ми, но тогава той се отдръпва. Дразни ме. Очаквам да попита дали го желая и съм повече от готова да изтърся отговора.

Дрезгавият ми глас се пречупва.

— Целуни ме! — умолявам и го осъзнавам, но на него не му пука. Искам го и имам нужда да е върху мен.

Лицето му е напълно безизразно, докато стиска китките ми и усилва натиска на тялото си върху моето. Зелените му очи ме пронизват. Бавно приближава лицето си напред и гъделичка устните ми със своите. Стена и се опитвам да ги заловя, но той отново се отдръпва, все още с безизразно лице и напълно овладян. Но не и аз. Аз ще се побъркам от желание.

— Целуни ме! — настоявам дрезгаво.

Той не обръща внимание на думите ми, а премества едната ми ръка при другата и ги обхваща с една ръка. С другата се пресяга надолу, поставя върха на пръста си върху коляното ми и бавно, леко започва болезнено мъчително да го прокара нагоре по бедрото ми, по хълбока, по ребрата и нагоре, нагоре, докато обгръща изцяло врата ми. Палецът му е върху ямката на шията ми, а пръстите му са на тила ми.

Пулсът ми се ускорява. Сърцето ми препуска диво в гърдите ми, а коленете ми могат да откажат всеки момент. И през цялото време прогаря дупки в мен с очите си. Мога да крещя от безсилие, което несъмнено е неговият план. Отново се навеждам напред, но той се измъква от устните ми. Спира се на гърдите ми, като с брадичка избутва роклята ми надолу и сключва устни върху гърдата ми. Подновява белега си.

Отпускам глава назад на стената и затварям очи от безнадеждност. Неспирното жужене между бедрата ми е мъчително и се страхувам, че той ще ме остави така.

Правил го е повече от веднъж. Прегазва ме. Няма право, но няма да сложа край на това. Копнея за докосването му и след като е започнал, не искам да спира.

С толкова силна музика около нас човек би помислил, че звуците ми ще бъдат удавени, но не са. Трескавото ми дишане е хрипливо и пронизително. Но дишането на Джеси е бавно, плитко и контролирано. Владее се напълно и е спокоен и има тактика. Знае какво прави.

Готова съм да крещя от безсилие, но той ме обръща и ме притиска отново към стената. Тялото ми се блъска грубо в плочките. Обръщам лице и полагам горещата си буза върху хладната стена. Джеси вдига коляно и разделя бедрата ми. Хваща ръцете ми и ги поставя с длани към лъскавата повърхност. Няма нужда да ми казва с думи да ги задържа там. По твърдото прибутване и бавното отдръпване на неговите ръце разбирам какво се очаква от мен. И по устните му, притиснати към ухото ми.

Когато поставя длани от външната страна на бедрата ми и хваща ръба на роклята, дишането ми става още по-накъсано и започвам да треперя. Джеси бавно вдига роклята до кръста ми и чувам отварянето на ципа на дънките му. Нетърпелива съм и избутвам задника си назад подканващо само за да получа шляпване по дупето.

Парването по голата ми кожа предизвиква вик.

— Мамка му! — пъшкам, с което си изкарвам още едно бързо шляпване. — Джеси! — Обръщам лице към стената и полагам чело на плочките. Горещият ми дъх образува пара по лъскавата черна повърхност. Колко дълго ще продължи с това? Колко дълго ще ме кара да страдам? Но тогава тазът ми е придърпан назад, бикините ми са дръпнати встрани и той се забива в мен. Изкрещявам от шокиращото бързо нашествие, но той мълчи, дори не диша тежко, не трепери. Бавно се отдръпва, задържа се неподвижен за миг, после отново нахлува мощно напред. Стомахът ми се усуква, главата ми се върти и челото ми се удря по плочките. Не знам как да постъпя. Джеси отново се забива в мен силно и бързо и аз изкрещявам, но звукът е заглушен от музиката. Джеси бавно вади члена си и едната му ръка напуска хълбока ми, плъзга се нагоре по тялото ми и хваща тила ми. Извързва главата ми настрани и устните му откриват моите. Стена, приела твърдата му уста и възхитена от интимността. Не получавам достатъчно — само малко напомняне какво пропускам, преди да ме остави да копнея за още.

Задържа се неподвижен няколко секунди, после премества крака и се отдръпва, след което се разделя със самоконтрола си. Дръпва ме назад, за да го посрещна отново и отново. Всеки силен наказателен удар ми помага да постигна основната си цел. Детонация. И точно когато мисля, че съм я достигнала, той измъква члена си, обръщаме и ме повдига, за да го възседна. Навлиза отново в мен и ръцете ми

обгръщат врата му. Джеси щурмува напред и моят кипящ оргазъм отново е на път.

Отмятам глава назад и топлотата на устата му е точно на шията ми. Той ме хапе, смуче и ближе. Започвам да треперя, докато пулсациите, заливащи цялото ми тяло, се събират в едно и намират изхода си на върха на клитора ми. Изкрещявам, дори преди да съм свършила, но тогава напрежението достига връхната си точка и ме праща в бездната на опияняващо удоволствие. Разбивам се на парчета и крещя още по-силно. Знам, че Джеси също е свършил, въпреки че не издава и звук.

Изправям глава и откривам покрито с пот лице, блеснали зелени очи и лице, все още без емоции и без промяна. Това напълно ме обърква. Премествам ръце в косата му и го дръпвам напред, но той не поддава. Вместо това избутва краката ми от тялото си.

Стъпвам на пода и се задържам почти стабилно, като се подпирам на стената, докато го гледам. Той плъзга ръка в бикините ми, събира влагата и прокарва длан по гърдите ми, след това избърсва чело, закопчава панталоните си, обръща се и излиза.

ДЕСЕТА ГЛАВА

Стоя зашеметена в мълчание. Музиката, която ме бомбардира, внезапно става непоносима. Изправям се и правя всичко по силите си, за да оправя раздърпания си вид. Не е добре. Шокирана съм. Той не ми каза и една дума, откакто ме намери на дансинга до напускането на тоалетната за инвалиди, където току-що ме изчука. Не правихме любов, нито дори див секс. Той просто изчука жена си, сякаш съм някоя повлекана, която е хванал в бар. Засегната съм. Моята несигурност е дори по-голяма от преди. Какво да правя сега?

Подскачам, когато вратата се отваря и Кейт нахлува вътре.

— Ето те! Тръгваме си.

— Защо?

Тя изглежда паникьосана.

— Сам е тук.

Това ли е всичко?

— Можеш да се справиш с това, нали?

— И брат ти — добавя сухо.

— О...

— Да, о! Хайде! — Сграбчва ръката ми и ме издърпва от тоалетната. — Къде е Джеси? — пита, докато минаваме входа на бара.

Поглеждам наоколо и го виждам да стои на бара — чаша с прозрачна течност в едната ръка, а в другата... женски задник.

Причернява ми.

Издърпвам ръката си от Кейт и тръгвам към моя шибан съпруг.

— Ава! Трябва да си тръгваме! — вика по мен Кейт.

Пренебрегвам я и разбутвам тълпата по пътя си. Джеси поглежда и ме забелязва, но очите му не се разширяват. Не изглежда виновен, нито притеснен, че е бил хванат. И защо? Знае, че съм тук, защото преди минути ме изчука и ме маркира в тоалетната. Зървам Сам, който изглежда по-уплашен от решителното ми приближаване, отколкото Джеси.

Първото, което правя, щом стигам до Джеси, е да грабна чашата от ръката му и да я обърна. Вода е. Пускам я на пода и звукът от счупеното стъкло едва надвива рева на музиката и на тълпата. После се обръщам към жената, която е сложила ръка върху стегнатия задник на моя невротичен господар.

— Чупка! — крещя в лицето ѝ и махам ръката ѝ от Джеси. Няма нужда да повтарям, защото и тя мъдро е махнала ръката на Джеси от задника си. Очите на жената се разширяват и тя предпазливо се оттегля. Това вероятно е най-разумното ѝ действие.

Чувствам се готова на убийство.

— Какво правиш, мамка му? — крещя по него.

Той бавно вдига вежди и в зъглчетата на устните му се появява самодоволна усмивка. Това е първата емоционална реакция, която виждам у него, откакто е влязъл в бара. Но не казва нищо.

— Отговори ми!

Поклаща глава, обръща се към бара и дава знак на бармана да приближи. О, той си го изпроси. Обръщам се и виждам тримата си приятели плюс Сам, Дрю и брат ми — всички стоят мълчаливи и шокирани. Аз самата съм шокирана, но далеч не съм мълчалива.

— Мърдай! — крещя и ги избутвам от пътя си, за да мина, закрачила решително към дансинга. Не ми отнема много време да намеря това, което търся. Получавам много предложения, когато дръпвам нагоре ръба на роклята си, но няма да го направя с когото и да било. Нужни са ми няколко секунди, за да огледам, и се спирам на един висок, тъмнокос мъж със сини очи — секси мъж. Не си давам време да мисля за отхвърляне. Отивам право при него, оставям го да ме изпие с очи за няколко мига, после обгръщам с ръка врата му и приближавам. Той приема с готовност, пъхва език в устата ми, без да се бави, и плъзва ръка около кръста ми. Презирам се за това, че го харесвам, но се оставям да ме понесе в неговия ритъм, докато внезапно нещо става.

Отварям очи и виждам, че непознатият мъж се мръщи на Джеси.

— Какво, по дяволите? — вика той невярващо, на което Джеси отговаря, като отдръпва юмрук и удря горкия човек право в лицето... силно. Гледам с ужас как му разбива носа и кръвта му шурва навсякъде. Но това не го спира. Той отвърща на Джеси и го събаря на

пода. Летят юмруци, стискат се гърла и всички се преместват назад, за да осигурят на двамата едри мъже място да се бият.

— Ава, какво си мислеше, по дяволите? — гневният глас на Сам пронизва ушите ми и вдигам очи, за да открия обвинителен поглед. Не знам какво съм мислила. Не мисля, че изобщо съм мислила.

Следвам погледа на Сам до пода точно когато Джеси е ударен с юмрук в челюстта.

Трепвам.

— Сам, моля те, спри ги! — Виждам единствено, че бялата риза на Джеси е оцапана в червено, а лицето на другия мъж е осакатено и носът му явно е счупен.

— Да не си полудяла? — смее се Сам.

Готова съм да започна да се моля, когато Джеси става на крака и вдига другия мъж. Приковава го към една колона, след това вдига коляно и удря силно в ребрата.

Мъжът се срива на пода с ръце около тялото си. Чувствам се ужасно и не защото гледам как съпругът ми разтрива болезнената си челюст. Чувствам се отговорна за горкия непознат, когото набелязах да бъде пребит. Какво ми става, по дяволите?

Ахвам, когато съм избутана и Джей пристига, за да прецени ситуацията. Спуска се върху Джеси и го извежда от бара. Дръпвам се назад, когато минават покрай мен, но Джеси се измъква от пазача и ме хваща.

— Измъкни си шибания задник навън! — ръмжи ми.

Внезапно осъзнавам, че съм направила сериозна грешка и не искам да видя последствията в лицето на беснеещ звяр отвън. Решавам, че най-добре е да остана в бара. Боря се с Джеси, а той се бори с Джей.

Чувам как портиерът ругае, докато се бори с нас.

— Вън! — крещи. Вдига ме рязко и ме притиска към гърдите си. — Аз ще я изнеса навън, ако си махнеш упорития задник от бара! — крещи той на Джеси.

Действа, но не преди Джеси да му изръмжи:

— Дръж си шибаните ръце точно там, където са!

Във влуденото ми състояние отбелязвам точно къде са ръцете на Джей — едната ме държи през кръста, а другата стиска предмишницата ми. Извивам се непокорно.

— Махни се от мен!

— Уорд, как се справяш с това, мамка му? — пита Джей, докато излиза от бара.

„Какво?“

— Тя ме побърква — отговаря Джеси и ме изглежда критично, после отново започва да трие челюстта си. — Внимавай с нея!

Джей ме оставя внимателно да стъпя и поклаща неодобрително глава към мен, после плясва ръката на Джеси и ни оставя на тротоара. И двамата се гледаме кръвнишки, когато всички останали излизат от бара, включително Дан. Не искам той да вижда това.

— Разкарайте се, всички! — реве Джеси.

Дан излиза напред.

— Мислиш ли, че ще я оставя с теб? — смее се. Моля се Дан само да млъкне, защото след това, на което бях свидетел, няма никакво съмнение, че Джеси ще унищожи брат ми. Обръщам се бавно към Кейт с молба за помощ, изписана на лицето ми, но тя мълчи със стиснати устни. Останалите хвърлят погледи от Дан към Джеси.

Видели са откачения Джеси. Няма да помогнат.

Джеси хваща лакътя ми и насочва свирепия си поглед към Дан.

— Нямах нищо против да отведа жена си у дома, нали? — Това е заявление, не въпрос.

— Всъщност имам. — Дан няма да отстъпи. Виждам го в стоманения блясък на тъмните му очи.

— Дан, всичко е наред. Добре съм. Просто си върви! — Обръщам се към останалите от групата. — Всички вие, моля ви, просто си вървете!

Но никой не прави първата крачка.

Натискът на Джеси върху ръката ми се усилва.

— Какво мислите, че ще направя, мамка му? — изревава. — Тази жена е шибаният ми живот!

Трепвам от свирепото му изявление, както и другите, включително Дан. Ако съм неговият живот, тогава къде е бил през последните четири дни? Защо ме облада, сякаш не съм нещо повече от предмет? И защо беше сложил ръка на онази жена в бара? Изтръгвам ръката си от него и отстъпвам. Поглеждам бързо към приятелката си. Не съм сигурна защо — напътствие може би, защото не знам какво да правя. Тя едва забележимо поклаща глава. Това значи: „не започвай да

спориш“. Едната ми същност, която обича да спори, крещи: „не го оставяй да те излага“, а разумната ми същност припява: „не се излагай сама“.

Кейт ме насърчава, като ме гледа успокоително, и аз отивам при нея, докато дърпам ръба на роклята си надолу. Глупаво или не, в един последен акт на неподчинение грабвам виното ѝ и го пресушавам.

— Ава! — опитва се тя да ме спре, но вече имам мисия.

— Ще се видим по-късно — казвам и грабвам чантичката си от другата ѝ ръка, после се обръщам към Джеси. Устната му е извита предупредително, но изобщо не ми пука. Всичко, което той направи тази вечер, се повтаря в главата ми и с всяко повторение се ядосвам все повече. — Не си прави труда да ме следваш!

Той поглежда към мен. Яростта в изражението му е повече от видна. Надявам се моят гняв също да е явен, но в случай че не е, му хвърлям отвратен поглед, след това го избутвам и минавам покрай него. Използвам цялата си концентрация, за да не се олюлявам. Не трябваше да пия това вино, и то не само по една причина.

Случайно стъпвам на пътя, за да махна на такси, но дори не успявам да вдигна ръката си.

— Не стъпвай на шибания път! — ръмжи той и ме метва през рамо. — Глупава жена!

— Мамка му, Джеси! — Отнесена съм обратно на тротоара. — Свали ме долу!

— Няма.

— Джеси, боли ме.

Сваля ме веднага и зелените му очи тревожно пробягват по цялото ми тяло.

— Ранена ли си? Къде?

Удрям с длан по гърдите си.

— Само тук! — крещя в лицето му.

Той се присвива, но после повтаря същото изпълнение, като тупва собствените си гърди през окървавената риза.

— Добре дошла в шибания клуб, Ава! — изревава.

Трепвам от силата на гласа му, после се обръщам леко пиана и отпрашвам напред.

— Колата е в тази посока — крещи той след мен. Спирам и внимателно изпълнявам кръгом, после тръгвам в обратната посока.

Няма смисъл да се опитвам да се измъкна. Пийнала съм, а той е решителен. — Не харесвам роклята ти — чувам го да ръмжи зад мен.

— Аз я харесвам — сопвам се и продължавам.

— И защо? — Той ме настига. Не е трудно. Аз съм пияна и на токчета.

Спирам и се обръщам към него.

— Защото знаех, че ти няма да я харесаш — крещя и привличам вниманието на преминаващите.

— Права си — крещейки, ми отговаря.

— Добре! Това ли е единствената причина да си ядосан, или защото съм пияна, или защото целунах друг мъж?

— Всичко изброено, но целуването на друг мъж обира шибаното злато! — Трепери от яд.

— Ръката ти беше на задника на онази жена!

— Знам. — Гледа ме свирепо, аз също го гледам свирепо.

— Защо? Омръзна ти да си само с една жена ли? — крясвам, но се напругам.

Оглеждам се, за да видя кой е чул скандала. С облекчение виждам, че всичките ни приятели са напуснали сцената. Можех да го порицая за неговата властност или за ревността му, но не, избрах сексуалния му флирт.

Джеси присвива зелените си очи и устните му оформят права линия.

— Ти сама си го поиска, жено.

— Аз? Как?

— Ти ме напусна! Обеща никога да не ме напускаш!

Стоим един срещу друг, взираме се един в друг като двойка обикалящи се вълци и никой от нас не отстъпва. И двамата имаме причина да се оплакваме. Разбира се, моята е по-важна, но не съм готова да стоя по средата на улицата цяла нощ само за да го доказвам. Не съм упорита колкото него.

— Не трябваше ти да решаващ моето бъдеще — казвам спокойно и продължавам към колата, олюлявайки се леко към бордюра. Нямам представа къде е паркирана, но не се съмнявам, че достатъчно скоро ще чуя упътвания.

— Ти си шибан трън в задника — сопва се. — А аз мислех за *нашето* бъдеще. — Той ме вдига на ръце и ме понася.

— Джеси, свали ме долу! — оплаквам се немощно. Влияят ми опит да се измъкна на свобода наистина е доста жалък.

— Няма да те пусна, жено.

Отказвам се. Тялото ми е слабо, мозъкът ми е размътен, а гърлото ме боли и стърже от толкова много крясъци. Оставям Джеси да ме отнесе до колата и да ме постави на седалката и дори не протестирам, когато се навежда, да ме закопчае.

Мърмори неразбираемо, докато дърпа ръба на роклята ми надолу, и после тръшва вратата. Усещам как се качва в колата и слабо дочувам приятните звуци на Ед Шийрън, умственото изтощение ме надвива и вече не мога да намеря сили да крещя на Джеси. Подпирам чело на прозореца и се вирам празно в ярките светлини на нощен Лондон, които прелитат покрай прозореца.

— Боже! — чувам неодобрителния тон на Клайв, когато пристигаме, подскачаща нагоре-надолу в ритъм с крачките на Джеси. — Да повикам ли асансьора, господин Уорд?

— Не, ще се погрижа — гласът на Джеси вибрира в мен. — Шибаната рокля е нелепа — мърмори, докато вика асансьора, и стъпва моментално вътре, щом вратата се отваря.

Изправям се в ръцете му и се гърча, за да се освободя. Изглежда, съм пропуснала един етап на пиянство и съм минала от пияна и непокорна към много опърничава.

— Мога да вървя — сопвам се.

Той се подсмивва и ме пуска, но само защото няма къде да избягам и няма коли, пред които може да изляза. Вратата на асансьора се отваря и аз първа излизам, докато ровя в чантичката си за ключовете. Намирам ги забележително бързо, като се имат предвид треперещите ми ръце, но способността ми да вкарам подходящия ключ в ключалката е изцяло друг въпрос. Затварям едно око и се опитвам да се съсредоточа, докато бавно насочвам ключа към дупката. Чувам как Джеси мърмори под нос зад мен, но не му обръщам внимание и продължавам с опитите си. Сигурно му е писнало да чака, защото внезапно увива ръката си около китката ми, задържа я стабилна и я насочва успешно към ключалката.

Вратата се отваря, аз изритвам обувките си и минавам през огромното пространство, като внимателно тръгвам по стълбите. Стигам до горе, но не завивам вляво към главната спалня, а вместо

това тръгвам вдясно и се настанявам в любимата ми стая за гости. Свивам се на леглото напълно облечена и без да свалям грима си — чист признак за пълно изтощение и пианство. Но не оставям това да ме тревожи дълго. Очите ми се затварят сами и усещам как се отнасям в пиански сън.

— Да се отървем от това!

Роклята е отлепена от тялото ми. Аз съм полузаспала. Знам, че все още съм леко пианна и очите ми са залепнали от спиралата.

— Ще я срежеш на парчета ли? — мърморя раздразнено.

— Не — казва спокойно. Обгръща тялото ми със силните си ръце и ме повдига от леглото. — Може да не ти говоря — прошепва той, — но няма да ти говоря в нашето легло. — Автоматично вдигам ръце и ги склучвам около него, и заравям лице във врата му. Може да съм малко пианна и много ядосана, но разпознавам любимото си място. Той ме полага на леглото и няколко мига по-късно ляга до мен и ме придърпва към гърдите си.

— Ава? — прошепва в ухото ми.

— Какво?

— Ти ме караш да полудявам.

— Да полудееш от любов ли? — мърморя сънливо.

Усещам как ме притиска към себе си.

— Това също.

— Обичам те.

Какво е това? Размърдвам се и разтварям залепналите си от спиралата очи.

— Пий! — нарежда тихо.

Изстенвам и се изтърколвам във възглавницата.

— Остави ме на мира! — хленча. Чувам как се смее.

Главата ми бучи. Дори не съм я вдигала от възглавницата, а вече имам чувството, че „Блек Сабат“ правят репетиция в черепа ми.

— Ела тук! — пхва ръка под кръста ми и ме дръпва по леглото до скута си. Дланта му приглажда косата ми назад от лицето и аз надзъртам през клепачи. Виждам чаша с шипяща вода до устните ми. — Пий! — настоява той. Оставям го да допре чашата до устата ми и отпивам хладната шипяща течност. — Всичката!

Довършвам цялата чаша, после се свивам върху голите му гърди. Махмурлукът ми обикновено е ужасен.

— Колко е зле? — пита той. Знам, че се хили.

— Зле е — изграчвам. Очите ми са натежали и се чувствам прекалено удобно, за да се замислям за събитията, които ме събраха с този впечатляващ махмурлук... с този подлудяващ мъж.

Усещам как се мести по леглото, после се обляга назад и ме взима със себе си.

Поне говори с мен дотолкова, че да се погрижи за жалкото ми състояние. Що за жена наказва алкохолика, когото обича, като излиза и се напива? И то при положение че е бременна, не че той е наясно. Що за жена измъчва своя вбесяващо властен съпруг, като си пъха езика в гърлото на друг мъж пред него? Такъв като този, който крие хапчетата на своята любима и ѝ надува корема, без да я попита, ето кой. Създадени сме един за друг.

— Съжалявам... горе-долу — казвам тихо.

Той целува косата ми.

— Аз също. — Смел е. Сигурно изглеждам и мириша шокиращо. Ароматът на махмурлук не ще да е най-приятното събуждане, особено за възстановяващ се алкохолик.

Лежа върху него и се унасям в сън и в мисли.

— За какво мислиш? — пита тихо, почти изпълнен с опасения.

— Мисля, че не може да продължаваме така — отговарям честно. — Не е добре за теб — оставям настрана факта, че не е добре и за мен.

Той въздъхва.

— Не ми пука за мен.

— Какво ще правим? — притискам го.

Той мълчи известно време, а после ме обръща по гръб и избутва бедрата ми, за да се настани между тях. Поема дълбоко въздух и отпуска чело на гърдите ми.

— Не знам, но знам колко много те обичам.

Отпускам се и поглеждам към тавана. Знам това добре, но приказката, че любовта побеждава всичко, тук е тествана до предела. Джеси играе картата с любовта всеки път, сякаш е приемливо оправдание за невротичното му държане.

— Защо го направи? — питам. Няма нужда да уточнявам. Знае за какво говоря.

Поглежда към мен, а бръчката му използва по челото.

— Защото те обичам — казва отбранително. — Всичко е, защото те обичам.

— Държиш се с мен като с курва, чукаш ме в тоалетната на бара, без да ми кажеш и дума, после отиваш и опипваш друга жена? И това ли направи, защото ме обичаш?

— Опитвах се да докажа нещо — спори тихо. — И внимавай с езика!

— Не, Джеси. Опитваше се да бъдеш чекиджия. — Помръдвам леко под него и той ме поглежда загрижено. — Трябва ми душ.

Той се взира в очите ми, но накрая се претъркулва и ме пуска. Смъквам се от леглото и се завличам в банята, като затварям вратата след себе си. Мия си зъбите и влизам под душа. Чувствам се напълно отчаяна и с махмурлук. Просто искам да изпъля обратно в леглото и да забравя за всичко, но умът ми препуска към територия, която ме плаши, от което главата ме боли още повече. Не съм виждала Джеси четири дни. Опитвам се с всички сили да не навлизам там, но просто не мога да го спра, особено след последното му изчезване.

Подскачам, щом усещам ръката му да се плъзга по корема ми и устните му върху рамото ми.

— Дай на мен! — прошепва, взима гъбата и ме обръща. Коленичи пред мен, хваща стъпалото ми и го поставя на бедрото си, после започва да плъзга насапунената гъба по крака ми.

Бръчката му я няма. Изглежда доволен, спокоен и отпуснат, точно както обичам да го гледам, и то само защото се грижи за мен отново.

— Къде беше от понеделник до вчера? — питам и го наблюдавам внимателно. Не се напруга, нито ми хвърля загрижен поглед, просто продължава бавно да ме мие, докато водата тече около нас.

— В ада — отговаря тихо. — Ти ме напусна, Ава. — Не поглежда към мен и не използва обвинителен тон, но знам, че посочва, че наруших обещанието си.

— Къде беше? — притискам го. Отпускам крака си на пода на банята и вдигам другия, щом почуква глезена ми.

— Опитвах се да ти дам пространство. Осъзнавам как се държа с теб, Ава, и ми се иска да можех да се спра наистина. Но не мога.

Още не ми е отговорил. Знам всичко това.

— Къде беше, Джеси?

— Преследвах те — прошепва. — Навсякъде.

— Цели четири дни? — изтърсвам.

Той ме поглежда и спира с движенията на гъбата.

— Единствената ми утеха беше да видя колко изгубена се чувстваш и ти. — Хваща ръката ми и ме дръпва надолу, така че заставам на колене срещу него. Избутва мократа коса от лицето ми и се навежда, за да целуне нежно устните ми. — Ние не сме обикновени, бебче. Ние сме специални. Това, което имаме, е наистина специално. Ти ми принадлежиш и аз ти принадлежа. Това е. Не е естествено да сме разделени, Ава.

— Подлудяваме се един друг. Това не е здравословно.

— Нездравословен би бил животът ми без теб. — Повдига ме в скута си и сключва ръцете ми зад врата си, после обхваща кръста ми с големите си ръце. — Ето тук ти е мястото. — Стиска кръста ми, за да подсили думите си. — Точно тук, винаги с мен.

Повече никога не целувай друг мъж, Ава! Ще ме заключат за дълго време.

Осъзнавам глупостта си. Вдигам ръка и погалвам брадичката му. Няма натъртвания или белези.

— Трябва да спреш с откачените глупости. — Гневът ми напълно се е стопил и знам защо. Защото знам колко много ме обича, но това извинява ли поведението му? Той сякаш излиза от самоунищожителното си поведение, щом ме държи и правя каквото ми се каже. Не мога да се преструвам, че това не ме вбесява, не ме стресира и не ме кара да се чудя понякога на какво, по дяволите, се обричам, но тази негова страна — невероятната му любяща привързаност и обожанието му, почти надминава всички негови объркващи и невротични действия, което бързо ми напомня, че все още съм бременна.

А Джеси мисли, че не съм.

Стиска бузите ми и притиска устни към моите.

— А ти трябва да спреш с неподчинението — хили се съвсем близо до устните ми.

— Никога. — Целувам го под горещия душ.

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Прекарваме по-голямата част от съботата да се сприятеляваме. Вече съм се насладила на сънливия секс и се противопоставям на почти всичко, което Джеси казва, само за да го накарам да ми начука малко разум. После бързо забравям за какво съм се съгласила по време на вразумяващото чукане, за да предизвикам напомнящо чукане. Имахме чукане на открито веднага след като ядохме на терасата, последвано от наказателно чукане, когато Джеси реши, че нарушаването на обещанието ми изисква такова. Но знам, че просто ме искаше в белезници и, честно казано, си го заслужавах. Бях чукана по всеки възможен начин и във всяка възможна поза и обожавах всяка секунда от тези моменти, въпреки че сега съм малко натъртена. Отново се излежавам сладко на Седмото небе на Джеси. Убеден, че не съм бременна, той отново ме обладава както и когато иска, и по какъвто начин иска. Вчерашният ден беше повече от наваксване за липсата на доминиращия Джеси през последните седмици. Не мога да съм щастлива. Но всъщност съм бременна.

Кейт се обади и съм сигурна, че чух брат ми, но тя отрече, след което попита дали с Джеси сме се сприятелили. Да. Попита ме също дали съм казала на Джеси, че съм бременна. Не. След цял ден, в който му се наслаждавах и нещата напълно се върнаха към нормалното си състояние, както трябва да бъдат, съм сигурна, че това е правилното решение.

— Там ли ще лежиш цял ден, или ще се облечеш, за да отидем до Имението? — Джеси стои в рамката на вратата на банята великолепен в голотата си и трие с кърпа тъмнорусите си кичури.

Повдигам се и използвам до средата на леглото, после се плъосвам по очи, повдигам се на лакти и подпирам брадичка на дланта си. Знам какво правя, той — също, ако съдя по проблясващите му зелени очи. Не че не искам да отида в Имението. С отсъствието на определена размахваща бич кучка Имението на Джеси е много по-приятно място.

— Възможно е — гласът ми е подканващ и нисък, точно както искам да звуча. — Твърд си. — Кимвам към слабините му и го поглеждам, като се мъча да задържа усмивката си. Прехапвам устни и го гледам внимателно.

— Защото те гледам. — Премията кърпата през раменете си и се обляга на рамката на вратата.

Започвам да точа лиги при вида на това чисто изкушаващо великолепие и се усмихвам.

— Твърд си навсякъде.

— Освен тук — казва с дълбок и дрезгав глас, потупвайки гърдите си. — Тук съм мек. Но само за теб.

Усмихвам се широко.

— Можеш да си коравосърдечен понякога — размишлявам. Изтърколвам се по гръб и главата ми увисва от края на леглото.

— Ти си изкусителка, госпожо Уорд.

Наблюдавам го с главата надолу да приближава бавно към мен. Той застава и гледа към мен, а твърдият му член докосва горната ми устна.

— Искаш ли го? — пита. Хваща основата и го прокарва по устните ми. Горещата влага кара езика ми да се стрелне навън, за да вкуси, но Джеси се дръпва назад и устните му се извиват в крайчетата. — Кажете „моля“!

— Моля! — вдигам ръка и прокарвам върховете на пръстите си към центъра на гърдите му. Той изстенва и допира члена си до устните ми. Отварям бавно уста, докато наблюдавам как лицето му се изкривява от очакване, после го обгръщам с устни.

— Ава, тази проклета шибана твоя уста! — стене и стиска очи.

— Да спра ли? — захапвам леко и провличам зъби по гладката му плът. — Искаш ли да спра?

— Искам да млъкнеш и да се съсредоточиш върху това, което правиш.

Усмихвам се и го пускам, после се преобръщам и сядам на ръба на леглото между краката му. Хващам члена му и стискам... силно.

— Спри да ме дразниш! — Плъзва ръце в косата ми и я стисва в юмруците си, като ме притиска надолу към себе си.

Не се съпротивлявам. Обичам да го поемам така. Главата ми се спуска надолу и ноктите ми се впиват в стегнатия му задник, за да го

придърпам напред.

— Мамка му! — изръмжава и задържа главата да не мърдам. — Просто стой така!

Членът му докосва гърлото ми и аз се мъча да спра конвулсиите на стомаха си.

Мълча, докато Джеси се разтърсва до мен. Главата му е отпусната назад, а юмруците му стискат косата ми. Трябва да се контролирам. Не мога да повърна, няма да мога да обясня причините, затова, вместо да се съсредоточа върху солидния член в устата ми, се опитвам единствено да сдържа спазмите. Затварям очи и вдишвам през носа. Какво ми става? Ако бременността причинява някаква непоносимост, а моята е внезапната нетърпимост към мъжеството на Джеси в устата ми, тогава не искам изобщо да съм бременна никога повече.

Отпускам се леко, когато се отдръпва, и бързо го вадя от устата си, после се покатервам по тялото му и обвинявам крака около него. Трябва да изиграя това съвършено, особено като съдя по невярващото изражение на красивото му лице. Не обича да спирам нещата, които е поискал. Навеждам се и хапя устната му.

— Искам те вътре в мен.

— Бях съвсем щастлив, където бях — мърмори недоумяващ. Това ме разсмива. — Радвам се, че намираш това за смешно, Ава.

— Не, съжалявам. — Притискам устни към неговите и разигравам картата с огромното ми сексуално желание. Това е единствената ми възможност. — Нуждая се от теб вътре в мен сега.

Той се отдръпва и присвива очи. Това ме тревожи. Но после ме зашеметява с усмивката си, запазена само за мен.

— Няма нужда да ме молиш два пъти, бебче. — Отпуска ме на леглото и ляга с мен. — Разкарай кърпата!

Дръпвам я от врата му и я мятam през стаята.

— Сложи ръце в косата ми! — нарежда. Изпълнявам незабавно и сплитам пръсти в мократа тъмноруса плетеница. — Дръпни я! — навежда се и близва устните ми, когато дръпвам косата му със стон. — Целуни ме силно, Ава! — строгият му тон подклажда още повече желанието ми. Целувам го по устните с отчаяние. — Спри! — нарежда и аз го правя, въпреки че не искам. — Целуни ме нежно! — прошепва.

Въздъхвам и нежно и бавно плъзгам език през устата му. — Достатъчно! — казва грубо и отново спирам.

Джеси се отдръпва и ме целува любящо по устните. — Защо не можеш да правиш всичко, което поискам, толкова бързо?

Усмивам се и го придърпвам по-близо.

— Защото твоята жадна за власт личност се отърква о жена ти.

Той се засмива и се претъркулва, така че възсядам хълбоците му.

— Поеми властта, бебче!

— Добре — съгласявам се бързо и се повдигам от слабините му. Той се пресяга надолу и аз плясвам ръката му. — Извини ме!

— О, съжалявам — ухилва се глуповато. — Но не се мотай, моля те!

— Започнал си да забравяш, Боже — сграбчвам възбуждения му член и го насочвам към себе си. — Ти току-що отстъпи властта. — Смъквам се нежно и усмивката му скоро изчезва, заменена от истинска признателност.

Простенва и сграбчва краката ми.

— Може да ти отстъпвам властта по-често.

Повдигам се и бавно се отпускам надолу, като прокарвам ръце по гърдите му.

— Харесва ли ти?

— О, да. — Поглежда към мен и започва да гали с ръце бедрата ми.

— Толкова си красив. — Повдигам се и отново се спускам нежно надолу с въздишка.

— Знам — казва просто.

— И арогантен.

— Знам. Нагоре!

Повдигам вежди.

— Кой командва?

— Ти, но няма да е задълго, ако злоупотребяваш. Нагоре! — Той съдържа усмивката си и аз се намръщвам, но се повдигам. — Добро момиче — пъшка. — По-бързо!

Отпускам се надолу и притискам нежно.

— Но на мен ми харесва така.

— По-бързо, Ава!

— Не. Аз командвам — повдигам се отново, но нямам възможност да се спусна дразнещо надолу. Той ме обръща по гръб и ме притиска.

— Изпусна шанса си, жено. — Нахлува в мен целенасочено. — Взимам си обратно властта.

Бам!

Изкрещявам и краката ми се разтварят.

Бам!

— Мамка му! — крещя, когато се блъска утробата ми.

— Езикът!

Бам!

— Джеси!

— Ти насили късмета си, бебче — сумти той. Стиска китките ми по-силно и нахлува в мен отново и отново. Очите ми се затварят. — Очите! — отварям ги и изписквам шокирано. — Така е по-добре. — По лицето му се стича пот, която капе по бузите ми.

Искам да се държа за него, да го драскам и хапя, но съм напълно безсилна, точно както ме харесва.

— Нека те хвана! — проплаквам, докато той продължава.

— Кой командва?

— Ти, шибан властен маниак!

— Внимавай — *бам!* — с — *бам!* — езика!

Крещя.

— Мамка му! — извиква той. — Свърши за мен, Ава!

Не мога. Опитвам се да се съсредоточа върху оргазма, който се спотайва някъде дълбоко, но всеки път, щом реша, че съм го хванала, Джеси отново нахлува в мен с наказващите си хълбоци и го избутва назад. Очите ми се затварят и не мога да направя нищо повече, освен да приема нападението върху тялото ми.

— Боже, Ава! Ще свърша.

С тези думи той изкрещява и се срива върху мен, освобождавайки ръцете ми от свирепия си захват. Дишането му е учестено, тялото му потръпва и кожата му е влажна. Аз също съм в това състояние, без задоволяващия оргазъм.

— Ти не свърши — пъшка Джеси в шията ми. Не мога да говоря, затова мънкам и поклащам глава. Ръцете ми лежат вяло отстрани на главата ми. — Бебче, съжалявам.

Мънкам отново и се опитвам да вдигна ръце и да го прегърна, за да разбере, че съм добре, но мускулите ми са омекнали. Той буквално ме е парализирал. Потните ни тела се притискат едно към друго и неравното ни дишане е силно. И двамата сме напълно разбити. Искам да остана в леглото, но усещам липсата на тежестта му, а после той ме вдига на ръце. Мърморя в протест, докато ме отнася към банята.

Пуска душа, грабва кърпа от рафта и я хвърля на пода, после ме поставя върху нея.

Аз едва събирам сили да се намръщя, когато той се отпуска на пода и разтваря краката ми.

— Нека те върнем към живот! — Нагласява водата на по-хладна температура и се настанява между бедрата ми, после истински ме събужда с една продължителна, агонизиращо нежна ласка на езика по сърцевината ми.

Извивам гръб, безжизнените ми ръце отново оживяват и гласът ми се връща.

— Ооо, Божеее! — Сграбчвам мократа му коса и го притискам към себе си. Оргазмът, който така и не дочаках, отново е нещо реално достижимо. Дори не се опитвам да го контролирам. Започвам да се задъхвам, коремните ми мускули се напрягат и главата ми се вдига, докато хладната свежа вода ме облива. Джеси е навсякъде — ближе, хапе, смуче и прокарва пътека с целувки по вътрешната страна на бедрата ми, а после бавно се връща нагоре, за да гмурне език надълбоко.

— Будна ли си вече? — мърмори до мен, после захапва леко клитора ми.

— Още! — настоявам и дръпвам косата му. Чувам как се смее, преди да изпълни заповедта ми, после залепва устни около мен и ме засмуква нежно, докато достигам върха.

Избухвам. Виждам звезди. Стена и отмятам ръце над главата си. Прекалено е хубаво. Просто е прекалено хубаво. Пулсирам срещу него и напълно се отпускам.

Хладната струя е божествена, а продължителното мъркане на душа е отпускащо.

Няма да стана от този под за никого и за нищо на света. Джеси може да ме отнесе право в леглото.

— Обичам, обичам, обичам да усещам как пулсираш. — Целува тялото ми, докато открива устните ми, за да ми покаже още специално внимание. Откликвам само с устата си, неспособна да убедя мускулите си да се задвижат, а и не полагам много усилия. — Изкупих ли вината си?

Кимвам, докато ме целува, и той се засмива, после се отдръпва, за да ме огледа.

Очите ми все още са отворени. Той е повече от красив и го знае, дебелоглавият задник.

— Обичам те — едва успявам да изстискам думите през учестеното ми дишане.

Джеси ме заслепява с онази усмивка... моята усмивка.

— Знам, бебче. — Той се изправя прекалено жизнено за моето състояние. — Хайде!

Сега, след като изпълних божественото си задължение, се налага да отидем в Имението. — Хваща ръката ми и ме изправя без никакво усилие. А аз не помагам.

Отпускам се като мъртва тежест, но това не го затруднява.

— Трябва ли да дойда? — оплаквам се, докато той слага шампоан на косата ми и започва да я сапунисва.

— Обикновено не се оплакваш, когато трябва да дойдеш. — Той ми се усмихва, но извъртам очи. — Да, оплакваш се. Трябва да наваксаме четирите дни. — Не му обръщам внимание и оставям големите му твърди ръце да масажират главата ми, а после да ме изплакне. — Готова си, жено. Вън! — Плясва ме по задника и ме праща навън, после продължава с душа.

Поглеждам с копнеж към леглото, но колкото и да ме зове, устоявам и се отправям към огромния дрешник, за да се приготвя. *Наистина* имаме да наваксваме. Минахме най-трудната част, а това е още една причина да подобря ситуацията, която несъмнено ще ме върне отново в положението да се държи с мен сякаш съм чуплива, ако остана бременна.

Влизам в кухнята и откривам, че Джеси рови като обезумял из шкафчетата.

Вдигнатите му ръце подчертават широкия гръб, облечен в бяла тениска. Твърдите мускули карат ръцете ми да тръпнат отстрани до

тялото ми и очите ми примигват, за да потвърдят, че е истински. Той е истински и също така е мой.

— Какво правиш? — питам. Вдигам косата си на рошава опашка на върха на главата си.

Джеси се обръща и ме поглежда тревожно.

— Свършил съм фъстъченото масло.

— Какво? — смея се на искреното му нещастие. — Свършил си фъстъченото масло?

— Никак не е смешно! — Тръшва вратата на шкафчето, после отива да хладилника, отваря го и започва да размества безкрайните бутилки вода. — На какво си играе Кати, мамка му! — мърмори на себе си.

Не мога да се спра. Превивам се от смях. Това не е нормално поведение на човек, който просто обича нещо. Той е пристрастен. Моят господар е пристрастен към фъстъчено масло и най-вероятно ще получи гърч, ако не си получи дозата скоро.

Хихикам щастливо, докато се отдалечавам, но чувам вратата на хладилника да се тръшва. Подскачам и се опитвам несполучливо да скрия усмивката си. Хапя устната си, за да я спра.

— На какво се хилиш? — Джеси ми се мръщи.

— Защо е този непреодолим импулс към фъстъчено масло? — питам бързо, преди да стисна отново устната си.

Джеси скръства ръце на гърдите си, все още намръщен.

— Харесвам го.

— Харесваш го?

— Да, харесвам го.

— Загазил си, ако само го *харесваш*. — Не мога повече да потискам глупавата си усмивка.

— Не съм загазил — спори той и се засмива леко. — Не е голяма работа.

— Добре. — Свивам рамене, все още усмихната. Всъщност е голяма работа.

Джеси пресича кухнята и заобикаля плота към мен. Очите му се опулват, когато долната част на тялото ми се появява в зрителното му поле.

— Какво е това? — изгърсва.

Поглеждам надолу към себе си, после към шокираните му зелени очи.

— Къси панталони.

— Имаш предвид бикини?

Отново се хиля.

— Не, имам предвид къси панталони. — Хващам ръбовете на крачолите на дънковите си панталонки и ги повдигам. Ако бяха бикини, щяха да изглеждат така.

Той се задъхва леко, все още изучаващ престъпното облекло.

— Ава, хайде, бъди разумна!

— Джеси — въздъхвам, — казах ти. Ако искаш дълги поли и пуловери по врата, тогава си намери жена на твоята възраст! — дръпвам панталонките надолу и коленича, за да вържа връзките на кецовете си. Пренебрегвам мърморенето и наежването, което се излъчва от всяка възхитителна част на моя неразумен мъж. — Може да отида да плувам в Имението. — Поглеждам към него. Сърдитото му лице е сковано от ужас.

— С бански?

Смея се.

— Не, в скиорски екип. Разбира се, че с бански. — Насилвам си късмета и го знам.

— Правиш го нарочно, нали?

— Искам да отида да плувам.

— Искам да те удуша — сопва се той. — Защо ми причиняваш това?

— Защото си неразумен задник и трябва да се отпуснеш. Ти може да си старец, но аз съм само на дваисет и шест. Спри да се държиш като пещерен човек! Какво ще стане, ако отидем на почивка някъде, където има плаж?

— Мислех, че можем да отидем на ски — той се подсмихва самодоволно сега. — Ще ти покажа колко съм добър в *много* екстремните спортове.

Усмихвам се на повторението на думите ни от нашата първа среща. После скачам върху него и носът ми се сгушва право във врата му.

— Миришеш много сладко. — Вдишвам вкусния му аромат, докато той ме носи към колата, все още обута в късите панталони.

Паркираме пред Имението и Джеси бързо ме вади от колата, после ме издърпва нагоре по стълбите във фоайето. Чувам далечното бръмчене на разговори от бара и се усмихвам, когато виждам Джон да се приближава, все така заплашителен като планина.

— Ава иска да отиде да плува — оплаква се Джеси, когато Джон се присъединява и започва да върви до нас, изравнявайки крачка с тази на Джеси и с моите бързи стъпки.

Голямото момче поглежда надолу към мен, а веждите му подскачат над очилата.

— Така ли, момиче?

Кимвам.

— Навън е горещо.

Леката усмивка, проблеснала на лицето на Джон, е признак, че той знае адски добре какво правя. Да, опитвам се да помета цялата неразумност на моя съпруг и това е идеалното място, от което да започна — в секс убежището на моя господар, където показването на плът е ежедневно явление. Не планирам изобщо да се събличам и да се перча наоколо, та всички да ме видят, но плуване в приличен бански е добро начало. А ако Джеси успее да преодолее това тук, ще може да го преодолее навсякъде.

Подминаваме бара и забелязвам Сам. Не виждам лицето му, но тялото му, отпуснато на един стол, е ясен признак на състоянието му. Най-добрата ми приятелка е идиотка. Бяга от нещо добро само за да разпали отново нещо, което е ужасно лошо. Сам може да я е завлякъл към тъмната страна, но не заслужава такова отношение.

Още щом влизаме в кабинета на Джеси, той пуска ръката ми и отива право до вградения хладилник. Вади буркан с фъстъчено масло, веднага отваря капачката и гмурва пръста си вътре. Джон изобщо не се впечатлява, вместо това сяда на стола срещу бюрото на Джеси, докато аз го наблюдавам с усмивка на лице. Джеси отива небрежно до креслото си, настанява се, пъха пръста си в устата и въздъхва. Харесва го, а?

— Какво става? — пита той Джон, облизвайки пръста си.

— Камера три не работи. От компанията за наблюдение планираха да я поправят. — Джон се премества в стола и вади телефона от джоба си. — Ще ги подгоня. — Набира и слага телефона на рамо, после става и отива до прозореца.

— Бебче, добре ли си?

Откъсвам очи от гърба на Джон и виждам Джеси със загрижено изражение на лицето.

— Да, добре съм. — Осъзнавам, че все още стоя до вратата на кабинета, затова тръгвам към бюрото и се настанявам на стол до този на Джон. — Замечтах се.

Извинявай!

Отново облизва пръста си от фъстъченото масло.

— За какво?

Усмивам се.

— Нищо. Просто гледам как се успокои, след като вече имаш твоето фъстъчено масло.

Поглежда към буркана и извърта очи.

— Искаш ли?

— Не. — Сбръчквам нос от отвращение, а Джеси се смее. Зелените му очи проблясват, докато завинтва капачката и плъзга буркана по бюрото си. Вече е получил дозата си. — Как е Сам?

— Зле. Не иска да говори за това. Как е Кейт?

— Не е добре. — Не лъжа, тя наистина не е.

— Какво знаеш? Защо тя скъса с него?

Свивам рамене колкото е възможно по-небрежно.

— Заради това място вероятно. — Устоявам на порива да не го прегърна. Не смея дори да спомена брат си. — Може би така е най-добре.

Джеси кимва замислено.

— Искаш ли да плуваш, или да останеш с мен?

Знам кой отговор би предпочел да получи.

— Ти какво ще правиш? — питам и оглеждам купчината документи. Никога не съм виждала бюрото му толкова разбъркано и знам защо. Сара не е тук. Но не се чувствам ни най-малко виновна, дори това да значи, че бюрото на Джеси изглежда така, сякаш на него е паднала бомба.

Джеси също поглежда към документите и въздиша.

— Ето това ще правя. — Побутва една от купчините.

— Защо не наемеш някого?

— Ава, това не е нормален бизнес. Трябва да познаваш някого, да му вярваш. Не мога просто да се обадя във фирма за подбор на

персонал и да им кажа да пратят някой, който може да работи с компютър.

Добре, вече се чувствам малко виновна. Той е прав. Говорим за хора от висшето общество, хора на високи позиции във властта. Джеси ми е казвал, че ровят в живота на тези хора, за да определят финансовото им състояние и медицинската им история, включително че проверяват и криминалните им досиета. Допускам, че има проблем с поверителността.

— Аз мога да помогна — предлагам неохотно, въпреки че нямам никаква представа откъде да започна, но съкрушеното изражение на Джеси, докато оглежда купчините документи на бюрото си, наистина подклажда вината ми.

Поглежда ме изненадан.

— Наистина ли?

Свивам рамене и грабвам първата хартия, която успявам да хвана.

— По един час тук и там, предполагам. — Оглеждам текста в ръката си и се присвивам. Това е банково извлечение. Поне така мисля. Цифрите приличат повече на международни телефонни номера, затова може би е сметка за телефон.

Поглеждам към Джеси. Той се усмихва.

— Ние сме много богати, госпожо Уорд.

— Мамка му!

— Ава...

— Извинявай, но... — Опитвам се да се съсредоточа върху цифрите, но губя ориентация. — Такива неща не бива да лежат на бюрото ти, Джеси. — На листа има номерата на сметките и всичко. — Чакай! Сара ли се грижеше за твоите финанси?

— Да — казва той тихо.

Наежвам се. Не се доверявам на тази жена.

— Имаш ли представа къде са парите ти? Колко има? — Поставям отново листа на бюрото му.

— Да, виж! — Взема листа и сочи към него. — Това са парите ми и те са в тази банка.

— Имаш само една сметка? Ами бизнес сметки, спестявания, пенсии?

Джеси изглежда леко разтревожен и почти ядосан.

— Не знам.

Зяпвам към него.

— Тя се е занимавала с всичко, така ли? С всички твои сметки?
— Това изобщо не ми харесва.

— Вече не — оплаква се той и хвърля листа обратно. — Но нали ти ще помогнеш? — Отново се усмихва.

Как мога да не помогна? Този мъж е въшлив с пари и няма никаква представа къде и колко от парите му са спестени.

— Да, ще помогна! — Грабвам купчината и започвам да разгръщам лист по лист, но точно тогава осъзнавам нещо тревожно. Вирвам глава и откривам едно самоуверено лице да се взира в мен. — Казах, че ще помогна, това е всичко. Няколко часа от време на време, Джеси. — Той иска да заменя Сара.

Видимо помръкна от думите ми.

— Но това е идеалното решение.

— За теб! Идеалното решение за теб! Аз имам кариера. Няма да се откажа от нея, за да идвам тук всеки ден и да отмятам документация! — Наглата свиня! Исква да заменя Сара като негова секретарка. Никакъв шанс. — Все едно — тупвам купчината на бюрото и се изправям, — не мога да размахвам камшика, затова мисля, че не съм достатъчно квалифицирана. — Не знам защо казах това. Беше ненужно и наистина доста злобно.

Джеси е шокиран. Обляга се назад в стола си със смесица от неверие и гняв на лицето.

— Това беше малко детинско, не мислиш ли?

— Съжалявам. — Грабвам чантата си. — Не исках да се случи така.

Джон се връща и нарушава неловкото мълчание, което ни е обгърнало.

— Ще дойдат след час. — Пъха отново телефона в джоба си. — Преди да забравя, имаме още три отменени членства.

Веждите на Джеси се вдигат любопитно.

— Три?

— Три — потвърждава Джон, докато върви към вратата. — Всичките на жени — добавя и напуска кабинета.

Гледам как лактите на Джеси се удрят в бюрото и лицето му се отпуска в дланите.

Чувствам се отвратително. Пускам чантата, обикалям бюрото и го избутвам назад в стола, после сядам на бюрото пред него. Той ме наблюдава и дъвче устната си.

— Аз ще оправя това — соча към купчините документи навсякъде. — Но ти трябва да намериш някого. Работата е за пълен работен ден.

— Знам. — Хваща глезените ми и ги дръпва, за да постави стъпалата ми на коленете си. — Иди да плуваш! Аз ще започна тук, става ли?

— Добре. — Изучавам го внимателно, а той също ме наблюдава.

— Давай, красиво момиче! Изплюй камъчето! — усмихва се леко.

— Те оттеглят членството си, защото ти вече не си на разположение за чу... — прехапвам език. — Да правиш секс с тях. — Мисълта ме прави невероятно щастлива и това е очевидно.

— Така изглежда, нали? — Присвива очи към мен. — Виждам, че това се харесва на съпругата ми.

Свивам рамене, но не мога да скрия удоволствието си от тази новина.

— Какво е съотношението мъже-жени?

— Членове ли? — пита.

— Да.

— Седемдесет на трийсет.

Устата ми зейва отворена. Помня, Джеси каза, че има приблизително хиляда и петстотин членове. Това са петстотин жени, които вероятно искат моя господар.

— Ами — отърсвам се от шока, — може би ще трябва да превърнеш Имението в гей клуб.

Джеси се смее и пуска краката ми да виснат от бюрото.

— Върви да плуваш!

Съблекалните са празни. Намъквам се в банския си, свалям диаманта, връзвам косата си отново високо на главата и натъпквам нещата си в едно от ореховите шкафчета. През цялото време, откакто съм с Джеси, не съм използвала спа или спортните съоръжения, но съм благонадеждно информирана, че ползването на басейна без бански не е

позволено, затова ще се осмеля да поплувам и ще поставя Джеси на изпитание в същото време. Разхождам се през мястото и търся някакъв признак за живот, но е напълно пусто. Обедно време в неделя. Човек би помислил, че това е най-натовареното време, в което членовете използват тази част от Имението.

Влизам в огромната стъклена сграда и се оглеждам наоколо. Всички джакузита, огромният басейн и шезлонгите са празни. Зловещо тихо е. Единственият звук е далечното бръмчене на водните помпи. Разполагам кърпата си на един елегантен дървен шезлонг, внимателно правя първата си стъпка във водата и въздишам. Хладна е. Прекрасно. Слизам по останалите стъпала, избутвам се във водата и започвам да плувам към другия край на басейна.

Наслаждавам се на спокойствието и тишината, докато плувам дължина след дължина. Никой не идва при мен, никой не се осмелява да използва джакузито или да се отпусне на някой шезлонг. Чувам някакъв шум и спирам наред дължината, за да видя кой ще се появи откъм съблекалните. Погледът ми подскача от входа на женската към входа на мъжката съблекалня и виждам Джеси, който се появява, облечен в свободни черни шорти. Въздъхвам признателно. Той ме поразява с усмивката си, после се гмурва в басейна — изпъва тялото си и после се плъзва под повърхността, като почти не вдига шум и пръски. Нося се наред басейна и гледам сянката на високото му тяло да приближава към мен под водата, докато той се озовава точно пред мен, без да изплува на повърхността.

Усещам как дланта му се увива около глезена ми и изписквам, когато ме дръпва под водата. Успявам да си поема въздух, преди да се потопя, а очите ми се затварят сами. Устните му срещат моите, обгръща ме с ръце и ни обръща под водата, телата ни се плъзгат и езиците ни танцуват диво.

Това е хубаво, но не ме бива да задържам дъха си, а той сигурно вече се нуждае от въздух, след като е бил долу много по-дълго от мен. Ощипвам го, за да покажа, че съм изчерпала въздуха си и дробовете ми изкрещават от благодарност, когато излизаме на повърхността. Стискам с крака кръста му, а с ръце обгръщам раменете му. Опитвам се да се ориентирам и да отворя очи. Когато успявам, откривам огромна мръснишка усмивка. Знам, че и той не може да докосне дъното, така че

сигурно маха диво с крака, за да задържи и двама ни на повърхността. Но никога не се знае.

Той изглежда така, сякаш се носи без усилия пред мен.

Избутвам мократа коса от лицето му и се усмихвам също като него.

— Ти си затворил басейна, нали?

— Не знам за какво говориш — премества ме към гърба си и започва да плува настрани. — Никога не е натоварено по това време на деня.

— Не ти вярвам — отпускам брадичка на рамото му. — Не си могъл да понесеш мисълта аз да съм по бански и някой да ме гледа. Признай, че съм права! — Разгадала съм напълно моя господар.

Стига до края на басейна, дръпва ме от гърба си и ме притиска до ръба.

— Харесва ми мисълта да си по бански.

— Но само за твоите очи, нали?

— Казвал съм ти го и преди, Ава. Не мога да теделя с никого и с нищо, дори и само да те гледат. — Плъзга ръце отстрани по тялото ми и към бедрата. — Само за моето докосване — прошепва. Това ме кара моментално да стисна бедра, когато той се навежда и ме целува нежно. Оглежда лицето ми. — Само за моите очи. — Пръстът му се плъзга покрай дъното на бикините и сдържам дъха си, когато ме погалва нежно. — Само за моето удоволствие, бебче. Знам, че ме разбираш, нали?

— Да. — Премествам се пред него и обгръщам с ръце раменете му.

— Добре. Целуни ме!

Веднага се заемам и показвам своята признателност с дълга, гореща и страстна целувка, която предизвиква стонове и у двама ни. Големите му ръце се спускат на кръста ми и ме обхващат напълно, той ме държи здраво и се целуваме дълго време там, в басейна, само аз и той, давим се един в друг, поглъщаме се, обичаме се.

Всичко, което се случва между нас, е резултат от могъщата, понякога отровна любов, която споделяме. Тя ни парализира, принуждава ни да се държим безотговорно и неразумно — и двамата. Всъщност вероятно сме наравно в лудостта или може би аз вода. Определено се чувствам луда. Това, което смятам да направя,

определено ме окачествява като такава. И ако той открие какво планира откачената му жена, несъмнено ще се катурне през ръба на лудостта.

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Обичам те.

Ниският шепот ме кара да се усмихна. Претъркувам се и сяпо посягам към него.

— Ммм — мънкам, докато придърпвам тялото му към моето.

— Ава, седем и половина е.

— Знам — мънкам във врата му. — Сънлив секс! — настоявам. Ръката ми се плъзга надолу към бедрото му и открива това, което търси. Хващам го свободно.

— Бебче, бих искал, но когато се събудиш напълно, ще се паникьосаш и ще ме оставиш наполовина недовършен. — Хваща ръката ми, вдига я до лицето си и целува сладко пръстите ми. — Понеделник сутрин е. Седем и половина. Не искам да обвиниш мен, че съм те накарал да закъснееш.

Очите ми се отварят и виждам мокрото му лице над моето. Взел е душ, което значи, че е тичал, което значи, че е късно. Скачам, а той бързо се премества, за да не го ударя с главата ми.

— Колко е часът?

Усмихва се нежно.

— Седем и половина.

— Джеси! — Скачам и побягвам към банята. — Защо не ме събуди, когато излезе да тичаш? — Пускам душа, обръщам се към мивката и слагам паста за зъби върху четката си.

— Не исках да те безпокоя. — Обляга се на вратата и ме гледа как трия зъбите си като луда. Усмихва се, несъмнено на малкото ми объркване.

— Никога... безпокои... ди... — Изплювам с пълна уста.

Усмивката му се разширява.

— Моля?

Поклащам глава и извъртам очи. Обръщам се отново към огледалото, довършвам и плакна устата си.

— Казах, че никога не те е безпокоило преди. Защо не ме измъкна от леглото и не ме наказва с двайсет и два километра? — Подозрението ми е явно.

Свива рамене и застава до мен пред огледалото, като взима собствената си четка.

— Ще го правя, ако искаш.

— Не, просто се чудя. — Няма да го притискам. Заставам под душа, бързо мия косата си и се бръсна, а после тичам до гардеробната. Стоя и се вирам в безкрайните редове дрехи, повечето все още с етикети на тях. Прекалено тежка работа е да се опитвам да избира. Има прекалено много, затова дръпвам червената си лятна рокличка. Ще свърши работа.

Когато изсушавам небрежно косата си, мацвам набързо малко грим и се приземявам долу, Джеси вече е облечен в тъмносин костюм с яркочервена риза и взима ключовете от колата си.

— Ще те закарам.

— Къде е Кати? — оглеждам го. Целия. Това е моят съпруг. Наистина ли трябва да работя?

Той се мръщи към мен.

— Не знам. Не й е присъщо да закъснява. — Хваща ръката ми и ме повежда извън апартамента. — Взе ли всичко?

— Да.

Слизаме до фоайето на „Луссо“ и когато приближаваме портиерското бюро, виждам Кати, облежната на него, да бърбори с Клайв. Ухилвам се и поглеждам към Джеси, но той не ми обръща внимание, въпреки че знае адски добре, че гледам към него, а вероятно и какво мисля.

— Това обяснява нещата — казвам с лек смях.

— Те просто говорят — мърмори Джеси и ме води напред.

— Изглеждат много приятелски настроени. — Гледам как Кати се върти и се кикоти, докато Клайв я забавлява с думи и жестове. Той изглежда също толкова увлечен, колкото и икономката на Джеси.

Тя ни забелязва.

— О! Аз тъкмо се качвах нагоре.

— Няма проблем. — Джеси не изглежда впечатлен и не спира. Аз обаче бих искала да се задържа и да видя развитието. Усмивката ми

се разширява, докато минавам, а Кати и Клайв се изчервяват обилно. — Свърши ми фъстъченото масло — обажда се Джеси докачливо.

— Има цял кашон в шкафчето, момчето ми. Мислиш ли, че ще те оставя без масло? — Кати изглежда подразнена от критичния коментар на Джеси. Разсмивам се искрено, особено когато Джеси започва да се оплаква под нос.

— Не бъди толкова сърдит! Те само си говорят — мъмря го, когато излизаме на слънчева светлина и Джеси слага очилата си.

— Не е правилно. — Той потръпва и пуска ръката ми.

Започвам да ровя в чантата си за моите очила.

— О, тя може да го кани горе, когато ни няма. Забелязах, че чаршафите в стаята за гости са малко... разбъркани.

— Ава! — крещи той и вдига изкривено от неодобрение лице към небето. — Недей!

Смея се.

— Не бъди толкова задръстен!

— Не съм. — Възмутената му физиономия се разведрява веднага. Вече се усмихва.

— На какво се хилиш така самодоволно? — питам.

Сваля очилата си и се приближава към мен. Навежда се и носовете ни се докосват.

— Купих ти подарък.

— Така ли? — Целувам го. — Какъв?

— Обърни се!

Отдръпвам се и гледам доволните му очи, докато кимва зад рамото ми. Бавно се извъртам и стоя няколко мига, оглеждайки парка за нещо, което трябва да видя, но нищо не изскача към мен. Ръката му се появява през рамото ми и комплект ключове за кола увисват пред лицето ми. Едва тогава забелязвам огромния яркобял „Рейндж Ровър“, спортен модел, с блестящи колела. Или танк, все едно.

„О, не!“

Не мога дори да измисля някакви думи. Как съм го пропуснала? Сега ме заслепява.

Присвивам се, когато раздрънква ключовете пред мен, сякаш смята, че не съм забелязала подаръка си, и се опитва да ми подскаже още. Няма нужда. Виждам го. И го мразя.

— Ето там. — Сочи и раздрънква ключовете отново.

— Имаш предвид космическия кораб ли? — питам сухо. Няма да карам това нещо, независимо колко пъти ще получа обратно броеие или вразумително чуване като последствие.

— Не ти ли харесва? — изглежда засегнат. Мамка му, какво да кажа?

— Харесвам моето „Мини“.

— То не е безопасно. — Вече изглежда обиден, за което бях сигурна. Минава пред мен и поглежда към шокираното ми лице. — Това е по-безопасно.

Не мога да скрия изумлението, което се изписва на лицето ми.

— Джеси, това е мъжка кола, като за Джон. Огромна е, мамка му!

— Ава! Внимавай с шибания език! — мръщи ми се. — Поръчах я в бяло. Това е дамски цвят. Ела, ще ти покажа! — Хваща раменете ми и ме повежда към гигантската снежна топка. Колкото повече приближавам, толкова повече я мразя. Прекалено много бие на очи. Обичам моето „Мини“. — Виж! — Отваря вратата... и ахвам.

Става по-лошо.

Бяло... навсякъде. Бял кожен волан, бял кожен лост за скорости, бели кожени седалки. Дори стелките са бели.

Поглеждам към Джеси, към моя заблуден съпруг, и поклащам глава, но не мога да съм неблагодарна. Той изглежда толкова доволен от себе си. Мислех, че този мъж има добър вкус.

— Не знам какво да кажа — промълвих, но наистина не знам. — Можеше просто да ми купиш часовник или огърлица, или нещо такова. — Искане ми се да ми беше купил часовник или огърлица, или нещо такова.

— Скачай вътре! — Повежда ме към... нещото.

Ахвам. „О, не!“ Избродиран в облегалката за глава на предната седалка се мъдри надписът „Г-жа Уорд“.

Това отива прекалено далеч.

— Няма да карам това нещо! — изтърсвам, преди мозъкът ми да филтрира обидното изявление.

— Шегуваш се!

Е, това просто ме отървава от всякаква вина, която имах, и сега токчетата ми се вкопават твърдо.

— Не! Джеси, тази кола е прекалено голяма за мен.

— Безопасно е. — Вдига ме и ме поставя на шофьорската седалка. Чувствам се малка. — Виж! — Пресяга се, натиска копче и се отваря отделение, разкриващо компютърен екран. — Всичко, което може да ти потрябва. Заредих любимата ти музика — ухилва се, натиска копче и през всички милиони колони се разнася „Масив Атак“. — Можеш да мислиш за мен.

— Мисля за теб всеки път, щом се обадиш и чуя това парче — изскачам. — Искam твоята кола. Ти може да караш тази — и махвам към блестящата купчина метал.

— Аз ли? — По лицето му преминава разтревожено изражение. — Но това е малко... — прокарва очи по подаръка ми — ... момичешко.

— Така е и знам каква игра играеш, Уорд. — Соча с пръст гърдите му. — Единствената причина да искаш да карам това нещо е, защото е огромно и има по-малка вероятност за нараняване, ако катастрофирам. Украсата няма да ме убеди. — Поглеждам вътре и умът ми рисува представи за бебешки и детски седалки. И количка в багажника. „О, не!“ Обръщам се и изфучавам към моето прекрасно малко „Мини“, в което няма никаква възможност да натикам количка...

Смаяна съм, когато стигам до колата си без никаква намеса в стила на Джеси.

Поглеждам в огледалото за задно виждане, докато нагласявам колана и виждам как се обляга на собствената си кола със скръстени на гърдите ръце. Не обръщам внимание на намръщеното му, но красиво лице и паля колата. Бързо се измъквам от мястото и се отправям към портата.

— Невъзможен мъж! — мърморя на себе си и се пресягам, за да натисна копчето на малкото черно устройство, което ще отвори портите.

Него го няма.

— Какво? — крещя изумена. — Мамка му! — Натискам спирачките и изскачам.

Намръщеното му лице вече е ведро и усмивката му — бляскава.

— Планираш ли да ходиш някъде?

— Майната ти! — крещя през паркинга. Грабвам чантата си от предната седалка и оставям колата точно където е с отворена врата. Тракам ядосано с точета към портата за пешеходци, но този път

нямам този късмет да избегна намесата в стил Джеси. Бързо ме грабва и ме натъпква обратно в моя блестящ нов сватбен подарък.

— Ще внимава ли с шибания си език? — Поставя ме на шофьорската седалка и ми слага колана, после дръпва ключовете на моето „Мини“ от ръката ми. — Защо трябва да ми се противопоставяш за абсолютно всичко? — Започва да прехвърля всичките ми ключове при ключа от новата ми кола.

— Защото си неразумен задник! — Премествам се ядосано в седалката си. — Защо ти да не ме откараш до работа?

— Вече закъснявам за среща, защото жена ми не прави каквото ѝ се казва. — Хваща тила ми и ме дръпва към устните си. — Всеки би си помислил, че искаш наказателно чукане.

— Не е вярно!

Усмива се и ме дарява с гореща целувка, от която можеш да се разтопиш. Дълга — от онези целувки, които размазват всякакво упорство в мен.

— Ммм, вкусна си, бебче. По кое време свършваш работа?

Пуска ме и както винаги съм без дъх.

— В шест.

— Ела право в Имението и донеси папките си, за да можем да довършим поръчките за новите стаи! — Натиска друго копче, за да спусне прозореца на вратата, после я затваря и се обляга на нея. Изглежда доволен от себе си. — Обичам те.

— Знам — мърморя и завъртам ключа в стартера.

— Говори ли вече с Патрик? — пита. Въпросът му ме спира и ми напомня, че трябва да изпълня това задължение.

— Премести колата ми! — сопвам се, без да знам какво друга да кажа.

— Приемам това за „не“. Ще говориш с него днес! — Това не е въпрос.

— Премести колата ми! — повтарям сприхаво.

— Всичко, което искаш, жено. — Погледът му ме предупреждава, но аз не му обръщам внимание.

— Къде ще паркирам това нещо, по дяволите?

Започва да се смее и тръгва да премести колата ми. После скача в своя автомобил и пили гумите на излизане от паркинга.

След като се въртя из най-близкия паркинг цяла вечност, най-после откривам две места, които да заема. Нахлувам през вратата на офиса и първото, което виждам, е букет кали, пръснати по бюрото ми. Когато приближавам, виждам малка кутия.

— Скъпа! — напяването на Том не ме отклонява от малката кутия.

— Добро утро! — поздравявам. Сядам и вдигам кутията. — Добре ли си?

— Жизнерадостно. Ти? — Том вече изглежда любопитен. Това ме кара да откъсна очи от кутията и си спомням последния път, когато го видях.

— Добре съм — отвърщам и виждам как започва да се хили безочливо.

— Казвал съм го преди, ще го кажа отново. Боже, този мъж може да се мръщи много секси! — Започва да вее на лицето си с подложка за кафе. — Горещо!

Мръщя се и отново поглеждам към кутията. Какво ли ми е купил сега?

— Кой достави това? — питам и вдигам кутията.

— Цветарката. — Том свива рамене и се връща при компютъра си. Оставя ме да разопаковам грижливо увитата кутия. Въздъхвам, когато я отварям и се изправям лице в лице с „Ролекс“ в графитено и златно. Това е женската версия на часовника на Джеси и е зашеметяващ, но е и още една отговорност.

— Леле! — изпада във възторг Сали, когато зърва съдържанието. — Леле, леле, леле!

Красив е.

Усмивам се на нейния ентусиазъм. Вадя часовника от кутията и го пъхвам около китката си. Наистина е.

— Знам — казвам тихо. — Благодаря, Сал. — Премествам цветята от бюрото си и пъхвам кутията в чантата си.

— Искаш ли кафе, Ава? — Сал се отдалечава към кухнята.

— Да, моля. Къде са Патрик и Виктория?

— Патрик има лична среща, а Виктория е на обект.

— Добре.

Поставям цветята във вода и потъвам в работата си. Подготвям папката, която да отнеса на Рут Куин, и после разпечатвам всички

подробности за неприлично скъпите легла, които Джеси иска да бъдат направени за Имението.

В десет внезапно ми прилошава и изчезвам в тоалетната, за да се опитам да повърна, но просто не се получава. Свличам се върху седалката, горещо ми е, чувствам се разтревожена и ми се плаче. Трябва да уредя часа си в болницата.

Внезапно решена, вероятно благодарение на това колко гадно се чувствам, излизам от тоалетната, за да направя точно това, но спирам наскоро решителния ми марш, когато се разкрива гледка към офиса и забелязвам кой седи на стол срещу бюрото ми.

Сара.

Вече не ми се гади. Ядосана съм. Какво прави тя тук, мамка му? Колкото и да ми се иска да я разкъсам на парчета, не искам да го правя в офиса, затова се обръщам да избягам и да се скрия в тоалетната.

— Ава!

Откъсвам се от състоянието си на шок и желание за бягство и се обръщам към гласа — глас, който не съм чувала от седмици. Малко съм изненадана, че ме е намерила, особено след всичко, което се случи. Заради мен я уволниха.

— Сара! — казвам равно. Олюлявам се. Дали тя ще добави други беди към моите?

Изглежда доста смалена. Косата ѝ е по-мека от обичайното, циците ѝ са прибрани грижливо зад късо сако, а предизвикателните рокли са заменени от пола до коляното. — Защо си тук? — питам.

— Надявах се да поговорим. — Размърдва се неудобно в стола си. Обичайното ѝ дръзко държание е изчезнало.

Хванала ме е напълно неподготвена. Отново ли играе игри?

— Да говорим ли? — питам предпазливо. — За какво? — Няма какво да кажа на тази жена.

Тя оглежда офиса, аз също. Том — моят винаги любопитен гей приятел, гледа с интерес към странната жена, която седи до бюрото ми.

— Вероятно мога да те почерпя едно кафе — казва тя и ме поглежда.

Би трябвало да ѝ кажа къде да отиде, но любопитството ми надвива. Отивам до бюрото си и грабвам чантата.

— Имам половин час — казвам отсечено, като я оставям зад себе си и напускаме офиса. Сърцето ми бие прекалено силно. Мислех, че

съм се отървала от тази размахваща камшик вещица, а сега, когато я видях отново, цялата мъка и драма, които тя причини, се събуждат свежи в ума ми. Не виждам друго освен следите от камшика по Джеси, измъченото му лице и моето жалко, жалостиво тяло, обвито около него. Тя има самообладание.

Влизам в близкото кафене и се настанявам на един стол. Няма да я почерпя. Знам, че лицето ми изразява презрение, докато тя приближава масата, но не мога да променя това. Не искам да го променям. Искам да знае колко много я мразя.

— Искаш ли нещо за пиене? — пита тя учтиво. Това не е Сара, която познавам и презирам.

— Не, благодаря.

Тя се усмихва леко.

— Аз ще си взема едно. Управата няма да е много щастлива, ако само заемаме масата. Сигурна ли си?

— Да. — Поклащам глава и гледам как отива тихо до бара. Уверявам се, че е заета да поръчва, и вадя телефона си от чантата, за да пратя съобщение на Кейт. Трябва да изпусна парата.

Наглата кучка се появи в офиса ми!

Кейт отговаря моментално. Това не е типът съобщение, което можеш да оставиш настрана с намерение скоро да отговориш.

Не!!!! Наистина ли? Ава, престани да говориш със загадки! Коя е наглата кучка?

Едва не изпускам раздразнена ругатня от устните си.

Сара!

Отговорът ѝ отново е моментален.

Нееееееееееее!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

Пръстите ми работят бързо по клавиатурата, докато поглеждам, за да проверя дали Сара вече е обслужена.

Мамка му, да!!!! Ще ти се обадя.

Вече съм готова да пхна телефона обратно в чантата, когато той издрънчава отново. Мога да си представя Кейт, задъхана, бледите пръсти прелитат по бутоните на телефона ѝ. Вероятно и шофира.

Обади ми се сега и го остави на масата! Искам да чуя какво има да каже тя!

Този път изпухтявам на глас и поклащам глава. Кейт няма да си сдържи устата затворена, ако чуе нещо, което не харесва, а тогава ще трябва да обяснявам далечните звуци от пиццата си приятелка.

Не!

Изпращам и се усмихвам, когато тя отговаря веднага:

Кучка!

Натъпквам телефона обратно в чантата, когато Сара се приближава с кафе.

Кръстосвам крака и си придавам изражение на пълна омраза. Истина е. Мразя я.

Мразя всичко, което тя представлява, но най-много я мразя за това, че причиняваше болка на Джеси. Трябва да спра да мисля. Ядосвам се повече. Настроенията ми са крайни напоследък.

Тя сяда и разбърква внимателно кафето си, приковала поглед в чашата.

— Искан да се извиня за всичко, което се случи.

— Така ли? — смея се. — Баламосваш ли ме?

Тя спира и ме поглежда. Усмихва се нервно.

— Ава, много съжалявам. Предполагам, че бях малко шокирана при пристигането ти.

— О? — казвам намръщена.

— Ако ми кажеш къде да отида, няма да те обвиня. Държах се ужасно. Нямам извинение.

— Освен че си влюбена в него — казвам откровено и очите ѝ се разширяват от изненада. — Защо иначе да се държиш така, Сара?

Отклонява поглед и мисля, че засичам сълзи в очите ѝ. Тя *наистина* е влюбена в него. Дали не съм подценила проблема?

— Няма да те залъгвам, Ава. Влюбена съм в Джеси, откакто се помня — Гледа към мен. — Но това не ме извинява.

— Но го би с камшик. — Не го разбирам. — Защо би направила нещо такова на някого, когото обичаш?

Тя се смее леко.

— Това правя аз. Обличам се в кожи, размахвам камшик и бия мъже, преди да ги чукам.

Трепвам.

— Добре.

— Джеси никога не се е интересувал от това.

— Но все пак си го чукала — казвам откровено. Джеси ми го призна и знам, че никога не е бил налаган с камшик преди онзи ужасен ден, когато я открих в кабинета му. Сигурно е била в стихията си, особено когато успя да ме подмами в Имението, за да бъде свидетел на цялата сцена на ужасите.

Изглежда изненадана.

— Да, но само веднъж. — Определено сдържа сълзите си. Наистина не съм преценила правилно проблема. — Странно, нали? Дори когато беше мъртвопиян, не ме искаше. Тогава чукаше всички останали, но никога мен.

Вече започвам да разбирам, въпреки че не съм щастлива от напомнянето за миналото на Джеси. Чукал е наред, вземал е всичко по всяко време... освен Сара.

Имението е било пълно с жени, но никоя от тях не го е желала повече от Сара, а той не я е поглеждал.

— Надявала си се да те чука, след като си го била? — Думите обръщат стомаха ми.

Отново ми се гади.

Сара поклаща глава.

— Не, знаех, че няма да го направи. Той беше прекалено увлечен по теб. Никога не съм допускала, че ще видя деня, когато Джеси Уорд ще падне на колене заради една жена.

— Искаш да кажеш, че си се *надявала* никога да не видиш деня.

— Да, надявах се. Също така се надявах, че ще избягаш, когато разбереш за Имението.

Наистина избягах, след което се върнах. Но не беше нужна намесата на Сара, за да избягам, когато открих пияния Джеси. Поглеждам към жената, която седи в отсрещния край на масата, и изпитвам съжаление към нея. Мразя се за това, но я съжалявам.

— Сара, той те смята за приятел. — Не мога да повярвам, че се опитвам да накарам тази жена да се почувства по-добре след всичко, което направи.

— Да, така е — наистина се смее този път, но после се намръщва и отново започва да разбърква кафето си. — След това, което ти направи, и след като видях как той реагира, осъзнах колко глупава съм била. Той заслужава щастие. Заслужава теб. Ти го обичаш въпреки Имението, въпреки това, което направи той, и въпреки проблема му с

алкохола. Обичаш го в неговата цялост, включително всички бесове, които събуждаш у него — усмихва се. — Ти го накара да чувства. Не трябваше да се опитвам да му отнемам това.

Седя смаяна и мълча. Взира се в нея, без да знам какво да отговоря. Какво бих могла кажа?

— Искаш си работата.

И казах това?

Очите ѝ се разширяват.

— Не мисля, че това може да стане. А ти?

Аз също. Въпреки признанията ѝ не бих могла да ѝ се доверя или дори да я харесам. Мога малко да я съжаля, но не мога да я поканя обратно в живота ни. Не съм питала Джеси какво е станало, когато я е уволнил. Той даде ясно да се разбере, че това не подлежи на обсъждане и, доволна, че Сара вече я няма, аз не настоях. Но сега повече от всякога искам да знам какво е станало по време на този разговор.

— Сигурно си го виждала с много жени. Защо набеляза мен? — питам, въпреки че вече знам отговора на този въпрос.

— Ти беше различна, това беше очевидно. Джеси Уорд *не* преследва жени. Джеси Уорд *не* води жени у дома си. Джеси Уорд *не* спира да пие. Ти промени този мъж. Ти направи това, което много преди теб са се опитвали да направят през годините и са се проваляли, Ава. Ти спечели господаря. — Сара се изправя. — Честито, госпожо Уорд. Грижи се за него! Направи го щастлив! Той го заслужава.

Тя излиза.

Гледам как излиза от „Старбъкс“ и отново ми се доплаква. Спечелила съм господаря. Променила съм го. Накарала съм го да спре да пие и да чука всички наред. Накарала съм го да чувства и да обича. И той обича. Обича наистина силно и аз също го обичам наистина силно. Трябва да го видя. Наистина трябва да го видя.

По дяволите Рут Куин и взискателния ѝ задник.

Скачам и забързвам към паркинга, за да прибера подаръка си, като по пътя се обаждам на Кейт.

— Какво каза тя? — изписква по телефона, преди дори да е позвънил.

— Извини се — леко съм задъхана. — Все едно, ще задържа бебето.

Кейт ми се смее.

— Разбира се, че ще го задържиш, тъпа краво.

Усмивам се и се затичвам към паркинга, нетърпелива да приключи срещата с Рут, за да мога да видя Джеси.

— Ава! — Усмивнатото ѝ лице ме ядосва.

— Здравей, Рут! — Почти я избутвам, за да вляза в оголената кухня и да направя бърз анализ. Всичко изглежда наред. Не е изскочило нищо, което да създава проблем. — Не мога да остана дълго, Рут. Имам друга среща. — Обръщам се с лице към нея.

— О? Кафе? — изглежда изпълнена с надежда.

— Не, благодаря. Какъв е проблемът? — питам. Опитвам се да я накарам да се раздвижи, но тя сякаш не бърза, докато се носи около една импровизирана маса и започва да се мотае с някаква чаша.

— Ще направя едно за себе си и можем да седнем в дневната, където не е толкова прашно.

Кривя лице от безсилие.

— Съжалявам, дублирала съм срещата, Рут. Може ли да сменим часа? — усещам паника.

— О! Няма да отнеме много време. — Продължава бавните си занимания, докато аз помръдвам нервно зад нея. Човек може да си помисли, че го прави нарочно. — Добре ли прекара уикенда с родителите си?

Въпросът ме изненадва, но бързо включвам мозъка си, преди да се изтърва.

— Да, благодаря.

— Сигурна ли си, че не искаш кафе? — Лениво отива до хладилника, за да вземе млякото.

— Да, честно, не искам. — Не мога да скрия раздразнението в гласа си. Чувствам се наистина подразнена.

— Странно. Сигурна съм, че те видях в петък вечер — казва тя небрежно — в един бар. Как се казваше? Налива млякото спокойно и разбърква дори още по-бавно. — Сетих се. „Барок“ на „Пикадили“.

— О? — Мамка му! — Да, бях с някои приятели. Нищо особено. Заминах при родителите си в събота сутрин — пръстите ми диво се усукват в косата ми. Защо изобщо я лъжа? Какво правя и защо го правя, след като това не е нейна работа.

Тя се обръща с усмивка, но тогава погледът ѝ попада върху лявата ми ръка и няма никаква грешка, че очите ѝ се опулват.

Поглеждам към украшения ми с диаманти пръст и внезапно ми става неудобно.

— Не каза, че си омъжена — смее се тя. — Чувствам се толкова глупаво. Аз те съветвам да разкараш всички мъже, а ти през цялото време си била омъжена. — Тя започва да се изчервява и осъзнавам нещо ужасно.

Тя е лесбийка! „О, не! О, по дяволите!“ Това обяснява всичко — поканите за питиета, постоянните обаждания и срещи, а сега очите ѝ се пулят към пръстените ми. Тя ме харесва. Сега вече наистина се чувствам неудобно.

— Чакай малко! — мръщи се тя. — Помня, ти казваше, че имаш приятел — намръщва се по-силно. — И миналата седмица нямаше никакви пръстени.

Размърдвам се на токетата си.

— Наскоро се омъжих. — Няма да обяснявам. — Пръстените ми се нуждаеха от стесняване. — Не мога да я погледна. Тя е привлекателна, но не по този начин.

— Защо не каза? — изглежда обидена.

Защо не съм казала ли? По много причини.

— Беше в тесен кръг. Само семейството. — Щеше ли да очаква покана, или щеше да се опита да ме спре? Целият този разговор ме кара да искам да се добера до Джеси още по-бързо. Дали да ѝ кажа, че съм бременна? Като гледам лицето ѝ, вероятно това ще я довърши. Изглежда наранена. — Рут, наистина трябва да питам какво искаше да обсъдим, за да мога да го оправя и да продължим. Съжалявам.

Тя очевидно не успява да скрие тревогата си и ми отправя фалшива усмивка.

— Не, върви! Може да почака.

Облекчена съм, но и шокирана. Вероятно това беше най-доброто, което можеше да се случи. Дали тя ще се откаже от постоянните си предложения за питиета и срещи?

Не мога да повярвам, че не съм разбрала досега. Жена, която изглежда така и няма мъж? Не мисля дълго върху това. Нямам търпение да избягам, и то не само защото имам жена ухажор.

— Благодаря, Рут. Ще уговорим нова среща. — Не се задържам. Излизам набързо и махвам с ръка през рамо. Такава съм глупачка.

Изтичвам по пътеката и скачам в моята лъскава нова кола. Едва не се разридавам, когато „Ангел“ атакува слуха ми.

Натискам копчето на интеркома като луда, но след няколко агонизиращи минути вратите все още не се отварят, затова бръквам в чантата си и вадя телефона, за да му се обадя. Позвънява веднъж.

— Ава?

— Портите не се отварят! — Гласът ми е изтормозен и откачен, но направо се побърквам от нуждата да видя Джеси.

— Хей, успокой се! — Неговият е също толкова неспокоен. — Къде си?

— На входа! Натискам копчето, но никой не отваря.

— Ава, престани! Тревожиш ме.

— Нуждая се от теб — изхлипвам. Най-накрая се предавам на съкрушителната вина, която се трупа дълбоко в мен от дни. — Джеси, нуждая се от теб.

Чувам затрудненото му дишане в телефона. Той тича.

— Дръпни сенника, бебче!

Поглеждам през сълзи и дръпвам бялата кожа. Откривам две малки черни устройства. Не чакам указания. Натискам и двете и портите започват да се отварят.

Хвърлям телефона на седалката, натискам газта и се изстрелвам напред. Вече плача силно с болезнени тежки сълзи, докато се движа като в мъгла по оградената с дървета алея. Виждам астън мартина на Джеси да се носи насреща ми. Набивам спирачки, изскачам от колата и тичам презглава към него.

Той изглежда напълно ужасен, докато излиза от колата си, оставяйки вратата отворена, и спринтира към своята луда, истерична съпруга. Не мога да се спра. Аз го побърквам от страх, но тази внезапна яснота ме вкара в пристъп на паника. Загубила съм контрол върху емоциите си. Кучката с ледено сърце, която бях, внезапно е започнала да се топи и вече виждам нещата ясно.

Телата ни се сблъскват и веднага съм погълната от неговото. Всеки твърд мускул се притиска към мен, докато ме вдига и ме държи здраво към тялото си. Плача неумолимо във врата му, а той крачи по алеята и просто ме държи. Толкова съм глупава. Аз съм такава глупава, егоистична, безсърдечна крава.

— Боже, Ава! — пышка Джеси във врата ми.

— Съжалявам — все още звуча безумно, въпреки че се чувствам милион пъти по-добре, след като вече съм в обятията му.

— Какво е станало?

— Нищо. Просто трябваше да те видя. — Стискам го по-силно. Не мога да се приближа достатъчно до него.

— По дяволите, Ава! Моля те, обясни ми! — Опитва се да ме пусне, но аз укрепвам моята желязна хватка. Не мога да се меря с него. Скоро ме отделя от тялото си и ме поставя срещу себе си. Оглежда всеки квадратен сантиметър от фигурата ми, докато държи раменете ми. — Какво става?

— Бременна съм — хлипам. — Излъгах те. Съжалявам.

Той потрепва и ме пуска. Отстъпва назад с широко отворени очи. Бръчката му е дълбока.

— Какво?

Избърсвам търкалящите се сълзи и свеждам поглед към земята. Толкова се срамувам от себе си. Той не е светец, но се опитваше да създаде живот, а аз мислех как да го унищожа. Това е непростимо, не че мога да му го кажа.

— Ти ме вбесяваш толкова много — прошепвам жално. — Ти ме вбесяваш, а после ме правиш толкова щастлива. Не знаех какво да правя. — Това е толкова слабо и жалко извинение.

Когато минават няколко неудобни мига в мълчание, а той все още не е проговорил, рискувам да погледна към него. Той е шокиран.

— Мамка му! Ава, да не се опитваш да ме вкараш в лудницата? — Заравя ръце в косата си и поглежда нагоре към небето. — Да не си играеш с мен? Защото наистина нямам нужда от това. Едва свикнах, че не си бременна, а сега си?

— Бременна съм.

Главата му се отпуска, ръцете му също. Просто висят от двете страни на тялото му, докато ме изучава внимателно с невярващ израз на лицето.

— Кога щеше да ми кажеш?

— Когато аз самата приех факта. — Не лъжа и липсата на нужда да потисна естествения си рефлекс ме уверява в това. Може би се опитвах да се възползвам от доминиращия Джеси, преди да започне отново да се държи с мен като със стъкло.

Дори не знам. Бях толкова глупава.

— Ще имаме бебе? — той едва прошепва думите и аз кимвам в потвърждение. Не мога да говоря. Погледът му се спуска от очите ми към корема ми и се задържа там.

Една сълза се търкулва по бузата му. Това разпалва още повече вината ми, но когато Джеси пада на колене, губя напълно контрол върху моя собствен плач. Просто стоя и плача, и гледам отпуснатото му тяло и как от очите му мълчаливо се ронят сълзи.

Наистина си играех с него, сякаш това му е нужно, щом става дума за мен.

Естественият отговор на реакцията на моя красив невротичен мъж е да се присъединя към него на земята. Ръцете ми обгръщат раменете му и го притискам близо до мен, докато хлипа във врата ми. Гали ме по гърба, сякаш проверява дали наистина съм тук.

— Толкова съжалявам — казвам тихо.

Той не говори. Става и ме изправя със себе си, после ме отнася в колата си и ме поставя на седалката. Остава мълчалив, докато ме закопчава. Вади телефона от вътрешния джоб на самото си, затваря вратата, после се отдалечава и се обажда на някого, докато премества новата ми кола от алеята.

Връща се и слага чантата между краката ми, после ни откарва у дома в пълно мълчание.

ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Все още не е казал и дума, когато паркираме пред „Луссо“. Излиза и ме измъква, после ме повежда покрай предпазливо изглеждащия Кейси и ме вкарва в асансьора.

Обръщам се към Джеси, но той гледа напред и дори не прави опит да ме погледне — виждам го в отражението на вратата. Когато отваря входната врата на апартамента, Кати се появява от кухнята. Усмивката ѝ се стопява, когато забелязва, че никой не ѝ отговаря подобаващо.

— Всичко наред ли е? — Тя преценява и двамата ни, после поглежда Джеси за отговор, но той само ѝ подава чантата и кимва към стълбите. Поглеждам го и мълчаливо моля за някакви думи. Той не ми угажда. Отново кимва.

— Момче? — подсеща го Кати предпазливо.

— Всичко е наред. Ава не се чувства много добре. — Леко побутва гърба ми с ръка, подканвайки ме да тръгна напред.

— Идваш ли? — питам.

— Ще дойда след минута. Върви! — Подсилва думите си, като ме побутва още по-здраво с ръка и аз го оставям с Кати.

Докато минавам покрай сладката икономка на Джеси, тя протяга ръка и нежно погалва рамото ми с лека усмивка.

— Радвам се, че си у дома, Ава.

Усмихвам ѝ се вяло. Чувствам се несигурна и малко разтревожена от унилото състояние на Джеси.

— Благодаря. — Качвам се горе, влизам в основната спалня и се настанявам на края на леглото.

Не знам какво да правя, затова изритвам обувките си и се издърпвам малко по-нагоре в леглото. Очите ми отново са пълни със сълзи, докато притискам колене към гърдите си и го чакам. Знаем, че точно сега е времето да говорим за това, след като и двамата сме приели ставащото. Но за да се получи, трябва да говорим и двамата, а Джеси сякаш не планира да каже нищо. Не мога да го направя сама.

Нямам представа какво минава през откачения му ум, а напрегнатата атмосфера отново ме кара да се съмнявам. Трябват ми уверения, не мълчание и не време, в което да се оправдавам.

Вдигам глава, когато влиза в стаята, но той не ме поглежда. Вместо това отива право в банята. Чувам как водата започва да пълни ваната, а после и движенията му, докато следва обичайната си програма, като събира всичко, което ще му трябва, и го поставя на достъпно място. Ще си вземем вана ли?

Седя твърде дълго на леглото, слушам водата и тихите движения на Джеси. Накрая той влиза също така тихо в стаята и ме доближава, без да каже и дума. Поема ръката ми и ме вдига от леглото. Съблича ме, сваля диаманта и ролекса, за който още не съм му благодарила, после ме вдига и ме отнася в банята.

Спуска ме нежно във ваната.

— Водата добре ли е? — пита тихо. Пуска ме и коленичи отстрани на ваната.

— Добре е — отговарям. Той сваля самото, разкопчава ръкавите на ризата си и ги избутва нагоре. Взима гъбата и я топва във водата, после изстиска сапун върху нея и ме обръща. Започва да я плъзга по гърба ми с нежни и спокойни движения.

Малко съм объркана.

— Няма ли да влезеш? — питам тихо. Искam да лежи зад мен, за да мога да го усещам, да извличам утеха от него. Нуждая се от това.

— Нека се погрижа за теб! — Гласът му е нисък и несигурен. Това не ми харесва.

Обръщам се с лице към него и откривам лъснали зелени очи и стоическо изражение. Това стяга сърцето ми. Този път наистина съм прекалила.

— Имам нужда да си по-близо. — Протягам мокра ръка и поставям длан върху бузата му. — Моля те!

Гледа ме внимателно няколко мига, сякаш решава дали трябва, но накрая въздъхва и пуска гъбата, после се изправя и бавно сваля дрехите си.

Стъпва зад мен и се спуска във водата, за да ме обгърне напълно. Чувствам се много по-добре, когато топлината му ме обгръща, но не мога да го виждам, затова се обръщам и сядам в скута му. Коленете му се повдигат, за да се облегна назад и да го гледам. Хващам ръцете му и

сплитам пръсти с неговите. Двамата гледаме мълчаливо как ръцете ни си играят, а сплетените ни пръсти проблясват, когато пръстените ни улавят отражението на водата. Мълчанието вече не е трудно.

— Защо ме излъга, Ава? — прошепва той. Все още гледа как се движат сплетените ни пръсти.

Движенията ми се забавят, но не спират напълно. Това е въпрос, който предвиждах и на който трябва да бъде отговорено.

— Бях уплашена. Все още ме е страх. — Казвам истината. Нищо друго освен истината. А той трябва да я чуе. Трябва да разбере, че цялата тази ситуация ме ужасява.

— От мен — казва просто. — Страх те е от мен. — Не продължава и няма нужда. Знам какво има предвид и той го знае.

— Страх ме е от това какъв ще бъдеш.

— Имаш предвид още по-луд — потвърждава. Погледът му продължава да следи сплетените ни пръсти.

— Все още не беше потвърдено дори, а ти се държеше с мен като с безценен предмет.

Въздиша тихо, вдига ръцете ни и ги поставя върху сърцето си, но все още не поглежда към мен.

— Също така мислиш, че може да обичам нашето дете повече, отколкото обичам теб.

Тези думи ме вцепеняват. Това е мисъл, която отказвах да допусна, всеки път, когато се опитваше да се завихри в главата ми. *Наистина* се тревожа, че ще обича детето ни повече, отколкото обича мен. Егоистично, да, но ме плаши до смърт.

Неразумната мисъл се спотайваше някъде там, вече си го признавам. Имам любовта му от съвсем скоро и съм благословена с нея. Кой не би искал да бъде обичан толкова силно, толкова страстно? Не съм готова да го деля с никого, дори с част от нас.

— Така ли ще е? — питам тихо. Дори не съм сигурна. Мога да съдя единствено по отчаяното му желание да има бебе, въпреки че все още не мога ясно да осъзная защо.

Бавно повдига очите си и разкриват тъга, която не съм виждала преди. Или може би разочарование. Не съм сигурна.

— Усещаш ли това? — Долепя дланите ми до гърдите си и ги държи там здраво. — Създадено е да те обича, Ава. Прекалено дълго време беше безполезно, излишно и нежелано. Сега се преуморява.

Издува се от щастие, когато те гледам. Пръска се, когато се караме. И бие диво, когато правим любов. Може би прекалявам с любовта си, но това никога няма да се промени. Ще те обичам толкова свирепо до деня, в който умра, бебче. Със или без деца.

Това ме парализира още повече от преди. Наистина не е възможно да не обичам този мъж.

— Не искам никога да живея без свирепата ти любов.

Плъзга ръка зад тила ми и ме придърпва напред, за да допра чело в неговото.

— Няма. Никога няма да спра да те обичам силно. Любовта ми ще става все по-силна, защото всеки ден, който прекарвам с теб, е още един ден на спомени с теб.

Спомени, които ще кътам като съкровище, а не спомени, които ще искам да забравя.

Умът ми е изпълнен с прекрасни моменти за нас и те заместват миналото, което се е наслоило в мозъка ми. Те гонят моето минало, Ава. Нуждая се от тях. Нуждая се от теб.

— Имаш ме — въздишам и премествам ръце върху раменете му.

— Повече никога не ме напускай! — Целува ме нежно. — Толкова силно боли.

Сядам в скута му и го издърпвам нагоре с мен. Обгръщам го плътно с ръцете си и притискам уста до ухото му.

— Обичам те лудо — прошепвам. — И свирепо. Това никога няма да се промени, никога. — Целувам ухото му. — Точка.

Обръща глава към мен и докосва устните ми.

— Добре. Сърцето ми е преизпълнено от щастие.

Усмивам се, докато подсилва щастието си с целувка. Отпуска се назад във ваната, докато се просвам върху гърдите му. Просто се целуваме дълго, дълго време.

Целувката ни е нежна и сладка, но точно от това се нуждаем и двамата в този момент — от чиста, безпардонна и силна любов. Тя е могъща. Тя ни парализира.

Отдръпва се и обгражда лицето ми с ръце.

— Нека те изкъпя!

— Така ми е удобно. — Искам само да лежа върху гърдите му и да остана така, докато водата изстине и съм принудена да изляза от огромната вана.

— Може да се настаним удобно в леглото и ти да заспиш в обятията ми, където ти е мястото.

Мръщя се.

— Още не е дори следо... — Спирам. — Не се върнах на работа! — Започвам да се измъквам, за да се обадя на Патрик, но Джеси бързо ме спира и ме дръпва отново върху гърдите си.

— Погрижих се. Успокой се, жено!

— Кога?

— Когато те доведох у дома. — Обръща ме в скута си и вади гъбата от водата.

— Какво му каза?

— Че си болна.

— Скоро ще ме уволни — въздъхвам и се навеждам напред, като отпускам натежалата си глава между коленете. Оставям Джеси да ме накисне цялата с лениви движения на гъбата. Тишината е удобна, а умът ми е спокоен. Затварям очи и попивам любовта, която усещам при всеки наш допир. Тя е толкова силна. Може да се пребори с всяко препятствие, поставено между нас, независимо дали неодушевен предмет като гъбата или жив, дишащ човек като Корал или Сара... или Микаел.

Нищо не може и нищо няма да ни раздели. Само ние.

След като се е грижил за мен известно време, ме увива в кърпа и ме поставя да седна върху мивката.

— Стой тук! — нарежда нежно, после ме целува бързо по устните и ме оставя със сбърчено чело.

— Къде отиваш? — извиквам след него.

— Просто чакай!

Чувам тършуване и шумоленето на хартиен плик и Джеси скоро отново застава пред мен и го държи нагоре с леко вдигнати вежди.

— Какво е това? — питам и дръпвам малко кърпата си.

Поема дълбоко въздух, отваря я и я пъха към мен, така че да мога да погледна.

Хвърлям му въпросителен поглед и се навеждам напред, за да погледна в плика.

Подскачам и ахвам шокирано, щом забелязвам съдържанието.

— Не ми ли вярваш? — Наранена съм и е очевидно.

Извърта очи, пресяга се и вади един тест за бременност.

— Разбира се, че ти вярвам.

— Тогава защо имаш хартиен плик с... — Грабвам го и го обръщам, като изсипвам малките кутии на мивката до мен. Започвам да ги вдигам и да ги хвърлям на плота — една, две, три, четири, пет, шест, седем, осем. — Защо имаш осем теста за бременност? — Обръщам очи към откачения ми съпруг и размахвам една от кутиите под носа му.

Свива рамене смутено и избутва кутията.

— В кутия са по два.

— Шестнайсет? — изгърсвам.

Започва да отваря една от кутиите.

— Понякога не работят както трябва. Това са просто резервни. — Вади една пръчка и я вдига до устата си, за да откъсне опаковката, после я бута към мен. — Трябва да пишкаш върху тази част тук, виж!

Гледам как дръпва капачката от края и сочи единствената част на пръчката, която не е от пластмаса.

— Направих тест при лекарката, Джеси. Знам как става. Защо не приемеш думата ми?

Устната му се плъзга между зъбите, които започват да я дъвчат нервно.

— Приемам думата ти, но трябва да го видя сам.

Чувствам се леко обидена, въпреки че нямам право. Вече го подведох и обърках откачения му ум. Не мога да го обвиня, че иска официално потвърждение.

— Откога ги имаш?

Джеси се нацупва и свива виновно рамене със сведени очи. Няма нужда да казва.

Протягам ръка и той ме поглежда. Очите му отново блестят.

— Дай! — Кимвам към пръчката. Гледам как устната му се изплъзва от захапката и той се усмихва. *Наистина* се усмихва. Мисля, че тази усмивка превъзхожда дори запазената само за мен. Бързо прогонвам глупавото бодване на ревност. Държа се нелепо. Скачам от мивката.

— Малко усамотение, моля!

Джеси се присвива с невярващо изражение на лицето.

— Оставам — казва недоверчиво.

— Няма да пишкам върху теста пред теб! — поклащам глава. — Няма да стане, Уорд.

Той сяда на пода пред мен. Кърпата му се разтваря и разкрива... всичко.

— Премести ме! — Опитва се да скрие самодоволната усмивка от сочните си устни.

— Ще използвам друга тоалетна — отвърщам надменно и го заобикалям, за да изляза. Изписквам, когато хваща глезена ми, а аз се опитвам да се издърпам, за да избягам. — Джеси! — дръпвам крак, но е напълно безнадеждно. Обръщам се и го откривам да лежи по корем на пода, хванал глезена ми с две ръце.

Поглежда към мен с очарователните си блестящи очи и се цупи.

— Угоди ми, бебче! Моля те! — Дори трепка с дългите си мигли към мен.

Опитвам се с всички сили да сдържа усмивката си, но е невъзможно, когато гледа към мен така.

— Може ли поне да се обърнеш?

— Не. — Скача и хвърля кърпата си. Красотата му ме удря като чук. — Това кара ли те да се почувстваш по-добре? — Държи ръцете си отпуснати отстрани, а аз не мога да спра да го оглеждам одобрително, като погледът ми се плъзга надолу по солидната му прелест.

Въздъхвам щастливо.

— Не, това само ме разсейва. — Взирам се замечтано. Продължавам да го изпивам с очи чак до долу, после небрежно и бавно — отново нагоре, целия; всяка частичка от него е чудесна, великолепна, отвратително перфектна. Очите му са потъмнели, а знам, че и моите също. — Не е честно тази физика да е на показ.

— Разбира се. Тя е едно от най-добрите ми притежания. — Протяга ръка и дръпва кърпата ми. — Второ след това съвършенство — и очите му бавно се плъзгат надолу по голото ми тяло. — Просто съвършено.

— Няма да казваш това, когато стана дебела и се подуя — оплаквам се, внезапно осъзнала, че наистина ще стана дебела. — И ако кажеш, че така ще има повече от мен за обичане, може да се разведе с теб. — Дръпвам кърпата и отново се увивам, като пренебрегвам очевидното му раздразнение, че скривам най-доброто му притежание.

— Не казвай думата „развод“! — заплашва той. Хваща ръката ми и ме отвежда до тоалетната. — Ако ще се почувстваш по-добре, тогава и аз ще ям като за двама. — Поглежда надолу към мен ухилен самодоволно.

— Обещай, че няма да ме напуснеш, когато вече не съм в състояние да достигна члена ти с устата си, защото коремът ми пречи!

Отмята глава назад и се смее.

— Обещавам, бебче. — Обръща ме и ме нагласява пред тоалетната. — Сега да пишкаме на няколко пръчки!

Дръпвам кърпата и неохотно сядам на тоалетна, а Джеси кляка пред мен.

— Искаш ли да си пъхнеш ръката в тоалетната отново? — Ухилвам се, докато гледам как устните му потръпват при спомена как седях върху ръката му в болницата. — Може официално да те маркирам.

Опитва се с всички сили, но се проваля ужасно. Пада на задника си и се смее. Това ме кара да се почувствам много по-добре. Докато истеричният ми съпруг се търкаля по пода, аз задържам пръчката между бедрата си и освобождавам мехура си.

— Ава, бебче, толкова много те обичам. — Вдига се и отново коленичи, поставя длани на бедрата ми и се навежда напред, за да ме целуне силно по устните... докато пикая върху пръчката.

— Ето. — Вадя ръката си и му подавам теста. Той го взема и веднага ми подава друг. — Какво? — питам и се мръщя на новата пръчка.

— Казах ти, понякога не работят. Бързо! — бута го напред.

Отпускам глава назад напълно раздразнена, но взимам глупавата пръчка и повтарям процедурата, само за да ми бутнат друга, щом свършвам.

— Джеси, стига!

— Още една! — Сваля капачето.

— За Бога! — Грабвам я намръщена и я пъхам между краката си. — Това е! — Пресушавам остатъка от пикочния си мехур. Искам да съм сигурна, че е напълно празен, за да *не мога* физически да пишкам върху повече тестове. — Ето. — Дръпвам тоалетна хартия от ролката и се оправям, докато той отнася трите теста до плота на мивката и ги поставя грижливо в редичка.

Въпреки раздразнението ми не мога да не се усмихвам, докато гледам как Джеси стои там гол и леко наведен, подпрял ръце на коленете си и забил нос в тестовете.

— Добре ли си? — питам и заставам до него. Копирам позата му пред мивката, като също забивам нос в тестовете.

— Мисля, че им е изтекъл срокът. Трябва да направим още. — Опитва се да се премести, но аз хващам ръката му.

— Минали са трийсет секунди — смея се. — Ето, измий ръцете си! — Хващам ръцете му и ги задържам под водата, докато той държи под око тестовете, без да обръща никакво внимание на това, което правя.

— Минало е повече време — присмива се той.

— Не, не е. Престани да бъдеш невротичен! — Отново заемам позиция с ръце на коленете пред мивката, както и той.

Поглеждам с ъгълчето на окото си и срещам погледа му. Не мога да се сдържа и се усмихвам. Джеси вдига вежди към мен в защита.

— Не съм невротичен.

— Разбира се, че не си — дразня го.

— Присмиваш ли ми се, жено?

— В никакъв случай, господарю мой.

Отново става тихо и двамата оставаме мълчаливи, запънали ръце на коленете си, и чакаме. Чакаме потвърждение на това, което вече знам. И когато бледи букви започват да се появяват по първия тест, аз откривам, че съм сдържала дъха си. Не знам защо. Може би защото копирам моя предизвикателен мъж, който внезапно е застинал до мен. Времето сякаш забавя хода си леко, докато буквите се оформят и двамата с Джеси се вираме в мълчание. Сърцето ми започва да бие учестено, когато поглеждам към следващия тест и откривам бавното разкриване на същите букви. Сърцето ми вече се опитва да изскочи от гърдите. Двамата с Джеси отместваме глави леко вляво, за да гледаме как съвсем същите букви се появяват на третия и последен тест. Едва сега осъзнавам, че все още сдържам дъха си и го оставям да избликне от устата ми. Усещам Джеси до мен да потръпва. Обръщам лице към него. Чувствам се напълно смазана от емоции. Той също се извъръща, докато не се озовава с лице към мен. Все още сме наведени над мивката, все още се подпираме с ръце на коленете си и все още сме с напълно безизразни лица.

— Здравей, татенце! — прошепвам. Гласът ми леко потрепва, докато гледам как наблюдава лицето ми.

— Мамка му! — шепне и той. — Не мога да дишам. — Срива се на пода по гръб и зяпва в тавана. Защо е тази реакция на шок? Той го искаше.

Изправям се и размърдвам рамене. Усещам се скована.

— Добре ли си? — питам и поглеждам надолу към него. Не очаквах това. Но точно тогава устата му започва да помръдва и зелените му очи се спират на мен. Джеси скача и ме грабва в ръцете си. Вдига ме и аз изписквам шокирана. — Какво ти става?

Той крачи бързо и влиза в стаята. Поставя ме прекалено нежно на леглото, дръпва кърпата ми, а после изпълзява над мен, настанява се между бедрата ми, полага брадичка на корема ми и ме поглежда с невероятно задоволство в очите си. Те трепкат диво, мократа му коса е разрошена, а бръчката и сдъвканата устна изобщо не се виждат. Той изглежда толкова отпуснат, сякаш току-що съм му дала живот. Е, направих го, предполагам. Или той е дал живот на мен. Все едно, съпругът ми е един щастлив мъж и след като вече съм приела нещата за себе си, мога да видя ясно — много, много ясно. Той има повече от достатъчно любов, която да споделя. Този невъзможен мъж, този бивш плейбой ще бъде невероятен баща, може би прекалено покровителствен. Не само че съм му дала живот — съживен и стойностен, като му отдадох себе си, но му подарих и нов живот, който е част от нас двамата. Всичките ми съмнения се стопяват, като го гледам толкова невероятно еуфоричен. Мога да имам бебе с този мъж.

— Обичам те — казва тихо. — Толкова много.

Усмиввам се.

— Знам.

Притиска устни към корема ми нежно и после го погалва леко.

— Обичам и теб също — прошепва на плоския ми корем. Прави кръг с носа си около пъпа ми, после пропълзява нагоре по леглото и ляга върху мен. Избутва косата от лицето ми и се визира в мен.

— Ще се опитам да се справя по-добре. Имам предвид с теб. Ще се опитам да не те задушавам и да не те подлудявам.

— Харесва ми да ме задушаваш. Но трябва да порботим върху неразумността.

— Дай ми подробности! — подсказва ми.

— Искаш да знаеш точно какво ме подлудява ли?

— Да, кажи ми! Не мога да се контролирам, ако не знам точно какво те тормози — целува непорочно устните ми и аз се мъча да спра смеха си. Той ли не знае? Може да останем тук до края на годината, но ще се съсредоточа върху основните си оплаквания засега.

— Отнасяше се с мен прекалено нежно. Спря да си свиреп в спалнята, когато мислеше, че съм бременна, и това не ми харесваше. Искам отново доминация Джеси.

Отдръпва се и веждите му се стрелкат нагоре.

— Какво съм ти направил, по дяволите?

— Ти си пристрастяващ, а напоследък страдам от недостиг на Джеси — отговарям честно и искрено. Трябва да си кажа, защото още около осем месеца с нежния Джеси може да ме подлудят.

Бръчката му се врязва в челото му.

— Бях груб с теб напоследък.

— Да, но само когато мислеше, че не съм бременна. А когато мислеше, че съм, трябваше да те провокирам. Искам шок и ужас.

Бръчката му се задълбочава.

— Не ти ли харесва сънливият секс?

Въздъхвам и слагам ръце на бузите му.

— Няма да го нараниш.

— Го? — смее се. — Нека да се разберем за едно, жено! *Няма* да наричаме моето бебе го.

— В момента още дори не е бебе.

— Какво е тогава?

— Вероятно е по-скоро като фъстък. — Очите му проблясват доволно и по неземното лице се появява дръзка усмивка. — О, не, Уорд! — смея се.

— Какво? — Навежда се и потрива с нос бузата ми. — Съвършено е.

— Няма да говоря за бебето ни като за „фъстък“. Край! — изписквам, щом той ме сграбчва за чувствителния хълбок и започвам да се мятам под Джеси някъде между удоволствието и мъчението — мъчение по очевидни причини, а удоволствие, защото е нормално. Това сме ние. — Престани! — извиквам.

И той спира.

— Мамка му! — ругае.

— Какво правиш? — крещя ядосано. Той поглежда към корема ми, после отново към мен. Засраменото му изражение ми подсказва, че знае точно какво е направил. — Виждаш ли? — поглеждам го критично. — *Точно* това имах предвид. Ако скоро не възстановиш част от нормалното си поведение, ще се преместя при мама и татко до края на бременността. — Дори не се държа драматично. Наистина ще го направя. — Сериозна съм, Уорд. Искam отново всичката страст, грубост, обратно броене и чукане в различни степени и ги искам сега!

Той просто поглежда към мен, сякаш съм пълна откачалка. Мисля, че съм.

— Успокои ли се вече? — пита сериозно.

— Зависи колко от казаното е възприела твърдата ти глава. — Хващам косата му и я дръпвам.

— Ох! — Засмива се за малко, после въздъхва. Обръща се по гръб и ме претъркулва с него. Вдига колене, за да подпре гърба ми, и ме изучава замислено. Оставям го. Седя и чакам да реши какво иска да ми каже. Вдишва дълбоко. — Помниш ли, когато те намерих в бара и ти показах как се танцува?

Усмихвам се и се облягам на бедрата му зад мен.

— Това беше нощта, когато осъзнах, че съм се влюбила в теб — признавам.

— Знам, защото ти ми каза. Беше пияна, но все пак го каза.

Поклащам глава на неговата самоувереност.

— Ти си арогантен. — Изглежда, че обичам и това у него. Неговата самоувереност е всъщност много възбуждаща, особено сега, когато е само мой. И има право да е самоуверен.

— Изглежда, че съм малко по-умен от моята красива съпруга — казва и обгръща с длани глезените ми.

— *Наистина* си арогантен.

— Не, не и този път. Този път съм честен. Виждаш ли, аз осъзнах, че съм влюбен в теб преди това.

Цупя се.

— И това прави ли те по-умен от мен?

— Да, прави ме. През цялото време ти бягаше и аз бях толкова объркан. Мислех, че сигурно ти има нещо — усмихва се свенливо. — Защото не искаше да ми се подчиниш.

— Както са правили другите — потвърждавам. Представям си, че отхвърлянето е било много объркващо за мъж, който винаги е взимал каквото е искал с лекота. Той кимва и аз въздъхвам. — Бяха само защото знаех, че ще бъда наранена. Въпреки че не те познавах, беше очевидно, че ти... — спирам за кратко — си опитен. — Щях да кажа женкар, но не мисля, че Джеси може да бъде определен като такъв. Жените са се хвърляли в краката му и са го улеснявали, затова не е било нужно да ги преследва. Докато не срещна мен.

Пръстите му започват да се плъзгат нагоре по краката ми и той наблюдава пътя им.

— Когато те оставих за онези четири дни...

— Недей! — изтърсвам. — Моля те, не говори за това!

— Нека ти обясня нещо! Важно е. — Дръпва ме към себе си и заставаме нос до нос. — Бях толкова объркан от това, което чувствах. Нужно ми беше това време далеч от теб, за да разбера точно какво е. Не можех да открия защо се държа като побъркан. Наистина мислех, че полудявам, Ава.

Никак не се радвам на това напомняне. Не знам накъде води това, но вече съм наясно, че ме е напуснал, защото е знаел, че е загазил, защото не е искал да ме нарани. Няма нужда да изживявам всичко това отново.

Гризе леко устната си точно под носа ми, а после продължава.

— Прекарах третия и четвъртия ден да преживявам отново всеки един миг с теб. Повтарях си ги отново и отново, докато започнах да се изтезвам, затова дойдох да те търся. Тогава ти отново избяга.

Разбира се, че избягах. Инстинктът ми не ме подведе. Дори да не бях напълно сигурна защо бягам, знаех че трябва.

— Ава, в нощта, когато ми каза, че ме обичаш, всичко стана толкова шибано ясно, но в същото време имаше много неизвестни. Искях да ме обичаш, но знаех, че не ме познаваш, знаех, че има неща, които ще те накарат отново да избягаш, но също така знаех, че ти принадлежа, и бях уплашен до смърт, че когато разкриеш всичко, отново ще изчезнеш. Не можех да рискувам, не и след като ми отне толкова време да те намеря. — Очите му се затварят и той поема още веднъж въздух, за да събере смелост. — Взех хапчетата ти онази нощ.

Дори не съм изненадана. Той призна не само че ги е взел, а и защо. За него е логично, в неговия откачен свят, но вече някак си е

логично и за мен.

Устните му се притискат към моите нежно.

— Седях цяла нощ и гледах как спиш. Можех да мисля единствено за всички причини да *не* ме искаш. Знаех, че не е правилно да взема хапчетата, но те бяха от второстепенно значение. Бях толкова отчаян.

Отпускам се върху него и лицето ми се сгушва във врата му. Знаех всичко това, освен че ме е гледал как спя. Знаех, че е продължил да ги взема, защото все още не бях научила всичко за него.

— Значи не искаш бебе. Искаш само да ме задържиш, така ли?

Дръпва ме от врата си и ме заслепява с усмивката си, запазена само за мен.

— Искam всичко на света с теб, бебче.

Мисля, че дълбоко в себе си съм знаела и това.

— Благодаря за часовника.

Усмихва се и прокаква пръст по долната ми устна.

— За теб винаги.

Притискам устните му. Целувката ни е бавна, нежна и изключителна. Точно каквато трябва да бъде в този момент.

ЧЕТИРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Събуждам се от познато бърмчене и ритмично думкане. Знам къде да го намеря, затова слизам във фитнеса. Стоя от другата страна на стъклената врата и гледам как мускулите по напоения му с пот гръб се движат, докато Джеси бяга по пътеката и гледа спортните новини на окачения телевизор. Отварям тихо вратата, влизам и заставам пред машината за бягане, после разполагам голия си задник върху пейката за тежести пред него.

Той тича... много бързо, но когато се облягам назад на ръцете си, удря с юмрук копчето за забавяне и започва да крачи равномерно, докато спира напълно.

Сънливите ми очи пируват, докато го гледам как грабва една кърпа и я прокарва през косата и лицето си. Той е грамада от чиста, здрава и блестяща пот. Искане ми се да го изям.

Наблюдава ме много внимателно, докато се обляга напред и се подпира на предната част на машината.

— Утро! — Очите му пробягват надолу по тялото ми и после пак нагоре и се втренчват в моите.

— Утро и на теб! Защо тичаш тук? — Вече знам отговора на този въпрос и ако съдя по леката, едва забележима усмивка на лицето му, той също знае, че го знам.

— Харесва ми промяната.

Поглеждам го въпросително, но не си правя труда да го предизвиквам. Щом бременността ми го спира да ме измъква от леглото на разсъмване, за да тичаме из Лондон, тогава чакам с повече нетърпение следващите осем месеца.

— Не помня да съм заспивала.

— Угасна като крушка. Бях доволен, че си сгушена до мен, затова те оставих. Ти спеше като за световно, бебче.

При този коментар се прозявам и протягам ръце над главата си.

— Колко е часът? — В същото време чувам входната врата да се отваря и затваря, а после и веселия глас на Кати. Ако тя е тук, значи

трябва да е около осем, а аз съм гола-голеничка. Скачам. — Гола съм!

Джеси се подхилва и слиза от пътеката.

— Така е — смее се и тръгва към мен. — Какво ли ще си помисли Кати?

Оглеждам набързо фитнеса за някоя кърпа или нещо, с което да покрия голото си тяло, за да мога да избягам нагоре по стълбите с ненаранено достойнство. Смея се на себе си. Изгубих достойнството си онази сутрин, когато Кати влезе и завари и *двама* ни голи. Очите ми попадат върху кърпата в ръката на Джеси и бързо я грабвам, за да я наметна.

— Не мисля, че това ще те покрие — размишлява той самодоволно.

Прав е. Съвсем малко е по-голяма от кърпа за лице.

— Помогни ми! — вдигам умоляващ поглед към него и откривам нежна усмивка.

— Ела тук! — Разтваря ръце и аз отивам право в тях, като се покатервам в моя обичаен стил „шимпанзе“. Влажната му кожа е хлъзгава и мирише възхитително.

Джеси отива до вратата на фитнеса, отваря я и пъха глава навън.

— Кати? — обажда се.

— Да, момче?

— Къде си?

— В кухнята.

След това потвърждение той се измъква и взима бързо стълбите. Аз гледам през рамото му, докато се качваме и се моля Кати да не излезе, за да разговаря с него.

Не излиза. Стигам до главната спалня с все още цяло достойнство.

— Ето. — Джеси ме поставя на крака и целува челото ми.

— Колко е часът?

— Осем без десет.

Извъртам очи и насочвам обвинителен поглед към него.

— Защо не ме събуди? — Отивам в банята.

— Ти се нуждаеше от сън.

— Не и петнайсет часа. — Пускам душа и заставам право под водата, без да чакам да се стопли. Трябва да се събудя. Набързо намокрям косата си и плясвам шампоан в дланите си.

Джеси стои от другата страна на стъклото и сваля маратонките си.

— Очевидно се нуждаеше от толкова — мърмори.

Плакна косата си от балсама и после се плъзгам покрай Джеси, без да обръщам внимание на оплакванията му. Нужни са ми десет минути, за да изсуша косата си, да нанесе грим и да се облека. Тръгвам надолу преди Джеси.

— Добро утро, Кати! — взимам телефона си от зарядното и го пъхвам в чантата.

— Ава, изглеждаш малко по-ведра. — Кати подсушава ръце в престилката си и ми прави малка оценка. — Да, много по-ведра.

— Така се чувствам — смея се.

— Какво искаш за закуска?

— Закъснявам, Кати. Ще грабна нещо в работата. — Мятам чанта на рамо.

— Ще ядеш! — Строгийт, неприемащ възражения глас на Джеси ме удря отзад и аз се обръщам. Виждам как се мръщи, докато стяга вратовръзката си. — Тя ще яде геврече, Кати. — Облечен в костюм и изглеждащ съвършено, Джеси идва до мен и ме повдига на един стол. — С яйца. — Изглежда, обмисля нещо за секунда. — Всъщност без яйца.

Очите ми се разширяват и бързо слизам от стола, като гледам към обърканата икономка на Джеси.

— Кати, благодаря ти, но ще ям в работата. — Излизам от кухнята и оставям Джеси с леко увиснало чене.

— Хей! — Шокираният му глас стига до мен, докато тръшвам входната врата на панорамния апартамент зад мен. Без тичане. Аз *ще* ям. Без яйца. Доволството ми е краткотрайно. Натискам копчетата на асансьора, но вратата не се отваря, затова отново набирам кода, като все повече и повече се ядосвам.

— Без яйца ли? — крещя на редицата цифри, когато все още не се помръдва.

— Добре ли си?

Обръщам се и виждам моя невротичен властен маниак с ръце, отпуснати в джобовете на панталоните. Гледа ме как си изпускам нервите върху невинните копчета.

— Мога да ям яйца! — крещя по него. — Какъв е новият код?

— Моля?

— Чу ме. — Халосвам клавиатурата със свит юмрук.

— Да, чух. Но ти давам възможност да смениш този тон. — Лицето му е напълно безизразно и незасегнато от малкото ми избухване, докато моите очи се опулват от безочieto му. Дава ми възможност да го сменя ли?

Отивам до него спокойна и сдържана и се вдигам на пръсти, за да съм по-близо до отвратително прекрасното му лице — същото, което искам да смачкам точно в този момент.

— Разкарай се! — прошепвам му, после се отправям към стълбището и се моля да не е поел инициативата да смени кода и на тази врата. Не е. Усмивкам се самодоволно, докато я отварям. Тринайсет етажа ще ме убият, но ги нападам и съм благодарна на стълбищата, че слизам, а не се качвам.

На седмия етаж вече съм свалила токчетата си, а на четвъртия трябва да спра и да си поема дъх. Горещо ми е, потна съм и ми се гади.

— Ужасен мъж! — оплаквам се, поемам дълбоко въздух и продължавам. Избутвам вратата и налитам право на гърдите му, а после съм избутана обратно на стълбището. Дори не се опитвам да се освободя от ръцете му. Напълно съм смазана.

Вдига ме и ме притиска към циментовата стена. Влажна съм от пот и дишам тежко и изтощено в лицето му, след като съм тичала по стълбите до фойето, докато дишането на Джеси е равномерно и спокойно, след като е взел луксозния асансьор от върха на „Луссо“.

— Няма да получиш извинително чукане — направо изхриптявам върху него.

Въпреки лекото ми гадене и въпреки че ме привлича, се боря. Няма да отстъпя за това. Днес ще ми спре яйцата, утре ще бъде нещо по-крайно.

Устните му оформят права черта, а зелените му очи се присвиват.

— Езикът!

— Не! Ти няма... — Не успявам да се изкажа до края, защото напада устните ми свирепо. Знам точно какво прави, но въпреки това замятам чантата на пода и сграбчвам с ръце покрития му с костюм гръб. С крака обвивам кръста му. Това е Джеси, когото познавам и обичам. Няма как да съм по-щастлива. Изстенвам, дръпвам сакото му, стискам косата му и захващам устната му.

— Упорита жена! — Стига до ухото ми и захапва, потраквайки със зъби по обичата ми. — Някой си го търси. — Целува чувствителната вдлъбнатина под ухото ми и аз потрепервам от глава до пети. — Да те накарам ли да крещиш на стълбището, Ава?

Мили Боже, искам да ме чука на стълбището.

— Да.

Отдръпва се и ме оставя да се спусна надолу по стената, после оправя панталона около слабините си и наблюдава шокираното ми лице през полуспуснати клепащи.

— С удоволствие, но закъснявам.

— Копеле такова! — изплювам и се опитвам отчаяно да се успокоя. Не е добре. Защо да се преструвам на незасегната? Няма да се получи. Навеждам се и грабвам чантата си, после отварям вратата и тракам ядосано с точетата през фойето.

— Добро утро, Ава! — Свежият и щастлив тон на Клайв ме ядосва.

Едва успявам да изсумтя ниско, докато минавам. Излизам на слънчевата светлина и слагам очилата си. Моят подарък не е тук, но моето „Мини“ е. Ще трябва да ме пусне да изляза. Скачам вътре и паля. Веднага чувам почукване по прозореца.

— Да? — питам, докато смъквам стъклото надолу.

— Аз ще те закарам на работа. — Това е с онзи тон, но изобщо не ми пука.

Вдигам отново прозореца.

— Не, благодаря. — Излизам от мястото, като внимавам да не прегазя краката му, после вадя телефона от чантата и набирам „Луссо“.

— Добро утро, Клайв! — поздравът ми е на милиони километри от сумтенето, което току-що предложих на старото момче.

— Ава?

— Да, извинявай за безпокойството! Може ли да отвориш портите?

— Разбира се. Сега ще го направя.

— Благодаря, Клайв. — Самодоволна усмивка повдига ъгълчетата на устните ми и хвърлям телефона на седалката, когато портите започват да се отварят. Не се задържам. Излизам от паркинга и зървам как Джеси размахва ръце над главата си, после тръгва обратно към фойето.

След като обикалям цяла вечност паркинга, за да търся място, най-после нахлувам през вратата на офиса с половин час закъснение. Все още съм леко потна, още по-задъхана съм и раздразнението ми е очевидно, особено когато хвърлям чантата си през бюрото и тя повлича моливите със себе си. Силното тропане привлича вниманието на колегите ми, които подават глави от кухнята, за да видят за какво е цялата тази врява.

— По-добре ли се чувстваш? — пита Том. Оглежда цялото ми лепкаво тяло и на лицето му се изписва недоумение.

— Да! — излайвам. Грабвам чантата си от пода и се сривам в стола. Вдишвам няколко пъти, за да се успокоя, и се извъртам към кухнята, където откривам три чифта вдигнати вежди. — Какво?

— Изглеждаш ужасно — чурулика Виктория. — Може би не трябваше да идваш на работа.

— Мога да ти взема нещо от „Старбъкс“ — предлага Сали мило.

Залепвам вяла усмивка на лицето си, защото виждам израженията, насочени към мен, които от любопитни са станали загрижени. Забравила съм, че се предполагаше да съм болна вчера.

— Благодаря, Сал. Би било чудесно.

Тя отива до бюрото си и вади монети от кутията с дребни.

— Някой друг?

Том и Виктория извикват своите поръчки към Сал, която едва се задържа да ги чуе и бързо напуска офиса, вероятно за да избяга от очевидно лошото ми настроение.

Включвам компютъра и проверявам пощата си. Том и Виктория застават в края на бюрото ми скорострелно.

— Изглеждаш бледа — отбелязва Том и върти молив с пръстите си. Тюркоазената му риза и жълтата вратовръзка съсипват уморените ми очи.

— Наистина си бледа, Ава. Сигурна ли си, че си добре? — Виктория звучи и дори е по-загрижена от Том, който просто изглежда адски подозрителен.

Започвам да преглеждам имейлите си, като маркирам и трия купчината спам и промоционални глупости.

— Добре съм. Къде е Патрик? — Едва сега, след като съм се успокоила леко, забелязвам, че шефът ми не е дошъл, за да разследва шума.

— Лични срещи — изпяват двамата в съзвучие и аз поглеждам нагоре намръщена.

— Не беше ли на лични срещи вчера?

— Ще бъде тук утре — казва ми Том. — Мислиш ли, че най-после се развежда с Айрин?

Разсмивам се.

— Не! — Тя може да върти Патрик на пръста си, но той я обича много.

— О, не съм мислила за това. — Сините очи на Виктория се разширяват. — Видя ли какво беше облякла на сватбата ти?

— Да! — изписква Том. — Престъпление!

Виктория се смее, докато се връща на бюрото си, а аз поглеждам Том. Моят гей приятел не е в положение да съди модния вкус на други хора.

— Какво? — пита той и прокарва поглед по собствения си крещящ торс. — Прекрасно, нали?

— Зашеметяващо — смея се и отново гледам към компютъра. Оставям Том да танцува, отивайки до бюрото си.

Вратата на офиса се отваря и вътре влиза жена с кошница, окачена на ръката.

— Ава Уорд? — поглежда към Том и после проследява насочения му към мен молив.

— Здравейте! — казвам, докато тя идва до бюрото ми и поставя кошницата си в края. — Мога ли да ви помогна? — Не я познавам.

Тя дръпва карираната ленена покривка от кошницата и аз проследявам с поглед ръката ѝ.

— Закуска. — Тя се усмихва, поставя хартиен плик пред мен, после отново бърка в кошницата и вади картонена чаша с кафе. — Моето кафе не беше достатъчно добро, затова той ме накара да взема едно от „Старбъкс“. Капучино с двойно кафе, без шоколад и без захар. — Не изглежда впечатлена. — Добър апетит! — с това се обръща и излиза.

Въздъхвам и избутвам хартиения плик настрана. Изобщо не съм гладна, но умирам за кафе. Отпивам и веднага кривя лице от горчивия вкус.

— Уф!

— Всичко наред ли е? — Том се мръщи, поглеждайки към мен през офиса.

— Да. — Ставам и отивам в кухнята, където махам капака на кафето и слагам захар в чашата, после разбърквам добре и отпивам отново. Мънкам от сладко задоволство.

— Кафе за Ава! — Сали влиза в кухнята, размахала чаша кафе от „Старбъкс“ към мен. — О? — На лицето ѝ се появява напълно объркано изражение, докато ме гледа как преглъщам топлата сладка течност.

Вдишвам щастливо.

— Доставено благодарение на съпруга ми.

Сали се разтопява.

— Толкова е сладко!

— Не, не беше. Но аз добавих. — Минавам покрай смаяната Сали, връщам се на бюрото си и ровя в чантата, когато чувам звук от джиесема си за получено съобщение.

Ядеш ли си закуската?

Отпивам още веднъж от кафето си и отговарям:

Вкусно!

Без „благодаря“, защото не съм му много благодарна. Усещам гадене, но сладкото кафе успокоява стомаха ми. Нямам възможност дори да оставя телефона си, преди той да издрънчи отново.

Толкова се радвам, че бракът ни се основава на честност.

Инстинктивно вдигам очи и ето го там — държи букет кали и ме гледа свирепо. Не мога да спра дългата въздишка, която се изплъзва от устата ми, докато се отпускам на стола. Джеси тръгва напред и кимва за поздрав на Том и Виктория, а после отпуска мускулестото си тяло в стол от другата страна на бюрото ми и поставя цветята пред мен.

— Яж! — заповядва с равен глас и кимва към хартиения плик, избутан настрани.

— Не съм гладна, Джеси — хленча, но не мога са събера достатъчно сили да му възразя.

Навежда се напред. Изглежда разтревожен, докато ме преценява с поглед.

— Бебче, изглеждаш бледа.

— Чувствам се ужасно — признавам. Сутрешното гадене се появи отново в точния час на деня. Няма смисъл да се преструвам, че

ми е добре, защото абсолютно не се чувствам така и явно ми личи.

Джеси се вдига и застава зад стола ми. Навежда се, поставя длан на челото ми и допира с уста ухото ми.

— Топла си.

— Знам — въздъхвам. Притискам буза до устните му и очите ми се затварят. Как може да се чувствам толкова изтощена? — Дано се чувстваш виновен! — казвам тихо.

Вината е негова. А аз се самосъжалявам.

Пуска ме и завърта стола ми към себе си. Кляка пред мен и хваща ръцете ми.

— Нека те отведе у дома! — казва, но по умоляващото му лице познавам, че знае, че ще откажа.

— Ще ми мине.

— Ти си невъзможна понякога. — Слага длан на бузата ми. — Бременността те прави раздразнителна и още по-непокорна.

Насилвам се да се усмихна.

— Обичам да те държа на нокти.

— Искаш да кажеш, че обичаш да ме караш да полудявам.

— Това също.

Въздъхва, навежда се и ме целува сладко.

— Моля те, яж! — моли, не изисква. — Може да се почувстваш по-добре.

— Добре — съгласявам се. Готова съм да опитам, въпреки че само при мисълта за храна ми се гади, но няма как да се почувствам по-зле, отколкото съм сега.

Джеси ме поглежда малко изненадан, че не се противя.

— Добро момиче.

Обръща ме към бюрото ми и отваря хартиения плик. Миризмата на бекон удря носа ми и *наистина* се задавам.

— Не мога. — Затварям плика отново, но той скоро е измъкнат от ръката ми, геврекът е изваден и е поставен на салфетка пред мен. Боря се с непреодолимото желание да изтичам в тоалетната и да тикна пръсти в гърлото си, докато предпазливо чопля крайчето и го вдигам към устата си. Дъвча бавно цяла вечност под зоркия поглед на разтревожения ми съпруг. После преглъщам. Не ми се повдига. — Не може ли да изям само геврека? — Откъсвам друго парче. Не мога да ям бекона.

Джеси ми се усмихва.

— Да. Виждаш ли колко щастлив ме правиш, когато правиш каквото ти се казва?

Не му обръщам внимание и пъхам геврека. Сдъвкам хапките все по-лесно и стомахът ми все по-малко реагира на храната. Джеси просто стои и ме наблюдава, докато унищожавам по-голямата част от закуската си, като оставям бекона и няколко късчета геврек настрана.

— Щастлив ли си? — питам. Знам, че аз съм. Вече се чувствам по-добре.

— Цветът на лицето ти е по-добър. Да, щастлив съм. — Грабва остатъците и ги хвърля в кошчето, после се навежда и допира нос в моя. — Благодаря! — Ухилва се и аз също му се усмихвам. — Работата ми тук е приключила. — Притиска устни към моите. — Сега ще оставя жена си да работи на спокойствие.

— Не, няма. — Присмивам се.

Отдръпва се назад и ми се усмихва наперено.

— Може да те проверя веднъж или два пъти.

— Не, няма. — Отново се присмивам.

— Няма да дам обещание, което не мога да спазя. Патрик тук ли е? — Въпросът му ми напомня, че все още не съм говорила с шефа си за Микаел.

— Не. На срещи е цял ден.

Джеси се изправя и хвърля поглед към косата ми, очевидно търси признак за пръсти в нея. Няма да ги намери, защото Патрик наистина е на срещи.

— Заради теб закъснявам — казва и поглежда към ролекса си.

— Ти си си виновен за закъснението. — Изкъшквам го и вдигам цветята, за да ги потопя във вода. — Върви!

Вдига ръка и тръгва назад.

— По-добре ли се чувстваш?

— Да. Благодаря! — Наистина съм му благодарна.

Дарява ме с усмивката си, запазена само за мен, намигва, праща ми въздушна целувка и излиза. Оставам с усмивка на лицето ми. Виктория и Сал се усмихват сърдечно, а Том припада зад гърба на моя господар.

Все още са толкова превзети.

Изкарвам до края на деня, без да повърна закуската си. Чувствам се много по-добре. Джеси ми прати пет съобщения и във всяко ме питаше как се чувствам.

Отговорът ми беше един и същ: по-добре.

Но в последното съобщение има различен въпрос.

Все още съм в Имението. Идваш ли? Ще хапнем пържоли.

Последното ме изкушава.

Тръгвам. Х

Събирам си нещата и махвам за довиждане на колегите си. На вратата срещам жена, която държи букет цветя.

— Ава О'Ший? — пита тя. Не е обичайната цветарка, а и ме търси с моминското ми име. Джеси абсолютно никога не би направил това, а и вече ми прати цветя днес.

— Това съм аз — казвам предпазливо. Едва сега забелязвам, че цветята не са кали и изобщо не са свежи. Всъщност са мъртви. Поставя цветята в ръцете ми и пъха папката си в носа ми. Искане да се подпиша за увехнали цветя ли? Размърдвам ръцете си и успявам да надраскам нещо грубо по хартията.

— Благодаря — казва тя небрежно и се обръща да си върви.

Поглеждам към цветята малко объркана.

— Те са увехнали — извиквам след нея.

— Знам — отговаря, но изобщо не е притеснена.

— Мислите ли, че е нормално да доставяте такива цветя?

Тя се обръща и се засмива.

— Имала съм и по-странни поръчки.

Трепвам. Какви? Тя продължава по пътя си, без да си прави труда да ми обясни, затова намирам картичката и я подмятам в ръце, за да я извадя от малкия плик.

ТОЙ КАЗВА, ЧЕ ИМА НУЖДА ОТ ТЕБ. НЯМА.

МИСЛИШ, ЧЕ ГО ПОЗНАВАШ. НЕ ГО ПОЗНАВАШ.

АЗ ГО ПОЗНАВАМ. ОСТАВИ ГО!

ПЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Сърцето ми спира да бие в гърдите и едно име изскача в ума ми веднага.

Корал.

Би трябвало да съм обезпокоена, но не съм. Изпитвам собственическо чувство към Джеси. Представям си характерната му бръчка и разкъсвам злобното предупреждение бавно. За коя се мисли тя, по дяволите? Курва, това е тя, нищо повече от нещо, удобно за чукане. Дали отново се е свързвала с Джеси? Дали да го питам и да събудя любопитството му? Не искам да знае за това. Не искам нищо, което да го бутне в пропастта на лудостта. Мога да се справя с празни заплахи. Да го оставя ли или какво? Напъхвам увехналите цветя заедно с картичката в кофата за боклук и тръгвам към паркинга. Отчаяният порив да съм с него внезапно ме завладява.

Спирам рязко, когато виждам, че мястото на паркинга, където оставих моето „Мини“ сутринта, е празно. Няма кола. Поглеждам към табелата, която указва етажa, и виждам, че съм на същото място. Така че къде е колата ми, по дяволите?

— Всичко е наред, момиче — чувам ниското буботене на Джон и го откривам, облегант на прозореца на рейндж ровъра. — Влизай!

— Колата ми е открадната. — Махвам с ръка към празното място и се обръщам, за да проверя дали не си въобразявам разни неща.

— Не е открадната, момиче. Влизай!

— Какво? — Стресната се обръщам към черния мъж, огромен като планина. — Къде е тогава?

На лицето на Джон е изписано изражение, което явно подсказва, че се срамува.

— Шибаният ти съпруг накара да я вдигнат. — Кимва с глава към седалката.

— Занасяш ли ме? — смея се.

Веждите му се появяват над очилата.

— Ти как мислиш? — пита сериозно.

Поемам дълбоко въздух, за да се успокоя, обикалям колата и се покатервам вътре.

Да, той има нужда от мен. Има нужда да ме побърка!

— Може да го удуша — мърморя. Дръпвам колана и го закопчавам.

— Полека с него, момиче! — Джон започва да потропва по волана, докато кара извън паркинга към дневната светлина.

— Джон — започвам със сух тон, — харесвам те, наистина, но освен ако не ми дадеш някаква приемлива причина за невротичното поведение на съпруга ми, няма да приема никаква забележка да карам по-полека с него.

Той се засмива с дълбок, разтърсващ смях, от което на врата му се разкриват бръчките, които пази скрити.

— Аз също те харесвам, момиче — киска се. Бърка под очилата и трие очите си.

Никога не съм виждала този голям, заплашителен звяр толкова оживен. Кара ме да се усмихна. Всички мисли за предизвикателни съпрузи и заплашителни бележки скоро отстъпват място на кикотенето ми, но тогава лицето на Джон се изопва прекалено бързо и аз оставам да се смея сама.

Внезапната промяна в изражението му ме изтръгва от истеричния смях.

— Може да стане по-лошо. Смятам, че трябва да ви поздравя! — С глава кимва към корема ми, после отново се вглежда в пътя напред.

— Казал ти е? — питам изумена. Не искам никой да знае все още. Прекалено рано е.

— Момиче, нямаше нужда да ми казва.

— Така ли? — Дали Джон знае за желанието на Джеси да има бебе?

— Не. Прозрението дойде, когато видях страницата на бебешкия отдел на „Хародс“ на монитора му. Както и усмивката, която не слезе от лицето на копелето целия ден.

Потъвам в седалката. Мога да си представя как кара Зоуи да доставя всякакви луксозни бебешки стоки. Мога също да си представя лицето ѝ, когато Джеси ѝ тикна последния си списък за пазаруване, като се има предвид, че едва се беше запознала с мен, и ми беше осигурила зашеметяващата вечерна рокля за годишнината, а само след

няколко седмици трябваше да ми търси сватбена рокля. Не след дълго ще ѝ се наложи да търси рокля за кръщенето на бебето ни. Какво ли ще си помисли?

Принудителен брак, ето какво. Ще реши, че сме бързали толкова, защото той ми е надул корема. Точно това ще си помислят всички останали, включително родителите ми и Дан. Колко време мога да чакам, преди да им кажа?

Джон паркира пред Имението и аз не губя време, а скачам от рейндж ровъра му и тръгвам нагоре по стълбите.

— В кабинета си е — обажда се той.

— Благодаря, Джон. — Използвам ключа си и минавам през вратата. Отправлям се към задната част на Имението, като минавам през лятната стая. Усмивам се при внезапно настъпилото мълчание. Хвърлям поглед към събралите се жени, всички с питие в ръка и всички с вкиснати лица. — Добър вечер! — Усмивам се весело и получавам хор от мърморене в отговор. Усмивката ми става още по-широка при мисълта как всички тези лица ще се вкиснат още повече, когато научат за бременността ми. Самодоволна съм.

Когато доближавам кабинета на Джеси, вратата се отваря и оттам излиза мъж, който изглежда едновременно напрегнат и облекчен. Това е Стив. Изглежда различно — напълно облечен и без камшик в ръката. Заковавам се на място напълно шокирана. Вече не изглежда толкова наперен.

— Здравсти! — запъвам се. Изненадата явно личи в тона ми.

Той вдига очи и се усмива малко засрамено.

— Ава!

Зяпам го и осъзнавам, че е грубо, но не съм сигурна какво да кажа. Няма натъртвания или синини около очите, не куца и не изглежда така, сякаш му е било предложено да избира между погребение и кремация.

— Как си? — питам, след като не мога да измисля нещо по-умно, което да кажа.

— Добре съм. — Пъхва ръце в джобовете на якето си и, изглежда, се чувства не по-малко неудобно. — Ти?

— Добре съм. — Това е неловко. Последния път, когато го видях, той ме беше вързал и ме налагаше с камшик. Беше наперен и мазен, но сега няма и следа от този мъж. — Бил си при Джеси?

— Да — смее се. — Избягвах това достатъчно дълго. Трябваше да се извиня.

— О? — Отново нищо мъдро не излиза от устата ми. Стив изглежда достатъчно искрен, но ако аз бях мъж и Джеси искаше кръвта ми, мисля, че щях да се изправам пред срама да пълзя, което Стив несъмнено е направил. Ако не беше пълзял, сега нямаше да може да върви. Може да са минали няколко седмици, но знам, че Джеси тихо кипеше от гняв по този повод.

— Трябва да се извиня и на теб — запъва той на думите. — Да, ъ... Аз... аз... съжалявам.

Поклащам глава. Аз съм тази, която е засрамена сега. Аз поисках да ме нашиба. Аз го накарах. Трябва да се чувствам разкаяна за това, че го осъдих на сигурно унищожение.

— Стив, не трябваше да го искам от теб. Беше моя грешка.

— Не. — Той се усмихва, но този път мило. — Вървах по ръба прекалено дълго, самозабравих се и загубих уважение към жените, които ми се доверяваха. Ти всъщност ми направи услуга, но, разбира се, ми се иска да не те бях наранявал.

Усмихвам се.

— Ще приема твоето извинение, ако ти приемеш моето.

Вади ключовете от колата си от джоба и тръгва.

— Прието. Ще се видим.

— Ще се видим — отговарям след него.

Влизам в кабинета и заварвам Джеси на колене наред пода. В главата ми моментално нахлуват болезнени спомени. Но той е напълно облечен в костюма си и пред него има купища и купища документи, пръснати по пода. Вдига поглед и сърцето ми се свива от мъчителното изражение на красивото му лице. Бръчката му е дълбока.

— Хей! — Затварям вратата и изражението му се променя от умствено изтощение до доволство за част от секундата.

— Ето го красивото ми момиче. — Сяда на задника си със свити колене и стъпала на пода. Отваря ръце. — Ела тук! Имам нужда от теб.

Приближавам се бавно.

— Имаш нужда от мен или имаш нужда да оправя всичко това заради теб?

Нацупва се и махва нетърпеливо с ръка.

— И двете.

Сядам между бедрата му и се намествам, докато гърбът ми опира в гърдите му.

Обгръща раменете ми и пъхва нос право в косата ми за едно дълго и дълбоко вдишване.

— Как се чувстваш?

— По-добре.

— Добре. Не ми харесва да те виждам неразположена.

— Тогава не трябваше да играеш подмолно и да ми надуваш корема — отвърщам сухо и си спечелвам сръчкване от крака му. — Видях Стив да си тръгва.

— Ммм... — мънка и гризе меката част на ухото ми.

— Предложи ли му да избира между погребение и кремация? — Усмивам се, когато отново ме сръчкава.

— Всъщност му предложих маслинена клонка. Сарказмът не ти отива, жено.

Оставам безмълвна. Щях да заложа живота си на неизбежната смърт на горкия Стив.

— Какво те направи толкова разумен?

— Винаги съм разумен. Ти, красиво момиче, ти си неразумната.

Не си правя труда да го предизвиквам. Дори не се присмивам и не се смея, но малкият му коментар ми напомня за нещо.

— Какво е толкова разумното в кражбата на колата ми? — питам. — И как успя без никакъв ключ?

— Изтеглиха я с камион — отговаря без никакъв срам или обяснение.

Протягам ръка и хващам няколко документа само за да не отвърна на нелепото му твърдение, че не съм разумна.

— Как мина денят ти? — пита.

Опитвам се да избегна лекото напрегане на тялото ми. Присмивам се на себе си за моменталната реакция да се измъкна от прегръдката му, за да не го усети.

Напоследък е толкова отпуснат, затова не искам да го тревожа с банални и празни заплахи от бившата му отритната любовница.

— Плодотворно. Да започваме ли?

Джеси пъшка, но ме пуска.

— Предполагам.

През следващия час подреждаме безкрайни документи, сметки, договори и фактури. Подредила съм всички по дата, натрупала съм ги на спретнати купчини и съм ги захванала с ластици. Джеси се свлича в стола си и започва да си играе с компютъра, а аз гледам, докато хващам последния куп документи. Води мишката по екрана, а бръчката прорязва челото му. Любопитна съм и ставам, за да видя в какво е толкова погълнат, въпреки че подозирам, че вече знам. Докато обикалям бюрото му, той ми хвърля стреснат поглед и бързо изключва монитора.

— Вечеря? — изправя се.

Поглеждам го подозрително, навеждам се през него и включвам монитора. Както си помислих — бебешки неща навсякъде. Отворени са много прозорци и в дъното виждам всеки производител на бебешки принадлежности, за който можете да се сетите. Има дори страница, посветена на органични пелени. Обръщам лице към него с въпросително изражение, но не мога да му се сърдя, особено когато свива глуповато рамене и започва да дъвче долната си устна.

— Правя само малко проучване. — Поглежда надолу и започва да трие обувка в килима. Разтопявам се в краката му. Бих могла да го прегърна. И го правя.

Прегръщам го здраво и усещам вълнението му.

— Знам, че се вълнуваш, но може ли да не казваме на други хора?

— Искам да изкрещя — оплаква се той, — да кажа на всички.

Никога няма да познаете, че това е същият мъж. От арогантен, самомнителен задник в деня, в който го срещнах точно в този кабинет, той се е превърнал в това?

— Знам, но съм бременна едва от няколко седмици. На лош късмет е. Жените обикновено изчакват до първия ултразвук поне.

— Кога е първият ултразвук? Ще платя. Ще направим един утре. Засмивам се и се дръпвам.

— Прекалено рано е за ултразвук, а и така или иначе трябва да го направят в болницата.

Поглежда ме така, сякаш току-що ми е поникнала още една глава.

— Няма да раждаш бебето ми в държавна болница!

— Аз...

— Не, Ава. Това не подлежи на обсъждане. Точка. — Това е онзи тон, за който знам със сигурност, че не трябва да предизвиквам. — Никога! Няма начин — поклаща глава.

Очевидно е ужасен от мисълта.

— Какво мислиш, че ще направят?

— Не знам, но няма да им дам възможност. — Хваща ръката ми и ме повежда извън кабинета си.

— Ти плащаш данъците си, аз също. Привилегия е да имаме Национална здравна служба. Трябва да си благодарен.

— Благодарен съм, чудесно е, но няма да се възползваме от услугите й. Точка.

— Невротичен си — мърморя и поглеждам към него ухилена.

Той също ми се усмихва, въпреки че явно се опитва да остане сериозен.

— Малко — отговаря. — Харесвам роклята ти. — Поглежда към предната част на бежовата ми тясна рокля и аз също поглеждам натам.

— Благодаря.

— Искам да ти покажа нещо. Ела! — Отваря вратата, поставя ръка на кръста ми и ме повежда.

— Какво? — питам. Оставям се нежно да ме избута от кабинета и напред по коридора.

Любопитна съм и също така се чувствам леко... задъхана. Само от няколко прошепнати думи и от ръката му върху тялото ми започвам да се моля наум за него.

Може би е виновна бременността, но може да е и той. Не, последното е, сигурно, но комбинацията може да е изцяло нов куп от сексуални проблеми.

Минаваме покрай членовете на Имението в лятната стая. Джеси кима, аз се усмихвам сладко, докато вървим към стълбите, качваме се и отиваме до края на коридора до разширението.

Джеси отваря вратата на най-последната стая. Същата, от която избягах. Същата, в която седях на задника си и правих скици, и същата, в която Сара ме предупреди. Не харесвам особено тази стая,

но ахвам, когато Джеси ме избутва през вратата и пред мен се разкрива изцяло нова гледка.

Вече не е празна черупка от груба мазилка и необработен дървен под. Вече е пищно пространство, украсено с великолепни материали изцяло в черно и златно.

Предпазливо обикалям наоколо, оглеждам се и попивам зашеметяващото помещение. Огромното легло, което скицирах, е оживяло и доминира в стаята, облечено в бледозлатен сатен с огромна черна дантелена кала, избродирана в материала. Прозорците са украсени с тежки златни пердета от същия материал, а подът е мек под краката ми. Поглеждам надолу и откривам, че стоя върху огромен плюшен килим, толкова дебел, че не виждам горната част на обувките си.

Прокарвам поглед по стените. Тапетът, който избрах, е на едната стена, а другите три са боядисани в мътно златно, за да подхождат на покривката на леглото и на пердетата. Стаята е почти точно копие на моята груба скица.

Обръщам се с лице към Джеси.

— Ти ли направи това?

Той затваря тихо вратата.

— Дадох на един човек твоята скица и му казах да я пресъздаде. Близко ли е?

— Да. Кога? — питам.

— Не е важно кога. Важно е дали я харесваш. — Опитва се да прецени реакцията ми.

Изглежда малко предпазлив, а може би дори и малко нервен.

— Съвършена е.

Бил е нервен, защото току-що видимо се отпусна.

— Наша е.

Очите ми се разширяват леко.

— Наша ли? — Какво има предвид с това? Да не иска да живеем тук? Няма да живея тук.

Сигурно е доловил тревогата на лицето ми, защото се усмихва нежно.

— Никой никога не е бил в тази стая и никой никога няма да бъде. Това е нашата стая. Ако работя и ти си с мен, може би ще искаш да спиш или да почиваш.

— Имаш предвид, когато съм с подути глезени или изтощена от носенето на прекалено голяма тежест? — Внезапно се замислям, че ще имаме бебе и че създаваме семейство, а Имението постоянно ще присъства в живота ни. Бащата на моето бебе притежава секс клуб. След като родя бебето, няма да искам да го водя тук, а след като ще се налага Джеси да работи, ще го виждам рядко. И той ще ни вижда рядко. Тези ужасяващи мисли, всяващи несигурност, все още ги потискам дълбоко в себе си, но внезапно осъзнавам, че те ще станат реалност и ще ме запратят обратно с няколко стъпки назад в отношенията ни. Джеси никога няма да продаде това място. Вече го е потвърдил. Това е рожбата на Кармайкъл.

— Искам да кажа, че ако имаме нужда от стая, ще бъде тази — казва тихо.

Не искам да имаме нужда. Ако никога не сме тук, няма да ни трябва. Но не го казвам. Направил си е целия този труд заради мен, затова откъсвам поглед от замислените зелени очи на Джеси към бледозлатните стени. Няма украшения, няма картини или декоративни предмети.

Освен кръста.

Очите ми остават вперени в огромното дървено разпятие и забелязвам, че във всеки край на хоризонталното парче дърво, което се намира на две трети нагоре по стената, има окови — лъскави, златни, сложно гравирани парчета метал, завинтени в далечните краища, за да държат нещо на място.

За да държат човек.

Бавно поглеждам към Джеси и виждам, че ме наблюдава внимателно и оценява реакцията ми за това произведение на изкуството.

— Защо това е тук? — питам тихо.

— Защото аз поръчах да бъде тук. — Той също говори тихо. Ръцете му са пъхнати в джобовете му и краката му са леко разкрячени.

— Защо?

— Мисля, че може... да помогне. — Очите му потъмняват и дъвче устната си.

Да помогне ли? С какво? И как би могло едно дървено разпятие да помогне с проблемите, които имаме, дори сега да не съм сигурна за какво имаме нужда от помощ? Но объркването ми не попречва на

сърцето ми да учести ударите си. Джеси стои там, погълнат от намерението, изписано по лицето му, което спира дъха ми и създава хаос в жизнените ми показатели.

— За какво ни трябва помощ? — Гласът ми е дрезгав шепот, изпълнен с желание и копнеж.

Всичките ми жизнени показатели се ускоряват допълнително, когато Джеси тръгва бавно към мен.

— Ти искаш груб секс — казва тихо, — а аз не се чувствам много удобно, когато носиш моето бебе. — Сваля обувките и чорапите си, после смъква сакото от раменете си и го полага върху леглото. — Затова мислих внимателно и измислих компромисно чукане.

Усещам, че не мога да дишам спокойно, и по някаква причина, незнайна за мен, аз отстъпвам назад. Не знам защо, вярвам му, но съм малко шокирана от очевидното му намерение.

— Не разбирам.

Джеси вдига ръце и дръпва вратовръзката си, после бавно разкопчава ризата си.

— Ще разбереш. — Остава ризата си отворена. Дразни очите ми само с малка видима част от плътта си. Минава през стаята, отваря вратата на един шкаф и се занимава с нещо. После цялата стая се изпълва с бавна набираща сила музика, която кара тялото ми да изтръпва.

Вцепенявам се.

— Какво е това? — питам. Джеси бавно тръгва към мен, стига до мен и аз усещам дъха му.

— Това е „Сексуално“ на Амбър — казва нежно. — Подходящо е, не мислиш ли?

Не мога да не се съглася, но сякаш съм онемяла и не мога да кажа нищо.

— Не е нужно винаги да е грубо, Ава. Аз командвам, независимо от начина, по който те имам. — Избутва ме нежно назад, докато не заставам пред кръста. — Ти не харесваш грубия секс. А това, че те обладавам безпардонно — гласът му е нисък и говори убедително. И би трябвало. Той е напълно прав. Това е властта, която има над мен, не само силата на тялото му.

— И никога повече ли няма да ми начукаш разума? — питам също толкова ниско, но не толкова сигурна.

Усмихва ми се леко.

— Ще ми се противопоставяш ли отново?

— Вероятно — прошепвам.

— Тогава ще го правя без абсолютно никакво съмнение, изкусителко моя. — Поставя пръст под брадичката ми и повдига лицето ми към своето. — Ако искам да те чукам грубо и да те карам да пициш, ще го направя. Ако искам да правя любов с теб, Ава, и да те карам да мъркаш, тогава ще го правя. — Нежно ме целува. Очите ми се затварят и дъхът ми секва. — Ако искам да те вържа на кръста, ще го направя. — Пресяга се зад гърба ми и лениво смъква ципа на роклята ми докрай, после я дръпва надолу и я смъква, за да ми помогне да излезе от нея. Вдига се отново, хваща ръката ми и целува брачната ми халка. — И ти си моя, затова ще правя с теб каквото поискам.

Очите ми все още са затворени и главата ми е сведена надолу. Дишането ми е слабо и плитко, ушите ми са наситени с чувствените звуци на спокойната музика, а плътта ми крещи за докосването му. Каквото и да иска, да го прави. Както и да иска да ме обладае.

Усещам как сваля сутиена и бавно вдига ръката ми, за да я закопчае със златните окови. Те щракват около китката ми и Джеси отново ме целува, после бавно насочва свободната ми ръка към другата златна белезница.

Вече съм вързана, разпъната на кръста и изложена на неговата милост. Но съм в пълна безопасност и се чувствам напълно удобно.

— Погледни ме, бебче! — прошепва и погалва бузата ми.

Тежките ми клепачи се повдигат и съм парализирана от тъмните зелени езера, изпълнени с чиста любов.

— Кажи ми, че никога не си правил това! — давам гласност на единствената разсейваща мисъл, която трови ума ми. Времето, което прекарах в общата стая, не ме остави с впечатление за такава близост между двама души и силни чувства, определено не носеше елемент на любов. А ние изпитваме тази силна любов.

Джеси плъзва ръка на тила ми и ме дръпва напред леко, за да доближим лица колкото можем, без да се докосваме.

— Никога. — Нежно притиска устни в моите и аз притварям клепачи. Отварям устни с готовност, но не бясно. Чувствам се спокойна и ведра, докато той бавно движи езика си в устата ми — върти, ближе и го изтегля, преди отново да го гмурне навътре и да

продължи бавно да ме прелъстява. Неспособността ми да се движа изобщо не ме притеснява. Той държи врата ми здраво и ме целува така, сякаш съм от стъкло, а аз не го докосвам физически. Устата му ми дава всичко, от което се нуждая. Нямам желание да искам по-груб контакт. Случващото се в момента е просто съвършено.

Провлачва устни до ухото ми и прокарва език по меката част. Притискам бузата си към него, а леко наболата му брада ми и толкова позната и ми действа успокояващо.

Цялата тръпна, всяка частица от тялото ми жужи от еротичните движения на устните му. И тогава Джеси се отдръпва.

— Очите, бебче!

Отварям очи с усилие и гледам как той сваля ризата си. Леко загорялата, идеално оформена гладка плът изпълва очите ми и аз обхождам с поглед цялата ширина на твърдите му гърди, корема и белега му. Гледката ме кара да се размърдам на токетата си и ми се иска изобщо да не бях вързана. Но Джеси бързо ме разсейва от нуждата да положа ръце върху него, когато разкопчава копчето и ципа на панталона си и го избутва надолу по силните си бедра.

Джеси стои над мен гол и изключителен. Вече не съм спокойна и ведра. Боря се с инстинкта да се измъкна от белезниците и да бъда притисната в него. Сигурно усеща, че всеки миг ще загубя контрол, защото се притиска към тялото ми и поглежда надолу към отчаяните ми очи.

— Остави музиката да проникне в теб, Ава! Овладей се!

Опитвам се, но е прекалено трудно, след като голото му мускулесто тяло е притиснало вързаното ми тяло.

— Не мога — признавам безсрамно. Не ме е срам. Погълната съм. Отново затварям очи и се опитвам да му се подчиня. Внезапно усещам как ръцете ми се стоплят и осъзнавам, че дланите му са обгърнали юмруците ми. Отпускам ги безмълвно, за да му покажа, че съдействам. Той ме пуска, после леко прокарва пръсти по вътрешната страна на ръцете ми. Кожата ми настръхва при този допир, а Джеси стига до гърдите ми и обгръща и двете в дланите си. Очите ми още са затворени, но знам, че той ме приближава. И тогава усещам несъмнената горещина на устата му, напълно обгърнала дясната ми гърда. Тактиката му е прецизна. Засмуква дълбоко, завърта език бавно и се отдръпва, за да целуне зърното, после повтаря — засмукване,

завъртане, целуване. Отпускам глава назад и стена с нисък и дрезгав глас. Попивам нежните движения с тиха въздишка и напълно отпускам глава. Между бедрата ми се е зародило жужене, което преминава в стабилно и постоянно туптене.

Усещам как зъбите му стискат болезнено зърното ми и повдигам глава с тих вик.

Джеси не ме пуска, въпреки че очевидно ми причинява болка. Просто гледа през дългите си мигли как се мъча да се справя с натиска. Не отстъпвам. Няма да му кажа да спре, затова потискам болката и посрещам втренчения му поглед с решителност.

Когато се усмихва, знам, че съм се справила добре. Зърното ми е освободено и кръвта нахлува обратно в него, а Джеси го засмуква отново и го връща към живот.

Пъшкам тихо.

— Моето красиво момиче се учи да се контролира — размишлява Джеси, докато смъква бикините по бедрата ми и потупва глезените ми последователно, за да ги вдигна. Целува тялото ми — между гърдите, по шията и отново се връща на устните ми, после ме обгръща нежно и бавно пъхва два пръста в мен. Задъхвам се моментално. — Шшшт! — прошепва. — Попий усещането, Ава! Усети всяка частица удоволствие, с която те дарявам! — Измъква пръстите си и после отново ги пъхва дълбоко. Може да е премерен и нежен, но мускулите ми се стягат около него свирепо. И тогава изважда пръстите си, но преди да успея да изразя оплакването си, усещам влажната глава на члена му да среща върха на моя клитор. Не пропускам да поема остро въздух, но съм прекалено опиянена от горещото му докосване, за да му кажа да се контролира. Би ми харесало да му го кажа. Джеси прокарва твърдата си хлъзгава глава през мен, приближава лице до моето и диша тежко върху устните ми.

Очите ни се срещат и се гледаме с обожание. Той бавно и нежно ме целува. Това е страстна целувка, пълна с жар и отдаденост.

Този път и двамата стенем, и двамата сме задъхани и двамата се помръдваме на място, за да се закрепим.

— Ръцете ти добре ли са? — мърмори в устата ми.

— Да.

— Готова ли си да те обладая, Ава? Кажи ми, че си готова!

— Готова съм.

Джеси се навежда и се бави.

— Отвори очи за мен, бебче!

Изпълнявам веднага. Като с магнит са привлечени точно там, където трябва да гледам. Съзерцавам как, без да бърза, нахлува във влагалището ми и се плъзга в мен.

— Боже! — шепна. Не откъсвам очи от неговите, не искам да наруша тази невероятна близост.

— Исусе! — Поклаща глава съвсем кротко и по челото му се появява блясък на пот, когато хваща задната част на бедрата ми и ги вдига към тесните си хълбоци, после се отдръпва и нахлува напред с нисък, гърлен стон. Отпуска глава и залепва уста върху шията ми. Отпускам глава настрани и затварям очи, докато той лениво ближе врата ми и завършва с нежна целувка под ухото ми. — Аз определям ритъма — прошепва, — а ти ме следваш.

Думите му ме карат да преглътна трудно и да извърна глава към него. Улавям устните му и го боготворя, докато той буквално ме изпраща в блаженство с последователните, спокойни и контролирани движения на таза си.

Вътре, вън. Вътре, вън. Вътре, вън.

Когато телата ни са слети, не съществува нищо и никой друг. Обградени сме от успокояващата музика, и двамата сме спокойни, но и двамата сме лепкави, плъзгаме се един срещу друг и напълно сме изгубили ума си от удоволствие.

Той се отдръпва и нахлува отново. Изпълва ме докрай, и то не само с всеки съвършен удар. Сърцето ми също е пълно. Пълно е със свирепа, могъща и неумираща любов.

Нахлува напред, но този път чувам ясно рязкото му вдишване.

— Ще свършиш. — Думите ми излизат с тиха въздишка.

— Още не! — Стиска очи и бръчката му заема цялата ширина на челото му, но той продължава да поддържа стабилен ритъм. Владее се забележително, но аз бързо достига до кулминация, която се опитвам да овладее. Само един поглед към лицето му и усещам напрежение по цялото ми тяло и вече се тревожа, че ще свърша преди Джеси.

Задъхвам се и притискам устните му. Този път аз го дразня, а той ме приема нетърпеливо. Езикът му се стрелка в устата ми и повтаря моите кръгове. Впива пръстите си в задната част на бедрата ми и ме повдига малко по-високо, за да има повече стабилност. Тласка члена си

в мен здраво и извиква. Откъсвам се от устните му и се сгушвам в извивката на врата му с потиснат вик, разтърсвана от трескави спазми. Джеси завърта твърдо, оттегля се бавно и отново се тласка напред, напълно овладян.

— По дяволите! — мърмори тихо, отдръпва се назад и нахлува точно и изкусно един последен път.

— Джеси! — Захапвам рамото му силно, докато цялото ми тяло пулсира от помитация оргазъм. Той извиква и стиска бедрата ми, докато свършва. Усещането за изгарящата му същност ме изпълва, стопля ме и ме прави завършена. Главата ми е замаяна и отпусната, но странно, чувствам се по-силна от всякога.

Лицето му е заровено във врата ми, а моето в неговия. Въпреки сравнителното спокойствие по време на любовното крайт не беше спокойно преминаване в оргазъм, но и не беше обезумяла експлозия. Току-що сме открили средата — съчетание от искрения нежен Джеси и от властния секс господар, когото обичам.

— Това беше свършено — прошепвам в ухото му. Имам нужда да го докосвам, но не е нужно да го казвам. Той вече ме държи с една ръка, а с другата се пресяга, за да ме освободи. Въпреки леката болка и липсата на жизненост в крайниците ми все още намирам сили да се пресегна към силните рамене на Джеси. Обгръщам го напълно.

Стягам бедрата си около него и се сгушвам с лице върху рамото му, докато ме отнася до леглото и ме полага върху него, като остава отгоре ми. Усещането за хладния сатен по горещия ми лепкав гръб е добре дошло. Забелязвам, че Джеси не отпуска цялата си тежест върху мен, вместо това леко се надига над корема ми.

— Харесва ли ти стаята ни? — пита, заровил лице в косата ми. Усмивам се.

— Ще поставим ли и люлка тук, вътре? За случаите, в които водим и бебето в Имението? — Въпросът ми е достатъчен, за да посее семето, и ако съдя по застиването на отпуснатото му тяло, то бързо ще покълне.

Джеси бавно се надига и се обръща настрана, положил глава на дланта си. С върха на пръста си започва да прави кръгове около пъпа ми, докато самият той ме изучава.

— Сарказмът не ти отива.

Правя най-невинната си физиономия. Знам, че няма да има голямо значение.

Джеси е схванал малката ми игра.

— Само питам.

Бавно повдига вежди и сериозно гледа надолу по тялото ми, докато прави бавни кръгове с пръста по корема ми.

— Вече имаш коремче.

Свивам се на матрака с обидено сумтене.

— Не бъди глупав! Едва съм заченала.

— Не съм глупав. — Разперва ръка върху корема ми и го погалва леко. — Много малко, но е тук. — Навежда се и целува корема ми, после отново подпира глава на сгънатата си ръка. — Познавам това тяло и знам, че се променя.

Намръщвам се и поглеждам надолу, но той ми изглежда съвсем плосък. Привиждат му се разни неща.

— Както кажеш, Джеси. — Няма да споря след този идеален миг, въпреки че ми се иска да го тупна, задето намеква, че съм качила килограми.

Навежда се отново и приближава уста до корема ми.

— Виждаш ли, фъстък? Майка ти се учи кой командва.

— Не фъстък! — Вдигам глава и му се мръщя свирепо. Джеси ми се усмихва. — Измисли друго име! Няма да наричаш детето ни като нещо отвратително, по което си вманиачен и което поглъщаш ежедневно.

— Вманиачен съм по теб. И също така те поглъщам ежедневно. Но не мога да наричам бебето ни непокорна малка изкусителка.

— Да, това би било грешно. Но можеш да го наричаш бебе. — Този път аз се усмихвам.

Джеси скача, възсяда хълбоците ми и приковава китките ми, но без да се отпуска върху корема ми.

— Нека наричам бебето ни фъстък!

— Никога!

— Вразумително чукане?

— Да, моля! — отговарям с прекалено много надежда и усмивката ми се разширява.

Той се засмива и ме целува непорочно.

— Бременността те прави чудовище. Ела! Съпругата ми и фъстъкът сигурно са гладни.

— Твоята съпруга и бебето са много гладни.

Зелените му очи проблясват. Джеси ме вдига от леглото и ме облича, после надява боксерките, панталоните и ризата си. Заставам пред него и махам ръцете му от яката. Започвам да го закопчавам, докато той ме наблюдава тихо. Пресягам се през гърба му, за да натъпча ризата в панталона, и отпускам буза върху гърдите му, докато отделям време да го приведа в приличен вид.

— Колан? — питам и се отдръпвам. Джеси се навежда и го вдига от пода, после ми го подава с развеселена усмивка. Също му се усмихвам, взимам колана и започвам да го провирам през гайките на панталона, после го закопчавам. — Готов си.

— Не, не съм. — Кимва към обувките си. — Ако ще вършиш някаква работа, върши я както трябва!

Пренебрегвам наглостта му и го бутвам да седне в края на леглото. Коленича пред него, подпирам задник на токчетата си и започвам да му обувам чорапите.

— Така добре ли е, господарю? — дръпвам няколко тъмноруси косъма в долната част на крака му.

Той подскача.

— Мамка му! — Протяга ръка надолу и разтрива пиццала си. — Нямаше нужда от това.

— Не бъди безочлив! — отвърщам сухо. Обувам му обувките и после се изправлям.

Джеси става, грабва сакоето си и натъпква вратовръзката в джоба, като през цялото време ми се мръщи.

— Наистина си чудовище.

Усмихвам се сладко, което кара бръчката му да се изглади и устните му да трепнат.

— Готов ли си? — питам.

Той поклаща глава, поема ръката ми и ме повежда извън стаята и надолу към бара.

Поставена съм на обичайния ми стол и Марио пристига при нас след миг.

— Госпожо Уорд! — Веселият му акцент измъква обичайния отговор от мен.

Усмивам се.

— Марио, наричай ме Ава! — гълча го леко. — Как си?

— Ах! — Мята кърпата на рамото си и се навежда напред. — Много съм добре. Какво ще искате?

— Две води! — намесва се бързо Джеси. — Само две води, моля те, Марио!

Хвърлям критичен поглед към съпруга си, който се е настанил на стола до мен.

— Може да искам малко вино с вечерята.

Изобщо не е смутен от укорителния ми поглед. Всъщност дори не поглежда към мен.

— Може да искаш, но няма да пиеш изобщо. Две води, Марио! — този път не моли главния барман, а нарежда и ако съдя по предпазливия поглед на Марио, който подскача между мен и Джеси, той повече няма да ми дава възможност да избирам.

Изчезва към редицата хладилници, подредени в задната част на бара, а аз гледам кръвнишки Джеси, но той все още отказва да ме погледне. Вместо това прави знак на Пит да дойде.

— Две пържоли, Пит! Едната средно, другата добре опечена. Но никаква кръв.

Объркването по лицето на Пит е очевидно, а учуденото ми изражение също трябва да е явно.

— Ъ... Да, господин Уорд. Салата и пресни картофи? — пита Пит. Усещам озадачения му поглед върху шокираното ми лице, но съм твърде заета да гледам втренчено моя невъзможен съпруг, за да го укоря с поглед.

— Да, само се погрижи едната пържола да е добре опечена! — Джеси приема бутилираната вода от Марио и започва да налива моята в чаша. — Има ли яйца в дресинга за салатата?

Направо се давя в кашлица, не че има някакво значение. Джеси просто гледа Пит с очакващо вдигнати вежди. Горкият Пит няма представа какво става.

— Не съм сигурен. Да проверя ли?

— Да. Ако има, остави салатата с добре препечената пържола без дресинг!

— Добре, господин Уорд.

Марио се отдръпва, както и Пит, и оставаме сами на бара — аз в зашеметено мълчание, а Джеси се прави на зает с наливането на водата, за да не погледне смаяната си съпруга. Знае, че го зяпам тъпо, адски добре го знае.

Обръщам се отново към бара, спокойна и невъзмутима, но тихо кипя. Той просто не може да се спре.

— Ако не отидеш в кухнята, не промениш поръчката ми и не ми донесеш чаша вино, ще съм с една стъпка по-близо да се преместя при моите родители до края на тази бременност. — Знам, че вече ме гледа. Усещам как шокираните му зелени очи пробиват дупки в профила ми. Вземам чашата с вода и бавно се обръщам с лице към него. — Няма да ми налагаш как да се храня, Уорд.

— Вече се напи, докато беше бременна — изстрелва тихо. Той не е щастлив, нито пък аз.

— Бях ти бясна — гласът ми все още е спокоен, но се чувствам и малко виновна.

Веждите му подскочат нагоре.

— Значи си решила да си го изкараш на моето бебе?

Попивам негодуванието, което се излива от него.

— Продължаваш да казваш „моето бебе“. То е „наше“.

— Това имах предвид.

— Значи не се тревожиш за мен. Вече не става дума за моята безопасност. — Наблюдавам го внимателно и преценявам реакцията му към думите ми.

Шокирала съм го, защото не отвърща с контраатака. Просто свирепо дъвче долната си устна и зъбните колелца на ума му препускат с милион километра в час. Най-накрая клюмва и се извърта настрани от мен на стола си. Ръцете му се гмурват право в рошовата му тъмноруса коса.

— По дяволите! — ругае тихо. — Мамка му! Мамка му, мамка му, мамка му!

— Сериозна съм, Джеси — подсилвам заплахата си. Искам той да разбере, че няма да се примиря с това. Сгреших, когато се напих, знаейки, че съм бременна, но беше в резултат на това, което този мъж прави с мен, на това, което този мъж пали в мен.

Няма повече да се напивам, но една малка чаша червено вино няма да навреди, а средно опечената пържола е безобидна. Дори няма

да започвам с яйцата.

Виждам как стиска очи и поема дълбоко въздух, после се обръща към мен. Взима водата ми и я поставя на бара, после поема ръцете ми в своите.

— Съжалявам.

Едва не падам от стола.

— Наистина ли? — Не мога да скрия изненадата в гласа си. Въпреки че го заплашвах с пълна увереност, изобщо не вярвах, че ще си вземе някаква бележка.

— Да. Съжалявам. Ще трябва да свикна с това.

Смея се.

— Джеси, това е нещо, с което е достатъчно трудно да се справя и без да се занимавам с властен маниак. Не е нещо, което съм планирала или обмисляла. Няма нужда да си по петите ми и да анализираш всяко мое движение, да следиш всичко, което минава през устните ми. Моля те, не го прави по-трудно, отколкото вече е! — започнах със смях, но завършвам малката си реч напълно сериозна. Убедена съм във всяка дума и той го знае. Разкаяните му очи го потвърждават.

Знам, че той не може да се спре, но трябва. Трябва да успея да го убедя и тогава вероятно ще може да се отпусне. Това е амбициозна мисъл, след като той едва се е научил да контролира предизвикателното си поведение, когато става дума само за мен.

Въздишам тежко, изправям се и заставам между краката му.

— Искам бебето ми да има баща. Моля те, опитай се да намалиш риска от инфаркт, предизвикан от стрес, като се отпуснеш малко! — Целувам всяка част от лицето му, която мога да стигна, и той ми позволява.

— Хмм... Ще работя по това, бебче. Наистина се опитвам, но не може ли да постигнем поне компромис?

— Какъв?

Усещам как ръката му се плъзва по главата ми и хваща косата ми, като отдръпва устните ми от неговите.

— Моля те, не пий! — Очите му ме умоляват и бързо осъзнавам колко важно е това за него. Той е възстановяващ се алкохолик, въпреки че няма да го признае. Би било егоистично да пия дори при нормални

обстоятелства. А докато нося бебето му, би било много повече. Би било жестоко.

— Няма — съгласявам се. Облекчението, което се изписва по лицето му, ме кара да се почувствам ужасно, наистина много ужасно. — Върви и ми поръчай средно опечена пържола! — Целувам бързо устните му и се отдръпвам, за да седна отново на стола си. — И бих искала дресинг в салатата си — кимвам.

Джеси бързо погалва бузата ми и ме оставя на бара, за да отиде и да изпълни задължението си и да осигури на съпругата си средно опечена пържола.

Очите ми шарят из помещението и забелязвам, че е пълно — нещо, на което не бях обърнала внимание, когато Джеси ме донесе тук и докато бяхме заети да се нападаме един друг, а след това да се сприятеляваме. Дали са чули всичко? Боже, дали току-що сме разкрили пред бар, пълен с членове на клуба, че чакам бебе?

Очите ми се стрелват през различни групи, всички пият и бъррят, но любопитният интерес, който ме обгражда винаги, когато съм тук, присъства. Забелязвам Наташа в ъгъла и съм ужасена, когато очите ѝ се спускат към корема ми. Лицето ми се сгорещява и аз се обръщам бързо към бара, за да избегна любопитния вторачен поглед. Невероятно лесно е да забравим, че светът е около нас, когато сме толкова увлечени един от друг, независимо дали се караме, дали се сприятеляваме, или просто планираме да получим своята доза от другия.

— Добър вечер, Ава! — сдържаният тон на Дрю привлича вниманието ми и аз съм повече от смаяна да го видя в дънки. Официалната му риза е затъкната и черната му коса е перфектно подредена както винаги, но дънки?

— Здравей! — Не мога да откъсна поглед от него, обхождайки с очи тялото му от горе надолу, и когато Дрю се размърдва неловко, осъзнавам, че ме е хванал как го проучвам. Бързо се отърсвам от грубото си поведение. — Как си?

— Добре. А ти? — Кимва на Марио, който бързо взима бира от хладилника и я донася на Дрю.

— Страхотно.

— Е, честито! — вдига бутилката и отпива.

Зяпвам към него. Той също ли знае?

— Не мислех, че някога ще видя този ден — поклаща глава.

— Да! — припява Марио. — Бебе!

Вбесената ми въздишка е шумна, точно както възнамерявах. Надявам се, че е достигнала до ушите на скъпия ми съпруг в кухнята, където следи пържолата ми да е розова в средата.

— Благодаря. — Само това успявам да измисля. Джеси влиза отново в бара и започвам наум да подготвям нападките си.

Но той се включва пръв.

— Само помни, че не е наша работа!

— Какво? — Мръщя се, когато той ме поглежда предупредително, защото не знам за какво ме предупреждава. — За какво говориш?

Извърта очи и взима водата си от бара. Тогава ги виждам.

Сам и Кейт.

ШЕСТНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Какво, по дяволите? — Скачам от стола си само за да бъда поставена обратно на него, преди да съм успяла да започна тирадата си.

— Ава! — тонът му е строг, не че бих го отбелязала, но тогава бързо ми хрумва, че Сам не знае за забежките на Кейт, нито пък Джеси, затова насочвам раздразнението си към съпруга ми. — На кого още си казал?

Предупредителното му изражение изчезва.

— На неколцина.

Свивам устни.

— Казал си на всички, нали? — Не мога да повярвам. Горките ми родители още не знаят, че ще стават баба и дядо.

— Може и да съм.

— Джеси! — стена, напълно срината.

Прелестното му лице смекчава леко гнева ми. Джеси свива рамене виновно и почти помита остатъка от раздразнението ми.

— Може ли да посетим родителите ти този уикенд? — пита тихо.

— Ами да. По-добре да го направим, преди новината да се разпръсне и да стигне до Корнуол преди нас.

Усмива ми се и се навежда, за да запечата устните ни. Ръката му се озовава на корема ми и гали несъществуващата подутина, а езикът му милва устата ми.

— Ти ме правиш много щастлив мъж, госпожо Уорд.

— Защото те оставям да ме прегазваш в момента.

— Не. Защото си красива, енергична и цялата моя.

— Мой човек! — щастливият поздрав ни отвлича от нашия миг. Сам плясва Джеси по рамото, изправя ме и ме оглежда от горе до долу. — Вижда се — казва, зяпнал корема ми, после вдига искрящите си сини очи. — В теб има един здравословен блясък.

Разсмивам се. Умирам си да попитам дали някой от тези щастливи доброжелатели знае обстоятелствата около бременността ми.

— Странно, защото се чувствам предимно лайняно — отговарям.

— Езикът, Ава! — Джеси се сопва, но аз го сръзвам и минавам покрай Сам, за да хвана ръката на Кейт.

— Да седнем в ъгъла! — усмихвам се мило и я повеждам далеч от бара. Бледото ѝ лице е предпазливо и така и трябва да бъде, но тя не се противи и ме оставя да я отведа далеч от мъжете до една малка маса в най-тихата част на пълния бар.

Направо я набутвам в един стол.

— Добре, Матюс. Говори! — Преминали сме забавните извинения, затова по-добре изобщо да не опитва. Не и когато брат ми е замесен, независимо че не го харесвам особено в момента.

— Е — започва тя весело и без да е разтревожена от рязката ми заповед, — значи е официално?

— Какво? — сядам срещу нея.

— Бебето — кимва към корема ми. — И няма да се отърваваш от него.

— Кейт! — изтърсвам с шокиран шепот и бързо оглеждам близките маси. В безопасност сме, но суровите ѝ думи докосват нерв и за първи път, откакто всичко това започна, ръката ми застава върху корема в защита. А аз изпитвам неизказана вина.

Кейт се усмихва.

— Ава, знаех, че никога няма да го направиш.

Оставам без думи.

— Защо не ми каза по-рано?

— Трябваше сама да го разбереш — поглежда към мъжете, които бърбят на бара. — Не го разбирам, но погледни лицето му! — казва и се усмихва топло към Джеси. — Малко оставаше да му кажа, Ава.

Знаех, че би го направила. Проследявам погледа ѝ и виждам един много щастлив мъж, но той винаги е щастлив, когато сме заедно, или винаги е щастлив, когато отстъпвам пред желанията му или пред невъзможните му действия. Все едно, не мога да отрека, че съм щастлива да го видя такъв и да знам, че аз съм причината — аз, а вече и неговият малък фъстък. Джеси улавя погледа ми и ми намига, пращайки успокояващо топло задоволство дълбоко в сърцето ми, но после се сещам, че имам приятелка, която трябва да ми обясни някои неща.

— Хей! — изстрелвам през масата. — Време е да започваш.

Кейт се обръща към мен и ме поглежда уморено. Не го приемам.

— Казах на брат ти да се връща в Австралия.

— О? — Навеждам се, напълно погълната от новината. — И ще се върне ли?

Тя свива рамене.

— Не знам, но не съм го чувала от събота.

— Знаех си — мръщя се. — Какво се случи?

— Сам... — отговаря тя тихо. — Не е идеално, но ще се постареем.

— Имаш предвид Имението ли?

— Ами, да.

— Тогава защо сте тук? — питам. Ако се стараят да изтрият Имението и всички извратени неща от връзката си, тогава няма ли да е логично да избягват това място?

— Дойдохме да пием по едно.

— Но няма ли да сте изкушени да... — усещам как горя и съм изчервена и бих могла да се самокритикувам за това — нали знаеш... — поглеждам към тавана — да си получите дозата?

Кейт избухва в истеричен смях, а дланите ѝ удрят масата и ме карат да отскоча назад.

— О, Ава! Като се има предвид, че си омъжена за собственика на това място, твоята превзетост е смешна.

— Явно — присмивам се, малко обидена. Не съм превзета.

Кейт овладява смеха си и ми се усмихва топло. Може да не се радвам на хумора ѝ, но съм повече от щастлива да видя, че отново е старата Кейт.

— Отсега нататък само ще правим секс. — Изражението ѝ е нещо средно между веселие и пълна сериозност. Веселие, защото ченето ми е увиснало, а сериозност, защото въпреки липсата ѝ на предразсъдъци и преситения ѝ подход към връзката ѝ със Сам, тя наистина го харесва, а това никога не се е случвало.

Затварям зяпналата си уста.

— Радвам се за теб. — Направо съм във възторг всъщност. — И защо сте тук?

— Има частни апартаменти — ухилва се тя.

— Твоята спалня е частна!

— Така е, но не е... — смее се с глас — обзаведена подходящо.

Затварям уста, очите ми се разширяват... и се засмивам. По дяволите, тази малка кучка!

— Нямах срам! — Започвам да се смея и от очите ми потичат сълзи. Толкова е хубаво да споделям с моята огнена приятелка, въпреки че темата, която обсъждаме, е много далеч от това, за което някоя от нас би си представяла, че ще се смеем само допреди няколко месеца. Луксозен секс клуб, господарят на секс Имението (за когото сега съм женена и с когото ще имаме дете) и секси членове на това имение, с един от които Кейт експериментира. Животът ми се е обърнал нагоре с краката и наопаки.

— Не мога да повярвам — сумтя. — И кого поканихте да играе с вас? Имам предвид, преди да измислиш това ново правило.

Сините ѝ очи танцуват доволно.

— Един определено елегантен, мрачен тип.

— Не!

Тя кимва с широко отворени очи.

— Точно толкова мрачен е и в спалнята. Секси е!

— Я млъквай!

— Няма! — Тя отмерва поне двайсет сантиметра между дланите си. — И е шибано страхотен с него.

— Боже! Престани! — изтърсвам с приглушено сумтене.

Тя се обляга назад в стола си и се мъчи да удържи смеха си под контрол.

— Може да е добър, но не може да се сравнява със Сам по издръжливост и умения — въздиша с усмивка. — И не ме кара да се смея така, както този прелестен тъпак.

Не мога да потисна огромната усмивка, която завладява лицето ми. Кейт не го каза с много думи, но току-що призна, че харесва Сам. Имаме пробив и съм толкова щастлива.

— Не знаеш колко се радвам най-накрая да те чуя, че го казваш.

— Да, знам — отвръща Кейт сухо и се обляга на масата. — Нека ти кажа само още нещо и повече няма да говорим за господин Мрачен, става ли?

— О, това звучи интересно — отразявам позата ѝ и се навеждам, така че лицата ни са едва на няколко сантиметра едно от друго.

— Има пиърсинг.

— На зърното ли? — питам прекалено заинтригувана, но Кейт поклаща глава.

Изправям се в стола си и отмервам грубо двайсет сантиметра между дланите си. Тя кимва. — Не! — поглеждам към съдържания и резервиран Дрю и очите ми автоматично се спускат към чатала му.

— Няма да го видиш през дънките, Ава. — Кейт се смее и аз отново избухвам. Смехът ми е неконтролируем, имам спазми в корема и може да се напишкам. През сълзи виждам как Кейт бута с език бузата си. — Едва не си счупих един зъб.

— Моля те! — сричам се на стола. Безнадеждно е.

— Нещо смешно ли?

Боря се да се стегна и трия очи. Поглеждам нагоре към моя господар на секс Имението, който се взира към своята кискащата се съпруга със смаяно изражение на лицето.

— Не, нищо. — Обзалагам се, че е знаел, ето защо така упорито ми казваше да си гледам работата.

Отказвам да погледна към Кейт, защото знам, че само това чака, но няма да ѝ дам възможност да разпали пристъпа ми на смях с тайна забележка или смешен поглед.

Джеси сяда до мен.

— Вечерята ти. — Дава знак на Пит, който пристига с поднос.

— О, умирам от глад. — Настанявам се удобно в стола и се усмихвам в знак на благодарност, когато пържолата ми е поставена пред мен. — Средно опечена ли е? — питам и натъпквам картоф в устата си.

Пит се усмихва топло.

— Точно както я обичаш, Ава. — Подава ми нож и вилица, после поставя чинията на Джеси. — Да ви донеса ли още нещо, сър?

— Не, благодаря, Пит.

— Ще ви оставя да ядете. — Кейт се опитва да стане, но аз размахвам ножа си към нея.

— Не, седни! — казвам, докато дъвча картофа си. — Всичко е наред. Седни!

Тя се смъква отново на стола.

— Добре, няма нужда да ставаш жестока с мен.

Ръката на Джеси внезапно обвива китката ми и я дръпва до масата.

— Не размахвай ножа си, Ава! — предупреждава сурово.

Поглеждам към ножа, който сега безопасно е поставен отстрани на чинията ми.

— Извинявай! — Започвам да режа пържолата си и въздишам дълго и доволно, когато пхвам едно парче в устата си.

— Добра ли е? — пита Джеси. Поглеждам го и откривам доволната му усмивка.

— Както винаги — потвърждавам. Отново се обръщам към Кейт, но бързо осъзнавам, че новата компания пречи на следващи въпроси. Всъщност не мога да измисля за какво да говоря точно сега. Интересните теми вече не подлежат на обсъждане особено след като Сам и Дрю седат при нас.

Вече дъвча бавно и гледам как Дрю сяда от едната страна на Кейт, а Сам от другата. Никога няма да погледна на тях по същия начин и, по дяволите, очите ми няма да спрат да се отклоняват към скута на Дрю. Пиърсинг? И то пиърсинг там?

Никога нямаше да го помисля. Не успявам да потисна усмивката, която цъфва на устните ми, макар че устата ми е пълна. Кейт улавя погледа ми и пхва език отново в бузата си.

Задавам се.

Кашлям и пръскам храна навсякъде. Приборите на Джеси падат в чинията му и ръката му се озовава на гърба ми. Започва да ме тупа.

— По дяволите, жено! Яж по-бавно, няма да избяга от чинията.

Това не ми помага ни най-малко. Опитвам се отчаяно да си поема въздух и да преглътна наполовина сдъвканото парче месо и през сълзите, които извират от очите ми, виждам Сам и Дрю да се взират в мен с объркани изражения, а моята виновна най-добра приятелка е с най-огромната самодоволна усмивка на бледото си лице.

— Добре съм — изхриптявам и отново кашлям, за да прочистя гърлото си. — Отиде където не трябва.

— Ето. — Джеси взима ножа и вилицата ми и ги заменя с чаша вода. — Пий!

— Благодаря. — Взимам чашата и изпивам всичко, като се мъча да не гледам към Кейт от другата страна на масата, но се провалям ужасно. Палавото ѝ настроение е като магнит за моето уязвимо състояние. Този път тя имитира свирка и размахва юмрук небрежно пред устата си. Изплювам водата през масата върху Дрю и Сам и се

целя добре, защото улучвам и Кейт. Сам и Дрю скачат от столовете си, но Кейт остава точно където е и се смее.

— По дяволите, Ава! — Джеси грабва салфетка. — Какво ти става, мамка му? — Започва да попива устата ми, докато аз се треса от смях. Чувам Сам и Дрю да ругаят под нос, а Кейт продължава да се кикоти.

— Съжалявам — смея се. — Много съжалявам. — Поглеждам към Сам и Дрю. И двамата се попиват със салфетки, които Марио е донесъл. Насилвам се да не гледам към Кейт, но хвърлям поглед наоколо и откривам, че половината посетители наблюдават малкото ми изпълнение.

— Добре ли си? — загриженият глас на Джеси привлича вниманието ми.

— Съжалявам — повтарям се. — Не знам какво ми има. — Знам, а злобната крава е седнала срещу мен и тайно се надява да я погледна. Няма. Взимам отново приборите си и втренчвам поглед в чинията си, и смятам да гледам в нея, докато довърша вечерята. Кейт се забавлява.

Виждам как Сам се отпуска отново на стола си срещу мен.

— Това ли прави бременността с жените? — пита той усмихнат.

— По-добре е от смяната на настроения — подсмива се Кейт.

— Да, кажете ми, когато започнат! — обажда се Дрю. — Мога да се справя да плюят по мен, но няма да понеса да ме рендосват с език.

Мили Боже! Усещам как раменете ми започват да се тресат и знам, че Кейт се хили срещу мен, но този път се контролирам. Задържам погледа си сведен и довършвам вечерята си.

— Приемам, че си свършила — казва Джеси, дръпва празната ми чиния и я подава на Пит.

— Ммм! — отпускам се назад в стола си. — Беше божествено.

— Виждаме. — Дрю вдига веждите си нагоре и проследява пътя на чистата чиния до подноса на Пит.

— Сбогувай се! Става късно. — Джеси се навежда през масата и стиска ръцете на момчетата, после се изправя и целува Кейт по бузата.

Заставам до него и се навеждам, за да целуна всеки от приятелите ни.

— Обади ми се! — прошепвам на Кейт, докато се отдръпвам от бузата ѝ.

— Добре — въздъхва тя.

Джеси поглежда към мен с питащи очи, докато излизаме от бара.

— Взе ли се в ръце вече, госпожо Уорд?

Отвърщам му с въпросителен поглед.

— Ти си знаел, нали?

— Какво?

— За Кейт, Сам и Дрю. — Оставям го да ме изведе от фойето, но продължавам да го гледам.

Не пропускам проблясъка на изненада по лицето му.

— За това ли се смеехте? Тя ти е казала?

— Да — потвърждавам. Искам да добавя, че ми е казала много повече. Много, много повече. — Защо ти не ми каза?

— За да не се тревожиш за глупости — заявява.

— Нямаше — обявявам уверено, докато вървим по чакъла. — Да взема ли своята гигантска снежна топка?

— Не, идваш с мен — насочва ме към пътническата седалка на автомобила си, но аз не казвам и дума. Не искам да карам огромното нещо.

Джеси пали двигателя и се носи внимателно по алеята. Едва когато усещам ръката му върху моята, осъзнавам, че съм я положила върху корема си. Не ми трябва потвърждение, че ме гледа, затова продължавам да наблюдавам дърветата, които бавно преминават покрай прозореца ми. Усещам как сплита пръсти с моите и стиска леко.

Усмивам се на себе си. Това е толкова правилно.

СЕДЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

Отново чувам познатото бръмчене, когато се събуждам. Сядам и моментално усещам гадене. Отпускам се назад на възглавницата със стон и скоро оценявам грешката си, тъй като стомахът ми отново реагира и ми показва, че нямам време да полежа и да реша точно колко зле се чувствам. Ще повърна.

Скачам от леглото, връхлитам в банята и едва успявам да стигна до прекрасната тоалетна, преди да я украся със снощната си вечеря.

— Не! — хленча на себе си, докато дръпвам рулото тоалетна хартия. Вече нищо не изглежда както трябва. Тялото ми напълно отхвърля доволните мисли. Прегръщам тоалетната чиния цяла вечност. Главата ми е опряна върху ръцете ми, докато се боря с потта и стена жално на празното пространство около мен. — Гадост! — оплаквам се. — Защо ми причиняваш това? — Поглеждам към корема си. — Ти ще бъдеш също толкова предизвикателен, колкото и баща ти, нали?

С дълга, провлечена въздишка се изправям и отивам в спалнята, където дръпвам най-близкото нещо, което по случайност е захвърлената риза на Джеси от снощи. Не си правя труда да оправям вида си, защото искам той да види, че страдам. Слизам долу и го срещам пред фитнеса, великолепен в шортите си, с кърпа върху голите рамене и с разбъркани кичури по лъщящата му от пот глава. От това започва да ми се гади още повече.

— О, бебче! — мърмори той съчувствено. — Зле ли си?

— Ужасно. — Опитвам се да се цупя, но изтощеното ми тяло не ми позволява. Просто стоя безжизнено пред Джеси и ръцете ми висят отстрани на тялото. Изпитвам ужасно самосъжаление.

Джеси ме вдига и ме отнася в кухнята.

— Щях да попитам защо не си гола.

— Не си прави труда! — оплаквам се. — Ще повърна върху теб.

Той се смее и ме поставя да седна на плота, после избутва дивата ми грива от бледото ми лице.

— Красива си.

— Не ме лъжи, Уорд! Приличам на лайно.

— Ава! — гълчи ме той нежно. Не се извинявам главно защото едва събирам сили да говоря. — Трябва да ядеш.

Повдига ми се при самата мисъл да вкарам храна в стомаха си и поклащам глава умоляващо. Знам, че ще загубя битката. Няма да ме остави на мира, докато не закуся нещо.

Чувам входната врата да се отваря и затваря, а после и веселите звуци от песента на Кати. Облечена съм единствено с ризата на Джеси, но нямам сила дори да се притеснявам, затова оставам където съм, равнодушна, неразтревожена и се чувствам много зле.

— Добро утро! — изпява тя към нас и поставя огромната си чанта на плота. — О, скъпа! Какво е станало?

Джеси отговаря вместо мен, което е добре, защото аз съм неспособна да говоря.

— Ава не се чувства добре.

Мръщя се на неговото омаловажаване и насочвам чело право към гърдите му.

Чувам се ужасно слаба, направо мъртва.

— О, страшното сутрешно гадене? Ще мине — заявява Кати, сякаш не изглеждам така, все едно ще се катурна. Значи тя също знае.

— Така ли? — мърморя в гърдите на Джеси. — Кога? — Усещам как ръката му гали гърба ми и целува косата ми, но той мълчи. Добър признак е, че той също иска да знае отговора.

— Зависи. Момче, момиче, мама, тате — казва тя и чувам как включва чайника. — Някои жени го имат няколко седмици, но други се мъчат през цялата бременност.

— Боже! — вия. — Не казвай това!

— Шшшт! — Джеси ме утешава и разтрива по-усърдно гърба ми. Държа се по-лошо дори от бебе. Наистина е много зле.

— Джинджифил!

Тази случайна дума ме кара да повдигна лице от потните гърди на Джеси.

— Какво?

— Джинджифил! — повтаря тя и започва да рови в чантата си. Поглеждам към Джеси, но той изглежда също толкова объркан. — Трябва ти джинджифил, скъпа. — Вади пакет джинджифилови бисквити. — Дойдох подготвена. — Избутва Джеси, отваря пакета и

ми подава една бисквита. — Яж по една всяка сутрин, щом се събудиш. Вършат чудеса. Яж!

Мъдро решавам, че с Джеси, който се върти отзад, и с Кати, която се държи майчински, няма никакъв смисъл да споря, затова вземам бисквитата и гризвам леко.

— Ще успокои стомаха ти. — Усмива ми се топло и обгръща бузата ми с дланта си. — Толкова се вълнувам.

Не мога да отговоря на ентусиазма ѝ, не и когато се чувствам така, затова се усмихвам болнаво и оставям Джеси да ме постави нежно на един бар стол.

— Новото момче ми даде тези. — Тя подава на Джеси купчина с поща. — Сладък малък негодник, нали?

Това ме разсмива, особено когато Джеси изсумтява възмутено и грабва пликите от сбръчканите ѝ пръсти.

— Много е сладък — потвърждавам, внезапно открила сила да оформя цяло изречение. — Но няма ли да ти липсва Клайв, Кати?

— Не, изобщо. — Вади гевреците и ги вдига. Двамата с Джеси кимваме в отговор. — Той ще ме изведе тази вечер.

Смушквам Джеси с лакът, докато гриза ръбовете на бисквитата си, но той не ми обръща внимание и вместо да угоди на любопитството ми, започва да отваря пощата си.

— Ще бъде много хубаво — чуруликам.

— Така е — съгласява се тя, докато зарежда тостера и вади яйцата.

Бъбря щастливо с Кати, ям си закуската, слушам къде ще я води Клайв и я осведомявам за последните си пристъпи на гадене, когато осъзнавам, че Джеси мълчи от цяла вечност. Също така не е помръднал. А геврекът му стои непипнат пред него. Побутвам чинията към него.

— Яж си закуската!

Той не помръдва, нито ми обръща внимание.

— Джеси? — поглежда към мен като в транс. — Джеси, добре ли си?

Той обръща един плик и прокарва поглед по него. Аз също.

Джеси Уорд

Лично и поверително

— Какво е това? — питам.

Той ме поглежда, и то предпазливо. Това не ми харесва.

— Върви горе!

Мръщя се.

— Защо?

— Не ме карай да моля два пъти, Ава!

Отдръпвам се и се опитвам да го преценя, но единственото, което мога да определя, е, че не е доволен от мен. Освен това знам, че трябва да си отнеса задника горе, преди да ме е помолил отново. Това е един от онези пъти, когато знам, че не трябва да споря. Той започва да нервничи и въпреки че нямам представа защо, съм сигурна, че не е за ушите на Кати. Спускам се от стола, извинявам се, след което напускам кухнята и се качвам тихо до основната спалня, като през цялото време се чудя какво му става. Не се чудя дълго. Той влиза в стаята, като все още държи документа и плика.

Кипи от гняв. Виждам го в лекото треперене на ръцете му и в проблисъка на черно в очите му. Приковава ме с вбесен поглед.

— Какво е това, мамка му?

Очите ми се спускат към документа, който държи, но нямам представа какво е.

— Какво? — питам нервно.

Той хвърля документите в празното пространство между нас.

— Щеше ли да убиеш нашето бебе? — изрича го напълно спокойно.

Земята се срива под мен и имам чувството, че пропадам в черна дупка. Не мога да го погледна. Очите ми парят от напиралите сълзи, докато проследявам всеки квадратен сантиметър от пода в краката му. Не мога да мисля, но дори да ми беше дал някакъв добър повод, за да изрека подходящите думи, щях да лъжа и Джеси го знае.

— Отговори ми! — изревава и аз подскачам, но не мога да се насиля да го погледна.

Напълно съм засрамена от себе си. Сега, след като съм прекарала последните няколко дни с Джеси и съм видяла колко щастлив е той, колко е грижовен и внимателен, вината направо ме задушаваше. Мислех да прекъсна тази бременност.

Мислех да отърва тялото си от това бебе. От неговото бебе. Нашето бебе. Няма извинение за мен. — Ава, за Бога! — Преди дори да се опитам да изрека нещо, той ме хваща за раменете и навежда

лицето си към моето. Но аз все още отбягвам зелените му очи, защото съм неспособна да видя това, което знам, че ще видя там.

Презрение... отвращение... неверие. — По дяволите, погледни ме!

Поклащам глава леко, каквато жалка страхливка съм. Той заслужава обяснение, но аз не знам откъде да започна. Умът ми е изключил напълно, сякаш се предпазвам от неизбежното, което в случая би било Джеси да загуби самоконтрол. Той вече едва се сдържа.

Той сграбчва грубо брадичката ми и я вдига, така че съм принудена да го погледна.

Очите ми са пълни с горещи сълзи, но виждам съвсем ясно болката на лицето му.

— Съжалявам — хлипам. Това е единственото, което измислям да кажа. Това е единственото, което трябва да кажа. *Наистина* съжалявам, че имах такива ужасни мисли.

Лицето му се сгърчва от болка и възпламенява вината ми още повече.

— Ти разби шибаното ми сърце, Ава. — Пуска ме и отива до гардероба. Жалка съм и треперя. Гаденето е отстъпило и е дало път на парализиращ срам. Внезапно се чувствам отвратена от себе си, така че имам много добра представа какво мисли Джеси за мен.

Той се появява отново с някакви дрехи в ръце, но не ги натъпква в сак, нито отива в банята да вземе нещо друго. Просто излиза, облечен все още само с шортите за бягане. Гърлото ми се стяга, така че дори не мога да извикам след него да остане.

Парализирана съм. Не мога да разсъждавам, от очите ми се търкулват сълзи. Тogaва чувам тръшкането на входната врата и се сривам на пода, тихо ридаеща.

— Ава, скъпа? — нежният топъл глас на Кати е едва доловим заради хлипанията ми. — Ава, Боже мой, какво има? — Сигурно е очевидно, че не страдам от сутрешно гадене, а и вероятно е чула как ми крещи Джеси.

Усещам я до мен и инстинктивно се обръщам към нея и я прегръщам.

— О, скъпа, о, не. — Започва да ме люлее нежно, да ме утешава и да шепне тихи думи в ухото ми. — Ава, хайде, скъпа! Кажи ми какво стана!

Опитвам се да кажа нещо, но само се разплаквам още по-силно. Желанието да си излея душата и да споделя угризенията си само подчертава колко невероятно егоистично съм мислила.

— Ела! Нека ти направя чаша чай! — утешава ме Кати, като вдига закръгленото си тяло от пода на стаята, после ме дръпва за ръката и ме насърчава да се изправа.

Едва успявам да го сторя и тя ме сгущва под ръката си и ме повежда надолу към кухнята.

Подава ми кърпичка от джоба на престилката си, после се заема да прави чай.

Гледам я мълчаливо и в кухнята не се чува нищо друго освен странните вибриращи вдишвания, когато се опитвам да установя контрол върху треперещото си тяло.

Опитвам се с всички сили да не го правя, но е неизбежно — мисля за всички ситуации, в които го карах да откачи до лудост, само че сега той изглеждаше наистина зле. Този път направих нещо непроситмо.

Кати поставя чайника на кухненския плот и налива две чаши. Слага няколко бучки захар в моята, въпреки че не е питала, нито пък аз съм ѝ казвала.

— Нужна ти е енергия — заявява, докато разбърква, после вдига чашата и я поставя между дланите ми. — Пий, скъпа! Няма нищо, което чаят да не може да излекува. — Взима своя и духа отгоре. Парата се понася във въздуха и изчезва пред мен. Взирам се в парата, докато изчезва, и оставам да зяпам с празен поглед в нищото. — Сега ми кажи какво докара моето момче до този ужасен вид и теб до такова състояние?

— Мислех да правя аборт — казвам на въздуха. Не искам да виждам ужасеното изражение, което несъмнено ще се появи на лицето на сладката, невинна и разумна икономка на Джеси.

Мълчанието ѝ и чашата чай, която застива пред устните ѝ, само потвърждават мислите ми. Тя е шокирана и след като съм чула думите на глас, аз — също. И съм засрамена.

— О! — казва тя просто. Какво друго може да каже?

Знам какво би трябвало да кажа. Би трябвало да обясня причините, но освен че имам чувството, че съм предала Джеси и съм унищожила щастието му, искам и да го защитя. Не желая Кати да го

съди, ако ѝ кажа защо се оказах бременна, което е нелепо. Това е единствената причина да обмислям прекъсването на бременността.

Мислех също, че не съм готова, но последните няколко дни ми доказаха, че греша.

Джеси разкри в мен едно дълбоко чувство на надежда, щастие и любов за това бебе, което расте в мен — част от мен и част от него, съчетани в едно, за да създадат живот. Нашето бебе. Сега мисълта да го махна от тялото си ми е абсолютно противна. Отвратена съм от себе си.

Обръщам се към Кати.

— Никога нямаше да го направя. Бързо осъзнах, че е глупаво. Но просто бях шокирана. Не знам как е разбрал. — След като вече съм се успокоила малко, започвам да се чудя наистина как е разбрал.

Онзи документ. Писмото.

— Ава, той очевидно е шокиран. Дай му време да го осъзнае! Ти все още си бременна и само това има значение. Той ще прогледне скоро.

Усмивам се, но думите на Кати не ме карат да се чувствам по-добре. Тя не знае какво се случи последния път, когато той ме изостави.

— Благодаря за чая, Кати — казвам и се смъквам от стола. — По-добре да се приготвям за работа.

Набръчканите ѝ вежди се сключват и тя поглежда чашата ми.

— Но ти едва си го докоснала!

— О! — Бързо го грабвам и отпивам няколко горещи глътки, като вероятно си изгарям небцето, но в главната спалня на пода лежи парче хартия, което ме мами да го прочета. Целувам Кати бързо по бузата и тя разтрива ръката ми с привързаност, после изчезвам от кухнята.

Тичам нагоре бързо и грабвам писмото. Пред мен се озовават купчина брошури, закачени за някакъв лист. Оказва се, че това е съобщение с час за ултразвук.

Брошурите предоставят информация за аборт. Бързо осъзнавам какво държа в ръцете си и когато вдигам поглед към горната част на писмото, забелязвам моето име и адрес. Не, не моят адрес. Това е адресът на Мат.

Ахвам и смачквам хартията, после я хвърлям към стената с ядосан вик. Толкова съм тъпа! Не съм сменила адреса си в болницата.

Не съм сменила адреса си никъде.

Цялата ми поща е отивала при Мат и явно шибаното копеле я е отваряло. Сигурно е бил в стихията си да открие това. Какво му има, по дяволите? Гаден, шибан боклук!

Не мога да определя емоциите си. Аз съм тъжна, наранена и съм бясна.

Не искам да рискувам да си го изкарам на вратата или на стената, или на нещо друго, което мога да докопам, затова се хвърлям под душа.

Все още треперя от яд, когато излизам във фойето пред апартамента половин час по-късно. Вече съм закъсняла, но работата, за първи път в живота ми, е последният ми приоритет. И много добре, защото стоя и се вирам празно в клавиатурата без никаква представа кои цифри да натисна. Поглеждам обратно към вратата и обмислям дали да не се върна обратно и да питам Кати, но решавам да не го правя.

Вместо това намирам яростно кода на противопожарния изход и излизам. Трябва да изразходвам част от тази ярост, преди да се озова в близост до хора. Може да откъсна главата на някого, а искам да си спестя гнева, причинен ми от Мат.

— Добро утро, госпожо Уорд! — Дружелюбният глас на Кейси е първото, което чувам, щом излизам от стълбището задъхана от изтощение вместо от яд.

— Кейси! — изпуктявам и надявам отново токчетата си.

Той ме оглежда от горе до долу. Бог знае как изглеждам. Не си бях направила труда да използвам огледало, вместо това бях издухала косата си и бях набола фиби там, където сметнах, че трябва да са.

— Добре ли сте? — пита той.

— Да.

— Честито! — казва. Поглеждам го разтревожено. Джеси не би споделил добрата ни новина с новия портиер. Не го харесва. — За сватбата — добавя Кейси. — Не знаех.

Мръщя се. Дали Джеси му е казал? Вероятно. Вероятно просто е трябвало да маркира собствеността си.

— Благодаря! — Минавам покрай него и слагам очилата си, преди да изляза на слънчева светлина, като се надявам, че огромните

стъкла ще скрият по-голямата част от изтормозеното ми лице. Джон е тук. Свива рамене, а аз поклащам глава.

— Няма да дойда с теб, Джон. — Натискам копчето на моето „Мини“ и тръгвам през паркинга.

— Хайде, момиче! Да не насилваме нещата! — Гласът му е нисък тътен, въпреки че ме моли.

— Джон, съжалявам, но днес аз ще карам сама — настоявам с най-твърдия тон, който мога да импровизирам. Искам отново да се разплача. Той ми е бесен, но все пак е изпратил Джон да ме откара на работа. Както обикновено, не може да се удържи.

Спирам и се обръщам с лице към големия дружелюбен гигант. Той стои до капака на своя „Рейндж Ровър“ и протяга към мен ръце умолително. — Той добре ли е? — питам.

— Не. Той е откачил, момиче. Какво става?

— Нищо — казвам тихо. Благодарна съм, че Джон няма представа защо Джеси е откачил. Вероятно е прекалено възмутен от мен, за да го сподели с някого, и има право.

— Нищо ли? — смее се, но изведнъж страшното му лице става адски сериозно. — И няма нищо общо с онова датско копеле?

— Не — поклащам глава. Мисля, че Микаел може да е нещо друго, заради което Джеси да загуби контрол.

— Добре ли си? — Очилата му са все още плътно на лицето, но знам, че гледа към корема ми. Мисли, че нещо е станало с бебето.

Кимвам. Ръката ми сама се плъзга по синята ми разкроена рокличка и към пъпа.

— Добре съм, Джон.

— Ава, момиче, нека те откарам до работата, за да мога поне да се върна в Имението и да му кажа, че си стигнала безопасно! — Махва с ръка към купчината от блестящ черен метал.

Трудно ми е да откажа на Джон. Той мисли за Джеси и знам, че е загрижен за мен.

При друго обстоятелство щях да го оставя да ме закара, но сега имам бивш, с когото да се разправам, и нямам търпение да го разкъсам на парчета.

— Съжалявам, Джон! — Скачам в колата си и набирам Кейси, за да ми отвори. Не знам кода, нямам и устройство за портите. Всеки би си помислил, че Джеси се опитва да ме държи като затворничка.

Оставям явно вбесения Джон на паркинга на „Луссо“ и тръгвам за работа.

Погледът, който хвърлям към колегите си в мига, в който влизам в офиса, кара всички предпазливо да наведат глави към бюрата си. Глупавите приказки и престореното щастие са неща, с които не мога да се занимавам днес. Трябва да се съсредоточа да изкарам деня възможно най-бързо и тихо. Общуването с някого е риск, който не мога да поема. Може да избухна, а тогава целият ми гняв ще бъде разпилян напразно.

Оставят ме да работя на спокойствие. Единственото ми разсейване е моето пренебрежително въображение, което се мята от това какво би правил Джеси сега до това, което ще направя с Мат. Оцелявам добре до мига, в който Патрик кацва на ръба на новото ми бюро. Виждам го, преди да го чуя, което не се е случвало абсолютно никога. Скърцането, което обикновено ме предупреждава, липсва и това ме обърква леко. Бях се привързала към познатия звук, въпреки че той ме караше за задържан дъх и да се моля бюрото ми е да е здраво укрепено.

— Цвете, кажи ми как върви работата! Не сме говорили от няколко дни. Вината е моя, знам.

Нямам нужда от това. В главата ми пренебрегват всякакви мисли, само не и за работа, а се боя и от въпрос за Микаел. В момента изчаквам да мине работното време, но няма как да му го обясня сега.

— Няма много за разказване. — Продължавам да пиша имейла, по който работя през последния един час. Написала съм само два реда, а това е елементарно — искане на мостри от един производител.

— Тогава всичко е наред, така ли?

— Да, всичко. — Тонът ми е малко рязък и отсечен, въпреки че се опитвам с всички сили да не е.

— Добре ли си, цвете? — Тревогата на шефа ми е явна, а би трябвало да ми каже да се стегна и да му отговоря както трябва.

Спирам да пиша и се обръщам с лице към работодателя си.

— Съжалявам. Да, добре съм, но имам купчина задачи, които искам да свърша до края на деня. — Умствено се аплодирам, задето съм успяла да изрека тази малка реч.

Наистина изглеждам добре и сякаш нямам търпение да продължа работата си — нещо, на което Патрик никога не би се

противопоставил.

— Чудесно! — Той се смее. — Тогава ще те оставя. Ще бъда в кабинета си. — Става от бюрото ми и за първи път от четири години то не изскързва, но аз все пак трепвам.

— Ава, извинявай, че те притеснявам. — Загриженият глас на Сал почти ме кара да се чувствам виновна.

— Какво има, Сал? — Поглеждам към нашето обикновено момиче, превърнало се в сирена, и се насилвам да се усмихна, докато не виждам карирана пола. Черна е, а аз бях толкова заета да хвърлям предупредителни погледи към всички, когато пристигнах сутринта, че не съм забелязала. Също така не съм забелязала липсата на лакирани нокти и на широко деколте. Или лицето, което изглежда така, сякаш току-що е получило най-ужасната новина. Сал е била зарязана.

— Патрик ме помоли да проверя всички фактури, които трябва да се платят. Това е списъкът. — Подава ми разпечатка на клиенти. — Всички подчертани секции подлежат на плащане до седмица и Патрик иска внимателно да напомним на клиентите си, така че да получим плащанията навреме.

Мръщя се и хвърлям поглед по листа.

— Дори не им е дошъл срокът за плащане. Не мога да им напомням, щом дори не са забравили. — Достатъчно срамно е да преследваме просрочените фактури.

Сал свива рамене.

— Аз съм просто приносителят на съобщението.

— Никога не е искал от нас да правим това.

— Аз съм просто приносителят! — сопва се тя и аз се свивам в стола си. После се разплаква. Би трябвало да скоча и да я утеша, но просто седя на мястото си и гледам как риде на бюрото ми. Тя пухти и сумти, което привлича вниманието на всички, включително на Патрик, който се подава от кабинета си, за да види за какво е врявата, но се връща бързо, щом забелязва разплаканата Сал. Том и Виктория тупат с моливите си и никой от двамата не идва да ми помогне в бедата. А аз съм в беда.

Не знам какво да правя със Сал, но след като никой не изявява желание, от мен зависи да я стегна. Оставям листа на бюрото си и ставам. Хващам Сал за лакътя и я повеждам към тоалетните, където натъпквам хартия в ръцете ѝ и чакам тихо да се оправи.

След около пет минути тя най-после проговаря.

— Мразя мъжете! — е всичко, което казва.

Това ме кара да се усмихна. Мисля, че всяка жена на планетата е казвала това изречение в някакъв етап от живота си.

— Нещата не вървят много добре между теб и...

— Не казвай името му! — изгърсва тя. — Повече не искам да го чувам.

Много добре, защото не мога да си го спомня.

— Искаш ли да поговорим за това?

— Не — изсъсква тя, докато разтрива бузите си. По хартията не остава грим. Тя изцяло се е върнала към скучната Сал. — Никога! — добавя с мръсен поглед.

Облекчена съм. Мозъкът ми не би поел информацията, дори да ми беше казала.

Щях да слушам, но не и да участвам.

— Добре. — Разтривам ръката ѝ. Жестът трябва да подсказе, че разбирам, но всъщност съм по-скоро облекчена.

— Тук е, после го няма. Обажда се, после изчезва. Какво значи това? — Поглежда ме очакващо, сякаш може да знам отговора.

— Имаш предвид, че те мотае? — включвам се.

— На повикване съм, когато той поиска, така че, да. Седя и чакам да ми се обади, а когато наистина иска да ме види, е прекрасно, но тогава той иска да говорим само за мен. За приятелите ми, за работата ми — подсмърча отново. — Кога ще поиска да правим секс?

Започвам да кашлям от смях.

— Тревожиш се, защото още не се е опитал да те вкара в леглото ли? — Това е рядкост. Трябва да е доволна.

— Да! — Срива се на стената. — Не знам още колко можем да говорим.

— Хубаво е, че иска да те опознае, Сал. Прекалено много мъже преследват само това. — Тя да не е сексуално объркана? Или няма никаква представа от секса?

Изобщо правила ли е секс? Не мога да си го представя и ако съдя по увеличаващата се червенина по бузите ѝ, може би имам отговор. Сал е девствена. По дяволите! На колко години е все пак?

Внезапно съм повече от готова да се включа в разговора, но главата на Виктория се подава през вратата и осуetyава добре

замислената ми тактика за разпит.

— Ава, телефонът ти звъни на пожар. — Не може да устои да не се огледа бързо в огледалото, преди да излезе.

— Сал, по-добре да отговоря. — Може да е Джеси, а той ще е извън себе си. — Ще се справиш ли?

Тя кимва, подсмърча и духа носа си, после обръща насълзените си очи към мен.

— Ти по-добре ли се чувстваш? — пита.

— Да. — Мръщя се. Забравила съм скорошното си отсъствие от работа. Още не съм готова да споделя новината.

— Не изглеждаш добре. Какво има все пак?

Мисля трескаво да измъкна приемлива причина за постоянното ми тичане до тоалетната и за настроенията.

— Летен вирус. — Това е най-доброто, което ми хрумва.

— А брачният живот? Добре ли е? Меден месец?

Стоя безмълвно няколко мига и се чудя как стана така, че разговорът се обърна към мен.

— Всичко е страхотно — лъжа. — Може би ще отидем на почивка скоро. Джеси е зает — отново лъжа, но Сал е един от малкото хора в живота ми, които не са разкрили лошия ми навик, затова съм уверена, че не е разбрала. Оставям я, преди да прояви още любопитство, и бързам към бюрото си, като се надявам да открия куп пропуснати обаждания от Джеси. Горчиво съм разочарована. Рут Куин е. Не съм говорила с нея, откакто си тръгнах от дома ѝ, и не съм сигурна, че искам, но телефонът отново започва да вие в ръката ми. Няма нужда да ѝ се обаждам. Тя ще ми звъни, докато не отговоря, а не мога да я избягвам вечно.

— Здравей, Рут! — звуча достатъчно нормално.

— Ава, как си? — Тя също звучи нормално.

— Добре, благодаря.

— Очаквах да се обадиш. Забрави ли за мен? — смее се.

Всъщност забравих. Лесбийското ѝ увлечение отстъпи на други, по-важни неща.

— Не, Рут. Щях да ти се обадя по-късно — не спирам да лъжа.

— Е, тогава съм те изпреварила. Може ли да се срещнем утре?

Потъвам в стола си. Умът ми свисти през милиони извинения, но знам, че трябва да се изправа срещу това. Мога да бъда

професионалист.

— Разбира се. Около един?

— Идеално. Чакам с нетърпение. Дочуване! — Тя затваря, а аз отпускам глава.

Обзалагам се, че чака с нетърпение. Утре ще нося панталони и изобщо няма да влагам старание.

Том смъква модерните си очила до края на носа си.

— Зарязана? — пита. Няма нужда да искам обяснение за тази една дума.

— Сложно е — отрязвам го и започвам да отбелязвам някакви скици, но нещо привлича вниманието ми извън офиса.

Брат ми. Стои на тротоара и гледа през стъклото. Едва след като сме се взирали един в друг сякаш цяла вечност, той бута вратата и влиза.

— Здравей! — усмихва се.

Вдигам ръка и помахвам.

— Здравей! — прошепвам. Отново сме в това неловко положение.

— Обяд? — пита той с надежда.

Усмихвам се и събирам чантата си. Настигам го при вратата на офиса. Къкрещият ми гняв се е охладил, но ще го подклаждам по-късно. Точно сега искам да оправя отношенията си с Дан, да ги върна в състоянието, в което бяха, преди да се е върнал в Австралия. Той беше истински задник, но не мога да му се сърдя, не и на брат ми.

— Том, ще се върна след час.

— Ммм — отговаря той. Поглеждам към него и виждам, че зяпа замечтано Дан. — Довиждане, брат на Ава! — припява той, махва с мека китка и трепка с мигли. Свивам устни и поклащам глава, особено когато очите на Дан се разширяват тревожно и той тръгва назад.

— Ъ, да — кашля и изправя рамене в очевиден опит да изглежда по-мъжествен. — Доскоро! — гласът му също е станал по-дълбок.

Смея се.

— Хайде! — Бутам Дан през вратата. — Имаш обожател.

— Супер! — отговаря саркастично. — Не че съм хомофоб или нещо такова. Каквото гъделичка вкуса ти.

— Мисля, че Том иска да гъделичка *твоя* вкус.

— Ава! — поглежда ме с ужас, но после се ухилва. — Очевидно има добър вкус.

— Не искам да смачквам самочувствието ти, но той се държи така с повечето мъже. Ти не си нищо специално.

Тръгваме рамо до рамо по Бъртън Стрийт към „Старбъкс“.

— Благодаря — смее се Дан и смушква рамото ми.

Аз също го смушквам и му се усмихвам. Всичко ще се оправи.

Дан поставя кафетата и своя сандвич и аз веднага изсипвам три пакетчета захар в моята чаша. Абсолютно не осъзнавам, че това, което правя, е напълно необичайно, докато не вдигам поглед. Веждите на Дан са събрани, докато ме гледа как го разбърквам.

— Откога слагаш захар в кафето?

Замръзвам насред разбъркването. Отчаяно търся приемливо извинение. Все още не сме говорили, но се чувстваме удобно. Ако сега му кажа, че съм бременна, помежду ни отново ще се настани неудобното мълчание, затова ще се държа като достойна за презрение кучка и ще го изчакам да се върне в Австралия. Тогава ще накарам мама да му каже.

— Преуморена съм. Нуждая се от захар. — Това е най-доброто, което успявам да измисля.

— Изглеждаш уморена. — Сяда и ме оглежда подозрително.

— Наистина съм уморена — признавам. Няма нужда да си усуквам косата.

— Защо?

— Стрес от работата. — Това е полуистина, но вече потискам желанието си да усуквам кичур около пръста си. — Е, ти добре ли си?

— Кейт ми каза да се махам, но съм сигурен, че вече знаеш. — Развива сандвича си и отхапва.

Да, знам, но няма смисъл да потвърждавам.

— Не трябваше да стигаш дотам и наистина не трябваше да стигаш дотам на сватбата ми.

— Да, не бях прав. Съжалявам. — Протяга ръка и я слага върху моята. — Никога не сме си разменяли лоши думи.

— Знам. Беше ужасно.

— Вината беше моя.

— Беше. — Усмихвам се. Дан топва пръст в пяната на кафето ми и я плясва на носа ми.

— Хей!

— Честито все пак! — усмихва се.

— За какво? — изтърсвам.

— Така и не те поздравих в деня на сватбата. Бях прекалено зает да съм задник.

— Благодаря! — Облекчението, което ме обхваща, ме кара да се отпусна на стола, но също толкова бързо се сковавам като дъска. Мат знае, а дотук винаги е успявал да държи родителите ми добре осведомени за моя любовен живот. Това за него ще е като тиня за прасе. Хладната ярост току-що е изкипяла в света на паниката. Бързо отхвърлям възможността да се е обадил на мама и татко, защото, ако беше така, Дан щеше да знае и сега нямаше да седи срещу мен, щастливо дъвчейки рибата тон.

Това е лошо. Трябва да стигна до Мат, преди той да информира родителите ми. Или мога да звънна на родителите си и сама да им кажа. Това би било разумно, но искам да бъда заедно с Джеси. Искам да направя това както трябва, което е абсурдно, но след начина, по който разбраха за Джеси и след шока от прибързаната сватба, искам да направя тази част специална.

— Добре ли си? — разтревоженият глас на Дан ме връща към настоящето от още един умствен срыв.

— Да. Е, кога заминаваш?

— Ще се върна у Харви и ще проверя какви полети има. — Попива устни със салфетката и се подготвя за истинска извинителна реч.

Прекарвам следващия половин час в слушане, кимане и казване на „да“ и „не“, но съм на светлинни години от разговора. Мисля си какво е най-добре да направя. Защо Мат още не им се е обадил?

— Ще те уволнят.

— А? — Поглеждам към ролекса си и виждам, че е два и петнайсет. Вече съм закъсняла, но не изпитвам неотложна нужда да бързам към офиса. Единствената неотложна нужда, която имам, е да разреша моя малък проблем с Мат веднъж завинаги.

— Да, по-добре да се изстрелвам.

— Хубав часовник — кимва към китката ми.

— Сватбен подарък. — Ставам и оправям роклята си. — Накъде се отправяш сега?

— Към Харви.

— Добре. Ще ми се обадиш ли? Нали няма просто да заминеш?

Очите му грейват и той се изправя, после ме дръпва към себе си и ме гушва.

— Няма да ходя никъде, без да съм се сбогувал с малката си сестричка. — Целува главата ми. — Нека повече не се караме!

— Добре. Но си го дръж в панталоните! И се опитай да си учтив със съпруга ми, ако отново сте в една компания!

— Обещавам — уверява ме. Малко съм изненадана, че не посочва неучтивостта на Джеси, а той наистина беше неучтив. — Грижи се за себе си!

— Ти също. — Оставям Дан, но вместо да се върна в офиса, се обаждам, че отново не съм добре, и отивам да взема колата си. Вървя по тънък лед, но това наистина не може да чака. Мат няма да си е вкъщи, но ще е в офиса, а на мен изобщо не ми пука къде ще го размажа словесно.

ОСЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

Но той не е в офиса си и не е бил там от седмици. След като шофирах през града в ранния следобеден трафик, отбих пред стъклената сграда, която приютява търговския център на фирмата, за която той работи, само за да ми кажат, че Мат е съкратен от работа преди няколко седмици. Спомням си, че ми го спомена. Беше го използвал като извинение за скапаното си поведение, но аз не му обърнах особено внимание.

Но въпреки лошия му късмет не изпитвам съжаление или загриженост. Нищо няма да потуши възмущението и презрението ми. Сядам в колата и вадя телефона от чантата, пълна с решителност. Ще го открия.

Позвънява веднъж.

— Ава!

Очаквах да е изпълнен със самодоволство, затова когато чувам унилия му глас, съм напълно объркана. Нужни са ми няколко мига, за да съставя изречение, и когато успявам, то изобщо не е това, което възнамерявах да кажа.

— Добре ли си?

Мат се смее, но слабо.

— Защо не попиташ съпруга си?

Главата ми удря облегалката на седалката и зяпвам тавана на колата. Трябваше да предвидя това.

— Колко е зле?

— О, само няколко счупени ребра и насинено око. Нищо важно. Съпругът ти знае как да свърши една работа добре. Признавам му го.

— Защо го направи?

— Защото искам всичко, което той има с теб. Или исках. Кейт си направи удоволствието да ми каже, че се омъжваш за него, а после това писмо дойде в моята пощенска кутия. Чудех се защо ще искаш аборт,

ако си омъжена, затова реших, че той не знае. Рискувах. Защо ще правиш аборт?

— Няма.

— Тогава защо...

— Защото бях шокирана — изкрещявам отбранително. Няма да се оправдавам пред него. По линията настъпва мълчание и никак не се чувствам длъжна да се оправдавам повече. — Мисля, че това е моментът да се откажеш, Мат.

— Няма да се подлагам на още един побой от страна на смахнатия ти съпруг. Дори ти не си заслужаваш болката, която изпитвам сега.

Смея се на себе си и на глупостта си, че изпитвах съжаление към него за момент.

— О — продължава той, — и не се тревожи за Елизабет и Джоузеф! Беше ми показано съвсем ясно какво ще се случи, ако споделя новината ти. Мога ли да ти предлага да си смениш адреса, за да не получавам повече твоите боклуци? — Затваря и аз зяпам невярващо телефона. Не го подредих дори с половината от думите, които подготвих цял ден. Не успях да изплюя омразата си върху него или да зашлевя лицето му.

Искаше ми се да го зашлевя. Но аз се хия се самодоволно. Смехът ми се засилва още повече, когато представата как Джеси налага жалкия задник на Мат изскача в ума ми. Не обичам насилието, но ако Джеси иска да изкара гнева си върху някого, тогава Мат би бил моят избор всеки път. Той заслужава всичко, което е получил, и изобщо не се съмнявам, че повече няма да чуя за него, нито пък моите родители.

Това е още едно нещо от списъка ми с проблеми, което вече е решено. Сара се извини и това е добре, но вече я няма и това е най-важното. Корал изчезна. Кейт и Сам са заедно, а Кейт и Дан не са. Отново сме приятели с брат ми, а Мат е бил прегазен. Това отново ме кара да се усмихна. Но това, което трябва да направя сега, е да намеря съпруга си и да се сприятеля с него. Мятam телефона на седалката до мен и се отправям отново към града.

Имам чувството, че съм на почистваща мисия. Решила съм много проблеми — някои случайно, разбира се, но новият ни живот заедно ще бъде свободен от грижи съвсем скоро и точно сега решавам да се заема с последния проблем утре. Микаел. Все още не се е обадил, но

той няма какво да каже, не може да ми каже нищо, затова не знам какъв смисъл има от срещата ни. Той не се е върнал от Дания или ако е, не ми се е обадил, но аз ще му се обадя. Ще го изпреваря. Изпълнена съм с решителност да изкореня този последен проблем. Правя това цел на моята мисия. Ще направя всичко.

Докато карам по Лондонския мост, поглеждам в огледалото за задно виждане и забелязвам позната кола. Колата на Джеси. Влиза и излиза от движението в обичайния си рискован стил, засича и главно причинява хаос в трафика по пътя си.

За няколко мига хвърлям погледи от пътя напред към огледалото. Силата на това, пред което ще трябва да се изправа, бавно притиска стомаха ми. Той ме следи, което значи, че ме е проследил до офиса на Мат, което значи, че е побеснял. Не се видях с Мат, но имах намерение и няма да се опитвам да се убеждавам, че Джеси не знае къде е работил Мат. Разбира се, че знае. В мен се сблъскват крайна тревога и крайна ярост. Тревожа се по очевидни причини, но в момента яростта ги засенчва.

Да ме преследва? Това не трябва да е изненада. Трябва да престана да се учудвам от крайностите, до които този мъж стига — нещата, които прави, реакциите му и крайните емоции, които предизвиква у мен.

Знам, че е той, но това не ме спира да завия вдясно, после пак вдясно и после пак вдясно, което ме връща там, където започнах. И, естествено, DBS-ът все още ме следва няколко коли по-назад. Ще го повъртя малко. Опишвам седалката за телефона и натискам копчетата.

— Да? — изстрелва късо, рязко и сбито. Не е обичайният му изпълнен с удоволствие тон. Слисана съм.

— Приятна разходка? — питам.

— Какво?

— Приятна ли е разходката ти с колата? — повтарям, този път думите са казани през стиснати зъби.

— Ава, за какво говориш, мамка му? И когато пращам Джон да те доведе, се качвай в шибаната кола!

Пренебрегвам последната част и поглеждам в огледалото само за да проверя дали не ми се привижда. Но не.

— Говоря за това, че ме следиш.

— Какво? — крещи той нетърпеливо. — Ава, нямам време за шибани гатанки.

— Не говоря с гатанки, Джеси. Защо, по дяволите, ме следиш?

— Не те следя, Ава.

Поглеждам отново.

— Тогава предполагам, че има стотици „Астън Мартин“, които се движат из Лондон, и един просто случайно ме преследва.

По линията настава мълчание, после чувам тежкото му дишане.

— Караш ли?

— Да! — изпищявам. — Карам наоколо в скапани кръгове, а ти ме следиш. Изобщо не ставаш за детектив.

— Колата ми те следи?

— Да! — Направо удрям волана от яд. Джеси да не мисли, че съм тъпа?

— Ава, бебче, не карам колата си. Аз съм в „Луссо“ — вече не звучи нетърпеливо.

Звучи разтревожено, което само започва да тревожи мен.

Поглеждам отново в огледалото и откривам, че DBS-ът сега е само една кола зад мен, като се появява и изчезва от зрението ми.

— Но това е твоята кола — казвам тихо.

— Мамка му! — изревава той. Инстинктивно дърпам телефона от ухото си. — Джон!

— Джеси? Какво става? — стомахът ми внезапно се стяга на възел от паника при реакцията му.

— Колата ми беше открадната.

— Открадната? Как може да се открадне „Астън Мартин“? — Със сигурност би било невъзможно.

— Къде си? — пита.

Оглеждам се наоколо като обезумяла и търся нещо познато.

— На крайбрежната улица съм, движа се към града.

— Джон! Крайбрежната към града. Обади й се след две минути! — чувам затварянето на врата на кола. — Бебче, чуй ме! Просто продължавай да караш!

— Добре — съгласявам се. Предишният ми гняв отстъпва на инстинктивен първичен страх.

— Сега трябва да оставя телефона.

— Не искам — мърморя. — Остани на телефона, моля те!

— Ава, трябва да оставя телефона. Джон ще ти се обади, щом затвора. Включи на говорител и остави телефона в скута си, за да можеш да се съсредоточиш! Разбра ли?

Опитва се да остане спокоен, но не успява да скрие тревогата си. Усеца се в дрезгавия му глас и това ме плаши.

— Ава, бебче, кажи ми, че разбираш!

— Разбирам — прошепвам и после чувам отчетливия рев на мотоциклет да гърми по линията. Един от моторите на Джеси. Връзката се разпада.

Сърцето ми подскача диво и се опитва да пробие гърдите ми. Ръката ми видимо трепери на волана, а очите ми се изцъклят от сълзите, причинени от паника. Когато телефонът ми започва да звъни, опипвам непохватно клавиатурата, докато успявам да отговоря.

— Джон?

— Хей, момиче! Ръцете ти свободни ли са?

— Не, чакай! — Бързо прехвърлям на говорител, после пускам телефона в скута си ихващам волана. Стискам го здраво в опит да спра треперенето. — Готово. Направих го.

— Всичко е наред, момиче. — Той е толкова спокоен. — Хвърли бърз поглед и ми кажи колко назад е колата на Джеси!

Правя каквото ми е казано.

— Само една кола зад мен.

Той тананика малко.

— Искам да караш възможно най-бавно, без да изглежда подозрително. Малко под ограничението, разбра ли?

Веднага отпускам педала на газта малко.

— Добре.

— Добро момиче. Сега ми кажи точно къде си!

Поглеждам наляво.

— Приближавам моста „Милениъм“.

— Това е добре — размишлява той. — Съсредоточи се върху пътя сега!

— Добре. Защо си толкова спокоен? — питам. Не се оплаквам, защото спокойствието му сякаш се влива и в мен, сякаш тече по линията и ме отпуска, което е откачено, като се има предвид източникът — гигантски, злобно изглеждащ черен мъж с големи слънчеви очила, който излъчва ужас.

— Едно откачено копеле е достатъчно, не мислиш ли?

Лека усмивка пробива растящия ми страх.

— Да — съгласявам се.

— Сега ми кажи как мина денят ти! — пита, сякаш водим напълно нормален разговор.

— Добре. Мина добре. — Разбира се, не съм искрена, но що за въпрос е това, когато ме преследва кола? Какво следва? Някой откачен с брадва? Боже, откакто срещнах този мъж, минах през истинска преса, но това вече навлиза в света на холивудските продукции. Кой ме следи, по дяволите?

— Той ще бъде изключителен баща, Ава.

Тихо изречените думи, които се процеждат през телефона и сякаш се задържат във въздуха около мен, веднага ме връщат в действителността.

— Знам, че ще бъде. — Не мога да видя Джон, но ако можех, знам, че щях да зърна златен зъб.

— Значи двамата ще престанете да се карате и ще оправите това? — Той звучи като баща и привързаността ми към едрия звяр расте.

— Да — съгласявам се. — Ох! — Внезапно съм тласната напред в седалката. Коланът зацепва и се впива право в ключицата ми, прогаряйки кожата под роклята ми.

— Ава? — Гласът на Джон е далечен и приглушен, а не мога да разбера защо. — Ава, момиче!

— Джон? — Опипвам скута си, но там няма нищо. — Джон!

Бам!

Отново съм запратена напред. Ръцете ми инстинктивно се сключват на волана.

Болка се стрелва нагоре към раменете ми.

— Мамка му! — Поглеждам в огледалото и замръзвам, щом виждам, че DBS-ът вече е точно зад мен, но доста назад. — Джон? — крещя. — Джон, чуваш ли ме? — Очите ми се движат непрестанно от пътя пред мен към огледалото и с всеки поглед в огледалото колата на Джеси е все по-близо. Опитвам се да настъпя газта, но сякаш съм парализирана, освен очите ми, които сега гледат с ужас как астън мартинът ме приближава.

Бам!

— Не! — извиквам, докато въртя волана и се опитвам да възстановя управлението над моето „Мини“. Нямам никакъв шанс. Мозъкът ми е зает от милиони различни заповеди, но не мога да събера мислите си, за да реша кое е най-доброто решение.

Изправям колата, но веднага отново съм ударена. Вече плача. Емоциите ме завладяват и ми казват, че трябва да плача, че трябва да съм уплашена. И съм.

Ужасена съм.

Тряс!

Този път напълно губя управлението. Пищя, когато воланът започва да се върти по своя воля и внезапно започвам да пътувам странично по платното. Тогава отново съм ударена и колата се изправя. Боря се като обезумяла с волана, но той се движи неконтролируемо против волята ми и напълно паникьосана дръпвам ръчната спирачка. Не съм сигурна какво се случва след това, но съм отхвърлена напред и отново назад. Вие ми се свят. Замазани картини се вихрят около прозорците. Сгради, хора и коли се въртят около мен, докато накрая в ушите ми прозвучава силен трясък.

Тялото ми подскача силно и очите ми се затварят. Не знам къде съм. Но съм неподвижна. Вече не мърдам.

Раздвижвам вратата си със стон и отварям очи, за да погледна през прозореца.

Движението е спряло. Напълно. Хората излизат от колите си и тръгват към мен.

Размърдвам крака и ръце и бързо забелязвам, че усещам всичко, после разкопчавам колана и излизам от колата. Хората вървят към мен, но аз тръгвам обратно — тръгвам към DBS-а, който стои на няколко метра и двигателят му още мърка. Би трябвало да тичам в обратната посока, но не го правя. Тичам към него. Отчаяното желание да разбере кой иска да ми причини това внезапно е смазало страха ми. Наркотик, заплахи, а сега това? На коя планета е този човек? Натрупването на злополуки ме зашеметява силно.

Вече съм едва на няколко метра, когато някой форсира двигателя и това е като някаква зловеща извратена заплаха. Но аз не спирам. Това, което ме спира, е звукът на мощна машина, който става все по-силен. Заставам като вкоренена на място, докато гледам как DBS-ът тръгва с пилене на гумите, а рейндж ровърът на Джон се впуска в

преследване. Това не се случва с мен. Искам да се ошипя, да се зашлевя през лицето или поне да се събудя. Обръщам се бавно, щом чувам един от супермоторите на съпруга ми. Джеси набива спирачки, захвърля мотора и хуква към мен. Няма кожи, няма шлем, само избелели дънки и обикновена черна тениска предпазват тялото му — дрехите, които измъкна от гардероба, когато ме остави. Не мога да помръдна. Мога само да чакам неподвижно и той скоро идва при мен. Ръцете му започват да галят бързо цялото ми замаяно лице, докато аз се вирам празно в зелените му очи, които са изпълнени с ужас.

— Ава? Боже, бебче! — Дръпва ме към гърдите си. С едната си ръка обгръща тила ми, а с другата обхваща кръста ми, за да ме държи плътно. Искам и аз да го притисна, трябва да го притисна към себе си, но нищо не се случва, стоя като истукана. Чувам телефонът на Джеси да звъни. Джеси отпуска главата ми и бърка в джоба си, за да го извади.

— Джон?

Заровена под брадичката на Джеси, чувам ниското буботене на ядосания глас на Джон и отчетливо чувам как го пита защо, по дяволите, трябва да има толкова бърза кола.

— Къде си? — пита Джеси и ме целува по главата, докато говори.

Този път не чувам отговора. Чувам единствено сирени, които идват от всички посоки. Дръпвам се от гърдите на Джеси и откривам куп полицейски коли и две линейки. Само за мен ли? Но тогава забелязвам смачканата купчина от една кола, която не е моята. Както и друга, усукана около близкия стълб. Оглеждам хаоса от хора и изоставени коли и забелязвам моето „Мини“, смачкано в мантинелите, които отделят пътя от тротоара. Потрепервам.

— Джон, не спирай, докато не откриеш кой е в шибаната ми кола! — Джеси затваря и натъпква телефона си обратно в джоба. Дръпва брадичката ми. — Погледни ме, бебче!

Зяпам го. Не съм сигурна какво да кажа.

— Къде ти е каската?

Джеси поема дълбоко въздух и обгръща бузите ми с длани.

— По дяволите! — Започва да ме целува силно. — Защо не се вслушваш в молбите ми? — Целува носа ми, устните, очите, бузите. —

Пратих Джон да те вземе, Ава. Защо не му позволи да те откара до работата?

— Защото исках да разкъсам Мат — признавам. — Но ти ме беше изпреварил.

— Бях толкова ядосан, Ава.

— Никога нямаше да го направя. Нямаше да убия нашето бебе. — Знам, че трябва да кажа поне това.

— Шшшт! — Прокарва устните си по цялото ми лице и ръцете ми най-послед се вдигат, за да го прегърнат. Не искам да го пускам никога.

— Извинете, сър! — Непознатият глас привлича вниманието ни настрани, където стои един полицаи. — Младата дама добре ли е?

Джеси поглежда към мен и отново започва зрителната оценка.

— Не знам. Добре ли си?

— Добре съм — усмихвам се неловко. — Ами другите шофьори? — поглеждам към двете смазани коли.

— Само няколко порязвания и натъртвания — казва ченгето. — Всички сте имали голям късмет. Да отидем ли да ви прегледат, преди да ви задам няколко въпроса? — Усмихва се любезно и сочи към линейката.

Чувствам се като участник в драма.

— Добре съм, честно.

Джеси изръмжава и ме поглежда свирепо.

— Иде ми да ти нашаря задника с твоето добре.

— Добре съм! — Но колата ми не е. Изглежда ужасно. Настояването на мама да не се разделяме, след като сме разменили лоши думи, никога не ме е впечатлявало толкова. Оценявам го напълно и се заричам никога повече да не се разделяме с Джеси след караница. Никога.

Джеси въздиша тежко и отмята глава назад.

— Ава, не ми противоречи за това, моля те! Няма да има проблем да те натикам в линейката, за да могат да потвърдят, че си добре. Сама ли ще отидеш, или насила да те закарам дотам?

— Ще отида — съгласявам се тихо. Ще направя всичко, което каже. Освобождавам се от гърдите му. — Чантата ми.

— Ще я взема. — Изтичва напред.

— Телефонът ми е на пода — извиквам след него, но той само махва с ръка над главата си, че ме е чул. Връща се след секунди и полицаят ни отвежда до линейката, разбутвайки растящата тълпа от пешеходци.

Един парамедик в задната част протяга ръка към мен, но нямам възможност да я хвана. Вдигната съм и съм поставена в белия ван.

— Благодаря! — Усмивам се на Джеси и гледам как ченгето вади тефтер и химикалка от джоба си.

— Сър, докато се грижат за нея, имате ли нещо против да отговорите на няколко въпроса?

— Да, имам. Ще трябва да почакате.

— Сър, искам да ви задам няколко въпроса — полицаят вече не пита учтиво.

Джеси се обръща изцяло към него. В позата му ясно личи заплахата. Ще прегази ченгето.

— Жена ми и детето ми са в задната част на тази линейка и единственият начин да ме спрете да се погрижа за тях е, ако съм мъртъв. — Отстъпва назад и вдига ръце настрани. — Така че, застреляй ме, мамка му!

Полцията ме поглежда и аз се усмихвам извинително. Последното, от което имам нужда, е да арестуват Джеси. Не знам дали е заради силните емоции, но ченгето кимва и прави жест на Джеси да дойде при мен. Заплашителното изражение на моя господар все още е на лицето му, щом се обръща към мен, но скоро изчезва. Главата му е на нивото на корема ми, но очите му са насочени към голите ми крака.

Протяга ръка и докосва с пръст вътрешната страна на прасеца ми.

— Бебче, порязана си.

Поглеждам надолу.

— Къде? — Не усещам нищо. Дръпвам роклята си нагоре, но не виждам никакъв признак за порязване. Дръпвам още нагоре, но няма порязано, само още кръв.

Поглеждам към Джеси объркано, но той е замръзнал и гледа как търся източника на кръвта. Очите му се вдигат към моите. Широко отворени и неспокойни. Това не е добре. Започвам да клатя глава, докато той пристъпва напред и вдига роклята ми колкото може по-нагоре.

Няма порязано.

Кръвта идва от бикините ми.

— Не! — изкрещявам. Това, което осъзнавам, ме връхлита като торнадо.

— Господи! — Джеси дръпва ръба на роклята ми обратно, скача в линейката и ме обгръща с ръцете си. — Мамка му, не!

— Сър?

— В болницата! ВЕДНАГА!

Поставя ме на носилката и чувам затръшването на метална врата, което ме кара да подскоча. Обръщам се към гърдите му, стискам тениската му и крия лицето си от него.

— Съжалявам.

— Млъкни, Ава! — Хваща косата ми на тила и ме дръпва. Очите му са зелени облаци. — Моля те, просто млъкни! — Прокарва палец под окото ми и обърсва сълзите ми. — Обичам те.

Това е моето наказание. Това е наказанието ми за моите отровни мисли. Аз го заслужавам, но Джеси не. Той заслужава щастието, което знам, че това бебе щеше да му даде. То е продължение на мен, а аз знам, че той не може да ми се насити.

Унищожих неговата мечта. Трябваше по-рано да се осъзная. Трябваше да сменя адреса си в болницата. Трябваше да оставя Джон да ме откара на работа. Не трябваше да ходя до офиса на Мат. Има толкова много неща, които е трябвало да направя или да не правя, които можеха да променят изхода на нещата.

Срамът ме разяжда и ще продължи да ме унищожава до края на живота ми. Не се случи така, както глупаво мислех в началото, но резултатът е същият. Аз убих бебето ни.

ДЕВЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Тишината, която ни обкръжава, е болезнена. През целия път в линейката хлипах, а Джеси постоянно ми казваше колко много ме обича. Не мога да не помисля, че просто не знае какво друго да каже. От тези три думи не идва нито утеха, нито уверение. Не е казал, че няма значение, защото знам, че има. Не е казал, че вината не е моя, защото знам, че е. Не е казал и че всичко ще бъде наред между нас и аз не знам дали ще бъде. Точно когато започвах да виждам светлина в края на несвършващия тунел от проблеми, се сблъскахме с най-лошото поражение — вреда, която не може да бъде поправена. Не мисля, че нещо ще поправи това. Нашата любов един към друг ще бъде подложена на изпитание до абсолютните си граници, но болката дълбоко в мен не ме изпълва с надежда. Не съм сигурна, че мога да преживея това. Джеси винаги ще се чувства обиден.

Изнася ме от линейката и отказва инвалидния стол, докаран от една сестра.

Мълчаливо следва лекаря по препълнения коридор. През цялото време гледа право напред и отговаря на всеки, който му зададе въпрос. Не чувствам нищо освен препускащия пулс на Джеси под ръката ми, която е върху гърдите му. Всичките ми нервни окончания сякаш са мъртви. Не виждам нищо.

След цяла вечност от нежно подскочане нагоре-надолу в ръцете на Джеси съм положена на огромно болнично легло в частна стая. Джеси е внимателен и всички негови действия са нежни и любящи. Той гали косата ми, подпира главата ми и завива краката ми с тънкия чаршаф, който лежи в края на леглото. Но все още няма думи за утеха или успокоение.

Отвсякъде сме обградени от машини и медицинска техника. Една сестра остава в стаята, но мъжете от линейката напускат, след като набързо дават отчет какво се е случило и какви наблюдения са направили по път за болницата. Сестрата записва, пъха нещо в ухото ми и държи друго на гърдите ми. Задава ми въпроси и аз отговарям

тихо, но през цялото време очите ми са върху Джеси, който седи в стол с лице в дланите си.

Сестрата откъсва погледа ми от скърбящия ми съпруг, като ми подава нощница.

Усмивва се съчувствено. После напуска стаята. Аз просто държа нощницата, докато минава толкова време, че ми се струва, че вече е следващата седмица или дори следващата година. Искам да е следващата година. Дали до следващата година ще изчезнат парализиращата болка и вината?

Най-накрая се плъзгам до края на леглото с гръб към Джеси и се пресягам да разкопчея роклята. В тишината чувам как той става, сякаш движенията ми внезапно са го изтръгнали от кошмара му и си е спомнил за задълженията си.

Застава пред мен, но парещите ми очи остават приковани към пода.

— Дай на мен! — казва тихо и се заема със свалянето на роклята ми.

— Няма нищо. Мога да се справя — възразявам тихо. Не искам да прави нещо, което не желае.

— Вероятно можеш — дръпва роклята през главата ми, — но това е моя работа и аз искам да ти помагам.

Брадичката ми започва да трепери, докато се боря с упоритите сълзи. Не искам да разпаля някаква вина, която той може би чувства.

— Благодаря — прошепвам. Все още не го поглеждам с пълните си със сълзи очи.

Това е невъзможна задача, особено когато се навежда и притиска лице във врата ми, принуждавайки ме да вдигна моето към него.

— Не ми благодари, че се грижа за теб, Ава! За това съм пратен на тази Земя. Това ме задържа тук. Никога не ми благодари за това!

— Аз провалих всичко. Изгубих мечтата ти.

Бутва ме на леглото и коленичи пред мен.

— Моята мечта си ти, Ава. Ден и нощ, само ти. — Зрението ми е замъглено и размазано, но ясно виждам сълзите, които се стичат от зелените му очи. — Мога да се справя без всичко, но не и без теб. Никога. Не гледай така, моля те! Не гледай така, сякаш мислиш, че това е краят! Това не е краят за нас. Нищо няма да ни раздели, Ава. Разбираш ли ме?

Кимвам през тихия си плач, неспособна да измисля или да изрека нещо.

Забърсва грубо бузи с opakото на ръката си.

— Оставяме тези хора да кажат, че ще се оправиш, и после си отиваме у дома, за да бъдем заедно.

Кимвам отново.

— Кажи ми, че ме обичаш!

Силно ридание се откъсва от устните ми. Прегръщам го през раменете и го придърпвам към себе си.

— Нуждая се от теб.

— И аз се нуждая от теб — прошепва той. Ръцете му се плъзгат по гърба ми и въпреки че са хладни и малко треперят, ми дават цялата утеха, от която се нуждая.

Всичко ще бъде наред между нас. Сърцата ни ще бъдат разбити, но ще бъдем добре.

— Нека те облека в тази нощница!

Дръпва ме от леглото, но остава на колене и започва да отлепва окървавеното бельо от тялото ми. Не мога да гледам. Стискам очи и вместо това усещам как смъква бавно бикините по бедрата ми. Познатото усещане от пръста му, който потупва глезена ми, ме подсеща да вдигна крак, но през цялото време очите ми остават стиснати. Знам, че се е преместил за съвсем кратко, после чувам чешмата да тече и Джеси се връща при мен, за да постави мокра кърпа между бедрата ми.

Сърцето ми се свива болезнено в гърдите и преглъщам сълзите начесто.

— Ръцете! — мекото указание на Джеси ме насърчава да отворя очи. Откривам, че държи нощницата пред мен. Ръцете ми се провират през отворите и Джеси ме обръща, за да я закопчае. — Ставай! — нарежда. Ставам, точно когато на вратата се чува почукване. Джеси отговаря.

Същата сестра се е върнала, но този път с нея има лекар в бяла престилка. Той затваря тихо вратата и кимва към Джеси, който внезапно е станал още по-разтревожен и знам защо.

Лекарят се занимава с машината отстрани на мен и после казва на ръба на леглото.

— Как се чувстваш, Ава? — пита.

— Добре. — Думата, заради която Джеси заплаши да нашари задника ми. Той въздъхва, но не казва нищо. — Добре съм, благодаря.

— Няма болки, порязвания или натъртвания?

— Не, нищо.

Лекарят се усмихва леко и разгъва чаршафа, който покрива корема ми.

— Да видим какво става! Искаш ли да дръпнеш нощницата, за да опипам корема ти?

Дори сега, когато сме в най-мрачното отчаяно място, усещам напрежението на Джеси от възможността друг мъж да сложи ръце върху мен. Поглеждам към него умолително, но той просто поклаща глава.

— Трябва да изляза — казва тихо и отстъпва към вратата.

— Да не си посмял! — извиквам. — Да не си посмял да ме оставиш! — Знам, че е мъчително за него, и знам, че идеята друг мъж да ме докосва е непоносима за него, въпреки че това е преувеличено и е част от неразумното му чувство за собственост, но той може да го преодолее сега. Той *трябва* да го преодолее сега.

Лекарят ни гледа малко озадачен и чака Джеси да поеме инициативата и да дойде при мен на леглото. Какво ще правя, ако излезе? Не мисля, че мога да го понеса, но той вдишва дълбоко и овладяно, сякаш събира сили, и идва да седне до мен. Хваща ръката ми и я обхваща със своите две, после ги вдига до гърдите си и отпуска глава върху тях. Не може да гледа.

Обградена съм от двете страни. Единият мъж избутва нощницата ми и опипва корема ми, а другият диша дълбоко и стиска ръката ми. Аз отпускам глава и се вирам в тавана. Искане ми се всичко да свърши, за да може Джеси да ме отведе у дома и да започнем болезнено да приемаме случилото се. Кой беше в DBS-а? Това хвърля изцяло нова светлина върху епизода със загубата ми на съзнание в бара. Със сигурност Микаел не е толкова отмъстителен, че да стигне дотам.

— Ще почувствате лека студенина — казва лекарят и изстиска някакъв гел на корема ми. Започва да движи устройството наоколо, докато гледа екрана, а малката стая изведнъж се изпълва със слабите звуци на пукане и бръмчене. Лекарят мълча и издава странни звуци, докато натиска копчета със свободната си ръка и притиска сивото устройство здраво върху корема ми. Не боли. Нищо не боли, защото

все още съм напълно вцепенена. И тогава престава да мърда ръката си и да натиска копчетата на огромната машина. Осмелявам се да хвърля поглед към него и виждам, че се вира напрегнато в екрана. Накрая ме поглежда.

— Всичко е наред, Ава.

— Моля? — прошепвам. Сърцето ми сякаш спира да бие и аз усещам, че ще се задуша от шока.

— Всичко е наред. Лекото кървене в началото на бременността може да е напълно нормално, но имайки предвид обстоятелствата, беше мъдро да бъдем предпазливи.

Усещам ръцете на Джеси да стискат моята и бавно да се стягат, докато не изсъсквам леко от болка. Отпуска незабавно и бавно вдига глава, докато очите му се впиват в моите. Гледам изпълнените с изумление големи зелени езера и мокрите му бузи. Поклащам леко глава, сякаш след целия ужас, който този ден донесе, това е частицата, за която сигурно съм мечтала. И двамата се вираме един в друг. Никой от нас не знае как да се справи с тази новина. Той отваря уста да говори, но нищо не излиза. Аз се опитвам също да кажа нещо, но не се чуват никакви думи.

Той става, сяда отново и после отново става, като пуска ръката ми.

— Ава е все още бременна? Тя е... тя е... има... ние сме...

Лекарят се смее леко.

— Да, Ава е все още бременна, господин Уорд. Седнете, ще ви покажа!

Джеси обръща смаяните си очи към мен за кратко, после ги отправя към монитора на машината.

— Ще стоя, ако не възразявате. Трябва да усещам краката си. — Навежда се леко над леглото с присвити очи. — Не виждам нищо.

Трудно е, но откъсвам поглед от замаяния си съпруг и поглеждам сама. Виждам единствено плетеница от влакънца в черно и бяло. Лекарят посочва на екрана.

— Ето, вижте! Два съвършени сърдечни пулса.

Мръщя се на себе си. Два пулса?

Джеси се присвива и почти се намръщва на лекаря.

— Моето бебе има две сърца?

Лекарят се разсмява и обръща развеселените си очи към нас.

— Не, господин Уорд. Всяко от вашите бебета има по едно сърце и двете бият съвсем добре.

Устата на Джеси остава отворена от изумление и той тръгва назад, докато краката му се удрят в един стол и той се срина, а задникът му шумно се сблъсква със седалката.

— Съжалявам, кажете пак! — мърмори.

Лекарят се подсмива. Това му се струва смешно ли? На мен не. Аз съм минала целия път от едно бебе, през загубата на бебе и накрая до две бебета? Поне това мисля, че казва той. Облеченият в бяло мъж се обръща към Джеси.

— Господин Уорд. Нека кажа това с прости думи, ако ще помогне!

— Моля ви! — прошепва Джеси.

— Съпругата ви очаква близнаци.

— Мамка му! — Джеси преглъща. — Имах чувството, че ще кажете това. — Поглежда към мен, но ако очаква някакви думи, изражение или нещо друго, търси напразно.

Аз съм все още вцепенена и истински шокирана. Близнаци?

— Около шеста седмица, бих казал.

Да, зашеметена съм, но знам адски добре, че това е невъзможно. Имах цикъл преди около пет седмици. Не може да съм на повече от четири седмици.

— Съжалявам, това не може да е вярно. Имах цикъл през това време, а преди това бях на хапчета. — Няма нужда да знае, че пропуснах няколко. Това сега е маловажно.

— Имали сте цикъл? — пита.

— Да!

— Това не е необичайно — подхвърля лекарят небрежно. — Нека направя някои измервания!

Не е ли? Поглеждам към Джеси предпазливо. Виждам единствено мускулестото му тяло, замръзнало на място. Изглежда така, сякаш е бил вкаменен. Дали все още е толкова въодушевен? Не знам, но по-добре да свиква. Всичко това е негово дело.

Няма да поема никаква част от вината. Да, трябваше да внимавам повече. Да, трябваше да повярвам на инстинкта си и да се изправа срещу Джеси по-рано и по-категорично. Или може би не. Това е отмъщение в най-добрата му форма. Той не се е пазарил за това и ако

не бях толкова шокирана, мисля, че щях да изпитвам самодоволство. Мисля, че щях да се изсмея в зашеметеното му красиво лице и да му кажа, че сам си го е изпросил. Така е, така че по-добре да се измъкне от малкото си вцепенение и да се изправи пред последиците. Да, той ще бъде баща. Аз ще се погрижа. Моят предизвикателен, невротичен бивш плеябой ще трябва да се справи с голямо предизвикателство и то се нарича обезумяла от хормони съпруга и две ревящи бебета. Усмивам се на себе си, докато се отпускам на възглавницата и се отнасям в света на фантазията, пълен с хаос, в който Джеси си скубе косата, а аз го гледам и се усмихвам, докато двете ни дечица тичат около глезените му и се състезават за вниманието му. Фантазия, която съвсем скоро ще се превърне в реалност. Моят господар ще има силна конкуренция в областта на изискванията, защото за едно нещо се моля с цялото си сърце и то е тези две бебета да наследят всяка вбесяваща черта, която той има. Надявам се да приличат на баща си и се надявам да го предизвикват всеки ден до края на живота му. Поглеждам към неподвижното му тяло и се усмихвам леко. Надявам се също така да приличат на него, защото е красив и се пръска по шевовите от искрена и силна любов. Любов за мен и любов за бебетата ни.

Току-що съм се приземила меко на Седмото небе на Джеси.

След като ми каза да карам полека следващите един-два дни и ме провери за контузия на врата, лекарят разпечата една снимка и ни изпрати да си вървим.

Измъкнахме се от болницата ръка за ръка, а Джеси нежно държеше за ъгълчето малката черно-бяла снимка от ултразвука. Аз го водих през целия път, защото той беше прекалено погълнат от снимката, за да гледа къде върви. Джон ни взе и ни остави пред „Луссо“. Смя се най-силно, откакто го познавам, когато му казах новината, която бяхме научили. Трябваше да му я съобщя аз, защото Джеси все още не можеше да говори. Дори не попита Джон дали е хванал DBS-а. Затова го питах аз.

Загубил бил шибаното нещо.

Подминаваме Кейси, който изглежда малко изненадан, че не го гледат кръвнишки, и насочвам Джеси към асансьора. Почти измъкнах кода от него. Не ми го каза.

Просто разсеяно натисна четирите цифри.

3-2-1-0.

Смешно ми е, но оставам сериозна външно.

Сега сме в кухнята. Джеси се е стоварил в стола и все още зяпа снимката, а аз отпивам от чаша вода и го чакам да се върне към действителността и към живота.

Ще му дам половин час, после ще го полея със студена вода.

Отивам горе и звъня на Кейт. Слушам я как ахка шокирано първо на разказа ми за драматичната гонитба с коли, после на новината за близнаците. После и тя се смее.

Взимам душ, суша косата си, намазвам се с крем и обличам тайландските рибарски панталони. Усмивам се, щом осъзнавам, че те ще растат заедно с корема ми.

Когато слизам долу, той все още стои неподвижно до плота и се взира в снимката от ултразвука.

Сядам до него малко объркана и дръпвам лицето му към моето.

— Ще проговориш ли скоро?

Очите му обхождат цялото ми лице много дълго, но накрая се спират на моите.

— Не мога да дишам, Ава.

— Аз също съм шокирана — признавам, въпреки че явно не съм толкова шокирана, колкото е той.

Устната му бавно се пъхва между зъбите, които сякаш стискат свиреп, а зъбните колелца се задвижват в главата му. Това моментално ме изправя на нокти.

— Аз бях близък — казва той тихо.

ДВАДЕСЕТА ГЛАВА

Свивам се назад в стола, пускам брадичката му и за милионен път само за ден не мога да изрека никакви думи. Нищо. Нямам абсолютно никакво вдъхновение. Сега съм по-шокирана, от който и да било друг момент през целия този дълъг ден.

Джеси се усмихва меко.

— Моето храбро момиче остана без думи.

Така е. На практика съм абсолютно смаяна. Ще си помислите, че съм свикнала този мъж да ме шокира, но не, той успява да ме свари неподготвена всеки път.

Джеси се протяга, погалва нежно бузата ми, плъзва ръка около врата ми и започва да прави нежни кръгове с палец.

— Ела с мен във ваната! — казва той тихо, става от стола и ме издърпва нагоре. — Имам нужда да бъда с теб.

Повдига ме и ме притиска към тялото си. Плъзвам ръце около раменете му, а краката ми намират любимото си място, докато той се качва по стълбите. Притискам устни към врата му и го целувам. Носи ми дълбоко утешение да го целувам, да вдишвам аромата му и да усещам ментовата му свежест и твърдото му тяло. Знам, че ще бъда посветена в голяма част от неговата история, но няма да го притискам за информация. Няма да я изстисквам от него, нито пък ще тропам с крак, ако реши да не я сподели с мен. Може да се възползва от скорошните новини като причина за шока, в който е изпаднал, и аз бих му повярвала, но той не го прави. Вместо това споделя част от миналото си, без да се налага да го заплашвам, за да получа информация. Той сподели, че е бил близък, не че е близък. А сега жена му е бременна с близнаци и това явно изважда на повърхността нещо дълбоко скрито в него.

Поставя ме върху плота на мивката в банята и се заема с обичайните си действия по нагласяването на температурата на водата, пълненето на ваната и разбъркването ѝ до получаване на пяна. Взима кърпи и подрежда тоалетните принадлежности встрани от ваната.

Връща се при мен, щом всичко е готово. Протяга се, надига потника ми и ме целува. Започваме бавно да сплитаме езиците си, докато ме съблича, като се оттегля от мен съвсем за малко, за да извади потника през главата ми, а след това се отново притиска устни в моите и продължаваме нашата бавна сладка целувка. Това е специална целувка. *Наистина* специална и аз отлагам събличането на неговата тениска, за да не се налага да отделя устни от моите. Тази целувка не води към гореща любовна сцена. Тя изниква от болката, която той изпитва от това, че сподели нещо болезнено и аз знам, че това, което се случва в този момент, в който той буквално излива любовта си в мен, е неговият начин да намери сила. Това е неговият начин да се убеди, че съм истинска, преди да разтовари от плещите си отминала болка.

Пъхвам ръце под тениската му и плъзвам ръце към твърдия му мускулест стомах и после настрани.

— Съблечи я — казва той. — Моля те, махни всичко, което е помежду ни.

Молбата му ме прави малко неуверена, но устните му се притискат по-твърдо към моите и аз възвръщам силите си. Това не е просто молба да махна дрехите му.

Справям се бързо. Неотложността да почувствам допира на голата му кожа до моята се е превърнала в най-важната ми задача, така че се отдръпвам от устата му и изтеглям тениската нагоре, а после свалям дънките по краката му и той ги изритва.

Вдига ме от плота, маха тайландските ми панталони и смъква дантелените ми боксерки. Не пропускам факта, че той проверява дали има кръв. Няма. Бебетата са добре. Повдига ме към себе си, вплитам ръце в косата му и леко и нежно го целувам, докато той пристъпва във ваната с мен и се отпуска на колене.

— Водата добра ли е? — мърмори той, докато се намествам в скута му.

— Чудесна е. — Притискам се към твърдата му гръд, отпускам лакти върху раменете му и прокарам ръце по главата му, а устните ми се слепват с неговите нежно, но неотстъпчиво.

— Всичко е чудесно — шепне той.

— Всичко е чудесно, щом те имам.

— Имаш ме. — Пръстите му се вплитат в косата ми, стискат я и той ме отдръпва назад. Дишам в лицето му. — Знаеш това, нали?

— Ти се ожени за мен, разбира се, че го знам.

Той поклаща глава, хваща ръката ми, сваля халката ми и я повдига.

— Мислиш ли, че това олицетворява любовта ми към теб?

— Да — признавам тихо.

Той се усмихва леко, все едно не съм разбрала. И аз не съм.

— Тогава трябва да махнем диамантите и да сложим сърцето ми на тяхно място. — Той бавно връща халката на пръста ми.

Аз се разтапям в скута му, протягам се и отпускам ръка върху гърдите му.

— Харесвам сърцето ти точно където е в момента. — Навеждам се и го целувам по гърдите. — Харесва ми как то тупти, когато ме гледаш.

— Само за теб, бебче. — Той притиска устни към моите и известно време само ме целува. — Нека те изкъпя — мърмори, докато прокарва устните си по шията ми. — Завърти се!

Неохотно го оставям да ме премести от скута си. Освобождава коленете си и сяда, след което ме намества между краката си и започва да ме къпе. Въздишам доволно, но не казвам нищо. Нямам намерение да предизвиквам разговор във ваната. Не и този път. Оставям го да води. Разбира се, моят любопитен ум вече е претоварен, но няма аз да съм тази, която ще прекъсне удобната тишина. Освен това, поглъщам жадно обичта, с която съм обгърната на Седмото небе на Джеси и ѝ се наслаждавам.

Миналото на моя бог няма никакво значение за нашето бъдеще. Той го каза преди и сега повече от всякога знам какво е имал предвид.

— Добре ли си? — пита той, като прокарва гъбата по основата на врата ми.

Усмихвам се с уста близо до водата.

— Прекрасно.

Наблюдавам как водата се къдри и вълничките започват да се диплят около мен, когато той се приближава още по-близо и отпуска устни върху ухото ми.

— Безпокоя се леко за моята непокорна малка изкусителка — шепне той.

Не искам в крайна сметка да се окажа възбудена и трепереща, но това е нещо, което не мога да избегна, когато той е наблизо, камо ли

пък когато диша в ухото ми.

Притискам буза към него.

— Защо?

— Защото е твърде тиха, а предполагам е любопитна, защото има информация, която би трябвало да научи. — Той целува слепоочието ми и се отпуска назад, като ме придърпва със себе си.

— Ако искаш да ми я дадеш, ще го направиш.

Гърдите му се стягат малко под мен от мълчалив смях.

— Не съм сигурен, че ми харесва начинът, по който бременността влияе върху моето малко момиче. — Ръцете му се отпускат върху корема ми. — Първо, тя разви непоносимост към члена ми в устата ѝ. — Той повдига бедра към задника ми, все едно за да демонстрира какво изпускам. Знам точно какво изпускам и това не ми харесва. — И, второ, вече не ме удостоява със своите категорични искания за информация.

Повдигам рамене незаинтересовано.

— Моят господар не ме удостоява със своето разнообразно майсторско чукане, така че сме квит, не мислиш ли?

Той се смее и аз съм леко обезпокоена, че не виждам очите му, защото ако ги виждах, щях да съзря искрите в тях, както и малките бръчици в ъглите им.

— Но тя все още не е изоставила мръсния си език. — Той ме стисва леко над хълбоците и аз подскачам и изпищявам, но след миг се успокоявам и тишината се възстановява. Знам, че мислите му препускат буйно, почти мога да ги чуя. Изглежда сякаш му се иска да го принудя да говори, но няма да го направя. Ние седим в мълчалива готовност.

Най-накрая той въздиша и започва да описва малки кръгове от двете страни на пъпа ми.

— Казваше се Джейк — той не казва нищо повече. Съобщава ми името на близнака си и замълчава, а аз просто лежа тихо върху него и го чакам да продължи. Той трябва да го направи, без да го подтиквам. Знам, че иска да го разпитвам, но аз имам нужда той да ми разкаже всичко доброволно.

— Правиш това нарочно, нали? — пита Джеси. Наясно е, така че аз оставам смълчана. И тогава той въздъхва отново, а тялото ми се повдига и отпуска с неговото. — Той ме боготвореше. Искаше да бъде

като мен. Никога няма да го разбира — звучи ядно и внезапно ме обръща с лице към себе си. Вече лежа по корем и цялата изпъната върху него се вирам в тъжните му зелени очи. — Не мога да се справя сам, бебче. Помогни ми!

Всичките ми инстинкти се включват и аз се притискам към него и се избутвам нагоре, така че лицето ми да е в основата на врата му.

— Приличахте ли си? — питам. Близнаците са еднакви в повечето случаи.

— Той беше пълна моя противоположност. Както визуално, *така* и като характер.

— Той не беше ли бог? — питам тихо и се упреквам, че въпросът ми звучи все едно допускам, че брат му е бил грозен. Нямах това предвид, но единствено така би бил пълна негова противоположност.

Ръцете му гаят нежно гърба ми.

— Той беше гений.

— И защо това да е пълна твоя противоположност? — питам.

— Джейк имаше невероятен ум. А аз имах външността си, която, както много добре знаеш, използвах добре. Той не използваше ума си. Ако го беше използвал, нямаше да е мъртъв.

Нима? Всичките ми досегашни мисли остават на заден план, заменени от въпроси, които нахлуват в ума ми и които не мога да удържа.

— Как умря той?

— Беше блъснат от кола.

— Какво общо има това с използването на ума му.

— Защото беше пиан, когато залитна на пътя.

Прозрението ме удря, и то много бързо. Аз изскочих на пътя в петък. И също бях пиан.

— Кармайкъл не е единствената причина да не говориш с родителите си, нали? — питам.

— Не, фактът, че съм виновен за смъртта на брат ми, е основната причина — той го казва без каквото и да било чувство, почти саркастично. Усещам обида в гласа му. — Кармайкъл и Имението дойдоха след това и просто добавиха няколко пирона в ковчега.

— Джейк е бил техният любимец — мразя се, че го казвам. Ядосвам се дори при мисълта, но бавно се съвземам. Не познавам семейството на Джеси и нямам никакво желание да го опозная, след

като той ми каза, че близките му се срамуват от него и от начина му на живот. Но вече разбирам, че пукнатината не е само в резултат на Имението и на това, което произхожда от него.

— Джейк беше всичко, което те искаха от един син. Аз не бях. Опитах се. Учех, но не ми се удаваше така естествено, както на Джейк.

— А той е искал да бъде като теб?

— Той искаше малко от свободата, която аз получих, след като бях заклеен като този с по-малките възможности. Цялото им внимание беше съсредоточено върху Джейк, гения — този, с когото можеха да се гордеят. Джейк трябваше да отиде в Оксфорд. Джейк щеше да направи първия си милион, преди да навърши двайсет и една. Джейк щеше да се ожени за някоя англичанка с добър произход и да създаде учтиви и умни деца — той прави пауза. — Само че Джейк не искаше нито едно от тези неща. Той искаше сам да избере посоката на живота си, а най-трагичното е, че щеше да направи добър избор.

— И какво се случи? — Заинтригувана съм. Джеси вече е събрал сили.

— Имаше някакъв купон. Знаеш, пълен с пиене, момичета и възможности. Да, знам и се обзалагам, че Джеси е бил редовен гост на тези купони. Ние наближавахме седемнайсет. Подготвихме се за финалните изпити и попълвахме формуляри за Оксфорд. Идеята беше моя, разбира се.

— Какво? — Не съм сигурна, че ми харесва посоката, в която се насочва разказът, но знам, че скоро ще науча края.

— Да излезем и да бъдем тийнейджъри, да зарежем ученето за малко и да спрем да живеем според очакванията на родителите ни — това искахме тогава. Знаех, че ще се наложи да си платя, но бях подготвен да посрещна гнева на родителите ни. Просто щяхме да пийнем по няколко заедно като братя. Исах да прекараме известно време като нормални младежи. Това беше просто една нощ. Никога не съм очаквал, че ще платя толкова жестока цена.

Сърцето ми се къса за него. Измъквам лице от най-любимото ми място във врата му и сядам. Трябва да го погледна.

— Напи ли се?

Веждите му отскачат.

— Аз ли? Не. Аз пийнах няколко, но Джейк се наливаше все едно повече никога нямаше да види алкохол. Буквално го изнесох от

онази къща. И тогава той ми каза колко потиснат се чувства и че не иска да ходи в Оксфорд. Договорихме се — Джеси се усмихва нежно, доволно — да им кажем заедно, че повече няма да им се подчиняваме. Искахме да вземаме решения съобразно нашите мечти, а не на база това какво ще впечатли наглите копелета, с които родителите ни общуваха. — Сега той вече наистина се усмихва. — Той искаше да кара мотор, но това беше забранено като твърде примитивно и обикновено занимание. Безотговорно... — Очите му се затварят, но той ги отваря отново и вече не се усмихва. — Никога не съм го виждал толкова доволен при мисълта, че ще въстане с мен, че поне веднъж ще направим това, което искаме, а не това, което ни е казано. И тогава той излезе на пътя. — Джеси ме поглежда в очакване на моята реакция. Той иска да знае дали го обвинявам.

— Не може да те обвиняват за това. — Усещам как побеснявам.

Той се усмихва и маха косата от лицето ми.

— Обвиняват ме, защото съм виновен. Не трябваше да отклонявам Джейк от неговия перфектен път. Глупавият идиот не трябваше да ме слуша.

— Не изглежда като да си го отклонил — противопоставям се.

— Той нямаше да е мъртъв, Ава. Ами ако...

— Не, Джеси! Не мисли така! Животът е пълен с условности. Ами ако родителите ти не бяха ви задушавали? Ами ако се бяхте опълчили по-рано и бяхте казали „стига толкова“?

— Ами ако аз бях играл футбол? — Лицето му е изопнато. Това е въпрос, който си е задавал многократно и на който не е намерил отговор.

Готова съм да му го дам.

— Никога нямаше да ме срещнеш — усещам как чувствата стягат гласните ми струни. — И аз никога нямаше да те срещна — шептя, а самата мисъл ме довършва.

Сълзите започват да се стичат по лицето ми. Това е немислимо. Непоносимо. Всичко се случва с определена причина и ако Джейк все още беше жив, тогава животът на Джеси без съмнение щеше да е поел в друга посока и ние никога нямаше да се срещнем. Казах това, защото глупавата мисъл, заседнала в глупавата му глава, може да облекчи неговото мъчение.

Главата му се отпуска назад и той гледа към корема ми.

— Всичко, което се е случило в живота ми, ме е водило към теб, Ава. Отне ми цяла вечност, но най-накрая открих своето място.

Притискам ръката му към корема си.

— Което е до мен и до тези малки същества.

Очите му обхождат тялото ми и той хваща китката ми с другата си ръка, като ме придърпва надолу.

— До теб и до тези малки същества — потвърждава. — Нашите малки същества.

Реакцията на Джеси към новината е разбираема и колкото повече той говори за родителите си, толкова по-малко ги харесвам. Безсмислената потребност да поддържат положението си е разбила семейството им.

— Ами Амалия? — питам.

— Амалия ще се омъжи добре и ще бъде добра съпруга и майка и аз вярвам, че тя ще изпълни своето задължение. Пишеше доктор Дейвид, нали?

— Да.

— Ето, виждаш ли! — Тонът му е наситен с известна горчивина, каквато изпитвам и самата аз.

Не искам да виждам родителите му. В представите ми се появява картина на недоволен английски джентълмен с джобен часовник, с ловджийска пушка и с карирани панталони, напъхани във високи ботуши. Това е образът на бащата на Джеси. А каква ли е майка му? Вероятно дама, облечена в костюм от две части с наниз перли и с опъната горна устна, която сервира чай само в сервиз от китайски порцелан и само в подходящото време от деня. Обзалагам се, че чаят е „Ърл Грей“.

Става ми смешно при мисълта за възмущението им от речника на Джеси.

И от Имението. Той наистина им се е противопоставил след смъртта на Джейк. Все едно е искал да го направи в негова чест и по някакъв особен начин е отмъщавал за смъртта му. Той се е отдал на този бунт, за да се справи с липсата на Джейк и за да изпълни това, за което са се разбрали. Въпреки че се надявам, че мечтата на Джеси не е била да стане хедонистичен^[1] плейбой. Вече разбирам интереса му към моторите.

— Започнал си да прекарваш повече време с Кармайкъл след смъртта на Джейк, така ли?

— Да. Кармайкъл знаеше причините. Самият той беше преживял нещо подобно с дядо. — Плъзва ръце по гърба ми. — Удобно ли ти е?

— Да, добре съм — казвам с успокояващ глас и чакам да продължи.

— Това беше облекчение. Избягах от ежедневно напомняне, че Джейк вече не е до мен, и се разсейвах със задачите, които чичо ми ми даваше в Имението. — Той се размърдва леко. — Сигурна ли си, че ти е удобно?

— Чувствам се напълно удобно. — Пощипвам зърното му и той се смее. Това е хубаво.

Значи му е леко да споделя с мен.

— Удобно й е — цупи се.

— Удобно й е. И какви задачи вършеше?

— Всякакви. Събирах чашите на бара, косях ливадата. Баща ми подскочи до небето, но аз не му позволих да ме спре. И тогава те обявиха, че ще се местим в Испания.

— А ти отказа да тръгнеш.

— Да. Все още не ме допускаха до стаите в Имението по онова време. Все още бях девствен — той се подсмивва, знам, че го прави, — но на осемнайсетия ми рожден ден Кармайкъл ме остави да разпускам в бара. Това беше най-лошото, което можеше да направи. И аз просто се плъзнах по плоскостта. Стана естествено. Прекалено естествено. — Поглеждам към него. Усмивката му е изчезнала. — Пребиваването в Имението ме разсейваше от грижите ми, а алкохолното опиянение и сексът ги помитаха напълно.

— Бягство от реалността — шептя. Той е избягал от вината, която родителите му са стоварили върху него, като е започнал да пие и да спи с прекалено много жени. — Какво мислеше Кармайкъл за всичко това?

Той се усмихва.

— Мислеше, че е фаза, която ще отmine. И точно тогава и умря.

— А родителите ти се опитаха да те накарат да продадеш Имението. — Вече знам всичко това.

— Да, те веднага се прибраха от Испания при новината за смъртта на чичо ми. Намериха ме — по-младата версия на семейната

черна овца, да се изживявам като господар и да преследвам жените. Наслаждавах се на свободата си и не им позволих да ме превърнат в подходящ син. Бях наперен и самоуверен, и изключително богат. — Стисва устни. Той е прекалено обиден. Това не може да се оправи. — Казах им къде да си заврат ултиматума. Имението беше животът на Кармайкъл, а вече беше и моят. Точка по въпроса.

Какво да кажа на това? Мислех, че всичко ми е ясно, но днешният разговор прави всички предишни смешно незначителни. Двама от най-важните хора в живота му са му били отнети преждевременно. И двамата при инциденти с кола. Тогава защо той кара толкова безотговорно? Не знам, но всичко това обяснява неговата прекалена покровителственост.

— Децата ни ще бъдат каквито искат да бъдат. — Хапя го по брадичката. — Стига да не искат да станат плейбои.

Той сграбчва задника ми и стиска силно.

— Сарказмът не ти отива, жено.

— Мисля, че ми отива — отговарям тихо.

— Права си. — Той ме придърпва нагоре и целува зърното ми. — Белегът ми избледнява.

— Поднови го тогава! — Притискам гърди към него като една малка изкусителка, каквато Джеси знае, че съм, и той поема с устни моето набъбнало зърно и смуче нежно. Стена дълго и ниско, дълбоко удовлетворена. Заравям нос в мокрите му кичури и вдишвам прекрасния му аромат.

— Хубаво ли е? — пита той и стисва зърното ми със зъби.

— Мммм... — Чувствам се спокойна.

Устните му обхождат избледняващия белег и той започва да смуче по-силно, така че да изтегли кръвта на повърхността.

— Ава, не знам как ще отстъпя гърдите ти на бебетата. — Той ме пуска и аз сядам върху нещо доста твърдо. Очите му се разширяват и той вдишва рязко. — О, не, не можем. — Той ме премества и сяда. — Няма да го направя, Ава. И да не си посмяла да се правиш на изкусителка.

Мръщя му се.

— Корнуол — заплашвам и Джеси изпада в ужас, но скоро след това също се мръщи, може би дори по-ужасно от мен.

— Няма да ходиш никъде! — продължава да ръмжи той и става, красивият му твърд член е на точното ниво. Сграбчвам го бързо, преди да успее да излезе от ваната, обвивам ръка около него и го придърпвам надолу. — Мамка му, решила си да ме измъчваш.

— Смяташ да избягаш от мен ли? — Прокарвам бавно ръка по цялата му дължина. Колко съм лоша?

Той поклаща глава.

— Ава, няма никакъв шанс да те обладая.

— Седни — кимам към ръба на ваната и плъзвам език по мократа глава на огромния му пенис.

Той съска и поглежда към тавана.

— Ава, ако ме зарежеш, за да отидеш да повръщаш, ще полудея. — Той се тласка нежно напред.

— Няма. — Не съм сигурна, но има и други начини да се справим. — Седни! — Бутам го към ръба на ваната и коленича между бедрата му, но той не ми оставя възможност да измислям нови варианти и сграбчва ръцете ми.

— Ако ще седя на тази страна, тогава ти ще седнеш на срещуположната. — Той ме зашеметява с жадна целувка и ме отблъсква, а очите му се изпълват с копнеж. Нетърпението кара корема ми да се свие. — С широко отворени крака.

Въздишам леко и на мига се проклинам за това. Той ме изкушава да направя нещо, което да може да контролира. Възбужда ме с тези изпълнени с обещания за удоволствия очи и ме предизвиква да откажа. Плъзга длани под ръцете ми, повдига ме да стъпя и нежно ме побутва назад. Аз се отпускам върху края на огромната вана.

Усещам твърдия ръб под задника си, но въобще не ме е грижа. Не мога да се съсредоточа върху нищо друго освен върху мъжа, който седи срещу мен твърд и изпълнен с желание. И тогава той прокарва език по долната си устна, а аз се улавям как му отговарям със същото.

— Оближи си пръстите, Ава — заповядва. Това не е нежният подход, от който се страхувах. Джеси е в доминиращ режим. А аз съм на върха на удоволствието. Знам, че няма да има здраво чукане, но този поглед, тази осанка, този заповеден тон...

Поднасям пръсти към устата и ги плъзвам между устните си бавно и внимателно, без да откъсвам очи от неговите. Не бих могла, дори да искам. Обичайното пристрастяване е достатъчно силно, за да

ме спре, а когато дългите му мигли се повдигат и пропускат жаждата, която очите му не могат да сдържат, е невъзможно.

— Плъзни ръка от шията си надолу! — казва той грубо. — Бавно!

Аз изпълнявам и мързеливо прокарвам ръка надолу по тялото си, като минавам през зърната и по стомаха.

— Достатъчно бавно ли е за теб?

— Разреших ли ти да говориш? — пита той, без да откъсва очи от моите.

Цупя се, но продължавам пътешествието си надолу и достигам до основата на бедрата си.

— Спри! — Той откъсва поглед от мен, а очите му се спускат бавно надолу и внимателно оглеждат своето притежание, преди да достигнат ръката ми. — Един пръст, бебче. Бавно плъзни един пръст вътре.

Изпълнявам и плъзвам един пръст, като в същото време поемам дълбоко въздух.

— Помни, това е мое. — Той вдига очи към моите. — Така че бъди нежна.

Думите му, начинът, по който ги казва, и фактът, че наистина вярва в казаното, ме карат да затворя очи и да събера сили.

— Очите, Ава!

Опитвам се да се успокоя с упражнения за дишане и изпълнявам заповедта му.

— Добро момиче! — Той посяга надолу и хваща леко члена си. Сърдечният ми ритъм се увеличава неколkokратно. — Опитай!

Не чувствам срам. Никога не съм чувствала, независимо какво прави или иска да направя аз. Мозъкът ми винаги отчита някаква лека нервност, може би дори малко колебание също така, но само един поглед в тези очи и това е забравено. Ръката ми се плъзга нагоре по тялото ми бавно и изкусително и аз закачливо пъхам пръста в устата си и стена, докато го правя.

— Добре ли е? — Той движи леко ръка по члена си, докато ме гледа. Аз буквално се влудявам от желание, но знам, че не трябва да мърдам от тази страна на ваната.

Знам кой командва.

Гледам го с натежали, изпълнени с желание очи, докато облизвам и смуча пръста си и се превръщам в отчаяно тресящо се от нерви кълбо.

— Ще приема това за да. — Той спира да се докосва, изглежда, се опитва да събере собствените си сили. — По дяволите, Ава!

Разбирам, че самоконтролът му се изплъзва, и се възползвам от предимството, като отправям ръка към сърцевината си, сплитам пръсти и започвам да се самозадоволявам с точни и премерени движения. Извивам гръб, разтварям още по-широко краката си и отпускам назад глава със стон. Чувствам как се разпадам и започвам да дишам накъсано, докато удоволствието ми нараства благодарение на ритмичните ми докосвания.

— По дяволите, Ава! Погледни ме! — съска той. Подчинявам се на командата му. Той също е на ръба. Тялото му се е стегнало и ръката му се движи по члена му по-стегнато и по-бързо. Това само ме окуражава, започвам да движа пръстите си все по-бързо и тялото ми се стяга. — Близко си, бебче.

— Да — губя контрол.

— О, Боже, още не! Овладей се!

— Не мога — крещя аз. Мисълта, че той ще ме спре, ме кара да се паникьосам леко. Аз съм на ръба. Не мога да спра. — О, Боже!

— Ава, мамка му, овладей се! — Ръката му сега се движи ужасно бързо, а главата му се олюлява, но той ме пронизва със зелените си очи.

Опитвам всичко. Стягам се цялата, а краката ми разплискват водата в момента, в който спирам и се опитвам да потисна конвулсиите в утробата си.

— Джеси! — крещя отчаяно. Напрежението в слабините ми вече е почти неконтролируемо.

— Ава, изглеждаш дяволски поразително. — Бясното движение на ръката му го кара да стене, той пада на колене във водата и изпуска потиснат вик.

Отдръпвам ръката си, щом главата му се оказва между краката ми и устата му поема контрола, докато той продължава да се самозадоволява пред мен. Топлината на устните му ме изтласква и изпадам в екстаз. Сграбчвам косата му и го притеглям към себе си. Ще се пръсна от удоволствие.

И го правя.

Бедрата ми се стягат около главата му и аз свършвам, разтърсена от удоволствие.

Поемам дълбоко въздух. Дробовете ми се взривяват. Отпускам се. Той се върти и ме поглъща нежно, а после с бавни движения на езика си поема нагоре по тялото ми, докато най-накрая открива устните ми. Издърпва ме на колене, хваща ръката ми и я поставя на мястото на своята върху твърдия си член. Все още не е свършил.

— Мой ред е — шепти. — Дръж го срещу себе си!

Мократа му главичка докосва клитора ми и се притиска навътре, а неспирният трепет в утробата ми започва да намалява. Поемам контрола и го хващам нежно, като го повеждам към оргазъм. Ръцете му, които вече са свободни, обхващат врата ми и държат здраво главата ми, а устните му ми носят същото удоволствие, което ръката ми носи на него. Джеси не е обезумял от възбуда, а по-скоро е спокоен и отпуснат. Той се владее много по-добре от мен.

— Само продължавай така — мърмори. — Мога да остана така завинаги.

— Обичам те. — Не знам защо изпитвам нужда да кажа това точно сега, но го казвам въпреки всичко.

Езикът му се плъзва нежно в устата ми, отдръпва се, спира се на устните ми и нахлува, като се заиграва с езика ми. През цялото време поглъщам неговото внимание и продължавам да изкушавам кадифената му твърдост, притисната към сърцевината ми. Това ми въздейства невероятно, въздейства невероятно и на него.

— Знам — прошепва той, изпуска лек вик, впива по-силно устни в мен и свършва.

Горещото му семе се излива в мен, а той пулсира в ръката ми и стене в устните ми.

— Работата ми тук е свършена — въздишам, отпускам го, плъзвам пръсти в мократа му коса и го придърпвам леко.

— Ти си дивачка, жено. — Той сяда върху петите си и ме придърпва в скута си. — Водата е изстинала.

До този момент не я усещах, но сега, след като го спомена, потрепервам.

— Малко. — Вдигам рамене и се притискам към него, за да търся топлината му.

— Нека те измия. — Той се опитва да ме отдели от себе си, но аз мърморя недоволно и впивам нокти в гърба му. — Ще бъда бърз. Не искам да наистинеш. — Полага още усилия да ме отдели от тялото си и докато се усетя, вече ме сапунисва. — Моята жена е уморена. — Целува ме по носа. — Гушкане?

Кимвам и той ме изнася от ваната. Изсушаваме се един друг мълчаливо и се отправяме към леглото. Не ни отнема много време да заемем обичайните си пози — той по гръб, а аз простряна върху гърдите му с лице във врата му, обгърната здраво от ръцете му.

— Никога няма да обичам едното повече от другото — заявява той тихо.

Не му отговарям. Вместо това целувам врата му и се сгушвам още по-плътно до него.

---

[1] Хедонизъм — етическо учение, според което най-висшата цел на човешкия живот е удоволствието. — Б.пр. ↑

ДВАДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Бих могла да лежа тук завинаги и само да го гледам как спи. Спокойният му ментов му дъх гали лицето ми и укрепва дълбокото ми чувство на принадлежност. Нежният допир на дланта му до моя корем засилва любовта ми към този мъж. А близостта с идеалното му тяло увеличава желанието ми за неговото докосване. Има милиони неща, свързани с него, които ме водят до отчаяние, но има и безкрайно много, които ме карат да го обожавам. Някои от тях са и в двата списъка.

Неспособна да устоя, се протягам и прокаравам палец по небръснатата буза и по разтворените му устни и се усмихвам, когато той се намръщва леко, а после въздиша и се успокоява отново. Ръката му върху корема ми несъзнателно започва да описва кръгове. Безупречността на красивото му лице ще ме смайва до последния ми ден — леко почернялата му от слънцето кожа, по момичешки дългите му мигли и почти незабележимата бръчка между веждите му са само част от зашеметяващите му черти. Би ми отнело цял живот, за да ги опиша. Моят невъзможен мъж с всичките му предизвикателства.

Галя лицето му, после с върховете на пръстите си преминавам по опънатата кожа на врата му и дланта ми се плъзга по здравата му гръд. Въздишам замечтано и доволно, докато се възползвам от спокойния момент, за да изследвам тялото и лицето му, и почти ми се иска той да остане така цяла вечност, за да мога да го гледам и да му се наслаждавам необезпокоявана. Но тогава никога не бих чула гласа му, не бих видяла тези очи, не бих изживяла неговото преследване, нито пък обратното броене.

— Приключи ли с докосването? — грубият му глас ме изтръгва от мечтанието, а ръката ми застива върху белега. Очите му все още са затворени.

— Не, стой тихо и неподвижно — нареждам тихо и продължавам с ласките.

— Както желаш.

Ухилвам се и се навеждам напред, като прокарявам устни по неговите.

— Добро момче.

Затворените му устни потрепват и той очевидно потиска усмивката си.

— Ами ако искам да бъда лошо момче? — пита той.

— Ти говориш! — Посочвам и едно от очите му се отваря нахално. Нищо не може да ме възпре да се усмихна, без значение колко сурова и сериозна се опитвам да бъда.

— Добро утро!

Той се раздвижва изключително бързо. Аз съм по гръб, притисната под тялото му за една наносекунда, а ръцете ми са приковани над главата ми. Не успях дори да разбера кога ме атакува, камо ли да издам изненадано писък.

— Някой си мисли за сънлив секс — заключава той и се накланя напред, за да ме хапне по носа.

— Не, мисля си за Джеси Уорд, което означава, че си мисля за различни видове чукане.

Вдига вежди замислено.

— Ти си ненаситна, красиво момиче. — Той ме целува силно. — Внимавай с езика!

Бързо отговарям на целувката му, но той ме спира, като се отдръпва. Намръщвам се. Той се усмихва. Това самодоволство ли е? Мръщя се по-силно, но съм пренебрегната.

— Мислех си... — заявява той.

Спирам да се мръщя незабавно. Мислите на Джеси са почти толкова тревожни, както и преследването.

— За какво? — питам подозрително.

— За това колко драматичен е нашият семеен живот.

Той е прав. Не мога да споря с него, но какво цели с това?

— Добре? — произнасям думата бавно, изобщо не съм сигурна, че е добре.

— Позволи ми да те заведа някъде! — моли се той. Зелените му очи ме умоляват, а Джеси дори започва да се цупи. Дали е осъзнал, че тази физиономия има почти същото въздействие върху мен, колкото и чукането? — Само двамата, никой друг.

— Никога повече няма да сме сами — напомням му.

Той се повдига и поглежда към корема ми, а аз виждам как се усмихва. После се навежда, целува корема ми и връща този умолителен като на малко кученце поглед към мен.

— Позволи ми да те обичам! Позволи ми да те отведа за няколко дни!

— Ами моята работа? — Напоследък не изпълнявам задълженията си много съвестно.

— Ава, ти претърпя катастрофа вчера.

— Знам — отстъпвам. — Но имам ангажименти, а Патрик...

— Аз ще говоря с Патрик — прекъсва ме той. — Той ще поеме твоите ангажименти.

Очите ми се присвиват.

— Ще говориш с Патрик или ще прегaziш Патрик? — питам. Той прави физиономия на обиден, но не му обръщам внимание.

— Ще говоря с Патрик.

— Деликатно.

Той се усмихва.

— Нещо такова.

— Не, Уорд. Не нещо такова. Деликатно. Точка!

— Това да ли е? — пита той с надежда. Иде ми да прегърна очарователния трън в задника.

— Да — съгласявам се. Той има нужда от почивка точно толкова, колкото и аз, а може би повече. Вчерашните събития няма да успокоят тревогите му. — Къде ще отидем?

Той се раздвижва и скача от леглото като въодушевено дете в сутринта на Коледа.

— Където и да е. Не ми пука.

— На мен ми пука. Не карам ски. — Сядам рязко в леглото при мисълта да бъда издокарана в ски екип с гигантски парчета дърво, прикрепени на краката ми.

— Не бъди глупава, жено! — Той ме стрелка с очи, изчезва в гардеробното и се появява малко по-късно с куфар. — Ти носиш бебетата ми — сочи корема ми. — Имаш късмет, че не съм те вързал за леглото за остатъка от бременността ти.

— Би могъл, ако искаш. — Притискам ръце към таблата на леглото. — Няма да възразя.

— Ти си изкусителка, госпожо Уорд. Ела да събираме багажа! — Той се връща в гардеробното и ме оставя да седя на леглото. Мърморя достатъчно високо, за да ме чуе, ставам и отивам след него в помещението, което служи за гардероб. Той сваля безразборно дрехи и ги трупам на куп до куфара.

— Къде отиваме?

— Не знам. Ще звънна на няколко места. — Той щастливо събира багажа си, но тогава вдига поглед и вижда, че стоя подпряна на вратата. — Ти няма ли да събираш багаж?

— Аз не знам къде отиваме. На топло, на студено? С кола, със самолет?

— С кола — заявява твърдо и се извърща да свали още тениски. — Не може да летиш.

— Какво имаш предвид с това, че не мога да летя? — пелтеча зад гърба му.

— Не знам. Налягането — той повдига голите си рамене — може да смачка бебетата.

Смея се, защото иначе мога да го фрасна по главата.

— Кажи ми, че се шегуваш!

Той бавно се обръща с лице към мен. Не е впечатлен от чувството ми за хумор.

Личи по цялото му красиво лице.

— Не се шегувам, когато става дума за теб, Ава. Би трябвало да знаеш това.

Това е нелепо.

— Налягането в самолета няма да смачка бебетата, Джеси. Ако ще ме водиш някъде, нека да е със самолет. — Едва се сдържам да не тропна с крак в подкрепа на заявлението си.

Той изглежда малко изненадан от моята заповед и се замисля, като дъвче устни.

Бавно обмисля казаното.

— Не е безопасно за бременните да летят — казва той тихо. — Четох за това.

— Къде го чете? — питам през смях, ужасена от мисълта, че е възможно Джеси да изрови някакъв наръчник за бременност. Спирам да се смея в мига, в който той вади наръчник за бременност.

— Тук. — Той ми го подава смутено. — Също така трябва да взимаш фолиева киселина.

Зяпам в книгата пред мен с нещо средно между удивление и забавление, докато той започва да прелиства страниците. Някои са подгънати в ъглите и забелязвам, че някои параграфи са подчертани с неонов фулмастер. Той знае какво търси и аз не мога да направя нищо повече от това да се взирам в моя красив невротичен властен маниак.

— Ето, виж! — Той пъха книгата под носа ми и сочи в средата на страницата, където има подчертано в розово. — Министерството на здравеопазването препоръчва на бременните да приемат дневна доза от четиристотин микрограма фолиева киселина, докато се опитват да забременеят и да продължат да я пият през първите дванайсет седмици на бременността, когато се оформя гръбначният стълб на бебето — той се мръщи. — Ние имаме две бебета, значи може би трябва да взимаш осемстотин микрограма.

Сърцето ми е готово да се пръсне.

— Обичам те — казвам с усмивка.

— Знам. — Той прелиства още няколко страници. — Летенето е малко по-нататък.

Само...

Удрям книгата и двамата гледаме как тя лети и се удря в пода. Той ме поглежда с присвити очи, а устните му се опъват в права линия. Това ме кара да се ухилия, на което той се мръщи още повече. Ритвам книгата. Той въздиша.

— Вдигни я! — изръмжава.

— Глупава книга — ритам я отново. Все още се хиля.

— Вдигни книгата, Ава!

— Не — отсичам кисело. Знам точно какво правя. Очите ми се изпълват със задоволство при яростта, която се понася от неговата красива физика.

Той повдига вежди и бръчката му вече е в режим на готовност. Личи, че мисли усърдно по въпроса. Знае какво правя. И тогава изправя три пръста пред лицето ми.

— Три — прошепва.

Усмивката ми се разширява и аз первам ръката му настрани.

— Две — противопоставям се.

Той полага всички усилия да сдържи собствената си усмивка.

— Едно.

— Нула, бебче — приключвам вместо него и се сгърчвам от удоволствие, когато ме мята през рамо със засилка, но все пак внимателно, и ме понася към спалнята. Смея се силно, когато ме полага на леглото с прекалено много внимание, след това ме ляга върху мен и отмества косата от лицето ми.

— Кога ще се научиш? — пита той, подхваща тила ми и надига главата ми, така че носът ми опира в неговия.

— Никога — признавам.

Той се усмихва с тази усмивка, която е предназначена само за мен.

— Надявам се. Целуни ме!

— Ами ако не го направя? — питам. Но ще го направя. И той го знае.

Пресяга се надолу и отпуска върха на пръста си в сгъвката над хълбока ми.

Задържам дъха си.

— И двамата знаем, че ще ме целунеш, Ава. — Устните му гъделичкат моите. — Да не губим ценно време, през което бих могъл да се загубя в теб! Целуни ме сега!

Езикът ми се плъзга по долната му устна и сега аз започвам да го дразня, като го докосвам едва-едва, но после той ме атакува с езика си, като прави нежни кръгове около моя. Накрая Джеси изстенва и напада устата ми с груба сила. Мислено си отбелязвам точка. За него е невъзможно да ми устои.

— Мммм — въздишам и отвърщам на решителните набези на езика му. Имаме нужда от това. Имаме нужда от няколко дни, в които да бъдем само двамата, да се обичаме и да се подготвяме за бъдещето, в което ще живеем заедно. Бъдеще, в което ще има и две бебета. Имам нужда Джеси да бъде само мой за известно време. Не искам да се разсейвам с нищо освен с него, нито пък да решавам никакви проблеми. Искам да бъдем само двамата.

— Не пише, че не мога да летя, нали? — питам, глупаво или не. Знам, че е невъзможно, защото съм виждала бременни жени по самолетите. Това е просто още едно от неразумните правила на Джеси.

Той напада устните ми и ги засмуква.

— Логично е — казва.

— Не, невротично е — споря. — Бременни жени летят непрестанно, така че ще ме качиш на самолет и ще ме заведеш на някое топло място, и ще ми позволиш да пирувам с теб през цялото време. Постоянен контакт. Искam постоянен контакт. — Знам, че това ще го зарадва, и когато той повдига глава, без да спира да смуче устната ми, усмивката му го потвърждава.

— Нямам търпение. — Той целува носа ми и става. — Хайде тогава! Губим ценно време за пир. — Намига ми, обръща се и ме оставя да се търкалям в белите чаршафи.

Аз наистина съм на Седмото небе на Джеси.

Дърпам куфара си надолу по стълбите и той се тътри звучно.

— Хей! — викът ме кара да подскоча наред път и аз стисвам парапета, за да се успокоя. Крясъкът е последван от оглушителни стъпки нагоре по стълбите. Аз съм сграбчена и задържана неподвижно. — Какво правиш, по дяволите, жено?

Страхът ми се превръща в гняв.

— По дяволите, Джеси, ти си виновен, мамка му! — Веднага осъзнавам грешката си, ръмженето, което идва от Джеси, потвърждава, че току-що съм говорила като пиян моряк. Два пъти в едно изречение. Упреквам се наум и треперейки, притварям очи.

— Ще внимаваш ли с шибания ЕЗИК! — Той взима куфара. — Чакай тук! — излайва и аз заставам неподвижно, преди всичко защото съм като закована на едно място, онемяла от вика му. Той буквално захвърля куфара ми, когато достига до основата на стълбището, като мърмори и сипе ругатни под нос, а след това се връща при мен и ме взима на ръце. — Ще си счупиш шибания врат, глупава жено.

— Носех куфар. Ти ме накара да подскоча! — Не се съпротивлявам и не се опитвам да се освободя.

— Не трябва да носиш нищо друго освен моите бебета.

— Нашите бебета.

— Точно това казах. — Той ме оставя да стъпя. — Не прави глупости, жено!

Приглаждам блузата си, като пуфтя, докато го правя.

— Защо носенето на куфар да е глупост?

— Защото си бременна.

Не мога да понеса това.

— По-добре се обуздай, Уорд — заплашвам го и насочвам пръст към лицето му. — Корнуол.

Той започва да се смее, което само засилва раздразнението ми с няколко нива. Би трябвало да се тревожи, не да се смее.

— Колко пъти ще ме заплашваш с шибания Корнуол? — пита той наперено, все едно знае, че никога няма да изпълня заканата си. Може и да го направя. Не съм във възторг от идеята да прекарам цялата си бременност с родителите ми, но всичко би било по-добре от това.

— Тръгвам сега — крещя в лицето му.

— Хайде тогава! Ще те заведе. — Той взима куфара ми и тръгва към вратата, като поглежда през рамо и вижда, че стоя на едно място. Какво иска да каже с това „ще те заведе“? — Идваш ли? — пита.

Успява да ме заблуди.

— Обади ли се на Патрик? — питам, докато вървя след него. Няма начин Джеси доброволно да ме отведе при майка ми.

— Да — отговаря той кратко и рязко. — Трябва да си на работа във вторник. — Затваря вратата след мен и вика асансьора.

— Не мога да повярвам, че използваш обратното броеие като код — мърморя, но той не ми обръща внимание.

Слизаме в мълчание — аз наблюдавам отражението му в огледалните врати, докато той звъни на Джон. Все още не ми обръща внимание.

Вратите се отварят и той кимва към тях, докато продължава да обяснява на Джон, че трябва да се свърже със Стив и че ще ме заведе при родителите ми. Не ми се вярва. И да се свърже със Стив за какво?

— Здравей, Ава — веселият тон на Кейси бързо връща усмивката на намръщеното ми лице.

— Госпожо Уорд! — излайва Джеси наред разговора си с Джон, докато минаваме покрай бюрото на портиера.

Пренебрегвам го.

— Добро утро, Кейси. Как си?

— Много добре, благодаря. Прекрасен ден! — Той кима с глава към входа и аз виждам как слънцето грее. — Приятен ден, Ава!

— Благодаря — казвам сънливо, докато излизам в тежкия въздух, но веднага забелязвам, че сватбеният ми подарък чудодейно се е

върнал в Луссо, но белият „Рейндж Роувър“ е напълно забравен, когато виждам един „Астън Мартин“.

— Да, благодаря, голямо момче! — Джеси затваря и се отправя към странната кола, като натоварва куфара в нея.

— Какво е това? — питам, сочейки DBS-а.

Той затваря багажника и стисва брадясалата си челюст замислено.

— Мисля, че може би е кола.

— Сарказмът не ти отива, Боже. Имам предвид откъде се появи?

— Дойде от гаража, за да замести моята. — Той подхваща лакътя ми и ме насочва да вляза.

— Все още ли не са намерили твоята?

— Не — отговаря той бързо с очевидно нежелание да продължава по темата, но това не ме спира.

— Какво ще прави Стив? — питам.

Той се отдръпва и внезапно спира напред крачка.

— Нищо — лъже ме и аз повдигам вежди подозрително, за да му покажа, че съм наясно. — Той проверява някои неща за мен — пъшка Джеси и се протяга, за да ме закопчае.

Отблъсквам ръцете му, когато прехвърля колана през стомаха ми.

— Би ли спрял? — Избутвам го и хлопвам вратата, като го оставям от другата страна на стъклото да ме гледа безмълвно. Вече ми се иска да ме заведе при мама. Не знам дали ще мога да издържа повече, а дори не съм се опитвала да се убеждавам, че той може да спре. Две бебета изглеждат като двойно глезене. Глезене от Джеси. И знам много добре какво търси Стив, а също така знам, че фактът, че Стив е незасегнат, е в резултат от това, че разследва случая с дрогирането ми, а сега и с катастрофата.

Отпускам глава назад към облегалката и се извърщам, за да видя как Джеси се настанява на шофьорското място и как премества седалката назад, за да има място за дългите му крака.

— Защо не взехме моята кола? — питам, като кимвам към моята блестяща снежнобяла машина.

Той замръзва и поглежда към мен с ъгъла на очите си.

— Не може да караш много далеч.

Вътрешно ликувам.

— Не, но ти можеш! — Би трябвало да го атакувам с истерия и да го накарам да кара проклетия танк. Няма да се изненадам, ако се окаже, че нещото е бронирано.

— Да, бих могъл, но имам тази сега. — Той ме докосва леко и пали двигателя, като го форсира шумно с доволна усмивка. — Чуй това! — той въздища, вкарва на скорост и потегля.

Завистливо се възхищавам на дълбокото ръмжение на DBS-а и докато отпускам главата си на облегалката, продължавам да се наслаждавам на невероятния профил на Джеси.

— Къде ме караш? — питам, докато вадя телефона от чантата си.

— Казах ти, при майка ти.

Извъртам очи драматично. Знам, че по-скоро сам би си отрязал главата, отколкото да види майка ми доброволно.

— Добре — въздишам и набирам Кейт.

— Дай ми телефона! — Ръката му се насочва към мен, а пръстите му сграбчват въздуха помежду ни. — Никакъв телефон.

— Трябва да се обадя на Кейт.

Той хваща телефона ми и го изключва.

— Обадих се на всички, които трябва да знаят, че заминаваме, включително и на Кейт. Успокой се, Ава!

Не се опитвам да променям нещо. Нямам желание.

— Ава, бебче, събуди се!

Отварям очи и се протягам, а ръцете ми опират в нещо. Объркана, поглеждам нагоре и виждам покрива на колата. Тогава обръщам глава настрани и се оказвам лице в лице с моя властен маниак. Той ми се усмихва широко.

— Къде сме? — потърквам очи.

— В Корнуол — отговаря бързо.

Все още спящият ми мозък регистрира потребността ми да пишкам.

— Спри — казвам. Прозвучава като хленчене. — Трябва да пишкам! — Извъртам се на седалката и хващам дръжката, за да сляза, като междувременно оглеждам околността. Позната ми е — ниска стена, която огражда неголям двор, малка барака, през която може да

минеш по ветровития път надолу към плажа, и смесица от пясък и листа в канала. Това ми изглежда познато. Твърде познато.

Обръщам лице към него.

— Не си се шегувал — казвам недоумяващо и проверявам повторно, но видът на висящия неопрен^[1] в градината оттатък пътя само потвърждава страховете ми. — Решил си да ме захвърлиш при мама? — звучи обидено. Обидена съм. Може би той не е успял да се справи с нелепата си свръхпредпазливост и е стигнал до заключението, че ако родителите ми се грижат за мен по време на бременността, няма да получи удар. Това може също така да спаси брака ни, защото мога да си представя предстоящите месеци на контрол от негова страна и съпротивата от моя — и това докато съм твърде дебела, за да си откъщам. Ще стана колкото кит. Огромна. Чудовищна. Дебела и бременна и абсолютно непривлекателна. Бих могла да ревна.

Усещам ръката му да се плъзга по врата ми и да извива лицето ми към неговото.

— Не ме заплашвай с Корнуол! — хили се той. И аз започвам да плача като глупава, препълнена с хормони бременна жена. През безсмислените си сълзи виждам как усмивката му изчезва и на нейно място идва тревожно изражение. — Скъпа, шегувам се. Трябва да ме посекат на части, за да те вземат от мен. Знаеш това. — Той ме притегля в скута си и аз заравям глава във врата му, като хлипам глупаво. Постъпвам напълно неразумно, знам го. Той никога не би ме изоставил. Какво ми става? — Ава, погледни ме!

Сумтя в него и колебливо повдигам глава, така че да види белязаното ми от сълзи лице.

— Ще стана дебела. Огромна! Близнаци, Джеси! — Доволството, което изпитвах в болницата, е изчезнало отдавна. Всяка мисъл за това как го тормозя с пищящи бебета и промяна на настроението се е изличила от ума ми. Ще се подуя като балон. Аз съм на двайсет и шест. Не искам отпусната кожа и стрии. Никога повече няма да мога да облека дантела. — Ти няма да... — дори не мога да мисля за това, камо ли да го кажа.

— Да те желая — довършва Джеси вместо мен. Той знае.

Леко поклащам глава, чувствам се виновна, че съм такъв егоист, но онзи поглед, който виждам, когато съм в ръцете му или когато ме

погледне... всъщност не знам какво бих правила, ако никога повече не го видя. Имам нужда от него. Той е важна част от нашата връзка.

— Да... — Трябва да бъде честна. Това е страх наред с всички други, които придружават тази бременност.

Джеси се усмихва леко и поставя ръка на бузата ми, а палецът му започва нежно да чертае кръгове.

— Скъпа, това няма да стане никога.

— Няма как да знаеш. Не може да знаеш как ще се чувстваш, когато глезените ми се подуют и започна да ходя все едно имам пъпеш между бедрата си.

Той започва да се смее силно.

— Така ли ще бъде?

— Вероятно.

— Нека ти кажа, жено! Желая те все повече и повече с всеки изминал ден, а вярвам, че вече носиш бебетата ми няколко седмици — разтрива леко корема ми със свободната си ръка.

— Още не съм дебела — мърморя.

— Няма да бъдеш дебела, Ава. Ти си бременна и нека ти кажа — мисълта, че носиш частица от мен и теб на топло и сигурно място, ме прави извънредно щастлив и... — бавно повдига хълбоците си. Твърд е — това ме кара да те желая дори още повече.

Сега млъкни и ме целуни, съпруго!

Хвърлям му циничен поглед, а той ме поглежда очакващо, като отново повдига хълбоци нагоре. Това ме завладява напълно и аз направо се отпускам върху него.

Точно в този момент решавам, че няма да позволя да надебелея. Ще правя упражнения за тазовото дъно, докато посинея. Ще тичам също така и ще нося дантела, когато раждам.

— Ммм, това е моето момиче — прошепва, когато го оставям, за да си поема дъх. — Мамка му, Ава, много бих искал да разкъсам тези дантелени бикини и да те чукам до оглупяване на мига, но не искам публика.

— Не ми пука — отново се хвърлям върху него. Нападам устата му с език и дърпам косата му свирепо. Той току-що каза, че иска да ме чука. Не ми пука къде сме.

— Ава — бори се с мен със смях. — Престани или няма да отговарям за действията си.

— Няма да те държа отговорен — не се предавам. Дърпам тениската му и се притискам към ерекцията му.

— По дяволите, жено! — пъшка той.

Почти съм го пипнала, но тогава чувам рязко почукване по прозореца до главата ми. Дръпвам се с ахване и бързо скривам почти неутолимата си похот. Гледаме се няколко секунди. И двамата дишаме тежко. После едновременно извъртаме глави към прозореца.

Там стои полицай. И не изглежда много щастлив. Бързо съм вдигната от скута на Джеси и поставена на седалката си, където пригласявам косата си и се изчервявам в милион оттенъка на червеното. Джеси се ухилва с дяволитата си усмивка и ме гледа, докато се оправям.

— Това ще ти е за урок — спуска стъклото и се обръща към ченгето. — Съжалявам.

Бременна е. Хормони. Не може да си държи ръцете далеч от мен — едва удържа смеха си, а аз ахвам и удрям бедрото му. Той се засмива, хваща ръката ми и стиска. — Виждате ли?

Полицаят започва да кашля и самият той се изчервява.

— Да... ами... обществено място — размахва ръка наоколо. — Продължавайте, моля!

— На гости сме. — Джеси вдига прозореца и блокира всякакво следващо запъване и заекване от изчервения полицай, после обръща палавото си лице към мен. Това е сговорчивият Джеси. Не безсрамен като всеки друг път, но очарователен и симпатичен, и дяволит. — Готова ли си?

— Мислех, че ще ме качваш на самолет? — Обичам Нюкий и нямам търпение да се видя с мама и татко, но точно в момента искам Джеси само за себе си.

— Да, но едва след като кажем на моята възхитителна тъща, че ще става баба. — Изскача от колата и ме оставя ужасена и внезапно вече не толкова нетърпелива да видя мама. Тя ще припадне. Вратата до мен се отваря. — Излизай!

Затварям очи, за да се успокоя.

— Защо ми причиняваш това? — питам.

— Те трябва да знаят. — Хваща ръката ми и ме издърпва.

— Не, ти просто нямаш търпение да кажеш на моята четиридесет и седем годишна майка, че ще става баба.

— Не е вярно! — защитава се, но аз го познавам. Обожава да я дразни. Държи ръката ми, докато ме води по алеята към къщата на родителите ми.

— Откъде знаеше къде да дойдеш? — Това едва сега ми хрумва. Никога не е идвал тук. Или е?

— Обадох се и попитах за адреса, а вярвам, че това е колата на баща ти — посочва мерцедеса на татко. — Прав ли съм?

— Да — мърморя. Родителите ми очевидно ни очакват.

Докато приближаваме входната врата, Джеси вдига ръката ми, целува я нежно и ми намига. Усмивам се на вбесяващия мошеник. И тогава той щраква чифт белезници около китките ни.

— Какво правиш? — дръпвам, но е късно. Добре е закопчал белезниците. — Джеси!

Входната врата се отваря и мама застава там. Изглежда прекрасно в чифт три четвърти дънки и лек кремав пуловер.

— Моето момиче е у дома!

— Здравсти, мамо! — чурулика Джеси, вдига закопчаните ни ръце и махва ухилен.

Знаех, че ще го направи, и въпреки че горката ми майка се олюлява от шок, не мога да не се усмивам. Той е в игриво настроение и това ми харесва.

Мама е разтревожена и бързо оглежда зад нас, после сграбчва Джеси и го завлича в коридора.

— Свали тези белезници от дъщеря ми, напаст такава!

Джеси се смее и ги сваля веднага, което бързо връща доброто настроение на Елизабет.

— Доволна ли си? — пита.

— Да. — Тя тупва рамото му, после идва и ме стиска до гърдите си. — Толкова се радвам да те видя, скъпа. Приготвила съм ви стаята за гости.

— Ще оставаме ли? — питам, приела прегръдката ѝ.

— Излитаме на сутринта — съобщава Джеси. — Реших да дойдем, преди майка ти да започне да мисли, че те държа далеч от нея.

Мама ме пуска и поема Джеси в обятията си.

— Благодаря ти, че я доведе — казва и го стиска много здраво.

Усмивам се, докато гледам как приема прегръдката ѝ, като извърта очи над рамото ѝ към мен. Той не прави това заради себе си.

Знам, че би предпочел да бъде до него всеки ден от седмицата, но наистина се опитва и аз го обичам още повече за това.

— Възползвай се максимално, защото я отвлечам на сутринта!

— Да, да, знам. — Мама го пуска. — Джоузеф! Те са тук! Ще направя чай.

Следваме я до кухнята. Зяпам наоколо и попивам съвършената чистота и подреденост на дома на родителите ми. Не съм израснала тук, но мама се е постарала много, за да направи копие на дома от детството ми, дори накарала да съборят една стена, за да съедини кухнята с трапезарията и да се получи огромна семейна стая.

Татко седи на кухненската маса и чете вестник.

— Здравсти, тате! — Навеждам се през рамото му и го целувам по бузата. Той се напруга при тази публична проява на привързаност.

— Ава, как си? — Затваря вестника и протяга ръка на Джеси, който се е настанил удобно на стола до него. — Тя държи ли те на палци?

— Разбира се! — Джеси ми хвърля поглед, а аз се мръщя.

След като посещавам тоалетната, се настанявам на масата при татко и Джеси и гледам тихо как бърбят свободно, докато мама прави чай и се включва в разговора от време на време. Чудесен знак. Ако някой ми беше казал, че това е възможно, когато за първи път се запознах с моя господар на секс Имението, щях да му се изсмея в лицето. Никога нямаше дори да го сънувам. Толкова съм щастлива.

— Мислех, че може да отидем до вятърната мелница за вечеря — казва мама и поставя чая на масата. — Ще се разходим до там. Ще бъде прекрасна вечер.

Татко изсумтява в знак на съгласие. Несъмнено чака с нетърпение да обърне няколко бири.

— Това звучи като план — съгласява се.

— Идеално. — Джеси поставя ръка на коляното ми и стиска.

Да, идеално.

---

[1] Водолазен костюм. — Б.пр. ↑

ДВАДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

— Първо дамите! — Джеси задържа вратата отворена и двете с мама се промушваме. — Джоузеф.

— Благодаря, Джеси! — Татко тръгва напред и ни повежда към една маса до камината, която е осветена от редица свещи вместо обичайните дънери и пламъци, които пукат през зимните месеци.

— Питиета? — пита Джеси. Дръпва един стол за мен, но скоро ме спира да положи задника си, когато забелязва, че е от твърдо дърво и няма никакви възглавници.

Оставя ме да стоя и бързо го разменя за близкия стол с висок гръб и подлакътници, тапициран в кралско зелено кадифе.

— Аз ще пия чаша бяло вино — казва мама и кацва деликатно на стола си и сваля очилата, за да прочете менюто.

— Халба „Карлсберг“ за мен, моля! — казва татко.

— А за моето красиво момиче? — пита Джеси и ме бутва да седна на мекия стол.

— Вода, моля! — давам поръчката си, без да се замисля, а главата на мама подскача от менюто.

— Не искаш ли вино? — Гледа ме с учудване, докато гледа през очилата си към мен.

Размърдвам се на стола и усещам как Джеси се мотае зад мен, докато ме намества по-близо до масата.

— Не, трябва да ставаме рано утре — обяснявам небрежно и взимам менюто. Много рязко ми е напомнено защо сме тук. Наистина не чакам с нетърпение това.

— О! — Все още изглежда изненадана, но не задълбава в темата, вместо това посочва специалитетите в менюто.

Усещам дъха на Джеси в ухото ми. Разбира се, потрепвам. Все още не съм се успокоила от авантюрата ни в астън мартина.

— Обичам те. — Той целува бузата ми и аз вдигам ръка, за да докосна брадясалата му буза.

— Знам.

Оставя ни на масата, за да поръча питиетата, и гледам как мама чете всичко в менюто на татко, а после рецитира специалитетите на деня от различните дъски, закачени около нея.

— Чували ли сте Дан? — питам.

— Да, той се обади по-рано, скъпа — казва ми мама. — Каза, че сте се видели за обяд вчера. Колко хубаво! Казах му, че ще дойдете, преди да заминете на почивка, но той не знаеше. Изненадана съм, че Джеси не се е сетил да му каже.

Аз не съм изненадана, но мама изглежда блажено в неведение за враждебността между брат ми и съпруга ми.

— Стана в последната минута. — Поклащам глава. — Джеси вероятно е забравил — казвам го с чувство на вина. Изобщо не ми хрумна да кажа на Дан, че няма да съм в Лондон известно време.

Спасена съм от по-нататъшно разпитване, когато на масата е поставена табла.

Всеки взима питието си, а родителите ми въздъхват благодарно. Поглеждам към моята изпълнена с бистра течност чаша с толкова ентусиазъм, колкото чувствам, а после към чашата с вино на мама и въздишам.

— Какво ще поръчате? — пита мама. — Мисля да си взема плато с морски дарове.

Навеждам се към Джеси и чета неговото меню, и спускам ръката си върху коляното му. Той я вдига и разсеяно я целува, без да сваля очи от менюто.

— Какво да бъде, бебче?

— Не съм сигурна.

— Аз искам миди в чесън — заявява татко и посочва дъската, на която са изобразени подбрани ястия от морски дарове. — Адски вкусни — млясва с устни и отпива от халбата си.

Разкъсана съм. Морската храна е задължителна, особено толкова близо до морето, но какво да поръчам? Плато морски дарове, пълно с различни видове миди, раци и кралски скариди или миди, потопени в чесново масло с топъл, прясно опечен хляб.

Стомахът ми изръмжава, напомняйки ми да побързам да го напълня.

— Не мога да реша.

— Кажи ми какво мислиш и ще ти помогна! — Поглежда към мен и чака да го осветля относно колебанието си.

— Миди или плато морски дарове — размишлявам.

Очите му проблясват.

— Нито едно от двете! — изтърсва и привлича вниманието на родителите ми, които застиват с вдигнати към устните им питиета.

— Защо? — възпротивявам се и се обръщам намръщена към него, но бързо осъзнавам точно защо. Чел е нещо в онази скапана книга. — О, стига, Джеси!

Той поклаща глава.

— Няма начин, жено. Никакъв шанс. Има някакъв живак, който може да увреди нервната система на едно неродено бебе. Дори не се опитвай да ми противоречиш за това!

— Ще ми позволиш ли изобщо да ям нещо? — Челото ми е напълно смръщено.

Обичам морска храна.

— Да. Пиле, пържола. И двете са с високо съдържание на протеин, което е добре за нашите бебета.

Изпъшквам в знак на разочарование и грабвам свирепо водата си. Ще подлудея.

Докато бебетата се появят, вече ще бъда на прозак^[1].

Толкова съм заета да се цупя наум, че ми отнема няколко мига, за да отбележа зашеметените лица на родителите ми от другата страна на масата.

„О, мамка му!“

— Направи го със стил, Ава! — прошепва Джеси и оставя менюто на масата.

Поглеждам го невярващо. Аз ли?

— Бременна ли си? — изтърсва мама. Очевидно информацията е регистрирана.

— Ава? — обръща се към мен татко, но аз оставам загледана в Джеси, който чете менюто, което току-що е оставил.

Поемам дълбоко въздух и захапвам дулото. Вече не мога да избягам, не че съм допускала, че Джеси ще ме остави да напусна Нюкий, без да им кажа.

— Изненада — прошепвам като кекав кръшкач.

— Но вие сте женени от пет минути! — ахва мама. — Пет минути!

Гледам как татко поставя успокоително ръка върху нейната, но това няма да я спре. Усещам как се задава проповед, а в този случай усещам също да се задава и прегазване в стила на Джеси. Не мога да си представя, че той ще приеме критичната реч на майка ми добре. Но тя е права. Ние сме женени едва от няколко седмици. Не точно от пет минути, но почти. Не смея да ѝ кажа в коя седмица съм. Тя достатъчно бързо ще съпостави календарите и ще изчисли колко скоро, след като съм срещнала този мъж, той ми е надул корема. Беше достатъчно трудно да приеме факта, че съм се запознала с него и сме се оженили толкова бързо, въпреки че Джеси ги прегазва съвсем нежно и получи одобрението на баща ми.

Оставам мълчалива, Джеси също, както и баща ми, но не и майка ми. О, не. Тя едва е започнала. По изопването на пръстите ѝ върху чашата с вино познавам, че поема дълбоко въздух за речта.

И тогава наистина се разтревожвам, защото очите ѝ се разширяват и се обръща към Джеси.

— Било е сватба по принуда, нали? Оженил си се за нея, защото е трябвало!

— Благодаря! — смея се и мисля колко е противно за нея да каже такова нещо. Тя явно не може да мисли в този момент и вече говори глупави неща. Въпреки че прекара с нас сравнително малко време, тя знае какво изпитваме един към друг.

— Елизабет. — Джеси сяда напред. Погледът му е суров, а зъбите му са стиснати. — Ти знаеш много добре — изрича със спокоен глас, но долавям раздразнението и едва ли мога да го обвиня. Той е обиден, аз също.

Мама се муси, но татко се намесва, преди тя да може да отговори.

— Значи не сте знаели на сватбата?

— Не — отговарям бързо и хващам чашата с двете си ръце, за да попреча на рефлексам да ме издаде. Да, и двамата знаехме адски добре, въпреки че аз го отричах.

— Разбирам — въздъхва татко.

— Не мога да повярвам! — вайка се мама. — Бременна булка предполага само едно нещо.

— Тогава не казвай на никого! — сопвам се. Чувствам се ужасно ядосана от реакцията ѝ. Не мога да я обвиня. Тя е достатъчно шокирана, въпреки че не знае цялата истина, но как може да повярва, че е възможно да бъде принудена да се омъжа само защото съм бременна? Това ме вбесява страшно, а не знам как се чувства Джеси. Показател може да е потрепващото му напрегнато тяло и когато хваща ръката ми и започва да върти халката ми, знам, че мама ще бъде прегазена.

Навежда се напред, а аз затварям очи.

— Елизабет, аз не съм някой осемнайсетгодишен хлапак, принуден да постъпи правилно, след като си е поиграл с някое момиче! — Не може да се каже, че се зъби на майка ми, но когато отварям очи, за да преценя точно колко е свиреп, веднага забелязвам, че се бори с изопнатата си устна. — Аз съм на трийсет и осем години.

Ава е моя съпруга и няма да позволя да бъде ядосвана или тревожена, така че ти можеш да приемеш новината и да ни дадеш благословията си или да продължиш да се държиш по този начин, но тогава аз ще отведа моето момиче у дома. — Все още върти халката ми и въпреки че постави твърдо моята мелодраматична майка на мястото ѝ, и то доста сурово, ми иде да го целуна. И да го зашлевя. Не иска да бъде ядосвана ли? Казано от него, това е адски смешно.

— Нека всички се успокоим малко, става ли? — казва татко, напълно спокойно и тихо. Винаги е бил добър дипломат. Той не само че избягва изблици на привързаност, но изобщо не е склонен към противоречия. Забелязвам, че хвърля предупредителен поглед на майка ми. Това е нещо рядко и той го използва към съпругата си само когато смята, че е крайно необходимо. Точно сега определено е необходимо, защото ако тя не бъде обуздана, Джеси ще я прегази напълно и няма да го направи нежно. Той се държа необичайно търпеливо досега, но пък и мама е доста търпелива към моя предизвикателен съпруг.

— Ава — усмихва се татко през масата към мен. Ръката му е върху ръката на съпругата му като изтънчен намек да млъкне, по дяволите. — Как се чувстваш?

— Добре — отговарям бързо и усещам как Джеси стиска ръката ми. Трябва да намеря заместител на „добре“. — Перфектно. Не мога да съм по-щастлива — отговарям и се усмихвам на татко.

— Ами тогава, те са женени, финансово стабилни — засмива се татко. Забавно е да каже, че Джеси е финансово стабилен. — И са зрели хора, Елизабет. Стегни се! Ти ще бъдеш бабче.

Чувствам се унижена. Човек може да си помисли, че сме двама тийнейджъри.

Усмихвам се извинително на Джеси, който поклаща глава напълно раздразнен.

— Няма да съм бабче! — дави се мама. — Аз съм на четиридесет и седем години — набухва косата си. — Но може да съм нана — отбелязва замислено.

— Може да си каквото искаш, Елизабет. — Джеси вдига отново менюто, явно се опитва да не влошава повече положението. Виждам, че му се ще да мачка.

— А ти трябва да внимаваш с езика, Джеси Уорд! — Пресяга се през масата и първа върха на менюто му, но той не се извинява. — Чакайте! — изписква мама.

— Какво? — пита татко.

Очите на мама се стрелкат между мен и Джеси, напред-назад, отново и отново и накрая се спират на Джеси, който е вдигнал вежди и чака тя да ни обясни за какво да чакаме.

— Ти каза бебета — множествено число. Ти каза „нашите бебета“.

— Близнаци. — Джеси се усмихва весело и цялото раздразнение и признаците на прегазване изчезват за част от секундата. Потрива леко корема ми. — Две бебета.

Две внучета.

— А, проклет да съм! — смее се татко. — Ето това е нещо много специално. Честито! — Гърдите му се издуват леко от гордост и това ме кара да се усмихна топло.

— Близнаци ли? — включва се мама. — Ава, скъпа! Ще бъдеш изтощена. Какво...

— Не, няма! — Джеси я отрязва напълно, преди да успее да зарови по-дълбоко. — Тя има мен. Край.

Мама сяда назад бдително, а аз се разтопявам на място. Да, имам него.

— Ти имаш и нас, скъпа — казва мама тихо. — Толкова съжалявам. Просто беше голям шок. — Навежда се напред и протяга

ръка. Взимам я. — Винаги ще имаш нас.

Усмивам се, но осъзнавам, че всъщност няма да ги имам. Те живеят на километри от Лондон, а след като семейството на Джеси е извън картинката, няма да мога да се обаждам на баби и дядовци да отскочат и да ме облекчат за един час. Няма да мога да наминавам да видя мама на чаша чай, за да си побъбрим и тя да види внуците си.

Усещам ръката на Джеси да се стяга около моята и да ме извлича от моите неочаквани и нежелани мисли. Поглеждам го, а той се взира право в очите ми.

— Ти имаш мен — потвърждава, сякаш е прочел мислите ми. Вероятно е.

Кимвам и се опитвам да се убедя, че той е всичко, от което се нуждая, но при положение че ще имам две бебета, за които да се грижа, а Джеси по цял ден ще бъде в Имението, изглежда, че ще бъде доста самотна. Ще трябва да забравя игрите за възрастни и, честно казано, явно ще ми бъде трудно да отида някъде и ще завися изцяло от помощта на приятелите.

— Решихте ли?

Поглеждам нагоре и виждам сервитьорка, въоръжена с тефтер и химикалка, готова да приеме поръчката ни. Усмива се широко и се усмива много сърдечно на Джеси.

— За мен пържола, моля! — казвам. Ръката ми се пъхва върху коляното му инстинктивно и отбелязва началото на моята собствена прегазваща сесия.

Сервитьорката не прави опит да запише нещо и не пита как искам пържолата.

Просто се носи със звезди и мечти в погледа, а алчните ѝ очи пробягват по тялото на моя бог. — Аз ще взема пържола — повтарям, този път без „моля“. — Средно опечена.

— Моля? — Тя откъсва поглед от Джеси, който крие самодоволната си усмивка, докато се преструва, че чете менюто.

— Пържола. Средно препечена. Искате ли да ви го напиша? — питам сковано. Чувам, че Джеси се хили.

— О, разбира се. — Сервитьорката започва да пише. — А за вас? — пита и поглежда към родителите ми.

— За мен миди — казва татко.

— Плато морски дарове — изпява мама. — И още една чаша вино — вдига чашата си.

Сервитьорката записва всичко, после се обръща отново към Джеси. И отново се усмихва.

— А за вас, сър?

— Какво ще ми препоръчате? — Изхвърля я на няколко метра с усмивката си, запазена само за жени.

Извъртам очи, докато я гледам как дръпва опашката си и се черви обилно.

— Агнешкото е добро.

— За него същото като за мен! — Събирам менютата и ги бутвам към нея. Усмихвам се сладко. — Средно препечена.

— О? — Тя поглежда към Джеси за потвърждение.

— Щом съпругата ми казва така — накланя се към мен и прехвърля ръка през рамото ми, но задържа погледа си върху сервитьорката. — Правя, каквото тя иска, затова изглежда, че ще ям пържола.

Подсмихвам се, мама и татко се хият, а сервитьорката пребледнява зад тефтера си. Почти със сигурност ѝ се иска да има бог, който прави каквото му се каже. Каква шега! Тя се оттегля и пъхва тефтера и химикалката в предния джоб на престилката си.

— Невъзможен си — казвам тихо, докато родителите ми се усмихват и гледат топло през масата как Джеси се опитва да изяде врата ми. — И откога правиш каквото аз искам?

— Ава, това беше доста грубо — мама ми се кара. — Джеси може сам да избира храната си.

— Няма нищо, Елизабет. — Засмуква врата ми още малко. — Тя знае какво обичам.

— Ти обичаш да си невъзможен — казвам и потривам бузата си в наболата му брада.

— Обичам да гледам как мачкаш хората — прошепва в ухото ми. — Ще ми се да те наведе над масата и да те чукам много здраво.

Не ахвам, нито се присвивам на глупавите думи, изречени без никакво безпокойство, че имаме компания. Те определено бяха само за моите уши. Обръщам се към него и притискам уста към ухото му.

— Спри да казваш думата „чукам“, освен ако няма да ме чукаш!

— Внимавай с езика!

— Няма!

Джеси се засмива и захапва врата ми.

— Дръзка си.

— Да вдигнем тост! — Веселият тон на татко ни изтръгва от интимния ни момент. — За близнаците!

— За близнаците! — припява мама и всички чукваме чаши в признание на факта, че ще стана много дебела.

Наслаждавам се на пържолата си, но не мога да не хвърлям пълни с копнеж погледи през масата към вкусния подбор на морска храна на мама и тате. След като Джеси плаща сметката, тръгваме бавно към къщата на родителите ми. Мама сочи забележителности на Джеси, докато вървим и бъбрим. Щом стигаме у дома, татко заема обичайното си място до прозореца, въоръжен с дистанционното, а мама слага чайника.

— Чай преди лягане? — пита.

Джеси поглежда към мен и вижда, че се прозявам.

— Не. Ще заведе Ава в леглото. — Идва при мен и поставя ръце на раменете ми, за да ме изведе от кухнята. Не възразявам. — Пожелай лека нощ на майка си!

— Лека нощ, мамо!

— Да, скачай в леглото! Трябва да ставате рано — казва тя и включва чайника.

— Пожелай лека нощ на баща си! — нарежда Джеси, докато минаваме покрай дневната.

— Лека нощ, татко!

— Лека нощ и на двама ви! — Татко дори не обръща глава от телевизора.

Избутва ме нагоре по стълбите и ме повежда по коридора, докато стигаме до гостната, където започва да ме съблича.

— Това беше мило — разсъждавам, докато сваля роклята ми през главата.

— Беше, но майка ти все още е трън в задника — отговаря Джеси сухо. — Подай ми китката си!

Протягам ръка към него и гледам как сваля моя „Ролекс“ и го поставя на нощното шкафче.

— Ти отново я прегازی — усмихвам се.

Той вдига ръце към врата ми и започва да развързва кремавия ми дантелен шал.

— Накрая ще се научи. — Шалът ми е свален и диамантът вече се вижда. Джеси се усмихва и го оправя. — Очакваш ли с нетърпение няколко дни постоянен контакт?

— Нямам търпение — отговарям, без да се поколебая. Вдигам ръце, за да разкопчея ризата му. Наистина нямам търпение. Тази вечер беше чудесна, но ще бъде на Седмото небе на Джеси, когато успеем да се усамотим. Избутвам ризата от раменете му и въздъхвам. — Ти си просто прекалено идеален! — Навеждам се и целувам гърдите му нежно и бавно.

— Знам — съгласява се той без следа от хумор или сарказъм. Наистина знае, арогантният задник.

Пускам ризата му и започвам да разкопчавам копчетата на панталона му, после пъхвам ръце отзад и ги прокарам по твърдия му задник.

— Обичам това. — Забивам нокти в плътта му.

— Знам — съгласява се отново и аз се усмихвам. Стигам до бедрата му, плъзвам ръка напред и хващам леко члена му. Твърд е, както предполагам.

— И знаеш колко много обичам това.

Той изсъсква през зъби и се дръпва назад, но аз не го пускам.

— Ава, бебче, няма никакъв начин да те обладая под покрива на майка ти.

— Защо? — цупя се. — Мога да бъде тиха! — Правя се на изкусителка.

Той ме поглежда съмнително и би трябвало. Изобщо не мога да гарантирам, че ще бъде тиха.

— Не мисля, че можеш.

Отпускам се на колене, за да развържа обувките му, а той повдига крака един след друг, за да ги сваля, заедно с чорапите. Хващам колана на дънките му и бавно ги дръпвам надолу по краката му.

— Мисля, че ще се изненадаш от това какво мога да правя. Вдигни! — потупвам глезена му.

— Имаш предвид, че ще се изненадам от това, което мога да те накарам да правиш. — Повдига поред краката си, за да махна дънките

и боксерките му. — И никога не се изненадвам, че имам такъв ефект върху теб.

Разбира се, той е наперен, но е сто процента прав, не че ще му кажа. Няма нужда.

И няма да му го кажа. Вместо да галя прекалено издутото му его, се навеждам и целувам горната част на стъпалото му, после премествам устните си върху глезена му, правя кръгове с езика си и прокаравам пътя си нагоре по краката му с целувки.

Не бързам. Поставям длани отпред на бедрата му, за да го усетя, докато устните ми се плъзгат по всеки сантиметър гола плът, но съвсем скоро се озовавам при врата му въпреки решението ми да удължа времето за съблазняване.

Вдишвам аромата му и се повдигам на пръсти, за да достигна брадичката му, която е по-високо от обичайното, защото той гледа нагоре към тавана. Не мога да я достигна.

— Какво има?

— Опитвам се да се владеея — гласът му е гробовен.

— Не искам да се владееш.

— Не казвай това, Ава! — предупреждава.

— Не искам да се владееш — повтарям с нисък гърлен глас и хапя врата му.

Реагира бързо. Обвива кръста ми с ръка и ме притиска към най-близката стена с ръмжене. Аз съм в екстаз и се опитвам да запазя спокойствие, но устните ми се разтварят и пышкам тежко.

— Изглежда, издаваш звуци — отбелязва той тихо. Държи лицето ми от едната страна и притиска уста към ухото ми. Затварям устни, стискам очи и отпускам глава на стената. Трябва да се съсредоточа, за да бъда тиха, дори да не иска да ме обладае грубо. — Сега слушай много внимателно! — Разкопчава сутиена ми, докато продължава да държи бузата ми и устата си до ухото ми. — Родителите ти, изглежда, ме харесват. Не проваляй това!

Мили Боже, самоувереността ми гасне бързо. Защо не нае стая в хотел, по дяволите! Прехапвам болезнено долната си устна, решена да запазя тишина. Джеси дръпва дантеления ми сутиен от тялото ми и го пуска на пода, после се навежда и поема зърното ми в устата си. Засмуква го нежно, докато то изтръпва и се втвърдява.

Удриям глава в стената и лицето ми се изкривява, докато се опитвам спешно да задържа стенанието от удоволствие.

Провалям се.

— Ооо, Боже! — стена и отново удриям глава в стената.

— Боже! — Той веднага притиска устните ми. — Ти просто не можеш да се контролираш, нали?

Поклащам глава и безсрамно се съгласявам с него.

— Не.

— Което само потвърждава това, което и двамата знаем, нали? — Притиска голите си хълбоци към мен и ме принуждава да се изправа на пръсти в опит да избегна триенето, което ще ме накара да изгубя контрол още повече.

Отново се провалям.

— Да — казвам задъхано и сграбчвам голите му рамене.

— И какво е то, Ава? — Захапва устната ми и задържа, докато чака да му дам отговор — отговор, който и двамата знаем.

— Ти командваш — потвърждавам тихо. Очите му проблясват одобряващо и аз протягам надолу ръка, за да го погала, но едва съм докоснала главичката му и той се дръпва от мен.

— Мисля, че току-що изяснихме кой командва — избутва ръката ми. — И аз трябва да пазя сегашното благоразположение на родителите ти към мен, затова ти ще пазиш тишина! — Взира се в мен, очевидно очаква потвърждение, че разбирам. Разбирам, но изобщо не мога да гарантирам тишина. — Можеш ли да пазиш тишина, Ава?

Лъжа.

— Да. — Прикована съм от него и от силата му и не бих казала истината, ако това значи той да ме отмъкне в леглото за гушкане. Бременността ми влияе много силно.

Искам го по-отчаяно от всякога, ако това изобщо е възможно.

Очите му проблясват лениво и почти незабележима усмивка просветва през лицето му. Пресяга се и дръпва ръката ми от косата.

— Изглежда, имаме проблем — прошепва. — Не мърдай! — Обръща се, а аз искам да му крещя, но тогава той вдига нещо и вниманието ми е отклонено, докато бавно се връща към мен и крие зад гърба си това, което държи.

Започвам да шавам и да се въртя на място в опит да разбера какво може да крие, но той не ме оставя да любопитствам дълго.

Премества ръце отпред и вдига дантеления ми шал, после го усуква около юмруците си и го изпъва. Стискам зъби, а бедрата ми сами се свиват. Всъщност всеки мой мускул се стяга значително в момента, в който си представям възможностите какво може да ми направи с този шал, а аз знам, че няма да го използва, за да ми върже очите.

— Мисля, че ще наречем това тихо чукане. — Вдига шала до устата ми и го плъзва между устните ми. — Отпусни си езика! — нарежда ми нежно, после прокарва шала около главата ми и го връзва здраво, но не стегнато. — Ако имаш нужда да крещиш, захапи! Разбра ли?

Кимвам. Очите ми проследяват как се навежда, за да свали бикините ми. Наистина няма значение, че не мога да говоря, защото не мога и да мисля. Не мога да измисля какво да кажа, единственото, което ме владее в момента, е очакването. И може би малка част от мен се чуди дали е връзвал устата на друга преди мен. Възможно е.

Много е вероятно. Мисълта е нежелана, но покорното ми състояние ми пречи да я последвам. Усещам горещия език, който се плъзга по вътрешната страна на крака ми. Не искам да крещя, но все пак захапвам шала. Очите ми се затварят, а сърцето му тупти равномерно в гърдите. Чувствам се изненадващо спокойна.

Диша тежко в ухото ми, докато сплита пръсти с моите и вдига ръцете ми нагоре към стената, после целува чувствителната плът от вътрешната страна на ръката ми нежно и болезнено бавно. Скоро започвам да се страхувам, че ако крещя, ще бъде от нетърпение. Джеси ще го направи, без изобщо да бърза.

— Мисля, че ще направим това легнали — ниският му и сигурен глас ме кара да се моля за самоконтрол. Джеси смъква надолу ръцете ни, все още със сплетени пръсти, и тръгва назад, като ме насърчава да вървя с него. Нямам нужда от насърчаване. Ще следвам този мъж, където и да отиде, независимо дали в леглото или до края на света.

Навежда се и ме хваща, после изправя крака, коленичи на малкото двойно легло и ме полага нежно. Целува върха на носа ми, приглажда косата от лицето ми и ме обръща леко настрани. Вдига крака ми и го свива, за да възседне другия на леглото.

Намества се напред, като се държи с една ръка и придържа крака ми нагоре с другата. Наблюдава какво прави през цялото време, докато приближава и накрая допира сърцевината ми. Ако можех, щях да

изскимтя, но той ми подсказва да вдигна ръце и да хвана таблата на леглото. Гърбът ми се извива, въпреки че Джеси просто си стои там. Мъчително е.

— Ава — целува стъпалото ми, — нищо не може да победи това. — Потъва бавно в мен и отмята глава назад. Трябва да погледна. Преборвам съкрушаващата нужда да затворя очи в пълно блаженство, за да мога да наблюдавам лицето му. Челюстите му се напрягат, натискът на пръстите му върху глезена ми се увеличава, свободната му вече ръка е върху кръста ми, а торсът му се стяга и всеки мускул по гърдите му е отчетливо видим. Толкова искам да го докосна, но съм обездвижена от удоволствие, което ме прави негодна да помръдна. Той е прав. Нищо не може и никога няма да може да победи нашето съединение. То е агонизиращо хубаво и аз съм прикована към Джеси, напълно пленена от него. Толкова невероятно много го обичам.

— Харесва ли ти какво виждаш? — пита той и се изтегля бавно. Толкова съм омаяна от движението на мускулите му, че дори не съм забелязала, че главата му се е отпуснала и той ме наблюдава. Джеси запущва устата ми, доставя ми невероятно удоволствие, а после очаква невъзможното. Искане да отговоря ли? Не мисля, че е необходимо, той знае отговора много добре, но все пак кимвам. Той не се усмихва, нито показва някакво одобрение. Просто постепенно навлиза дълбоко в мен, сякаш ме награждава за мълчаливия отговор. — Аз също харесвам това, което виждам! — Благословена съм с едно точно извъртане на хълбоците му. Може да не съм в състояние да крещя от удоволствие, но мога да стена. Това и правя.

Джеси се отдръпва бавно и отново се гмурва навътре. Започва да поддържа стабилен ритъм. Остава овладян, точен и мощен, но сдържа силата, на която знам, че е способен. Решен е да докаже гледната си точка — за ненужната грубост, от която мисля, че се нужда, и гледна точка, която не съм сигурна, че би била на дневен ред, ако не бях бременна. Той ме задоволява напълно. Той ме обожаваше. Мога да живея с това през следващите няколко месеца.

Отново стена, когато притиска хълбоци към мен, а щом усещам зъбите му да одраскват глезена ми, отмятам глава назад и неочаквано ме заливат горещи тръпки, които бодат навсякъде по кожата ми, но най-силно между бедрата.

— Тя губи контрол — пъшка Джеси тихо. Изправя се още малко на колене и повдига таза ми. Започвам да клатя главата си и стискам още по-силно таблата. Извивам тяло в опит да се обърна по гръб. Опитвам се напразно. Никога няма да мога да го надвия. Той стиска хълбока ми и ме държи там, където иска да бъда. — Не се бори с мен, Ава! — Напада здраво, но внимателно. Изобщо не е близо до силата, на която знам, че е способен. Но все пак е хубаво. Не се нужда от това. Копнея за него. Голяма разлика, но неутолимото ми желание е добре заситено, а очакванията ми са удовлетворени.

Той нахлува в мен с потиснато съскане. Опитвам се отново да се обърна, но е безполезно. Никога няма да спечеля, само се изтощавам, а искам да запазя силите си за натрупващото се освобождаване. Захапвам шала и изпускам заглушен вик.

— Подлудявам ли те, бебче? — пита той. Самодоволството му е явно доловимо, докато възвръща равномерния ритъм.

Не го поглеждам. Затварям очи и насочвам вниманието си към туптенето в сърцевината ми, преди да ми е заповядал да го овладее. Той ме води и въпреки че е бавно и почти без усилие, все пак е много дълбоко и е много приятно, а аз ще изригна.

— Добре се справяш, Ава. — Потъва навътре, завърта и излиза. — Моята изкусителка става по-силна. — Отново вътре, отново завъртане, отново вън.

Скимтя и стискам таблата. Движението на тялото му в моето е невероятно добро.

Толкова хубаво. По дяволите! Опитвам се да извикам името му, но постигам единствено приглушен едва доловим вой.

— Ава! — прошепва той силно. — Млъкни, по дяволите! — с това искане идва и едно по-малко овладяно напъване на хълбоците му. Това изкарва още един вик от мен, но той не е по-разбираем. Върховното удоволствие ме разкъсва, когато Джеси обръща уста към крака ми и захапва, а после протяга ръка и започва да гали клитора ми с палец.

Това ме довършва. Преглъщам, тялото ми се изопва в дъга, когато всеки мускул се разтърсва от спазми, и аз захапвам дантеления шал. Ако можех да говоря, щях да изстрелвам ругатни, затова несъмнено е добре, че не мога. Треперя и стена, а Джеси продължава

да нахлува в мен, все още твърд, без да спира да хапе глезена ми. Разтърсена съм от удоволствие, което продължава безкрай.

Чувствам се ужасно благодарна, когато пуска крака ми и ми позволява да се изтърколя по гръб. Разбита съм и мускулите ми все още неумолимо се свиват около Джеси, докато той се задържа дълбоко в мен и нагласява краката ми, за да се настани между бедрата ми.

— Добре ли е? — пита. Веждите му са вдигнати уверено, докато ме гледа. Кимвам.

Очите ми се затварят, независимо колко отчаяно искам да ги задържа върху красивото му мокро лице. Също така искам да дръпна косата му, но дланите ми сякаш са запоени за таблата. — Никога няма да разбереш какво задоволство изпитвам да те гледам как се разпадаш под докосването ми — прошепва той. Отварям за кратко очи и виждам как надига торса си, подпирайки се на двете си ръце. Не прави никакъв опит да се раздвижи в мен, просто изглежда доволен да се извисява над мен. Той не се отдръпва, а все още потръпва в мен и аз се принуждавам да отворя очи. Джеси се взира в мен, сякаш чака да го погледна. — Тя се върна.

Да, едва-едва и все още пулсираща около трептящия му член. Опитвам се да кажа нещо. Изтощеният ми ум е забравил, че устата ми е вързана, но щом осъзнавам ограничението си, вдигам ръце и обгръщам лицето му между дланите ми. Брадата му е на почти два дни. Обожавам я.

Обръща глава и целува дланта ми, после се отпуска на лакти. Пъхва пръсти под шала и го дръпва надолу под брадичката ми и той вече е върху шията ми. Мога да говоря, но странно, сега не искам да кажа нищо. Държа лицето на Джеси и попивам щастието, което се излъчва от красивите му зелени очи. Щастлива съм да правя само това.

— Искам да те целуна — заявява, но докато малкото му изявление е сладко, също така е и на светлинни години от обичайното искане „целуни ме“. Може би затова челото ми се набръчква и очите на Джеси проблясват развеселено.

— Така ли?

— Ммм... — Прокарва палец по долната ми устна и наблюдава съсредоточено. — Наистина искам.

— Може да ме целунеш. — От връзването гърлото ми е пресъхнало и гласът ми е станал нисък и дрезгав.

Палецът на Джеси достига ъгълчето на устата ми, после отново се връща върху устните ми.

— Не искам разрешение — казва тихо и затваря очи и отново ги отваря, като ги приковава в мен. — Просто мисля на глас.

— Защо не спреш да мислиш и не го направиш? — Повдигам таза си и му давам знак, че целуването не е единственото, което искам да направи. Аз все още трептя, а възбуденият му член все още е сгушен уютно в мен.

— Изискваш ли, госпожо Уорд?

— Отказваш ли, господин Уорд?

— Не, но ти...

— Знам кой командва — прекъсвам го. Той ми се усмихва дяволито, докато бавно се навежда, устните му откриват моите и той взема това, което съм готова да му дам.

— Никога не съм вкусвал нещо по-хубаво. — Хълбоците му се извъртат и той усеща моето удоволствие.

— Дори Ава еклера? — питам, целувайки влажните му сочни устни.

— Дори Ава еклера — потвърждава и с гризване си проправя път до ухото ми. — Дори фъстъчено масло — мърмори и провира ръка под коляното ми. Дръпва сгънатия ми крак нагоре и запъва юмрук в матрака, така че кракът ми е праметнат през ръката му. — Просто чиста — засмуква меката част на ухото ми, — сурова... — захапва, — гола — и после провлачва през зъбите си. Потрепервам, когато плъзва устни по бузата ми и пъхва език в устата ми. — Ава — довършва с шепот. — Чиста, сурова и гола Ава. И я имам за цели три дни... само... за... себе си.

Усмихвам се и заравам пръсти в косата му. Не мога да устоя да не дръпна игриво, докато той стене и ме ощастливява с размърдване на адски възхитителните си и носещи ми безкрайно удоволствие хълбоци. Дълбоки завъртания. Твърди нахлувания.

Леки оттегляния. Въздишам, а той буботи ниско, но нямам интерес да свърша отново. Мога, но не искам. Искам да се съсредоточа върху него, затова посрещам въртенето му с моето собствено и осигурявам оптимален контакт и удоволствие само за него.

Когато усещам как мускулите му се стягат около мен, знам, че е приближил ръба, затова задълбочавам целувката си, дръпвам косата му

малко по-силно и простенвам.

Джеси пламти и когато се отдръпва с пъшкане, знам, че иска да вижда очите ми.

Премествам ръце на врата му и усещам как вената му пулсира в ритъма на задъханото му дишане. Очите ни се срещат. Неговите пълни с жажда, моите пълни с подчинение.

— Сърцето ми бие диво — мърмори той. Нахлува в мен още веднъж дълбоко и просто остава там, докато вдишва тежко и започва да трепери. — Мамка му, това е хубаво.

Не се присъединявам към оргазма му, но това не ми пречи да скимтя леко и да вдишвам рязко. Обхващам кръста му с бедрата ми и премествам ръце на раменете му, за да го дръпна надолу. Целувам го страстно, като нападам устата му свирепо и му помагам в края на оргазма му.

— Хубаво ли е? — питам.

Той ме целува и леко захапва езика ми.

— Не задавай глупави въпроси! — предупреждава ме сериозно. Претъркулва се по гръб и вдига ръка, за да се настаня на щастливото си място. С пръсти докосвам белега му и започвам обичайното си пътешествие от край до край, докато Джеси ме дръпва плътно и вдишва в косата ми. — Добре ли е?

— Не задавай глупави въпроси! — казвам ухилена.

— Ава, някой ден ще ти набутам цял сапун в устата.

Вероятно ще го направи.

— По кое време тръгваме?

— Към седем. Летим по обед от „Хийтроу“.

— „Хийтроу“? Трябва да се върнем чак до Лондон! — Той шегува ли се?

— Да. Това беше единственото място, от което можах да намеря полет за толкова кратко време.

Цупя се, но този път тонът му е категоричен, а и каква би била ползата да се оплаквам? Няма да стигна доникъде, и то не просто заради краткото време и липсата на възможности.

— Можеше да намериш нещо от Бристъл поне — просто не мога да се спра.

— Млъкни! Да поговорим за нашите планове за уикенда!

— Направил ли си планове? — питам.

— Да. Планът включва дантела и още повече гола плът. —
Целува ме по косата и това веднага ме разсейва.

Само аз, Джеси и гола плът, след като много дантела е била
премахната... бавно.

Усмихвам се, сгушвам се по-плътно в него и оставям сънливият
ми ум да се зарее към всички типични за Джеси неща.

---

[1] Прозак — търговско наименование на флуоксетин
хидрохлорид — лекарствен продукт, използван като антидепресант. —
Б.пр. ↑

ДВАДЕСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

— Взехте ли всичко? — Мама все още е по халат, докато се мотае по алеята.

— Да — въздъхвам с истинско раздразнение за десети път.

— Беше за кратко, но съм толкова щастлива, че дойде да ни видиш. — Стиска бузите ми и ме целува. Не трябва да си приписвам заслугите за това. Ако не беше Джеси, кой знае докога щях да отлагам това пътуване. — Трябва да се грижиш за себе си.

Извъртам очи, но я прегръщам.

— Беше толкова хубаво, че се видяхме.

— Да не намекваш, че не мога да се грижа за моята съпруга? — пита Джеси сериозно, докато затваря багажника на колата.

— Не, казвах й да се грижи за себе си — мръщи се леко на Джеси. — Никога не бих намекнула, че не можеш да се грижиш за моята дъщеря — тя го дразни. Сякаш жените О'Ший имат непреодолим импулс да предизвикват Джеси Уорд.

Джеси тръгва бавно към нас и оставя татко да разглежда напълно заредения DBS.

— Няма нужда да се грижи за себе си, защото аз го правя. — Дръпва ме от ръцете на мама, в знак че присвоява съпругата си от майка й. — Тя е моя — ухилва се и ме прегръща, за да подсили ефекта.

— Заплаха! — пухти мама и се опитва да не се засмее. — Джоузеф! Да не ти хрумват никакви идеи!

Обръщаме се и виждаме татко да прокарва длан по лъскавия капак на астън мартина. Ако бях достатъчно близо, съм сигурна, че щях да чуя въздишка.

— Само му се възхищавам — казва под нос. — Мислех, че твоята е с черна кожа.

Поглеждам към Джеси и пращам телепатично съобщение да измисли бързо как да обясни защо интериорът е станал от черна кожа на кремава.

— Моята е в сервиз. Дадоха ми тази, докато я оправят — обяснява бързо, без да се запъва. Той е толкова по-добър лъжец от мен, а аз мразя това.

Татко се смее.

— Аз не получавам такива коли от моя сервиз.

Джеси се усмихва и ме повежда към седалката. Избутва ме надолу нежно и закопчава колана ми, после нагласява ремъците върху корема ми. Избутвам ръцете му и си спечелвам ръмжене.

— Способна съм да се справя и сама — мърморя.

— Да, ти си много способна — присвива раздражено очи към мен — да ме докараш до лудост.

— Ти сам се докарваш до лудост — възразявам. Избутвам го и затварям вратата.

Спускам прозореца. — Довиждане! — Пращам въздушна целувка на родителите ми.

Джеси стиска ръката на татко и целува мама по бузата, после обикаля колата от предната страна и дълбае дупки с поглед в мен през прозореца.

Влиза вътре и пали двигателя.

— Този уикенд ще бъде много по-приятен, ако правиш каквото ти се казва — мърмори и потегля от алеята пред къщата на родителите ми.

Махвам им за довиждане и се обръщам на седалката към Джеси.

— Мога сама да си сложа колана.

— Но аз искам да го правя лично — настоява той сърдито. — Това е моя работа.

— Да ми слагаш колана ли? — смея се.

— Сарказмът не ти отива, жено. — Започва да натиска копчета по волана. — Моя работа е да се грижа за теб. Няма ли сутрешно гадене днес?

— Не — въздишам. — Ти се грижиш за това, като ми натъпкваш джинджифилова бисквита в устата в мига, в който се събудя — отбелязвам саркастично. Подскачам, когато стереоуредбата се включва и самият мистър Джей Ти^[1] се присъединява към нас. Обръщам към Джеси очи, изпълнени с изненада и веселие. Той знае, че го гледам, но се прави на разсеян. — Накарал си ги да сложат този диск вътре, нали? — Използвам цялата си воля, за да не се усмихна.

Той се мръщи, гледайки пътя.

— Не ставай глупава!

— Направил си го. В частта със специални изисквания на формуляра, който си попълнил, си написал: „Моля ви, заредете уредбата с Джъстин!“ — правя пауза. — Сложи ли сърчице и целувчици също? — Вече определено се хиля.

Бавно се обръща към мен, но в очите му няма весели нотки.

— Мислиш ли, че си забавна?

— Да. — Пресягам се и усилвам звука. После започвам да танцувам и да пея в седалката си, общо взето, дразня моя фанатизиран по Джей Ти бог. — Хей! — изписквам, когато пръстите му стискат хълбока ми и музиката внезапно отново стихва. — Това ми харесваше.

— И би трябвало. Той е много талантлив мъж — заявява Джеси честно.

— Ти си много талантлив мъж.

— Знам. — Свива рамене. — Имаме много общи неща. Джей Ти е страхотен.

— Срещал ли си го?

— Не, той продължава да ми праща предложения за приятелство, но аз съм прекалено зает — сега вече и Джеси крие усмивката си.

Смея се, а той си слага слънчевите очила, но не преди да ми намигне и да размърда рамене.

Това е отпуснатият Джеси. Боже, обичам този мъж.

Джеси ни повежда на приключение около летището. Завива и обикаля около коли, прави завои в грешната посока и, общо взето, просто сякаш няма никаква представа къде отива. Гледам как знакът за паркинга на летището отплува покрай прозореца ми и се мръщя на себе си. После поглеждам часовника. Единадесет и половина, а се предполага да излетим след половин час. Не сме се чекирали, не сме минали проверка, нищо.

— Мамка му! — изтърсвам и грабвам чантата си от пода.

— Ава, езикът! Какво има? — Завива прекалено рязко и ръката ми се стрелва, за да се закрепя за вратата.

— Ще караш ли по-полека! — сопвам се ядосано. Дали сега не е добър момент да му посоча, че шофира глупаво?

— Ава, няма по-безопасно място за теб от това да си в кола с мен. Какво има? — Не поглежда към мен, затова не може да оцени

невярващото изражение на лицето ми, но тогава бързо си припомням защо изобщо изругах.

— Паспортът ми — казвам. Гмурвам се в чантата си и търся напълно напразно, защото знам, че не е там. Не го сложих там и забавям процеса, когато осъзнавам точно къде е паспортът ми. Джеси ще откачи. — Оставих паспорта си в кутията с дреболии — казвам му и наум се проклинавам, задето още не съм подредила тази кутия.

Джеси протяга ръка и отваря жабката.

— Не, не си, но *си* забравила да смениш името си, госпожице О'Ший. — Пуска паспорта в скута ми и ми хвърля укорителен поглед.

— Значи пътувам неомъжена? — питам. Отварям паспорта и се възхищавам на моминското си име.

— Млъкни, Ава! — набива спирачки и изскача. Бързо заобикаля колата, идва от моята страна и отваря вратата. Щях да го направя и сама, но просто зяпам навън през предното стъкло с леко зинала уста. — Хайде!

Вдигам поглед точно когато един облечен с костюм и ботуши мъж приближава заедно с мъж в капитанска униформа. Паспортът ми е измъкнат, някакви документи са подписани и разменени и после багажът ни е изваден от багажника.

— Цял ден ли ще седиш там, жено? — Джеси ми подава ръка, аз автоматично я взимам и му позволявам да ме издърпа от колата.

— Какво е това? — питам и кимвам към подобния на играчка самолет, който стои на няколко метра от нас.

— Това е самолет — отговаря весело. Дръпва ме към самолета, но аз изобщо не се чувствам по-ентусиазирана, когато го приближаваме, защото той не става по-голям.

Не се изпълвам с повече увереност и когато Джеси трябва да се свие, за да влезе в проклетото нещо, без да си удари главата. Спирам пред нелепо малкото количество стъпала, които ще ме отведат на борда и щом ръцете ни се опъват, Джеси се обръща, за да види какво ме задържа. — Ава?

— Няма да се кача на това нещо! — Нападната съм от неразумен пристъп на страх.

Никога не съм се страхувала да летя, но този малък самолет сякаш изпомпва тревога по вените ми. Имам чувството, че не ми стига въздух.

Джеси се усмихва, но в същото време се мръщи.

— Разбира се, че ще се качиш — дръпва ръката ми нежно и насърчително, но аз не помръдвам. Дори отстъпвам назад. — Ава, никога не си казвала, че те е страх да летиш. — Отново се навежда и застава прав от външната страна на самолета.

— Не ме е страх. Харесвам големите самолети. Защо не се качим на голям самолет? — Поглеждам зад мен и виждам купища големи самолети. — Защо да не отидем с един от тези?

— Защото вероятно не отиват там, където искаме — казва тихо. Усещам как ръката ми се отпуска пред мен, когато Джеси приближава и слага длан на бузата ми. — Напълно безопасно е — уверява ме и извърща лицето ми от големите самолети, на които бих предпочела да се кача. Не ми пука, че не отиват там, където искаме. Ще отида там, където ме отведат.

— Не изглежда безопасен. — Поглеждам край него и виждам идеално изглеждаща жена с идеално подредена коса, идеален грим и идеална усмивка. — Изглежда прекалено малък.

— Ава — нежният му успокоителен глас ме кара да го погледна. Джеси ми се усмихва. — Това съм аз, твойт неразумен, прекалено покровителствен властен маниак. — Целува ме нежно. — Наистина ли мислиш, че доброволно бих те подложил на опасност?

Поклащам глава, напълно наясно, че се държа като дете. Но страхът ми ме изненадва. Би трябвало да съм шокирана, че Джеси е наел частен самолет, но не съм. Фактът, че от мен се очаква да летя на този частен самолет, е по-шокиращ.

— Чувствам се малко нервна — признавам тихо. С тревога регистрирам близостта на целия персонал, включително и на капитана зад мен.

— Отговори на въпроса ми! — притиска ме Джеси.

— Не, не мисля.

— Добре. — Обръща ме и хваща раменете ми, като нежно ме избутва нагоре по стълбите. — Ще ти хареса, довери ми се!

— Добро утро! — Идеалната жена, която стои идеално на място, ни поздравява, като протяга ръка, за да ни посочи накъде да отидем. Не е необходимо. Има само два пътя, а аз няма да пристъпя близо до кабината.

Когато салонът се разкрива пред мен, забелязвам едва няколко седалки, всичките масивни, кожени и наклонени и само в два реда — по един от всяка страна на самолета. Насочват ме към средата, обръщат ме и ме настаняват на меката седалка.

Мълча и се боря с порива да скоча, докато Джеси затяга колана ми и сяда срещу мен. Веднага вдига краката ми в скута си.

— Шампанско, сър? — Идеалната дама се е върнала. Забелязвам, че се усмихва щастливо на моя бог, но съм прекалено заета да се занимавам с жалката си тревога, за да я прегазя.

— Само вода — отговаря Джеси кратко без усмивка, без благодарност и без „моля“.

Дамата се оттегля набързо. Джеси сваля балетните пантофки от краката ми, пуска ги безгрижно на пода, после се настанява удобно и поставя краката ми така, че да са под добър ъгъл за масаж. — Добре ли е? — пита той.

— Не съвсем. — Нямам представа какво ме прихвана. — Имаше редовни полети, нали? — питам подозрително и бързо хвърлям поглед навън през малкия прозорец.

— Не знам. Не проверих. Ние не пътуваме с граждански полети, Ава.

— Ти не. Аз да — размърдвам пръстите на краката си. — Краката още не са ми се подули.

Палците му правят възхитителни кръгове по свода на стъпалото ми.

— Затвори очи и се настани удобно, бебче! — нарежда ми нежно и аз го правя. Очите ми бавно се затварят, а последната картина, която виждам, е на моя бог, който нежно масажирва краката ми и се опитва да разсее неоправдания ми пристъп на нервност.

Преставам да разсъждавам и се зарейвам в полусъзнателно състояние на блаженство. Не е трудно да го постигна, когато Джеси ме докосва, дори само по краката. Както винаги той сякаш изсмуква от мен всичките ми грижи, независимо дали става дума за оправдани или напълно несъстоятелни и ненужни грижи, като внезапния ми страх от летене. Подсъзнанието ми слабо отбелязва, че независимо какви са грижите, Джеси е техният създател.

И тогава в ума ми започва да изплува всичко, свързано с Джеси, и аз се усмихвам едва забележимо: мисля си за дантелата, за калите, за

фъстъченото масло и за укорите, че ругая. Въздъхвам. Различните видове чукане в стила на Джеси, избухливостта, игривостта и нежността. Може би вече наистина се усмихвам.

Белезниците, запушената уста, разпятието, гребната машина и Ава еклерът. Пулсът ми се ускорява. Тъмнорусата коса, ясните зелени очи, изваяното съвършенство и наболата от ден или два брада. Начинът, по който изправя яките на тениските си, различните видове усмивки за жени и за мен, а сега и за корема ми. Неговата пламенност, покровителствеността, властното му държане. Начинът, по който върви, и начинът, по който мачка хората. Всички начини, по които ме обича, с неговото безпардонно и сурово обожание. Начинът, по който аз отвърщам на тази любов.

Премествам се в седалката в задрямалото си състояние и чувам смеха на Джеси.

Тих, нисък смях. После усещам влажната топлина на езика му върху палеца на крака ми. Усмихвам се, изтръгната от мислите за красивия ми съпруг. Отварям едно око и срещам усмивката, запазена само за мен.

— Сънуваш ли? — пита и захапва малкия ми пръст.

— Теб — въздъхвам. — Кажи ми кога ще излетим, за да сложа глава между краката си!

— Аз ще сложа моята между краката ти. — Засмуква палеца ми и аз потрепервам.

— Само ми кажи!

— Погледни през прозореца, бебче!

Намръщвам се и поглеждам навън, като очаквам да видя писти и самолети, но вместо това виждам облаци.

— О! — За част от секундата се стягам, защото регистрирам, че няма никакво движение. Не се чува почти никакъв звук. Наистина е спокойно. Поглеждам встрани и забелязвам, че чашите ни с вода ни са поставени върху една полирана до блясък маса. После хвърлям поглед по пътеката и виждам идеалната жена да се размотава в другия край на самолета. — Защо не ми каза? — питам и се настанявам назад в седалката.

Джеси целува палеца ми.

— И да пропусна звуците и израженията, които правеше? — Пуска крака ми. — Ела тук! — Не се бавя и секунда. Разкопчавам

колана и направо се гмурвам в скута му, като сгушвам глава под брадичката му и обвивам с ръце врата му. — Заспивай отново и ме сънувай, жено!

Няма нужда да моли два пъти. Ранното ни ставане и дългото шофиране си казват думата, а не искам да съм като пребита, когато кацнем, където и да кацаме. Все още не съм попитала, но не ме интересува. Ще бъде топло, слънчево и ще сме само аз и Джеси.

Събуждам се, все още притисната в тялото на Джеси. Чувам, че говори, но звуците са приглушени. Леко замаяна се повдигам и виждам, че идеалната жена кръжи около нас.

— Добре дошли в Малага, госпожо Уорд! — Поразява ме с неискрена усмивка, която явно е част от работата ѝ.

— Благодаря! — Също се усмихвам, но определено по-искрено. Малага? Като испанската Малага? Малага близо до Марбея?

— Моето красиво момиче се върна. — Джеси целува бузата ми. — Хареса ли ти полетът?

Поглеждам го все още сънена и забелязвам брадясало, неясно, усмихнато лице и разрошена тъмноруса коса.

— Да не ти дърпах косата, докато спях? — изграчвам и се пресягам, за да я пригладя.

— Правиш много неща, докато спиш. Мога да те гледам вечно.

Опитвам се да помръдна, но не постигам абсолютно нищо.

— Трябва да се протегна — оплаквам се и се гърча.

Чувам щракване и внезапно вече съм свободна.

— Трябваше да те закопчея. — Помага ми да се изправя и ме гледа как вдигам ръце, почти докосвайки тавана на самолета. О, това е толкова хубаво!

— Не трябва ли да съм закопчана на моето място за приземяването? — питам. — Не трябва ли седалката да е в изправена позиция, масата прибрана и всичките ми принадлежности да са грижливо прибрани под предната седалка?

Повдига язвително вежда.

— Да. Наложил се почти да прегазя прекрасната дама — изправя се и дръпва блузата ми надолу, която се е покатирила над пъпа ми от протягането. И я държи на място, докато накрая спирам. — Свършил ли?

— Да. — Прозявам се, а той пуска ръба на блузата. Знам, че това вероятно е знак за всичко, което ме очаква през следващите няколко дни, но се надявам Джеси да се отпусне, и то бързо, защото съм си взела банския и ще го нося.

Излизаме на ярката слънчева светлина и аз се усмихвам. Жегата ме удря в лицето и ме стопля до сърцевината ми. Или още повече. Вече усещам прекрасната топлина да преминава през мен и знам, че ще ми става все по-топло през следващите няколко дни. Слизаме по стълбите до пистата, където сме приветствани от някакъв испанец, който подава на Джеси комплект ключове. Тогава забелязвам DBS-а.

— Не може да бъде! — изтърсвам. — Не можеше ли да вземем такси?

Джеси се подсмива и подписва документите, които са му подадени.

— Аз не използвам обществен транспорт, Ава.

— А трябва. Ще ти спести цяло състояние.

Джеси връща документите и бързо ме настанява от грешната страна на колата, което ме обърква малко. Той ме закопчава, а аз успявам да събера мислите си, отпускам се в познатата, малко по-топла мекота на кожената седалка и се заслушвам в тропота от товаренето на багажа.

Джеси скача вътре и слага очилата си.

— Готова ли си да гуляеш през следващите три дни?

— Не. Заведи ме у дома! — ухилвам се. Навеждам се и целувам устните му.

— Никакъв шанс, жено. Цялата си моя и ще се възползвам пълноценно — отвърща на целувката ми. Дланта му е на тила ми и ме придърпва по-близо.

— Винаги съм твоя.

— Правилно. Свиквай! — Пуска ме, после бързо включва астърн картина на скорост и изсвистява надалеч от самолета.

— Свикнала съм — отбелязвам. Подпирам лакът на вратата и намествам глава, за да наблюдавам непознатия свят около нас. Известно време всичко е много скучно и бетонно, но след това излизаме от летището и от врявата на централна Малага и поемаме по някакъв крайбрежен път, а гледката на Средиземно море, преливащо в небето, задържа вниманието ми за останалата част от пътя. „Менсън“

пеят за широко открито пространство, а миризмата на жегата, смесена с вдигнатия прах от стария път, по който се движим, надмогва обичайния свеж аромат на ментова вода и аз негодувам от нашествието в носа ми. Но ако оставим настрана миризмата, всичко останало ми носи блаженство. Пътуваме в приятно мълчание, уредбата ни прави компания, ръката на Джеси е върху коляното ми, а моята я стиска. Хвърлям поглед към профила му и се усмихвам, после затварям очи, отпускам се още повече в кожената седалка и мисля за мирните, безгрижни дни, което ни предстои.

Отпуснала съм клепачи, но не спя. Отварям очи, когато настилката под гумите става неравна и колата започва да подскача. Поглеждам напред и първото нещо, което забелязвам, е ужасното състояние, в което е пътят. Има чакъл навсякъде по надупчената му повърхност, което кара Джеси да шофира престижната кола внимателно. Никога не съм го виждала да кара толкова предпазливо, но е очевидно, че ако ускори малко, подът на колата може да се отцепи.

— Къде сме? — питам и се оглеждам наоколо за нещо интересно. Няма нищо, само пуста земя, този ужасен пращен път и няколко къщи. Не, не къщи. Колиби би било по-подходящо определение. Не може в тях да живеят хора.

— Това е раят, бебче — казва Джеси смъртно сериозен. Едва не се разсмивам, но тревогата ме спира. Виждала съм рая предимно на снимки, а няма начин това място да е по-далеч от него. На път съм да започна да настоявам Джеси да обърне обратно, но тогава пред погледа ми се появяват две дървени врати и вниманието ми е привлечено от висока, варосана стена, която се простира в двете посоки от портата.

И тогава виждам.

Рай.

Има табела на стената до портата и на нея пише „Рай“. Джеси не може да е сериозен. Рай ли? Това със сигурност не е рай и аз се чудя как е възможно Джеси да избере място за нашата почивка, с толкова евтино име? Рай ли? Тези стени изглежда не са били докосвани с вар от две десетилетия, а на мен започва да ми се гади от подскачането на прекрасната кола. Джеси ме е довел до това бунище? Има ме само за себе си за три дни, а ме е довел тук? Предпочитам да спя в колата. Вече не съм толкова отпусната, а заставам нащрек, след като съм

обградена от такъв пейзаж. Да, тихо е, но цялото мъртвило на околността просто я прави зловеща, а не спокойна.

— Джеси... — не съм сигурна какво да кажа. Джеси изобщо не изглежда смутен от гледката, което ме кара да мисля, че е бил тук и преди. Ако е бил, тогава защо се връща? Не ми дава никакво обяснение, той просто натиска едно копче и се усмихва топло, когато дървената порта започва да се отваря. *Бил* е тук и преди. Решавам да си затворям устата, въпреки че вече съм наясно. Няма да остана тук. Няма начин.

Цупя се наум в седалката, но когато минаваме през портата, изведнъж потъваме в сумрак. Балдахин от най-наситеното зелено, което съм виждала, се простира над нас и над алеята напред. Забелязвам клонки, обсипани с бели цветове тук и там сред зеленината, а в колата се процежда най-могъщият аромат дори през затворените прозорци.

— Тази миризма — вдишвам дълбоко и въздишам.

— Това е нищо. С падането на нощта става по-силна. — Джеси също вдишва дълбоко и мънка от удоволствие, докато издиша. Напълно съм заинтригувана. Той се е отдал на спомени.

Въпреки че миризмата е божествена, все още съм притеснена за мястото, на което се намираме, но когато слънчевата светлина проблясва към края на алеята и лъчите пронизват стъклото на колата, аз присвивам очи дори през очилата. Сякаш е било включено някакво осветление и внезапно съм пренесена в...

Рай.

Дъхът ми спира в гърлото и аз разкопчавам колана, за да седна по-напред.

Примигвам, за да съм сигурна, че не си въобразявам. Мръсната бетонна джунгла на пустеещите земи е свършила и на нейно място се е появило идилично убежище, преливащо от зеленина, грижливо подрязани ливади и перголи, отрупани с китки червени цветя. Внезапно вече не се движим и аз изскачам от колата, без да губя време. Затворям вратата и попивам моето ново, прекрасно обкръжение. Тръгвам през неравната павирана алея към тухлената вила отпред, без да си давам труда да чакам Джеси, и дори не проверявам дали ме следва. Изкачвам стълбите до верандата, която обикаля цялата къща, и се обръщам, за да огледам добре мястото.

Рай.

Когато решавам, че съм видяла всичко, поглеждам отново към Джеси. Виждам го как седи на капака на колата с протегнати напред и кръстосани в глезените крака.

Ръцете му са скръстени на гърдите. Той се усмихва.

— Какво мисли красивото ми момиче? — извиква към мен.

Протягам ръка и дръпвам лист от храста, който виси от дървена рамка на верандата. Подушвам го и въздъхвам.

— Мисля, че току-що официално пристигнах на Седмото небе на Джеси.

— Къде? — объркването и усмивката в гласа му са ясни.

Усмихвам се, пускам листа и се затичвам към него, като смътно отбелязвам нарастващото му веселие, докато се изправя и се подготвя за нападението ми.

Изстрелвам се към него, тялото ми заема обичайното си положение на бебе маймуна и аз атакувам устата му, изпълнена с ентусиазъм. Джеси не ме спира. Държи ме под дупето и се усмихва на грубата ми сила.

— Това е най-любимото ми място на света — казвам, пускайки устните му.

Поглеждам към него и забелязвам, че слънчевите му очила са все още на мястото си.

Свалям ги, за да го видя.

— Щастлива ли си? — пита той, въпреки че е напълно очевидно, че не съм на себе си от радост.

— Не съм на себе си! — Сплитам пръсти в косата му и дръпвам.

— Добре. — Свежда уста към врата ми и ме захваща леко, после ме отстранява от себе си. — Нека взема куфарите!

— Ще ти помогна — казвам автоматично и тръгвам след него към багажника. Бързо спирам, когато Джеси се обръща и ме поглежда предупредително. — Добре, няма да ти помогна. — Вдигам ръце. Вместо това вадя чантата си от колата и тръгвам след Джеси към едноетажната вила.

Той оставя куфарите за кратко, докато опитва три различни ключа в ключалката, преди най-после да открие подходящия. Вратата се отваря и съм въведена в пълен мрак. Светлина прониква само през

тънките процепи на затворените кепенци. Не виждам много, но мога да помириша това благоухание и тук, вътре. То е навсякъде.

— Чакай тук! — нарежда Джеси, оставя куфарите до вратата и изчезва отново навън.

Стоя и се вирам към стените за ключ за осветлението, но не виждам нищо, въпреки че вратата е отворена. И тогава сякаш прожектор огрява затъмнена сцена. Внезапна струя слънчева светлина се стрелва през стаята и се сблъсква с отсрещната стена.

После от друг прозорец се появява още една. Лъчът минава през първия и създава ярък кръст от светлина в полумрака на стаята. Следва ги още един, после още един.

Гледам как мястото се превръща в оживен кръстопът от светлинни линии, докато накрая вече няма мрак, а само слънчева светлина, която се излива от всеки прозорец и врата. Чувствителните ми очи искат да се затворят, но е невъзможно — има толкова много за гледане. Стените са гладки и бели, подът е покрит с огромни плочи с цвят на мед и кремави килими са пръснати напосоки върху тях. Огромен полукръгъл диван е разположен с лице към вратите, които водят към басейн, обграден от яркозелена трева. Отвъд него е плажът.

— Еха! — въздъхвам. Тръгвам нерешително напред. Вълнението ми нараства, когато пейзажът пред мен започва да се разкрива. Преди да се усетя, съм прекосила терасата и моравата и се боря с вратата от ковано желязо, която стои между мен и плажа.

— Ето! — Джеси внезапно слага ръка върху моята. В ключалката е поставен ключ, вратата се отваря и аз успявам да премина.

Десет дървени греди, оформени като стъпала и покрити с пясък и трева, ме отвеждат до плажа. Той е пуст и докато се оглеждам на всички страни в търсене на признаци на живот, осъзнавам, че се намираме в малък залив. Не се виждат никакви други имоти — нито барове на плажа, нито хотели, нищо. Наистина сме само ние, тази вила и полунощната синя топлина на Средиземно море.

— Все още ли си на Седмото небе на Джеси? — прошепва в ухото ми. Плъзва ръка над гърдите ми и ме придърпва, за да се облегна на него.

— Да. Къде си ти?

— Аз ли? — пита. Целува нежно бузата ми и плъзга длан на корема ми. — Бебче, аз съм в рая.

Затварям очи с доволна усмивка и потъвам в тялото му. Ръката ми открива неговата върху корема ми и пръстите ни се сплитат. Седмото небе на Джеси наистина е рай.

През остатъка от следобеда подреждаме багажа, получаваме доставка на хранителни стоки и Джеси ми показва къщата. Има шест спални с вградени бани и всичките имат врати, които водят към различна част на верандата. Кухнята е бяла и модерна с боядисани дървени плотове. В нея има разни дребни неща като окачена дървена решетка с чугунени тигани, висящи над мястото за готвене, които да подчертават провинциалния стил на вилата. Като интериорен дизайнер съм във възторг. Самата аз не бих могла да свърша по-добра работа. Стаите са с гладки стени, пищни тъкани покриват леглата, а на прозорците виси нежен муселин.

Окачени тук и там маслени картини отнемат голотата на гладките стени, а небрежно поставените килими разчупват покрития с плочи под на цялата вила. Това място е част от миналото на Джеси, сигурна съм, но не го притискам с въпроси. Той ми каза само, че обновяването е продължило много години с прекъсвания, затова допускам, че мястото е негово. Но още не го е потвърдил.

Сега седим на огромната дървена маса между кухнята и дневната с кана ледена вода и въпроси, които не са в състояние да останат в ума ми още дълго. Мястото има някаква значимост в живота на Джеси, но аз се мъча да сдържам любопитството си.

Джеси ме гледа с лека усмивка как вдигам чашата до устните си, после уталожва собствената си жажда, но задържа погледа си върху мен. Нямам търпение да разбера и той го знае, но ме кара да страдам. Вместо доброволно да ми даде информацията, за която знае, че жадувам, той ще ме накара да попитам, а аз обещах на себе си, че повече никога няма да го притискам за миналото му. То вече няма значение за мен, но това явно не пречи на любопитството ми. Не мога да се спра.

Благодарна съм, когато заговаря преди мен и осуetyава изстрелването на цял откос въпроси.

— Искаш ли нещо за ядене?

Не мога да овладее изненаданото изражение на лицето ми.

— Ще ми сготвиш ли? — Тук няма Кати, а Джеси знае, че мразя да готвя.

— Можех да наема хора, но те исках само за себе си — усмихва ми се с онази палава усмивка. — Мисля, че ти трябва да се грижиш за мен и да изпълняваш задълженията си като моя съпруга.

Давя се и започвам да кашлям се от наглостта му? Моите задължения ли?

— Когато се ожени за мен, знаеше, че мразя да готвя.

— А когато ти се омъжи за мен, знаеше, че аз *не мога* да готвя — отвърща ми наперено.

— Но ти имаш Кати.

— В Англия имам Кати, която да ме храни, което е добре, след като жена ми не го прави — вече е сериозен. — В Испания имам моята съпруга. И тя ще ми направи нещо за ядене. Добре се справи с пилето.

Прав е, добре се справих, но това не значи, че ми хареса. Но бих излъгала, ако кажа, че не ми хареса да гледам как Джеси го яде. Погрижих се за него за разнообразие. При тази мисъл осъзнавам, че колкото и да е странно, съм готова да му приготвя ядене.

— Добре — изправям се. — Ще изпълня задължението си.

— Добре. Време беше да започнеш да правиш това, което ти се казва — отговаря Джеси откровено без усмивка и без следа от хумор. — Захващай се тогава!

— Не си насилвай късмета, Уорд! — предупреждавам. Оставям го на масата и отивам до хладилника. Не ми отнема много време, да реша какво да сготвя. Грабвам чушки, чорисо^[2], ориз, гъби и агнешки котлети и ги отнасям до плота, после откривам дъска за рязане и нож.

Залавям се за работа. Срязвам чушките наполовина и махам семките, после накълцвам гъбите и наденицата на тънко и ги запържвам. Сварявам ориза, нарязвам малко пресен хляб и изпържвам агнешкото. През цялото време Джеси седи и ме гледа, без да предложи помощ и без да направи опит за разговор. Просто тихо наблюдава как изпълнявам задължението си да го нахраня.

По средата на пълненето на чушките той се появява пред мен и се навежда през плота.

— Справяш се страхотно, жено.

Вдигам ножа и го насочвам към него.

— Не се отнасяй снизходително към мен! — Шокирана съм, когато отпуснатото му лице почернява и ножът е изтръгнат от ръката ми.

— Не размахвай шибаните ножове, Ава!

— Извинявай — изтърсвам. Поглеждам към ножа в ръката му и бързо осъзнавам глупостта си. Острието изглежда гадно, а аз го развявам като лента за художествена гимнастика. — Извинявай — повтарям.

Поставя ножа внимателно и явно се осъзнава.

— Няма нищо. Забрави!

Кимвам към масата, за да не започна да се извинявам отново. Джеси изобщо не изглежда щастлив.

— Искаш ли да приготвиш масата?

— Да — казва тихо. Може би мисли, че е прекалил, не знам, но необщителното му поведение и попареното ми от мъмренето настроение създават осезаемо напрежение.

Джеси ме оставя и тихо подрежда масата за двама, докато аз довършвам приготвянето на вечерята.

— Заповядай! — Плъзвам чинията му пред него, но преди да успея да дръпна ръката си, той я хваща и ме поглежда с изпълнени със съжаление очи.

— Прекалих.

Вече се чувствам по-добре.

— Не, няма нищо. Не трябваше да съм толкова невнимателна.

Усмива се.

— Седни! — Избутва стола ми, но още щом сядам, той става. — Липсва ни нещо — уведомява ме. Излиза и ме оставя да се чудя къде е отишъл. Връща се бързо, в едната си ръка държи свещ, а в другата дистанционно. Намира кибрит, пали свещта и я поставя в центъра на масата. После натиска няколко копчета на дистанционното и вилата се изпълва с отчетлив мъжки глас. Разпознавам го веднага.

— Мик Хъкнал^[3]? — питам, леко изненадана.

— Или бог. Което и да е — усмива се и заема стола си.

— Готов си да споделиш титлата? — питам и вдигам тъпия си нож и безопасната вилица.

— Той го заслужава — отговаря Джеси небрежно. — Това изглежда добре. Яж!

Виждам кимването му към чинията и се усмихвам леко. Нахвърлям се върху парчето агнешко, като устоявам на порива да

размахам отново ножа си към Джеси, когато се навежда, за да погледне месото ми. Проверява колко добре е сготвено.

Помагам му, като обръщам чинията към него, за да види центъра на агнешкия ми котлет. Трябва да е доволен. Обичам пържолите малко по-сурови, но агнешкото трябва да е напълно опечено, за да ми хареса.

Набождам едно парче с вилицата и го вдигам към устните си.

— Може ли? — питам напълно сериозна и без следа от усмивка на лицето ми, защото отразявам изражението на Джеси.

— Може — казва. Реже агнешкото и отхапва първата си хапка. Дъвче, кимва и преглъща. — Ти можеш да готвиш, съпруго.

— Никога не съм казвала, че не мога. Просто не обичам да го правя.

— Дори и за мен?

Поглеждам го, за да преценя изражението му. Точно както се опасявах. Няма и следа от хумор и той не ми се цупи закачливо. Знам накъде води това и въпреки че наистина ми харесва да готвя за Джеси, не искам да го правя всеки ден.

— Нямам нищо против — отговарям хладно.

— Харесва ми да готвиш за мен — размишлява той. — Нормално е.

Замръзвам и оставям ножа долу.

— Нормално ли?

— Да, нормално. Както правят нормалните хора.

— Нормално, като жената да готви, а съпругът да яде ли? Това е шовинистично — смея се, но не и той. Все още е съсредоточен върху внимателно рязане и ядене. Искане да бъде нормална ли? Тогава да се опита да е малко по-нормален и самият той. Но дали аз искам да е нормален? Не, не искам. Нямаше да е Джеси, ако беше нормален. Нямаше да сме ние, ако той беше нормален. Вместо да го нарека пещерняк, захапвам парче агнешко. Ние не сме нормални, не напълно. И се надявам да си останем такива.

Джеси свива рамене, оставя приборите си до чинията и се обляга назад в стола.

Бавно вдига очи към моите, докато дъвче преднамерено бавно. Какво става в тази негова глава? Зеленината на погледа му ме завладява и ме кара и аз да дъвча бавно.

— Това не е ли нормално? — пита. Гласът му е нисък и гърлен.

— Имаш предвид да вечеряме заедно ли?

— Да.

Свивам леко рамене.

— Да, това е нормално.

Той кимва кротко.

— Ами ако те просна на тази маса по време на вечеря и те изчукам? Това ще бъде ли нормално?

Очите ми се разширяват леко от изненада. Не знам защо, тъй като това би било напълно нормално за нас.

— Нормално за нас е ти да вземаш каквото искаш, когато искаш. Можеш да се откажеш от ядене, сготвено от жена ти, ако искаш.

— Добре. — Взема ножа и вилницата. — Харесвам това, което е нормално за нас.

Мръщя се към него. Какъв беше смисълът?

— Нещо тревожи ли те? — питам.

— Не — отговаря прекалено бързо.

— Напротив, тревожи те — изстрелвам и мисля, че знам какво е. — Да не би внезапно да си се замислил, че няма да имаме възможност да правим някои неща където и когато искаме с две бебета около нас?

— Изобщо не.

— Погледни ме! — настоявам и той го прави, но ме гледа шокиран. Не му давам възможност да се присмее на заповедта ми или да ме пита на кого мисля, че говоря. — Това е, нали?

Шокиран е и намръщен.

— Където и когато.

— Не и с две бебета около нас. — Сега аз мога да му се смея. Тревожи се. Внезапно е напълно наясно, че няма да има власт над тялото ми, когато си поиска. Връщам се към вечерята си, доволна от откритието. Не мога да повярвам, че още не е мислил за това. — Те ще имат нужда от голямо внимание през повечето време.

Джеси насочва вилницата си към мен. Не ножа, а вилницата.

— Да, основното ти задължение ще бъде да се грижиш за децата ни, но освен това и ще трябва да се грижиш и за моето задоволяване. Където и когато, Ава. Може би ще трябва да контролирам страстта си към теб, но не мисли, че ще пожертвам целта на живота си, която е да те имам. Постоянен контакт. Където и когато. Това няма да се промени

само защото имаме бебета. — Набожда парче агнешко и го откъсва от вилицата с уста.

Ако искането му да готвя за него беше крайно, тогава нямам представа как да определя малката му реч.

— Дори ако съм скапана от нощни хранения? — опитвам.

— Прекалено уморена, за да те имам ли? — пита шокиран.

— Да.

— Ще вземем бавачка. — Агнешкото му става жертва на ново свирепо забождане и аз вътрешно се смея до пръсване.

— Но нали имам теб? — напомням му.

Въздъхва и пуска ножа и вилицата до чинията.

— Да. — С пръсти започва да разтрива слепоочията си в успокоителни кръгове. — Ти имаш мен и винаги ще ме имаш. — Протяга ръка и взема моята. — Обещай ми никога да не казваш, че си твърде уморена или че нямаш настроение!

— Ти си този, който ми казва, че съм твърде уморена — направо пища. — Ти можеш да ме отхвърляш.

— Това е, защото аз командвам — казва той откровено. — Обещай ми! — настоява той.

— Искаш да ти обещаая, че ще бъда на твое разположение както и когато ти изнася.

Поглежда встрани съвсем за кратко, после ме поглежда замислено.

— Да — казва просто.

— Ами ако не го направя? — Нахална съм само заради идеята. Никога няма да съм твърде уморена за този мъж, но внезапното му откровение е всъщност доста забавно. Трябваше да е помислил за това, преди да започне да ми крие хапчетата.

Той се засмива и после арогантната свиня се обляга назад и издърпва тениската през главата си, разкривайки се в цялото си изсечено съвършенство. Поглежда към гърдите си, сякаш иска да освежи паметта си точно колко невероятно безупречен е.

Гледам го в очите. Макар и да точа лиги над агнешкото си, упорито устоявам на тактиката му. Опивам се от неговата божественост, очите ми се плъзгат по всяка част от твърдото му тяло и си отбелязвам наум да подновя белега си. Избледнява.

— Никога няма да устоиш на това — махва с ръка към торса си.

Поглеждам нагоре към самоуверените му яркозелени очи.

— Свикнала съм с това. — Откъсвам алчния си поглед от съвършенството на лицето му към чинията си. Но очите ми жадуват за още. — Става някак еднообразно след време — добавям колкото мога по-небрежно.

Той е върху мен след секунда. Дръпва ме от масата и ме мята върху един килим на пода. Нямам и миг, за да разбера какво се случва, докато не се оказвам задъхана и напълно под него.

— Лош лъжец си, бебче.

— Знам — отстъпвам. Не ме бива.

— Да видим колко си свикнала, става ли? — Премества ръцете ми отстрани до тялото ми, възсяда ме и ме приковава на място. Аз съм обездвижена и внезапно започвам да се тревожа от ситуацията. Преди много често бях в подобно състояние и в повечето случаи се превръщах в едно нещастно момиче.

— Джеси, моля те, недей! — умолявам безрезултатно. Знам, че думите няма да ме доведат доникъде. Джеси е в прегазващо настроение. Внезапно е осъзнал, че може да бъде изместен, и това подпалва животинския му инстинкт да заклеми собствеността си и вероятно и да ме маркира. Той е като лъв.

— Какво? — пита, въпреки че знае адски добре какво. — Нали си свикнала.

Напълно наясно е, че се преструвах на равнодушна. Никога няма да свикна и се радвам. Ще го гледам точно така, ще го оценявам точно така и ще разпалва желанието ми точно така до края на дните ми. И не мога да чакам. Страстта кипи във вените ми точно сега. И винаги се разпалва от няколко подходящи думи или докосване. След това преминава в нетърпение и в мъчително удоволствие, водещо до експлозия. Започвам да кипя сега. Мускулите на корема ми се стягат и вероятно Джеси е наясно, защото за разлика от преди сега е върху корема ми. Дали е получил просветление, че няма да нарани бебетата така, както беше просветлен, че вече няма да съм само негова?

Неудобната ми поза и неуморното туптене между бедрата ми не се облекчават, когато Джеси се повдига на колене и започва да разкопчава дънките си. Това ще бъде болезнено. Ако е решил да мине с пълна сила в режим на доминиране, искам да се възползвам максимално, а нямам никаква надежда да докопам инициативата, както

съм прикована под него. Усещам как в мен се надига вик на безсилие и независимо колко усилено да се опитвам да откъсна ненаситните си очи от тези коремни мускули, докато разкопчава дънките си, се провалям ужасно. Свикнала ли?

Какво нелепо твърдение!

— Джеси, пусни ме! — Не си правя труда да се боря, защото само ще се изморя, а аз пазя силите си за това, което се надявам да последва.

— Не, Ава! — Смъква дънките надолу малко и разкрива тесните бели боксерки „Армани“. Става все по-трудно.

— Моля те!

Зад спуснатите му клепащи проблясва победоносен поглед, въпреки че и двамата знаем, че още не е свършил.

— Не, Ава — повтаря дрезгаво и пъхва палец в колана на боксерките.

Зървам тъмнорусите му косми и непогрешимата опъната гладка плът на члена му.

— Боже! — Затварям очи безнадеждно. Мразя го и го обичам в същото време.

Оставам в мрак и съм изключително озадачена, когато не получавам познатата команда да го погледна. Но не съм озадачена дълго. Усещам движение и нещо твърдо и влажно се плъзва по устните ми. Инстинктивно отварям уста, но не получавам нищо. Това може да доведе до повръщане, независимо че мечтая да поема члена му в устата си. Отварям очи и виждам корема му. Джеси е подпрял една ръка до главата ми, за да се наведе над мен. Търся лицето му. Знам какво ще открия, но това не ме спира. Знам какво изражение ще срещна, знам, че ще ме подлуди от желание, и знам, че няма да мога да направя нищо по въпроса.

И ето го. Моя господар — подпрян на яката си ръка, а ужасно дългите му мигли хвърлят сянка върху зашеметяващото му лице. Примигвам и се вирам в корем и гърди, които трябва да бъдат определени като опасност. Като се добави и фактът, че се подпира на една ръка и че едва докосва устните ми с огромното великолепие на члена си, аз съм съсипана.

— Дай ми го! — настоявам спокойно.

— Какво ти причинявам, Ава? — пита, явно уверен в отговора, който ще му дам, и продължава да ме измъчва с още един лек допир до устните ми.

— Ти ме парализираш, мамка му! — изкрещявам и се гърча безсмислено.

— Внимавай с шибания език! — направо пъшка, докато го казва, и това само усилва желанието и раздразнението ми.

— Моля те!

— Свикнала ли си с мен?

— Не.

— И никога няма да свикнеш. Това е нашето нормално състояние, бебче. Приеми го! — Плъзва се в устата ми със стон и аз го приемам охотно, въодушевено и жадно.

Стена около нахлуващия му член, смуча, лижа и хапя, но нямам пълен контрол. Той владее положението, но не ми пука. Нали все пак има контакт. — Бъди нежна, Ава! — казва задъхан и поглеждам нагоре, за да се насладя на напрежението по лицето му, докато гледа устата ми да задоволява възбудата му. — Обичам шибаната ти уста, жено! — Свободната си ръка я плъзва под главата ми, обхваща тила ми и ме задържа на място, докато се движи напред-назад нежно, бавно, равномерно и възхитително.

Не е необходимо да ме чука грубо, за да бъде доминиращият Джеси. Той е открил щастливата среда в нормалната ни връзка. Аз още не съм, но вече започвам да разбирам, а той адски добре се справя да ми показва пътя.

Захапвам нежно средата на твърдия му член. Издайническите признаци — обичайното пулсиране, придружено от налягането на краката му, които са затиснали ръцете ми, ми дават нужния подтик. Започвам да лижа и смуча по-свирепо, пренебрегвайки искането му да съм нежна. Той ще свърши. Стена с члена му в устата си, той се извива с откос от ругатни и вече не е в устата ми. Повдига се на колене, хваща в шепи огромния си член и ме гледа с разтворени устни, докато свършва. Ядосана съм, но една от любимите ми картини за всички времена е освежена — еротичната, изключителна представа за Джеси, който се довежда сам до оргазъм. Но този път е още по-хубаво, защото тъкмо е протегнал ръка нагоре и е отметнал влажната коса от лицето си, а мускулите на гърдите му изпъкват още повече. Едва не се давя от

задоволство. Ако имах още няколко мига, мисля, че щях да свърша само като го гледам. Мамка му, той изглежда божествено.

— Господи! — излайва. Отпуска се на пети и дръпва потника и сутиена ми надолу, после поставя члена си между гърдите ми и свършва. Диша тежко, потен и влажен и се отрива в мен, като пръсва семето си навсякъде.

Аз съм маркирана.

— Където и когато, бебче — пухти. Навежда се надолу и ме напада свирепо с устните си. Приемам и това с готовност, като му позволявам да продължи да взема каквото иска. — Просто идеално.

— Ммм... — мънкам. Няма нужда да казвам нищо. Беше идеално. Той е идеален.

— Ела тук! — Сяда, оправя сутиена и потника ми, после се изправя и ме вдига.

Отнася ме до масата, слага ме на стола ми и ми сочи чинията. — Довърши вечерята си!

— Не повърнах — казвам почти гордо.

— Браво!

— Защо не свърши в устата ми? — питам, докато си закопчава дънките.

Сериозен е и трепва, но само за миг. Заема стола си, кимва към ножа и вилцата ми в мълчалива заповед и взима своите.

— Може да отрови бебетата.

Ако устата ми беше пълна с агнешко, щях да се задавя, но вместо това се пръскам от безпомощен пристъп на смях.

— Какво? — кикотя се.

Не повтаря, само намигва и аз се влюбвам още малко.

— Яж си вечерята, жено!

Ухилвам се, гледайки в чинията си и започвам да се храня напълно задоволена въпреки липсата ми на оргазъм. Все още леко бълбукам, но не се тревожа.

— Какво ще правим утре? — питам.

— Не знам за теб, но аз ще гуляя.

— Ще ме държиш заключена в Рая цял уикенд ли? — Нямам нищо против, но би било хубаво да излезем на разходка, може би или дори да отидем на вечеря.

— Не смятах, но мога да уредя катинарите. — Пъхва бавно вилицата с парче пълнена чушка в устата си и ме гледа с вдигнати вежди. Давам му идеи.

Не получава духовит отговор от мен. Просто се усмихвам още по-сърдечно, погълната от щастие, докато продължавам с опитите си да довърша храната си.

— Боже, обичам тази шибана усмивка. Покажи ми я!

Вече не се хия. Усмихвам се както подобава, а той ме благославя със своята запазена само за мен усмивка с проблясващи очи.

— Щастлив ли си? — питам.

— Не съм на себе си, мамка му!

---

[1] Джей Ти (J. T.) — в случая са инициалите на Джъстин Тимбърлейк. — Б.пр. ↑

[2] Чорисо (на испански chorizo) е пикантен колбас, тип наденица от свинско месо, популярен в Испания и Португалия. — Б.пр. ↑

[3] Michael James „Mick“ Hucknall — английски поп певец и автор на песни. Познат като вокалист на „Симпли Ред“. — Б.пр. ↑

ДВАДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Знам, че се усмихвам насън. Нямам нужда дори да отворя очи, за да се ориентирам. Хладният бриз, появяващ от отворената врата, смесицата от солен морски въздух и силното благоухание са всичко, което ми трябва, за да си спомня.

Но и двете миризми не надвиват моя най-любим аромат, който е запечатан във всяко влакно на памучните чаршафи, в които е спал. Но Джеси не е в леглото.

Отварям очи и първото, което виждам, е джинджифилова бисквита, до нея таблетките фолиева киселина и чаша с вода. Усмихвам се. Взимам хапчетата и ги изпивам, после дъвча бисквитата. Изтърколвам се до ръба на леглото и не се затормозявам с бельо или дрехи. Сами сме на пустинен плаж, а аз не съм забравила искането на Джеси да слизам за закуска точно така всяка сутрин. Сега поне мога да го направя, без да се тревожа, че Кати може да дойде. Замъквам голото си тяло в основната част на вилата, за да търся моя господар, но не го намирам. В дневната забелязвам, че муселинът на вратата, която води към верандата, пърха под ласката на лекия вятър, затова се боря с купчината движеща се материя и накрая се озовавам на дървената веранда. Поемам дълбоко свежия въздух. Идеално. Явно е рано, защото слънцето все още е ниско, но вече е горещо и бризът, който разрошва косата ми и я пръсва по цялото ми лице, носи съвсем лека прохлада. Боря се с косата си, но накрая успявам да я вържа на хлабав възел и щом зрението ми се изчиства, виждам Джеси в далечината. Той бяга. Облечен е в свободни шорти, без тениска и без маратонки. Облягам се на дървения парапет и наблюдавам щастливо как се приближава, а мускулестото му тяло проблясва на сутрешното слънце. Може да е мираж.

— Добро утро! — чуруликам, когато е на няколко метра. Потти се и всъщност е леко задъхан. Това е необичайно. Той е робот, когато бяга, и никога не показва признаци на умора или пренапрягане.

Взема кърпа, която е окачена на перилата и започва да се трие с усмивка.

— Добро утро наистина. — Очите му обхождат голотата ми, която е едва леко прикрита от стълбовете, зад които стоя. — Как се чувстваш?

Бързо премислям и правя оценка на тялото си. Стигам до заключението, че се чувствам идеално. Изобщо не ми се гади.

— Добре.

— Хубаво. — Приближава се и поглежда към мен. — Дай ми целувка!

Навеждам се и докосвам устните му. Уникалната му миризма е усилена от чистата пот, която се стича по тялото му.

— Подгизнал си.

— Това е, защото е ужасна жегата. — Дръпва се. — Закуска? — Казва го като въпрос, но не възнамерява да е въпрос. Ако откажа, тогава *без никакви* въпроси ще ми изръмжи и вероятно ще ме завлече вътре и ще ме нахрани насила.

— Ще ти направя нещо. — Тръгвам през верандата към стаята ни.

— Къде отиваш? — подвиква след мен.

— Да облека нещо.

— Хей! — извиква и се обръщам. Лицето му е изпълнено с възмущение. — Откарай си голия задник в кухнята, жено!

— Моля? — смея се.

— Чу ме! — Гледа ме с очакване и ме предизвиква да не му се подчиня.

Поглеждам към голото си тяло и въздъхвам. Той няма да отправя такива искания, когато съм издута от бременността до пръсване. Ще го отвратя от храната. Но засега се чувствам удобно в кожата си и той явно се чувства щастлив да ме гледа, затова променям посоката и влизам във вилата през вратата на кухнята. Когато минавам покрай Джеси, получавам шляпване по дупето.

Ако нашето нормално състояние се свежда до това да приготвям закуска и да се храним и двамата голи, тогава бих казала, че ми харесва. Ако нашето нормално състояние ни отнема три часа да се приготвим, защото никой от нас не може да държи ръцете си далеч от другия, тогава наистина го обичам. Ако нашето нормално състояние е

аз да обличам лятна рокля и да ме гледат така, сякаш напълно съм изгубила ума си, тогава не съм толкова запалена по него.

— Помисли пак! — Той рови из дрехите ми, ругае и се присмива на себе си, докато оценява и хвърля всяка от плажните ми рокли настрана. — Направила си го нарочно.

— Горещо е. — Смея се, застанала в центъра на стаята по дантелено бельо. Гледам как всъщност Джеси губи ума си.

— За Бога, Ава! — Вдига гащеризон без презрамки с много къси шорти.

— Ти каза, че имам страхотни крака — споря.

— Да, всичко, което имаш, е страхотно, но това не значи, че искам всички да го знаят. — Хвърля гащеризона настрана и грабва дълга, черна рокля с тънки презрамки. — То е за моите очи — заявява, — само за моите очи.

— Какво ти има, по дяволите? — Дръпвам роклята от ръцете му. — Нямаше проблем с роклята ми за приема за годишнината и с дънковите ми панталонки.

— Не е вярно. Направих изключение, но видях как те гледат мъжете.

Той занася ли ме?

— Аз виждам как те гледат жените!

— Да, а можеш ли да си представиш как биха ме гледали, ако лудувах наоколо полугол? — кимва към роклята. — Можеш да облечеш това.

— Често си без риза — посочвам. — Но аз не те повалям като ръгбист на пода, за да прикрия тялото ти. Отпусни се!

— Не! — крещи той.

Състезаваме се по мръщение, но той определено води.

— Ти си неразумен — съскам. — Ще нося каквото искам. — Хвърлям черната рокля към него и взимам тъмнорозовата си лятна рокля, влизам в нея и я дръпвам нагоре по тялото си.

Джеси ме гледа как свирепо дърпам роклята.

— Защо ми причиняваш това? — пита нетърпеливо.

— Защото е неразумно да мислиш, че можеш да диктуваш гардероба ми, ето защо. — Връзвам роклята зад врата си и я приглаждам. Не обръщам внимание на ниското ръмжене, което се носи

от моя неразумен господар. Никога няма да отстъпя за тази част от нормалната ни връзка. — Не е толкова зле.

— Ти си прекалено красива — мърмори нацупено.

Усмивам се и пъхвам крака в джапанките си.

— Но съм *твое* красиво момиче, Джеси.

— Така е — отговаря тихо. — Ти си моя.

Вдишвам успокояващо и пристъпвам към него.

— Никой няма да ме вземе от теб — не знам колко пъти трябва да му го казвам.

Познавам този страх, но също така знам, че проблемът му е в армията жени, които са се перчили около него голи през по-голямата част от живота му. Той не иска мъжете да ме гледат така, както гледат тези жени, както Джеси е гледал тези жени преди мен.

— Знам — въздъхва, — но нужно ли е да избираш най-миниатюрната рокля на шибаната планета?

Целувам бузата му.

— Преувеличаваш.

— Не е така — оплаква се и притиска прясно избръснатата си буза към устните ми. — Може ли да направим компромис?

— Какъв? — питам. Кляка и вдига плетена жилетка. Започвам да клатя глава. — Няма начин, Уорд. Ще припадна от жегата.

Джеси демонстрира нелепо преувеличено раздразнението си, пуска жилетката и се изправя.

— Добре, но няма да съм отговорен, ако някой тъпак те погледне особено.

Гледам го леко объркана, докато стои пред мен. Изглежда свеж и привлекателен в сърфистките си шорти и бялата тениска на Ралф Лорън с вдигната яка в стил Джеси.

— Аз трябва да се справям с особените погледи, насочени към теб ежедневно.

Ухилва се.

— Да, но и ти прегазваш всички.

Смея се и излизам от стаята.

— Моят ритуал по прегазването е малко по-нежен от твоя.

Раят става все по-хубав. Беше изкушаващо да накарам Джеси да ме държи заключена във вилата, но исках да разглеждам с него, да се разхождаме, хванати за ръце, да обядваме и да бъдем заедно по други

начини. Не се е случвало често, откакто се запознахме, и въпреки че той се цупи малко, знам, че се е насладил на общуването ни днес. Ръката му около раменете ми ме държа сгушена в него, а когато се хранихме в бара на плажа, той ме накара да седна близо до него, за да поддържа контакта.

Вече е тъмно и ние подскачаме по неравния път към вилата. Познатият аромат удря носа ми, докато се плъзгаме през дървената порта и караме по павирания път под балдахина от зелено и бяло.

— Хубав ли беше денят ти? — пита Джеси, изключва двигателя и ме поглежда почти с надежда.

— Да, благодаря. А за теб?

— Това беше най-хубавият ден, бебче. Но сега аз избирам какво да правим до края на вечерта. — Разкопчава колана ми и се навежда през мен, за да отвори вратата. — Вън!

Изпълнявам нареждането му и се изстрелвам от меката кожа.

— Какво ще правим?

— Ще играем игра. — Вече е от моята страна на колата и ме гледа хитро с вдигната вежда.

— Каква игра? — Любопитна съм и е очевидно.

— Ще видиш. — Хваща ръката ми и ме повежда към вилата. — Чакай ме на килима в дневната! — нарежда. Целува озадаченото ми лице и ме оставя като непотребна вещ до вратата.

Къде отива той? Гледам намръщено как изчезва и тръгва към стаята. Нямам какво друго да правя, освен да следвам указанията му, затова пускам чантата си и тръгвам към посочения килим. Отпускам се върху дебелия мека материя. Любопитният ми ум препуска хаотично, но не задълго. Джеси се появява и разбърква тесте карти.

— Карти ли ще играем? — питам. Опитвам се да не звуча разочаровано.

— Да. — Краткият му отговор е знак, че наистина ще играем карти, независимо колко протестирам. Карти?

— Не предпочиташ ли да гуляеш с мен? — опитвам с тактиката на изкусителка, но без особена увереност. Знам кога ще спечеля, а сега случаят не такъв.

Оглежда ме предпазливо, докато се смъква на задника си и подпира гърба си на дивана. Дългите му крака са разтворени пред него.

— Ще играем покер на събличане.

Размърдвам се неловко на мястото си.

— Не знам как се играе покер. — Ще загубя, но дали това е толкова лошо? — Играта няма да е честна, ако не знам как да играя — възразявам и решавам, че ще е лошо.

Джеси се усмихва и искам да изтрия това самонадеяно изражение от лицето му.

Моята борбена страна току-що е излязла на повърхността.

— Добре — казва той бавно. Разбърква внимателно картите замислен. — Ами понтон^[1]? — Може би е зърнал обърканото ми лице, защото се усмихва леко. — Двайсет и едно? Канаста? Вист?

Поглеждам го празно.

— Не, съжалявам. Нямам представа за какво говориш. — Протягам крака и се облягам назад на ръцете си. — Макао?

Засмива се. Отмята глава назад. Обичам този смях.

— Макао ли?

— Да, много съм добра.

— Ава, да оставим макаото за времето, когато дойдат бебетата — засмива се на себе си и раздава по две карти. — Добре. Аз съм банкерът, а ти трябва да погледнеш картите си.

Свивам рамене и вдигам картите. Имам десетка и шестица.

— Добре.

— Какво имаш?

— Няма да ти кажа!

Джеси извърта очи.

— Това е пробна игра. Кажи ми какво имаш!

Държа картите до гърдите си.

— Десетка и шестица — казвам подозрително.

— Значи шестнайсет?

— Събираш ли ги?

Той ще съжалява. Може би вече съжалява.

— Да, събирам ги.

— Добре. В такъв случай имам шестнайсет — показвам му картите си.

Той кимва.

— Победител е този, който е най-близо до дваайсет и едно, когато всички играчи са направили ходовете си.

— Какви ходове? — едва сдържам усмивката си, когато той отмята назад глава и гледа тавана раздразнено.

— Ходовете, които ще обясня, Ава.

— О, добре. Обяснявай!

Отпуска главата си надолу и въздиша уморено. Определено съжалява. Обзалагам се, че вече му се иска да беше избрал гуляя.

— Така. Имаш шестнайсет и трябва да стигнеш възможно най-близо до двайсет и едно, без да изгориш. Да изгориш значи да имаш повече от двайсет и едно. Ясно?

— Ясно.

— Добре. Със сбор от шестнайсет би трябвало да продължиш, което значи да ти раздам още една карта. Ясно?

— Ясно.

Избутва друга карта към мен и аз я вдигам предпазливо, сякаш той вече не знае какво държа в ръка.

— Какво получи? — пита.

— Поп! — Не ме бива, но знам, че с това горя. Хвърлям картите на пода. — Не исках да взимам.

— Не можеш да останеш на шестнайсет, Ава.

— Но поне нямаше да изгоря.

— Нямаше, но е много вероятно да бия твоите шестнайсет, така че по-добре да рискуваш — обръща картите си и разкрива вале и дама.

— Двайсет — потвърждавам бързо.

— Правилно. И ще си остана пас, така че печеля. — Събира картите и започва отново да ги разбърква. — Разбра ли?

— О, ще ти сритам задника, Уорд — потривам ръце и се настанявам удобно.

Джеси се усмихва на състезателния ми дух и вероятно мисли, че съм глупава. Все пак Джеси Уорд е невероятен във всичко.

— Трябва да поговорим за залозите, бебче.

— Не съм гладна^[2], благодаря. Накара ме да ям достатъчно днес.

Отмята глава назад и се смее наистина здраво. Опитвам се да запазя сериозно изражение, но толкова обичам, когато се смее.

— Имам предвид на какво ще играем — зелените му очи се спират на мен. — Боже, обичам те, мамка му!

— Знам. На какво ще играем? — Започвам да харесвам тази игра все повече и повече.

— Колко части облекло имаш върху себе си? — очите му пробягват по цялата дължина на тялото ми, сякаш се опитва да разбере.

Играта на карти вече не изглежда толкова зле.

— Три. Рокля, сутиен и бикини. О, и обувки, така че пет — посочвам джапанките си.

— Свали джапанките! — нарежда. — Аз имам две — подръпва тениската и шортите си.

— Ами боксерките ти?

— Те бяха препятствие — подхвърля небрежно и раздава по две карти. Много добре знам накъде отива това. Без препятствия. — Първият, който остане гол, губи — ухилва ми се, — а победителят взема властта.

Ахвам на развеселеното му изражение.

— Какво стана „с където и когато“?

— Просто съм разумен — свива рамене и кимва към картите ми. — Не си насилвай късмета! Винаги мога да оттегля предложението за потенциалната власт.

Вдигам картите си внимателно и ги държа близо до лицето си. Той е самоуверен както винаги, щом ми дава преднина с дрехите.

— Няма нищо разумно в това да се пазариш за властта в нашата връзка. — Поглеждам надолу към картите си и виждам две седмици. — Ще взема още една.

Плъзва карта към мен все така усмихнат.

— Всичко това е част от нашето нормално състояние, жено. Заповядай!

— Благодаря! — отговарям учтиво, дръпвам картата от пода и я поставям до другите.

Осмица. Драматично пухтя и ги хвърлям между нас. — Горя — оплаквам се.

Джеси се усмихва и обръща собствените си карти. Вале и девятка.

— Мисля да пропусна — размишлява. — Ти губиш. — Поклащам глава, докато гледам как оставя картите и бавно пълзи към мен. Очите му прогарят моите възхитено.

Пулсът ми се ускорява при вида на приближаващото се дебнещо тяло. Щом стига до мен, бавно вдига ръце до тила ми. — Да разкараме

роклята! — прошепва и дръпва връзките, за да разхлаби възела. — Изправи се!

Принуждавам се да се изправя, когато единственото, което искам, е да се срина по гръб и да позволя на Джеси да ме обладва още сега. Може да си задържи властта.

Не я искам. Никога няма да я поискам. Гледам изпълнените му с желание очи, докато хваща ръба на роклята ми и я вдига над главата. Изправя се и я хвърля на дивана.

Навежда се над ухото ми и захапва месестата част.

— Дантела — мърмори и топлият му дъх облива кожата ми. Напрягам се въпреки усилията ми да не се поддам, той ме оставя в това състояние на копнеж, за да заеме отново позиция на задника си. — Седни!

Затварям очи и събирам разсъдъка си. Трябва да бъда силна, защото за него това е само игра. Сядам долу, облечена в дантелено бельо, и като истинска изкусителка, каквато съм, разтварям широко крака и се облягам назад на ръцете си. Ако той ще играе игрички, тогава и аз ще играя.

— Раздавай отново, господарю!

Многозначителната усмивка, изпълзяла на красивото му лице, издава мислите му.

Неговата изкусителка е оправдала репутацията си. Той раздава картите, аз поглеждам предпазливо и моментално заявявам намерението си да пропусна. Той кимва замислено и обръща картите си. Има деветка и дама.

— Пропускам — поглежда ме. Аз се ухилвам и хвърлям моите два попа наперено, после на ръце и колене се отправям към него.

Възсядам бедрата му и хващам ръба на тениската.

— Разкарай я! — прошепвам и я дръпвам нагоре. Джеси вдига ръце с готовност и аз я хвърлям зад него. Въздишам и се навеждам, за да целуна гърдите му. — Ммм, твърди са. — Извъртам се порочно в скута му, като изтръгвам остро вдишване от него, но после слизам от него и отново сядам на килима. — Раздавай!

Съвсем очевидно е, че се бори с порива да ме тръшне на пода. Познавам по дискретното наместване в зоната на слабините му и по свирепото дъвчене на устната му. Наистина се съсредоточава и това

много ми харесва. А и гледката се подобрява с всяка ръка, която печеля. Само още една и той е мой — с властта и всичко останало.

Раздава отново и аз вдигам картите си. Бързо смятам сбор от четиринайсет.

— Карта, моля — махвам с ръка. Двойка. Общо шестнайсет. По дяволите, наистина не знам какво да правя сега. — Пас! Не, карта! — подава ми още една карта с усмивка. — Не! Не, ще пропусна. — Избутвам картата, а той започва да се смее.

— Нерешителна си? — пита. Изправя се, като изпъчва прекалено гърдите си.

Примигвам с любопитните си очи, решена да не губя концентрация. Няма да се оставя да бъде разсеяна, но е истински ад да устоя на порива да го погледна бързо.

Или дори да го зяпам.

— Ще пропусна — потвърждавам високомерно.

— Добре. — Той отчаяно иска да потисне усмивката си, докато обръща картите си. — Хм, шестнайсет — размишлява. — Какво да правя?

Свивам рамене.

— Ти решаваеш! — Не използвам думите му от пробната игра. Умирам си да го направя, но се сдържам. Искam да видя как господин Удивителен във всичко ще изиграе тази ръка.

— Ще взема — казва и обръща една карта.

Не знам как, но успявам да запазя лицето си безизразно, когато се оказва шестица.

— Боже — прошепвам. Откъсвам очи от картите му и ги плъзвам нагоре по гърдите, по врата му и накрая по прекрасното му лице. — Ти рискува — хвърлям картите си към него. — Аз не. Разкарай шортите!

Той изучава картите ми с лека извивка на устните и поклаща глава.

— Ти ме би, бебче.

— Властта е в мен! — Започвам да пълзя към него. Не искам да се бавя, трябва да бъде властна. Това беше най-дългата игра на карти. — Как се чувстваш? — разкопчавам ципа на шортите му.

Не се опитва да ме спре. Подпира гръб на дивана и повдига задника си, за да мога да смъкна шортите надолу по бедрата му. Разкривам възбуждения му член и едва се сдържам.

— Аз ще ти задам същия въпрос — мърмори ниско и гърлено, а гласът му е толкова секси.

— Чувствам се могъща. — Хвърлям шортите през главата му, взимам картите от ръката му и ги оставям грижливо на една страна.

Джеси прокарва палец по долната ми устна, устните му се разтварят и втренчено ме гледа в очите.

— Какво е планирала моята малка изкусителка?

Би трябвало да избутам ръката му, но не го правя.

— Тя ще предаде властта — прошепвам. Поставям ръце на бедрата му и се навеждам напред, докато носовете ни се допират. — Какво ще каже мойт бог на това?

Усмивва се с онази божествена усмивка.

— Твоят бог казва, че неговата изкусителка е научила добре урока си. — Свива големите си ръце около китките ми и ги дръпва, така че ръцете ми се озовават на раменете му. — Твоят бог казва, че неговата изкусителка няма да съжалява, че му е предала властта. — Притиска устни към моите и езикът му минава бавно през устата ми. — Но и този бог, и неговата изкусителка знаят как действа нашата нормална връзка. — Хваща ме през дантелените ми боксерки и полага чело върху моето. — И връзката ни е просто идеална.

Вцепенявам се, но се плъзвам надолу по дланта му, за да ме погали.

— Ти си идеален. — Целувам го и автоматично вплитам пръсти в косата му. Отново я дърпам. Просто не мога да се спра.

— Знам — мърмори, докато аз го целувам настойчиво, и плъзга ръка през кръста ми върху дупето ми. — Мислех, че отстъпи властта.

Не бих могла да спра, дори животът ми да зависеше от това. Моля се наум във всичко свято той да не наложи властта си, защото съм отчаяна, копнееща и разкъсвана от желание.

— Моля те, не ме спирай! — Нямам никакъв срам и все още прокарвам език през устата му.

Той изстенва и ме придърпва към себе си, без да показва намерение да ме спре.

Ще ме остави да получа своето.

— Знаеш, че не мога да ти откажа, бебче.

— Напротив, можеш — споря, докато прониквам дълбоко с език в устата му. Глупаво е от моя страна да му го напомням точно сега.

Често ми отказва, когато съм уморена или когато е решил да ме прегази.

— Не и сега. — Той се изправя, а аз съм усукана около него, но дори не разбирам, че е станал. Прекалено съм погълната от целувката. Едва когато хладният нощен въздух докосва голия ми гръб, се притискам към тялото на Джеси, притискам го по-силно и го целувам по-здраво. В ума ми няма място за въпроса къде отиваме. Не ми пука.

Звукът на вълните през нощта, които нежно галят брега, е първото нещо, което чувам. После долавям соления аромат на Средиземно море. Във въздуха има хлад, но топлината на тялото на Джеси, притиснато плътно към моето, премахва всякакво неудобство. Аз горя и не мисля, че дори Антарктика би ме охладила. Джеси слиза по дървените греди внимателно, докато ме носи надолу към морето, но не ме вкарва във водата. Коленичи и ме поставя на мекия влажен пясък, без да откъсва устни от моите нито за миг. Ръцете ми се плъзгат по цялото му мускулесто тяло, а краката ми са под него. Бързо се задъхвам. Не се чувствам по-добре дори когато една нежна вълна се разбива около изпънатото ми тяло и ме обгражда с плитка локва хладна, солена вода. Шокираният ми тих писък не може да бъде удържан, ноктите ми се забиват в бицепсите на Джеси и извивам гръб в опит да избягам от водата.

Покритите ми с дантела гърди се притискат в неговите. Набързо съм охладена.

— Шшш! — успокоява ме. — Тихо сега! — нежно изречените думи ме успокояват веднага. Не знам как или дори защо. Все още ми е студено, но той винаги успява да ме успокои. Целува врата ми, хапе и засмуква, после отново целува лицето ми. — Обичам те — прошепва. — Мамка му, обичам, обичам, обичам те.

Сърцето ми се пръсва.

— Знам. — Докосвам устните му. — Знам, че ме обичаш. Нека да се любим! — Точно от това се нуждаем сега. Не от чукане. Не грубо. Просто любов.

— Дори не планирах да правя нещо друго. — Дръпва дантелата и избутва бикините ми надолу по краката. — Ще наречем това сънлив сумрачен секс.

Плъзвам длани нагоре по ръцете му, по врата и накрая обгръщам бузите му.

Виждам лицето му съвсем ясно въпреки мрака около нас. Сънливият сумрачен секс може да стане моят нов любимец.

— Дадено — мърморя и премествам крака, за да му помогна да махне бельото ми.

Плъзга ръка под кръста ми и ме повдига леко, за да може да стигне до сутиена ми.

Маха го с една ръка, плъзва го надолу по ръцете ми и го оставя да виси на китките ми, след като отказвам да пусна лицето му. Искam да задържа устни върху неговите.

Нежните ласки на езика му върху моя ме пращат право на най-високото ниво на Седмото небе на Джеси. Зърната ми щръкват още повече и изтръпват донякъде от студа, но най-вече от желание. И тогава той се измъква от ръцете ми със стон и се отдръпва. Изучава ме няколко мига, после потъва в мен точно, напълно и свършено.

Спира едва когато е влязъл до половина.

Лицето му е неразгадаемо, но зелените му очи са съвсем друго нещо. Те достигат до най-дълбоките кътчета на душата ми. Заливат ме с възхищение и преданост.

— До края ли? — пита толкова тихо, че почти не го чувам от лекия шум на вълните.

Кимвам и вирвам хълбоци нетърпеливо. Моята тактика успява. Джеси вдишва колебливо и бързо ме повдига, когато друга вълна изпълзява към нас. Отново извиквам, но внезапното му пълно проникване е по-вероятната причина от студа.

Джеси ме държи до себе си, а аз притискам лице към шията му, после водата се оттегля и той отново ме връща на пясъка. Обгръщам с ръце раменете му, а той се подпира отстрани на главата ми. И просто се гледаме. Това е повече от удоволствие.

Той ме изпълва изцяло и усещам как пулсира. Дори моите мускули се свиват около него, но никой от нас няма спешна нужда да ускори темпото. Хладно е, и двамата сме мокри, но сме абсолютно щастливи. Нищо около нас не съществува, точно както ни харесва.

— Искаш ли да се раздвижа? — Притиска устни към моите. — Кажи ми какво искаш, бебче!

— Само теб. Както и да го направиш.

— Аз идвам с неконтролируема любов към теб. Това достатъчно ли е?

Повече от достатъчно. Целувам го, вместо да отговоря, но той се отдръпва.

Натежалите му притворени очи търсят словесен отговор.

— Достатъчно е — съгласявам се с тиха въздишка. Струва ми се, че току-що одобрих предизвикателното му държане. Но няма проблем.

— Радвам се. — Залюлява хълбоци нагоре, което ме кара да въздъхна тихо, и мускулите му се напрягат. — Толкова е хубаво да те усещам. Не знам как съм оцелявал без теб. Аз просто съществувах, Ава. Не живеех. — Отдръпва се постепенно навън и лениво се притиска отново навътре. Долепва устни до моите, за да заглуши тихия ми вик на удоволствие, смесено с поредната порция студ, когато още една вълна ме изненадва. — Сега живея. Само за теб.

— Разбирам — казвам, защото знам, че това ще бъде следващият му въпрос. — Разбирам всичко това.

— Добре. Имам нужда да разбираш. — Вън и вътре отново. И двамата въздишаме и се напрягаме. — Обичам нашето нормално състояние.

Усмивкам се и се гърча под него при следващото потъване. Нашето нормално състояние. Аз също обичам нашето нормално състояние. То е Джеси да ме обича толкова свирепо, че да полудява. А аз да отвърщам на тази любов. И да го приемам с всичкото му предизвикателно държане. Вече съм го приела.

Вече дори не усещам студа на морските вълни, които се плискат около мен.

Желанието пълзи във вените ми и стопля кожата ми. Посрещам всяко движение на члена му с всеки мускул на тялото си. Отвърщам на страстта му с моята собствена.

Целувам го, докосвам го, дърпам косата му и стена. Той люлее хълбоците си напред и назад толкова прецизно и толкова ритмично, че всеки тласък ме приближава неотклонно към върха. Мекотата на езика му, който изследва всяка част на устата ми, и твърдото кадифе на члена му, който се плъзга навътре и навън в мен, както винаги, ми носят пълен екстаз.

Показвам недоволството си, когато Джеси прекъсва целувките ни, но той не ми обръща внимание, а се отдръпва, за да ме огледа, докато поддържа ритъма.

— Трябва да те видя — прошепва. — Трябва да видя как тези очи потъмняват, когато свършваш за мен.

— Джеси — пъшкам. Няма да чака много дълго. Всеки момент ще се взривя благодарение на моя господар и на изкусното му отношение към мен. Знам, че ще бъда наказана, ако затворя очи, затова се опитвам с всички сили да устоя на изкушението да отметна глава назад и да ги стисна. Трудно е, когато той ми причинява това.

Повдига тялото си и се подпира на юмруците си.

— Близко е — отбелязва тихо. — Овладей се, Ава! Не ме карай да спирам! — Ускорява ритъма, без да откъсва очи от моите.

— Моля те, не спирай! — С ръце стискам здраво задника му и го придърпвам към мен.

— Тогава знаеш какво да правиш. — Завърта таза си силно и дълбоко, почти нарочно прави нещата по-трудни за мен. Преглъщам вика си и събирам цялата си воля, за да забавя неизбежното, докато той бъде готов. Това изисква дълбоки, овладени вдишвания, затова преглъщам трудно и започвам поредица от упражнения за регулиране на дишането. Джеси знае, че се мъча. Знае, защото ме гледа с лека многозначителна усмивка и ударите му стават по-силни. Бицепсите му също се издуват, което показва, че премества юмруците си в пясъка, за да може да ме измъчва с изтощителното си любене. И действително успява. Става все по-лошо и по-лошо.

Лежа под него, буквално удавена от неговото внимание и ухапала здраво долната си устна. Аз клокоча и умирам от желание да се освободя от напрежението. През дивата си сексуалност търся признак, че той самият е близо. Отчаяна съм, когато не откривам нищо, но тогава зелените му очи изчезват зад клепачите съвсем за кратко и хълбоците му потрепват. Той се бори. От страх, че може да забави темпото, за да се съвземе, бързо увивам крака около кръста му и използвам всеки мускул, за да го притисна по-плътено в мен. Това е неговото поражение. Той изсъсква, подскача отново и аз изкрещявам благодарно, придвижвам ръцете си до предмишниците му и стискам здраво.

— Ти, малка... МАМКА МУ! — Отмята назад глава, а плавният му ритъм преминава в твърди удари. Възползвам се, че очите му са далеч от моите, и ги притварям.

Задържам и дишането си. — Очите! — не ме оставя той. Клепачите ми отново се отварят и погледът ми се насочва към влажното и сурово лице, изпълнено с безсилие. Безсилие от това, че не може да се овладее. — По дяволите, жено! — пъшка. — Искаш ли да свършиш?

— Да!

— Знам! — Движи се яростно в мен, крещи отново и отново, и накрая излайва: — Сега! — и аз свършвам, цялото ми тяло се разтърсва, обзето от свирепи спазми и последователни изригвания, които просто продължават да идват. Разгорещена съм до краен предел. Неговата сперма бликва в мен, а движенията му утихват и той стене.

Дишането му е накъсано. Моето дишане е подложено на изпитание. Джеси все още е подпрян на ръцете си и се поти обилно, докато главата ми се мята и съм почти дезориентирана от силата на собствения си оргазъм.

— Ти ме накара да загубя контрол, Ава — пъхти над мен. — Проклятие, жено, ти ме накара да откача.

Отпускам ръце над главата ми в мокрия пясък. Забелязвам още една отиваща си вълна, но тялото ми не я е усетило. Аз изгарям отвътре.

— Няма да ги нараниш — настоявам задъхано.

Той разтърсва глава, сякаш също е объркан, после измъква члена си от мен и се отпуска на лакти, за да поеме зърното ми между устните си. Едва осъзнавам горещината на устните му.

— Това е хубаво — въздъхвам. Най-после затварям очи за неограничено време, докато той пирува с гърдите ми. — Просто продължавай да го правиш!

— Толкова си сладка — мърмори. Долепва устни до мястото, на което е неговият белег, и засмуква дълбоко.

Оставям го щастливо на заниманието му, докато се опитвам да стабилизирам дишането си и препускащото си сърце, но все още горя.

— Отнеси ме до водата! — пъшкам. — Трябва да се охладя.

Поклаща глава и освобождава гърдата ми, за да ме погледне.

— Не може! — Отново поглъща едното зърно на гърдата ми, без повече обяснения.

— Защо? — настоявам.

Целува всяко от зърната ми, преди да вдигне лице към моето. Очите му са блестящи езера от дяволитост.

— Може да простудим бебетата.

Не се смея, но се ухилвам.

— Няма.

Избутва косата от лицето ми и ръцете му пропълзят нагоре по моите, докато пръстите ни се сплитат над главата ми.

— Откъде знаеш?

Повдигам глава само колкото да допра устни до откачения обичлив задник.

— Дори това да е вярно, а не е, точно сега температурата на тялото ми е извън всякакви графики, така че вероятно опичам бебетата ти, докато говорим.

Той ахва в драматична проява на ужас и скача, като ме издърпва на крака.

— По дяволите, жено! Трябва да те охладим. — Мята ме на рамо и шляпва задника ми.

— Ох! — смея се, доволна от неговата игривост. — Върви бавно, за да мога да свикна!

— О, не. — Нагазва навътре бързо и ме оставя да изпитам най-лошото. — Нямаме време да се занасяме. Рисуваме да имаме чифт добре опечени бебета. — Хваща хълбоците ми, което предизвиква крясъци и гърчене от моя страна, но той ме държи здраво. Вдига ме над себе си, хълбоците ми са в големите му длани, а ръцете ми са на раменете му и аз гледам надолу към едно коварно лице, което се опитва да остане сериозно. Хиля се толкова широко, че бузите ме болят. — Здравей, красиво момиче!

— Здравсти! — Стягам се. Знам какво следва или се надявам, че знам.

Джеси губи битката и ме поразява с усмивката си. Свива ръце и ме отпуска, за да ме целуне силно по устните.

— Довиждане, красиво момиче! — Мощните му ръце се изправят бързо и ме изстрелват назад във въздуха. Аз пицця и размахвам ръце и краката във всички посоки в безумна наслада. Падам във водата, все още пиццяща, но устата ми бързо се пълни с вода, докато потъвам. Заглушената неистова бъркотия под водата определено не е само мое дело, затова ритам с крака бързо към повърхността.

Измъквам се с пъшкане и бързо се завъртам на триста и шестдесет градуса, за да намеря Джеси. Никъде не го виждам и освен накъсаното ми дишане цари мъртва тишина. Застивам, доколкото мога, и движа краката си съвсем леко, колкото да ме държат на повърхността. Проклятие, къде е Джеси? Тихи вълнички се отдалечават от мен и не мога да разбера дали аз причинявам движението на водата или нещо в дълбините отдолу — нещо високо, жилаво и красиво, нещо, което може да задържи дъха си адски дълго време. Не знам защо, но също задържам дъха си и тихо обмислям следващия си ход. Дали да остана неподвижна и тиха, или да се хвърля към брега?

Да се хвърля, да остана. Да се хвърля, да остана.

Изпускам складирания в дробовите ми въздух.

— Мамка му, мамка му, мамка му! — Напълно съм разкъсана. Сърцето ми препуска, докато се боря с нерешителността си, но тогава чувам плясък зад мен и без никакви указания краката ми се задвижват. Плувам, сякаш животът ми зависи от това, сякаш ме преследва акулата от „Челюсти“^[3]. И врецця като момиче. — Ох, мамка му! — изскимтявам и пронизвам нощния въздух с мръсната си уста, когато някой хваща глезена ми и ме дръпва надолу. Превръщам се в търкаляща се купчина от подивели ръце и крака, вероятно ритам и удрям Джеси, но не мога да се удържа. И така му се пада. Уплахата ми се е превърнала в гняв и вече се боря с ръцете, които ме държат.

Очите ми непрестанно се пълнят със сол всеки път, щом се опитам да ги отворя, а дробовите ми ще се пръснат. В този момент главата му се оказва между бедрата ми.

Изтласквам се на повърхността и моментално изпускам въздуха от дробовите си с гневен вик.

— Джеси! — Намирам се на раменете му и той ме изнася от морето, и с ръце притиска глезените ми към гърдите си.

— Какво има, бебче? — Дори не е задъхан.

— Ти! — Шляпвам с ръце по главата му няколко пъти, после се спускам и грабвам брадичката му, за да дръпна главата му нагоре. — Дай да те видя! — съскам агресивно.

Той се смее.

— Здравей!

— Ти си заплаха!

Изглежда, без никакво усилие открива къде да стъпи и се издига от водата като някакво неземно създание.

— Ти ме обичаш — казва ми уверено.

Навеждам се, но не мога да го достигна.

— Искам да те целуна — хленча.

— Знам, че искаш. — За една наносекунда в поредица от координирани движения той ме смъква от раменете си и ме полага в ръцете си. — И вече можеш.

Усмивката, изглежда, е постоянно закрепена за лицето ми, а блясъкът в му очите му е дълбок и не показва признаци за потъмняване. Толкова сме щастливи.

Безгрижният Джеси е в пълната си сила и ме дави в страст и пакостливост. Седмото небе на Джеси не може да стане по-хубаво.

---

[1] Вид хазартна игра, подобна на 21. — Б.пр. ↑

[2] Игра на думи. В английския език думите *steak* — пържола, и *stake* — залог, звучат по един начин. — Б.пр. ↑

[3] „Челюсти“ — американски филм от 1975 г. на режисьора Стивън Спилбърг. — Б.пр. ↑

ДВАДЕСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

Толкова лесно мога да свикна с това. Мога да лежа всяка сутрин и да се протягам щастливо, да усещам бриза по голата ми кожа и да се разхождам по верандата, за да се възхищавам на моя бог от разстояние, докато той тича по извивката на плажа.

Мога да му приготвям закуска, въпреки че мразя да готвя, и мога да седя гола на масата, докато той унищожава храната с постоянно одобрително мънкане, а после топва пръст в буркана с фъстъчено масло, което съм сигурна, че е донесъл с багажа, защото марката ми е позната. Мога да отварям уста, когато ми казва, за да може да ме нахрани, и мога да протягам ръка и да галя голите му, целунати от слънцето гърди, защото така ми се иска. Мога да се разтопя на стола, когато той ми намига и ме дръпва в скута си, за да ми се наслади, а после продължава да закусва с една ръка, докато с другата ме държи и ми предлага парчета съомга. Мога да се пъхвам в банския си в уединението на Рая, да получавам ужасен поглед или настояване да облека нещо по-съществено и да отида да плувам в басейна на вилата. Мога да бъда издърпана за ръката и изсушена, после увита и отнесена до душа, където Джеси ме сапунисва и се грижи за мен по всеки възможен начин. Всеки възможен начин... и малко повече. Мога много, много лесно да свикна с това.

Последният ни ден в Рая е и аз се чувствам малко нещастна въпреки ужасно доволното ми състояние. Това е нашият последен ден, прекаран в отдаване единствено един на друг, без разсейването и без проблемите, с които ще се сблъскаме при завръщането ни в Лондон. Седя на леглото с кърпичка, промушена между пръстите на краката, и с шишенце яркорозов лак в ръката. Минало е пладне.

Прекарали сме цялата сутрин в правене на нормалните за нас неща и сега се приготвям и гиздя за следобедна разходка до пристанището и за вечеря по здрач. Не искам да се прибираме. Искам да останем в Рая завинаги, само аз и Джеси.

— Мисля, че се разбрахме — без повече лакиране и без търсене на остатъци от уиски.

Вдигам поглед и виждам Джеси да изпълнява досадната задача да трие с кърпа тъмнорусата си мокра коса, но задачата не е толкова досадна, когато той я извършва. Нищо, което този мъж прави, не е глупаво или обикновено. Облягам се на възглавницата си и поглъщам възхитителната гледка. Той е гол. Потичат ми лиги.

— Трябва да си лакирам пръстите на краката. — Разклащам шишенцето и отвинтвам капачката. — Няма да отнеме много време и няма нужда да лакирам ръцете. — Размахвам вече изсъхналите розови нокти към него.

Съвсем бавно и преднамерено загорялото му голо тяло използва на леглото и се настанява на колене в краката ми.

— Дай на мен! — Полага кърпата върху бедрата си, хваща стъпалото ми и го настанява на бялата памучна тъкан.

— Искаш да ми лакираш ноктите на краката? — питам. Леко съм развеселена от решението на моя съпруг да се заеме с толкова момичешка задача. Той ми хвърля равнодушен поглед, явно не е притеснен да се грижи за жена си дори с това.

Взима лака от ръката ми и намества стъпалото ми, за да може да изпълни собствено назначеното си задължение.

— Мисля, че трябва да се упражнявам — уведомява ме с безизразно лице и сух тон. — Скоро няма да можеш да ги стигаш заради...

Кракът ми замахва и се забива право в корема му, не че това има желания ефект.

Джеси се ухилва и намества отново стъпалото ми.

— Не искам да се прибираме — казвам тихо.

— Аз също, бебче. — Не изглежда изненадан, сякаш е прочел мислите ми или може би мисли съвсем същото. Прокарва веднъж четката в центъра на нокътя на палеца ми, а после по веднъж от двете страни.

— Кога може да дойдем пак? — питам. Гледам как бръчката му се появява на челото.

Това ме кара да се усмихна и на мига забравям обезсърчителните мисли.

— Може да дойдем, когато поискаш. Просто казваш и ще те кача на самолета. — Избърсва кожата в основата на нокътя и се отдръпва, за да огледа творението си.

Изобщо не е зле, като се имат предвид големите му ръце и малката четчица.

Поглежда ме. — Добре ли прекара? — пита ме усмихнат. Знае прекалено добре, че съм, и го знае главно защото току-що му казах, че не искам да си тръгвам.

— Райски — замислена казвам и облягам глава назад. — Продължавай! — кимвам към крака в скута му.

Очите му се присвиват игриво.

— Да, милейди.

— Добро момче — въздъхвам замечтано и се отпускам на възглавницата. — Какво ще стане, когато се приберем у дома?

Продължава да лакира ноктите ми, без да даде отговор. Нещо трябва да бъде направено, за предпочитане от полицията, а не от Стив. И въпреки че идеята да бъдем извън страната беше добре дошла, знам също, че това беше начинът Джеси да разсъждава трезво върху случилото се. Не може да ме крие в Рая вечно, въпреки че според него това амбициозно намерение изобщо не е неразумно, а ако поддържа и това прекрасно настроение, аз също не бих го смятала за неразумно. Ние сме в Рая, трябва да помня това. Джеси ме има само за себе си без разриви и без проблеми.

Това е единствената причина за настоящото ми щастливо пребиваване на Седмото небе на Джеси и нищо друго. Връщането ни в Лондон бързо ще ме изхвърли оттам, сигурна съм.

— Това, което ще стане, е, че ти ще отидеш на работа и най-накрая ще изпълниш обещанието си да осветлиш Патрик за Микаел! — Хвърля ми изпълнен с очакване поглед, който аз пренебрегвам.

— Мислиш ли, че Микаел е откраднал колата ти?

— Нямам никаква представа, Ава. — Поставя долу крака ми и вдига другия. — Аз съм се заел с това, така че ти не тревожи красивата си малка глава!

— Как по-точно си се заел с това? — не мога да не задам този въпрос. Наистина искам да знам, защото нещо ми подсказва, че както повечето неща у Джеси и това няма да бъде стандартно.

Получавам предупредителен поглед, както си знаех, и не забравям, че ако настоявам, може много лесно да бъда изхвърлена от Седмото небе на Джеси, преди да се върнем в Лондон.

Приемам укорителния му поглед няколко мига, без да сведа очи и да скрия любопитството си, и все пак знам, че няма да ми бъде даден задоволяващ отговор.

Вече мълчаливо съм го приела и също така за себе си съм се съгласила да не настоявам.

— Точка — казва Джеси просто и знам, че наистина е приключил.

Затова се отпускам и го оставям да довърши сложната задача да лакира ноктите ми, докато аз тихо се наслаждавам на грижовността му и на факта, че се привежда толкова близо, за да изпълни задачата си, и че няма и грам тлъстина по корема му.

— Готова си — заявява и завинтва капачето. — Невероятен съм дори в това — няма и следа от хумор в тона му.

Вдигам крака и се навеждам, за да погледна. Почти очаквам да видя лак до средата на пръстите си, но не. Джеси наистина е невероятен в лакирането на нокти, както във всичко друго освен в готвенето.

— Не е зле — подхвърлям небрежно и се преструвам, че обърсвам петънце, което дори не е там.

— Не е зле ли? Свърших по-добра работа, отколкото ти някога ще свършиш, жено — скача от леглото. — Ти си такава късметлийка, че ме имаш.

Подсмихвам се.

— Ти не си ли късметлия? — питам невярващо. Той е такъв арогантен задник.

— Аз съм по-голям късметлия — намига ми и аз бързо се правя, че вече не съм обидена. — Хайде! Да вървим да изследваме! — Днес е още по-въодушевен да излезем, отколкото беше вчера, и това е очевиден признак, че се наслаждава да ме обича и по друг начин.

Отбиваме от кръговото движение и се озоваваме пред охранителна порта, която води надолу към пристанището. Джеси сваля прозореца си и показва пластмасова карта на един екран. Вратата се отваря веднага и ние продължаваме.

— Къде сме? — питам и се привеждам напред в седалката си, за да огледам пътя напред.

— Това е пристанището, бебче. — Джеси продължава бавно и отбива в пешеходна зона. Хората механично се отместват, за да направят път, без да погледнат втори път DBS-а. Това би ми се сторило странно, но бързо забелязвам десетки луксозни коли, паркирани по продължение на пътя. И не само мерцедеси и БМВ-та. Гледам редици от бентлита, ферарита и дори още един „Астън Мартин“. И всички те крещат „милионери“. Хората явно са свикнали с нелепо скъпи автомобили, но вниманието ми бързо е откъснато от редицата луксозни коли, когато забелязвам редици и редици лодки. Не, не лодки. Това са яхти.

— Мамка му! — прошепвам, когато Джеси се плъзва в едно свободно място и изключва двигателя.

— Ава! Моля те, внимавай с шибания език! — издишва уморено, измъква се от колата и обикаля от моята страна. Не мога да помръдна от седалката си. Зашеметена съм от ярката белота на толкова много огромни плаващи планини на кея. — Излизай!

Разсеяно се измъквам с помощта на Джеси, но не откъсвам поглед от яхтите. Не мога да намеря думи. Едва проговарям:

— Моля те, не ми кавай, че притежаваш една от тези! — Поглеждам го с опулени очи. Не знам защо съм толкова шокирана. Този мъж е повече от богат, но яхта?

Усмива се и слага очилата си.

— Не. Продадох я преди много години.

— Значи си *имал* яхта?

— Да, но нямах представа как се управлява глупавото нещо. — Хваща ръката ми и ме повежда към пътека, на която сме в безопасност от движещите се автомобили.

— Защо изобщо си я купил тогава? — питам. Поглеждам към него, но той подминава въпроса ми и сочи през морето.

— Ето там е Мароко.

Следвам посоката на ръката му, но виждам само открито море. Опитва се да отклони любопитството ми.

— Прелестно — казвам с изобилие от сарказъм, за да знае, че познавам тактиката му. Вадя си мои заключения за Рая и за големите яхти, но както си напомних по-рано, миналото на Джеси е точно това.

— Сарказмът не ти отива, жено. — Дръпва ме под ръката си и захапва ухото ми. — Какво искаш да правиш?

— Нека се пошляя наоколо!

— Да се пошляеш?

— Да, да се шляя — повтарям и гледам развеселеното му изражение. — Като да се мотая, разхождам, шляя.

Усмивка ми се почти очарован.

— Добре. Усещам как се задава нов Камдън.

— Да, точно като Камдън, но без странните секс шопове — довършвам тихо.

Вече се смее.

— О, има много странни секс шопове в страничните улички. Искаш ли да видиш?

— Не, не искам — отказвам. Спомням си танца на пилон на онази побъркана, облечена в кожа господарка. Ахвам тихо. Типът на Сара. Мамка му, тя изглеждаше точно като Сара с тази разлика, че вместо да размахва камшик, играеше на пилон.

Сара може и да има пилон, кой знае, но внезапно осъзнавам фактите и това омаловажава приликите между жените. — Това не ти се стори привлекателно, нали? — Няма нужда да уточнявам. Джеси знае за какво говоря.

Хваща брадичката ми и я повдига към себе си.

— Казах ти и преди. Има само едно нещо, което ме възбужда, и аз го обичам в дантела.

— Добре — казвам тихо, защото не знам какво друго да кажа. Вероятно и той е направил връзката със Сара и въпреки че Сара повече или по-малко потвърди нежеланието на Джеси към облечения ѝ с кожа задник, трябваше да го чуя лично от него.

Той целува челото ми и вдишва дълбоко в косата ми.

— Хайде, госпожо Уорд! Да се шляем!

Докато се върнем до кея, шляенето вече ми е омръзнало и знам, че Джеси ми е угаждал безусловно, като настояваше да купуваме всичко, което пипнех или погледнех, за да намали времето ми за шляене. Това нямаше да ме тревожи толкова, ако не беше типът магазини, в които се шляехме. Това не е Камдън. Да, имаше няколко

сергии за дреболии, но бях насочвана главно към безбройните дизайнерски магазини, от което се чувствах милион пъти по-подозрителна, отколкото в „Хародс“.

Тихите малки магазинчета излагаха само няколко ключови тоалета, без да оставят възможност за шляене. Наистина видях една изключителна кафява чанта, която се осмелих да докосна само за да усетя мекотата на кожата, и Джеси, разбира се, прие това малко движение като признак, че я харесвам, и бързо накара да я пакетират.

Не се опитах да го спра. Наистина харесвам новата си чанта, затова му благодарих, на което той отговори, като през целия следобед ми купуваше всичко, което погледнех, и ме поглеждаше с очакване, за да ми напомни да му благодаря.

Сега върви, натоварен с торби и, Бог да го благослови, изглежда изтощен.

— Ще ги оставя в колата. Чакай тук! — Оставя ме отстрани на пешеходната зона да слагам балсам на устните си, а той отива до колата, за да хвърли торбите. Връща се бързо и ме сграбчва. Задушavam писъка си, когато ме вдига в ръцете си и ми се нахвърля. — Боже, липсваше ми! — Притиска току-що навлажнените ми устни с лекота и ме целува така, че всички да видят. Както винаги не знам къде се намирам и кой е наоколо. Оставям го да прави каквото иска с мен. — Ммм, вкусна си. — Отдръпва се и се цупи. Собствените му устни блестят леко от моя балсам.

— Ако искаш да носиш женско червило, прави го както трябва! — Вдигам ръка, за да го намажа, а той не ме спира, дори нацупва устни, за да нанесе балсама по-лесно. — Така е по-добре — решавам с усмивка. — Ти си още по-красив с бляскави устни.

— Вероятно — съгласява се лесно и примлясва. — Ела! Трябва да нахраня моята съпруга и фъстъците. — Връща ме във вертикална позиция и започва да оправя презрамките на малката ми жълта рокля. — Трябва да се стегнат.

Избутвам ръцете му. Тръгвам и намествам презрамките на роклята си, без да обръщам внимание на измърморените протести, които идват иззад мен.

— Къде ще ме храниш? — питам през рамо и продължавам да крача, но не задълго.

Джеси ме хваща за кръста, аз се дърпам, но теглото е непоносимо.

— Не се отдалечавай от мен! — направо ръмжи. Завърта ме с лице към себе си.

Мръщи се, а аз се усмихвам. — И можеш да изтриеш тази усмивка от лицето си. — Затяга презрамките ми, като мърмори нещо за непоносима жена, която го подлудява. — По-добре. Къде са всички дрехи, които ти купих?

— У дома — отговарям отсечено. Не че някоя от тях беше подходяща за почивка на слънце. Не ми беше дадено време да пазарувам за почивката, затова трябваше да се оправям с гардероба си отпреди няколко години. Тогава бях в началото на двайсетте и той продължава да се оплаква от тези дрехи.

Джеси поема търпеливо дъх.

— Защо продължаваш да си толкова непокорна?

— Защото знам, че това те подлудява. — Вървя по тънък лед, осъзнавам го, но няма да отстъпя. Никога.

— Ти просто се наслаждаваш, когато ме превръщаш в откачен ненормалник.

— Ти сам се превръщаш в откачен ненормалник — смея се. — Нямах нужда от помощ за това, Джеси. Казах ти и преди — няма да диктуваш гардероба ми.

Очите му горят със зелено недоволство, но аз не се плаша от неговата сила.

Наистина съм доста смела.

— Ти ме побъркваш — повтаря, защото не знае какво друго да каже.

— Какво ще направиш? — питам самодоволно. — Ще се разведеш с мен ли?

— Внимавай с шибания език!

— Аз дори не изругах! — вече истински се смея.

— Напротив, направи го, мамка му! Изрече най-лошата дума всъщност. Забранявам ти да я казваш.

Вече наистина започвам да се кикотя.

— Ти ми забраняваш?

Скръства ръце на гърдите си в знак на авторитет, сякаш съм лошо дете.

— Да, забранявам ти.

— Развод — прошепвам.

— Сега се държиш детински — пухти той точно като дете.

— Малко — свивам рамене. — Нахрани ме!

Разсмива се шумно и поклаща глава.

— Трябва да те държа гладна и да те награждавам с храна само когато правиш това, което ти е казано. — Стисва раменете ми, обръща ме и ме повежда към ресторант с изглед към морето. — Ще те нахраня тук.

Един щастлив испанец със зализана черна коса и черни мустаци ни отвежда до маса за двама на външната тераса и ни настанява.

— Питиета? — пита с тежък испански акцент.

— Вода, благодаря. — Джеси ми помага да седна и ме прибутва под масата, а после се настанява срещу мен и ми подава менюто. — Тапас^[1] тук са върховни.

— Ти избери — подавам му менюто обратно през масата. — Сигурна съм, че ще направиш подходящия избор. — Веждите ми са вдигнати нахално. Джеси взима менюто от ръката ми замислено, но без присмех или укорителен поглед.

— Благодаря — казва бавно.

— Моля — отвърщам. Наливам по една чаша вода, когато сервитьорът поставя леденостудена кана на масата. Задушно е, а жаждата ми е пламнала при вида на капката, която се стича отстрани на каната. Пресушавам чашата на една глътка и веднага наливам втора.

— Жадна ли си? — Джеси ме гледа учудено как бързо пресушавам втората чаша. — Внимавай! — предупреждава. Мръщя се, но не мога да спра да преглъщам ледената течност. — Може да удавиш бебетата.

Започвам да кашлям през смях и поставям чашата си, за да грабна салфетка.

— Ще спреш ли с това?

— Какво? Просто показвам бащинска загриженост — изглежда засегнат, но аз знам.

— Ти не вярваш, че мога да се грижа за бебетата ни, нали?

— Напротив — отговаря тихо, без никаква убеденост. Наистина не го вярва.

Шокирана съм и лицето ми вероятно го показва, въпреки че Джеси нарочно не ме поглежда, за да види изражението ми.

— Какво мислиш, че ще направя, по дяволите? — Съжалявам за въпроса в мига, в който изстрелвам думите, още повече когато Джеси обръща глава и ми отправя скептичен поглед. — Недей! — предупреждавам. Гласът ми се прекършва и сълзи от съжаление започват да парят в очите ми. Опитвам се да не потекат по бузите ми и се самообвинявам заради безсърдечните си мисли. Чувствам се ужасно и сама, без Джеси да подклажда вината.

Гледам навсякъде, само не и към него, защото ако погледна лицето му сега, ще си спомня за мрачното място, което искам да забравя. Не го обвинявам, че се съмнява в способностите ми, аз самата се съмнявам в себе си, но имам него, както продължава да ми напомня.

За миг вече седи до мен и ме придърпва към себе си. Гали гърба ми и заравя уста в косата ми.

— Съжалявам. Не се разстройвай, моля те!

— Добре съм — казвам, за да не е толкова загрижен. Ясно се вижда, че не съм добре, но не мога да изгубя контрол над емоциите си в ресторанта, за да ме видят всички.

Една жена през няколко маси вече ме зяпа. Не съм в настроение за любопитни досадници, затова ѝ хвърлям поглед, преди да се отдръпна от гърдите на Джеси. — Казах, че съм добре — сопвам се рязко и вдигам чашата си, за да има какво да правя и да не се разплача.

— Ава — казва Джеси тихо, но не мога да го погледна. Не мога да погледна в очите мъжа, когото обичам, защото знам, че ще видя презрението му. Никога ли няма да забрави? Непреклонна съм и знам, че никога нямаше да го направя, но все пак имах такава глупава идея, а той я прочете черно на бяло. — Погледни ме! — Гласът му е по-суров и по-строг, но аз не се подчинявам. Забелязвам, че проклетата жена все още ме зяпа. Поглеждам я в очите, за да ѝ кажа с поглед „чупката“, което бързо я кара да сведе поглед и да се занимае с вечерята си. — Три.

Извъртам очи, но не е защото той започна обратното броене. Не. Защото знам, че няма да получа чукане в стил Джеси или прегазване, щом стигне до нулата.

— Две.

Сякаш ми размахва морков, който никога няма да ухапва. Глупаво, знам, но потребността ми от Джеси и невероятният му начин да ме подчини с чукане са дълбоко насадени в мен, а бременността, изглежда, само увеличава желанието ми за всичко това.

— Едно.

Издишам уморено и започвам да си играя с вилицата. Отказвам да се подчиня и вероятно с това само скъсявам фитила.

— Нула, бебче. — Грабва ме от стола, преди умът ми да регистрира последната цифра от обратното броене, и се озовавам на пода с китки, приковани над главата ми, и Джеси, възседнал кръста ми. Очите ми са широко отворени, а ресторантът е притихнал. Игла да падне — ще се чуе. Взирам се в Джеси, който изобщо не е засрамен и е напълно равнодушен към обкръжението ни. Проснал ме е на пода в ресторанта. На какво си играе той, по дяволите? Дори не смея да отклоня поглед от него. Усещам милиони шокирани очи, които следят спектакъла, който Джеси е създал. Ужасена съм.

— Джеси, пусни ме! — Бих приела много неща заради него, но това? Това е извън всякакви граници на безсрамието. Мамка му, ами ако някой се опита да го издърпа от мен?

— Предупредих те, бебче. — Лицето му излъчва веселие, докато аз просто съм ужасена. — Където и когато.

— Да, добре — гърча се. — Доказа тезата си.

— Не мисля, че съм — казва небрежно и се настанява удобно, като надвесва лице над моето. — Обичам те.

Искам земята да ме погълне. Да ме грабне и да ме целува, докато почти загубя съзнание наред оживената улица, е едно. Да ме прикове на пода в пълен ресторант е лудост.

— Знам. Пусни ме!

— Няма.

Боже, дори не чувам тракане на ножове и вилици, което значи, че храненето е преустановено.

— Моля те! — умолявам тихо.

— Кажу ми, че ме обичаш!

— Обичам те — едва просъсквам думите през стиснати зъби.

— Кажу ми го така, все едно го чувстваш, Ава! — Той няма да се откаже, не и докато не изпълня глупавата му неразумна заповед както му харесва.

— Обичам те. — Гласът ми е по-нежен, но все още смутен.

Той ме оглежда със съмнение, но какво очаква, по дяволите? Повече от облекчена съм, когато се премества и ме изправя на крака, но остава на колене пред мен.

Опитвам се да оправя роклята си само и само да избегна да се изправя пред вечерящите, които несъмнено ни гледат шокирано. След като съм отделила много повече време от необходимото, за да пригладя оправя роклята си, рискувам и поглеждам бързо присъстващите в ресторанта, после ми се иска да умра на място.

Изкушена съм да побягна, но забелязвам, че Джеси все още е на колене пред мен.

— Стани! — казвам с приглушен шепот, въпреки че очевидно съм чула. Все още е зловещо тихо.

Тръгва напред на колене, докато не се изравнява с краката ми, плъзва ръце около задника ми и гледа нагоре към мен с очи на кутре.

— Ава Уорд, мое красиво, непокорно момиче. — Лицето ми се сгорещява все повече. — Ти ме правиш най-щастливия мъж на шибаната планета. Ти се омъжи за мен, а сега ме благославяш с близнаци. — Плъзва ръка от задника към корема ми, гали го влюбено и целува центъра. Определено се чуват няколко въздишки от страна на зрителите. — Обичам те толкова много, мамка му. Ти ще бъдеш невероятна майка на моите бебета! — Не мога да направя нищо повече, освен да се вирам в него, докато прави публичното си изявление, объркващият глупак. И чувам още въздишки.

Започва да целува тялото ми нагоре, докато стига до шията ми. — Не се опитвай да ме спреш да те обичам! Това ме прави тъжен.

— Тъжен или луд? — питам тихо.

Измъква се от скривалището си във врата ми, събира косата ми и я надипля по гърба ми, после хваща бузите ми в дланите си.

— Тъжен — потвърждава. — Целуни ме, съпруго!

Нямам желание да се излагаме още, затова се подчинявам и му давам това, което иска. Така ще се измъкна по-бързо. Но тогава започват ръкопляскания и Джеси престава да ме целува и театрално се покланя и ме настанява на стола ми. Оставаме ли?

— Обичам я — свива рамене, сякаш това обяснява защо ме повали на пода и настоя за признание в любов, а после обяви на група непознати, че очакваме близнаци.

— Близнаци!

Подскачам при развълнувания развален английски на сервитьора, който размахва пред нас бутилка шампанско.

— Трябва да празнувате! — Отпушва тапата и налива две чаши. Присвивам се. Много е мило, но няма никакъв шанс някой от нас да го пие.

— Благодаря — усмихвам се на сервитьора и се моля да не се задържи близо до нас и да ни гледа как чукваме чашите и отпиваме. — Това е много мило! — Сигурно е чул умствената ми молба или е видял притесненото ми лице, защото се оттегля и ме оставя да преценявам обстановката. Отново в ресторанта настъпва оживление, само някои ни хвърлят по някой поглед, но интересът, изглежда, е отмрял. Онази жена все още ни зяпа обаче. Намръщвам ѝ се, но се разсейвам, когато ръката на Джеси се озовава на коляното ми. Обръщам се и виждам лицето му, изразяващо дяволитост.

Да, той е демонстрирал своето виждане силно и ясно, така че всички да видят.

— Не мога да повярвам, че направи това.

— Защо? — избутва чашите с шампанско настрана.

Искам да се аргументирам, но отново усещам върху себе си нечий поглед и знам чий е. Обръщам се бавно и виждам, че тя отново се взира в нас. Седи през няколко маси и помежду ни има доста хора, но малка пролука в тълпата ми дава идеална видимост, а очевидно и на нея, защото тя се възползва максимално.

— Познаваш ли тази жена? — питам и задържам погледа си върху нея, въпреки че тя отново е свела поглед към храната си.

— Каква жена? — пита Джеси и се обляга на мен, за да види накъде е насочен погледът ми.

— Там, жената със светлосинята жилетка — почти посочвам през ресторанта, но бързо смъквам ръката си. — Виждаш ли?

Сякаш изминава цяла вечност, а той все още не ми е отговорил, затова се обръщам и виждам как цветът се оттегля от лицето му и то става пепеляво, а доволството отстъпва място на шок.

— Какво има? — Инстинктивно лепвам ръка на челото му, за да проверя температурата му, и забелязвам само след миг, че е студен като камък. — Джеси? — Той се взира в пълен транс. Притеснена съм. — Джеси, какво не е наред?

Той поклаща глава, сякаш иска да се отърси от мозъчно сътресение, и се обръща към мен, а погледът му подсказва, че нещо го измъчва. Виждам, че се опитва да отклони поглед, но се проваля ужасно. Нещо сериозно не е наред.

— Тръгваме си! — Той се изправя и събаря една чаша, като привлича още внимание.

Хвърля купчина банкноти на масата и не губи време, а вдига задника ми от стола и ме повежда навън.

Крачи устремено към колата и буквално ме влачи след себе си.

— Какво ти става? — опитвам отново, но знам, че е напразно. Той е изключил напълно.

Отваря вратата на колата и аз го поглеждам, докато ме насочва вътре, но не получавам отговор. Нито признание, нито изражение, нито обяснение. Забелязвам, че рамото му се напруга и повдига, а гърдите му започват да се издуват. Поглежда около нас и все още се опитва да ме набути в колата.

— Джеси. — Непознатият женски глас откъсва вниманието ми от моя вцепенен съпруг към жената зад мен. *Жената*. Взирам се в нея объркано и усещам как ръката на Джеси ме стиска по-силно. Вече чувам и дишането му. Напълно съм озадачена, но успявам да я огледам. Прокарвам очи нагоре и надолу по тази непозната, която прекара голяма част от времето си в морския ресторант да гледа мен или Джеси, или нас. Не съм сигурна. Но колкото по-дълго я гледам, толкова по-ясно ми става всичко.

Джеси се опитва да ме премести, за да ме вкара в колата, но аз го отблъсквам, прекалено любопитна кого виждам.

— Ава, бебче, тръгваме. — Той не изисква, нито крещи по мен нетърпеливо въпреки неподчинението ми. От това ми се доплаква.

— Джеси, сине! — Жената пристъпва напред и страховете ми вече са потвърдени.

— Не можеш да ме наричаш така — казва Джеси сковано. — Ава, влизай в колата!

Влизам. Това беше потвърждението, което ми трябваше. Няма нужда да чувам нищо друго, нито крясъци, нито обяснения. Това е майката на Джеси. Намествам се и гледам как съпругът ми обикаля колата от задната страна. Усещам тревога, когато виждам как майка му бърза, за да го пресрещне. Наблюдавам как поставя ръка на рамото му,

а той я отърсва, чувам как го моли за възможност да говорят и после виждам как тя притиска тялото си към вратата на шофьора, за да му попречи да влезе в колата. Той мушва ръце в косата си. Болката по лицето му къса сърцето ми.

Той няма да я отстрани със сила, което го оставя уязвим. Не мога да седя и да гледам как се мъчи, затова излизам и отивам при Джеси и майка му. В мен гори единствено решителност.

Заставам пред Джеси като щит и поглеждам майка му право в очите.

— Моля ви, махнете се!

Джеси се навежда през мен.

— Ти не трябваше да си тук. Защо си тук? — Гласът му е съсипан и разтреперан, както и тялото му. Усещам вибрациите да се процеждат в гърба ми. — Сега е сватбеният уикенд на Амалия в Севиля. Защо си тук?

Започва да ми просветва. Не прочетох достатъчно от поканата, за да видя датата и мястото, но Джеси очевидно го е направил. Защо иначе би ме довел тук, освен ако не е бил сигурен, че родителите му няма да са наблизко? Никога не би рискувал.

Когато дойдохме, реших, че е странно, но не се задълбочих. Оказва се, че те са тук.

И това причинява ужасен смут у Джеси.

— Баща ти — започва тя. — Сватбата беше отложена, защото баща ти получи сърдечен удар. Амалия се опита да се свърже с теб, след като ти не отговори на сватбената ѝ покана.

Гърдите на Джеси се притискат към мен и знам, че ще заговори, което е добре, защото аз не мога да измисля какво да кажа. Зашеметена съм. Това е информационно претоварване.

— Тогава ми кажи защо Амалия се опита да се свърже с мен? Защо не го направи ти?

— Мислех, че ще отговориш на сестра си — отговаря тя бързо. — Надявах се да отговориш на обажданията на сестра си.

— Е, сгрещила си — изревава през рамото ми и аз трепвам. — Не можеш да правиш това с мен. Вече не, мамо. Влиянието ти вече провали живота ми и сега аз го оправям сам.

Тя трепва, но не се оправдава. Зелените ѝ очи, които са същите като на Джеси, са замъглени и отчаяни. Толкова много мисли

препускат в ума ми, но моята първа грижа е Джеси и очевидното му страдание. Майка му също страда, но вече не я харесвам, затова тя не е моя грижа.

— Близнаци — прошепва тя и протяга напред ръката си.

Замръзвам. Не мога да помръдна. Очите ѝ изучават корема ми и виждам болката, гравирана по набръчканото ѝ лице. Джеси ме дръпва и едва избягвам допира на ръката ѝ. Това ме изтръгва от зашеметеното ми състояние и ме кара да преоценя ситуацията. Не ми отнема много време. Трябва да измъкна Джеси.

— Ава — изрича нежно в ухото ми. — Моля те, измъкни ме оттук!

Сърцето ми се къса на две.

— Моля ви учтиво — поглеждам към майка му, чиито очи все още са насочени към корема ми. — Махнете се!

— Това е още един шанс, Джеси! — Тя вече хлипа, но изобщо не изпитвам симпатия към нея. Джеси не говори. Остава неподвижен и тих зад мен. Мисля, че може да е изпаднал в транс и изобщо не съм изненадана. Тези няколко думи само подсилиха моята решителност и вместо със сълзи очите ми се изпълниха с гняв. Но не мога да си го изкарам на майка му.

Обръщам се и плъзвам длан под ръката на Джеси.

— Хайде! — казвам тихо и дръпвам ръката му. Той ме оставя да го поведат. За първи път го водя и го правя бързо. Решена съм да изведа съпруга си от тази ситуация, която го наскърбява. Виждам го такъв едва няколко пъти, но всеки път е свършвал с душевна мъка. Не съм подготвена да подложат него или себе си на още трудности във връзката ни.

Отварям пътническата врата и нежно го насочвам вътре, а той се гледа безцелно пред себе си. Облекчена съм, когато виждам майката на Джеси да минава пред колата, защото това значи, че мога да избързам и да скоча на шофьорската седалка.

Първото, което правя, е да открия ключалката и да натисна копчето, а после претърсвам Джеси за ключовете. Никога не съм карала от противоположната страна на пътя, т.е. от лявата страна на колата, но сега не е времето да изпадам в паника за нещо толкова незначително. Паля DBS-а и едва поглеждам назад, когато давам на задна, после включвам на първа и тръгвам напред малко по-

внимателно. Хвърлям поглед в огледалото за обратно виждане и забелязвам един мъж да поема майката на Джеси в обятията си. Баща му.

Оглеждам пътя напред и забелязвам портите, но нямам време да изпадна в паника как да намеря картата, която ще ги отвори. Те сами се преместват и аз се отдалечавам от родителите на Джеси все повече. Поглеждам към него и не харесвам това, което виждам — смутен мъж, който се взира с празен поглед през прозореца и не показва никаква емоция. Щях да се чувствам по-добре, ако беше ядосан, но той не е. Единственото познато нещо са бръчката през челото му и зъбните колела на сложния му ум, които се въртят диво и неконтролируемо. Странно, тези дребни подробности ми предлагат някаква утеха. Но не и това, за което може би мисли.

Още един шанс ли? Това каза тя. Не мога да обвиня Джеси за този срыв, не и когато майка му предположи, че всичко може да се оправи с раждането на неговите собствени близнаци. Това е жестоко и егоистично и никога няма да заличи годините тъга и предателство, които е преживял.

Тези бебета и аз сме единственият шанс на Джеси за щастие, а не възможност за родителите му да оправят грешките си. Ако тя смята да използва бебетата ми като някаква семейна терапия, трябва да помисли отново.

Нямам представа къде отивам, но успявам да накарам Джеси да ме упъти.

Познатият аромат на Рая най-после ме кара да се отпусна напълно, докато карам по павираната алея към вилата. Джеси излиза от колата, тръгва към верандата и ме оставя да го следвам неуверено. Не знам какво да правя. Знам, че няма да говорим, затова трябва да направя това, което ми подсказва инстинктът, тоест просто да бъда до Джеси. Не да измъквам информация, за да успокоя любопитния си ум, нито да тропам с крак и да настоявам за отговори. Вече знам какво трябва да направя и знам, че родителите му са повлияли на живота му прекалено много. Сега той го оправя съвсем сам, точно както каза, и аз трябва да му позволя да го направи.

Следвам го във вилата и го намирам да стои в средата на стаята. Приближавам тихо зад него, но той не трепва, когато пъхвам ръка в

неговата. Знае, че съм близо, както винаги. Повеждам го към спалнята и започвам да разкопчавам ризата му.

Между нас не прескача сексуално напрежение, нито споделяме тежко, отчаяно дишане. Аз просто се грижа за него.

Главата му е отпусната и той е напълно унил, но ми позволява да го съблека и накрая застава пред мен гол и мълчалив. Опитвам се да го отведа до леглото, но той стои твърдо и ме обръща с гръб към себе си, после разкопчава роклята и я измъква през главата ми, като ме кара да вдигна ръце. Оставям го да го направи, за да го измъкна от меланхолията му, затова стоя тихо, докато разкопчава сутиена, а после коленичи и смъква бикините ми. Повдига ме към тялото си. Обкращвам хълбоците му с крака и той се намества на леглото с гръб, опрян на таблата, така че седя в скута му и се притискам към гърдите му. Не е готов да остави място между двама ни, което ми харесва. Обгръщаме с ръце, като ме притиска към себе си, носът му е в косата ми, а пулсът му е бавен и стабилен под ухото ми. Това е единственото, което мога да направя, и ако е нужно, ще го правя до деня, в който умра.

---

[1] Испанско мезе под формата на малки хапки. — Б.пр. ↑

ДВАДЕСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА

Тази сутрин се чувствам различно. Лежа по гръб, но не съм изтегната върху леглото и лекият бриз не гъделичка кожата ми, и не мога да се протегна. Отнема ми няколко секунди, за да осъзная защо. Защото съм свита под Джеси, който лежи наполовина върху мен, за да не притиска корема ми. Лицето му е сгушено в мястото между брадичката и рамото ми, дланта му е върху корема ми, а горещият му ментов дъх топли врата ми. Защо не е излязъл да тича? Моят пробуждащ се мозък е малко объркан, но не задълго. Бързо включва на скорост и ми напомня за събитията от снощи, за болката, за скръбта и за шока. Раят се е обърнал с главата надолу.

Малкият ни пашкул щастие е срян. Родителите на Джеси вече знаят за мен и след малката му прегазваща мисия в ресторанта знаят също, че е женен и че чака близнаци.

Плъзвам пръсти в косата му и масажирам нежно, докато гледам в тавана. Не искам да мисля за това. Не искам да дълбая повече и наистина не мисля, че има нужда.

Беше достатъчно да го видя толкова смутен, за да получа потвърждение какво изпитва към родителите си. Трябва само да бъда до него, да го изслушам, когато пожелае да говори, и да го държа, когато има нужда от утеха. Болезненият вид на лицето му върна всички спомени за нас от черното ни минало — момента, в който стояхме в дневната на Кейт и той ме умоляваше да не го напускам, когато го оставих пиян в „Луссо“ и когато го открих в кабинета му с размахалата бич Сара. Всички тези инциденти доведоха до още мъчителна болка и аз трябва да избягвам повторение на всяка цена. И ще го направя. Този мъж е имал много проблеми, но аз ще залича цялата болка и страдание. Нищо чудно, че иска да ме държи далеч от всичко това. Аз съм неговото късче рай и никога няма да му позволя да се върне към адското си празно минало.

Докато лежа и размишлявам, усещам, че е буден. Усещам лекото пърхане на дългите му мигли до шията ми, но не показвам, че знам.

Оставам тиха и му оставям време да помисли, и продължавам нежно да усуквам косата му и да масажирам главата му. Той би разбрал, че съм будна, дори да не помръдвам.

— Никога нямаше да те доведа тук, ако знаех — дрезгавият му глас нарушава тишината след толкова дълго мълчание, че съм загубила представа за времето. — Никога не съм искал животът ми с теб да бъде опетнен от миналото ми.

Нашият живот бе почернен по много начини и аз знам, че той не е искал миналото му да ни засегне. Но това се случи. А може да се случи отново, ако му позволи.

— Случилото се не ни е засегнало — уверявам го. — Моля те, не му позволявай да го направи!

— Те нямат място в живота ми, Ава. Не са имали досега, още по-малко ще имат за в бъдеще. — Ръцете му започват бавно да се движат по корема ми.

Знам защо го казва. Бебетата му няма да заменят Джейк. Няма да облекчат вината на родителите му. И знам със сигурност, че няма да са повод за помиряване. Някои неща са непростими. И едно от тях е родителите ти да не те обичат и подкрепят.

Баща ми винаги е твърдял, че никога няма да ми нарежда какво да правя, а само ще ме съветва. Че няма да ме принуждава за нещо, ако знае, че то би ме направило нещастна. Че винаги ще ме подкрепя, независимо дали изборите, които правя, са правилни или грешни, и че би оправил нещата, ако съм сбъркала. И го е правил.

Много пъти. Не в толкова тежки ситуации като тези, които е предизвикал изборът на Джеси, но принципът е същият. Това правят родителите. Те не влияят на децата си за собствена изгода. Състраданието ми е свирепо. Джеси винаги е казвал, че аз съм всичко, от което се нуждае. Знам, че го казва от цялото си сърце. И това е напълно разбираемо, като се има предвид какво е преживял този мъж — не само жените и пиенето, а и родителите му, и в *това* е коренът на всичко.

— Няма нужда да ми обясняваш каквото и да било. Ти и аз — повтарям думите, за да подсиля моите собствени.

Той се превърта на гръб и ме дръпва, за да се покатеря на гърдите му. Настанявам се и започвам леко и бавно да проследявам белега му.

— Това място беше на Кармайкъл — казва тихо. — Беше част от имуществото му, както и лодката.

— Знам — усмихвам се. Бях права в моето лично заключение.

— Откъде знаеш?

— Иначе защо да имаш вила толкова близо до мястото, където живеят родителите ти.

Не го виждам, но знам, че се усмихва.

— Моето красиво момиче ме плаши.

— Защо? — питам и мръщя лице.

— Защото обикновено настоява за информация.

Трябва да се съглася, че научих повече, откакто се убедих да си държа устата затворена, отколкото когато тропях с крак и крещях.

— Не може да ми кажеш нищо, което да ме убеди отново да избягам от теб.

— Радвам се, че каза това — отговаря тихо.

Ако можеше да каже нещо, което да ме накара да се вцепеня и да ми се иска да върна думите си назад, е точно това. Не помръдвам, защото, ако погледна към него, само ще го насърча да продължи, а вече знам, че няма да ми хареса това, което ще чуя. Затова оставам точно където съм и очите ми се стрелкат по гърдите му. Искане ми се да се скритам. Защо казах нещо толкова глупаво? Сякаш несъзнателно изтръгвам признания от този мъж.

Невежеството е блаженство. Невежеството е блаженство.

— Ава? — казва той тихо.

— Какво?

— Трябва да ти кажа нещо — опитва се да стане, но аз се опитвам да го затрудня максимално. Не че има някакво значение. Отмества ме от гърдите си с минимални усилия и ме обръща по гръб. Възсяда кръста ми, но не се отпуска напълно върху мен.

Не че това ще направи бягството ми по-лесно. Няма да ходя никъде. Джеси дъвче устната си няколко мига, докато аз го гледам, а изражението ми е скептично. Знам, че знанието е сила, но като се има предвид с какво ме е дарил Джеси в това отношение, съм уплашена до смърт.

Хваща ръцете ми и ги държи здраво.

— Оставих Сара в Имението, докато ме няма.

— КАКВО? — Повдигам глава и гласът ми внезапно пресипва.

— Тя се занимава с нещата, докато ме няма. Джон не може да се справи сам, Ава.

— Но Сара? Ти каза, че вече я няма, край! — разярена съм. Кръвта ми кипва и стопля лицето ми. Всички мисли за изчезнали родители и болезнени истории биват заличени при споменаването на *нейното* име. — Защо си допуснал това, след всичко, което направи тя? — Измъквам ръцете си от неговите и се опитвам да го избутам. — Махни се!

— Ава, успокой се!

— Защо? Тревожиш се, че може да нараня бебетата ти ли? — изплювам към него.

Тези думи заличават загриженото му изражение и от очите му вече струи неодобрение. Мръщи ми се, но изобщо не ми пука.

— Не говори шибани глупости! — Успява да хване размаханите ми ръце и ги затиска над главата ми.

— Ти го мислиш — крещя в лицето му. — Постоянните ти наставления и прекалено покровителственото ти държание ми казват всичко, което трябва да знам.

— Винаги съм бил прекалено покровителствен, така че не размахвай тази карта!

Прав е, но аз съм бясна и ще използвам всичко срещу него, което ми напомня, че сме се отклонили леко от курса.

— Или тя се маха, или аз!

Той всъщност поглежда встрани. Не го оценявам. Извивам се и той ме пуска, но само защото не иска да нараня бебетата му. Това ме вбесява още повече.

— Ава, бях объркан. Ти отказваш да работиш за мен, а се нуждаеш от човек, който знае какво прави.

Спирам и се обръщам към него.

— Значи тя отново работи за теб? — Не мога да повярвам. Нейната състрадателна реч в кафенето не значи нищо. Вероятно се радва на това. Джеси става и тръгва към мен. — Спри където си, Уорд! — Насочвам пръст към лицето му. — Не се опитвай да ме успокояваш или да ме убеждаваш, че всичко е наред, защото, мамка му, не е!

— Внимавай с шибания език!

— Няма! Тя те обича. Знаеш ли това? Всичко, което тя направи, е, защото иска да те отнеме от мен, затова дори не *помисляй* да ме

убеждаваш, че идеята ти е добра.

— Знам.

Затварям уста и се отдръпвам леко.

— Как така знаеш?

— Знам, че ме обича.

— Така ли?

— Разбира се, Ава. Не съм глупак.

Присмивам се.

— Очевидно си. Ти би прегазил всеки, който се опита да ме отнеме от теб, но точно под носа ти тя върши страхотни интриги, а ти решаващ да ги пренебрегнеш. — Обръщам се и тръгвам към кухнята. Трябва ми вода, за да облекча гърлото си.

— Напротив, Ава. Говорих с нея, тя призна и съжaliaва за всичко.

— Разбира се, че съжaliaва. Тя се провали! Вероятно съжaliaва, че не се е справила по-добре. — Тръшвам чашата на плота. — Можеше и да не говориш с нея. А предложи ли й погребение или кремация?

Лицето му се изкривява.

— Какво?

— Обичайният избор, който даваш на хората, които ме нараняват. предложи ли го на Сара?

— Не. Предложих й работа в замяна на нейната дума, че никога повече няма да се намесва. Казах й, че ако ти поискаш, тя ще трябва да напусне.

— Искам! — крещя. — Искам да се махне!

— Но тя не е направила нищо.

Поглеждам с неверие дебелокожия идиот от другата страна на плота.

— Не е направила нищо ли?

Затваря очи и въздиша дълго и уморено.

— Имам предвид, че не е направила нищо, откакто я върнах. А и ти я награди с добър удар по челюстта за нещата, които беше направила преди това.

— Защо ми причиняваш това? Знаеш как се чувствам, Джеси.

— Защото тя е отчаяна, Ава. Тя няма друг живот освен Имението.

— Съжaliaваш ли я? — питам по-спокойно. Обичам всичко в този мъж освен внезапното му съчувствие към всички тези жени от

миналото му, които се опитват да провалят връзката ни. Като се има предвид какво направи с Мат, за Бога.

— Ава, първо искам да се успокоиш, защото не е добре за теб или за бебетата.

— Спокойна съм! — изпищявам. Вдигам чашата с треперещи ръце. Далеч съм от спокойна.

Джеси въздиша и накланя глава, за да изпука врата си, сякаш облекчава някакво напрежение. Нямам представа защо е толкова напрегнат. Да му кажа, че ще продължа да работя за Микаел и да видим каква реакция ще предизвика това!

Принципът е същият, почти.

Джеси идва при мен и взима чашата от ръката ми. Вдига ме и ме поставя на плота.

Хваща брадичката ми и повдига лицето ми към своето. Все още съм намръщена и го гледам ядосано.

— Сара няма нищо. Изритах я, когато си призна всичко, и повече не мислех за това — поема дълбоко дъх. — Докато Джон не й се обади и тя му наговори всякакви откачени неща. Най-тревожната част от които е, че е казала, че смъртта е по-добър вариант от живота й далеч от мен.

Това веднага ме прави подозрителна и мисля, че това е поредната тактика да го пипне. Не мога да се спра.

— Търси внимание — нападам и все още се мръщя. Миналите й действия са ясен признак докъде би стигнала.

— И аз така мислех, но Джон не беше толкова сигурен, затова я потърси. Беше си срязала китките и беше изпила купчина болкоуспокоителни — вдига вежди, когато се присвивам. — Това не беше вик за помощ, Ава. В постъпката й изобщо нямаше търсене на внимание. Джон едва е успял да я закара навреме в болницата. Тя е искала да умре.

Не мога да разсъждавам. Има много разумни въпроси, които би трябвало да задам, но нищо не ми хрумва. Празна съм.

— Не искам друга смърт на съвестта си, бебче. Живея със смъртта на Джейк всеки ден. Не мога да го направя.

Изпълнена съм от съчувствие.

— Тя дойде да ме види — казвам. Не знам защо го споменавам.

— Тя ми каза. — Погалва с длан бузата ми. — Но съм изненадан, че ти го премълча.

Какво мога да кажа? Че думите на Сара всъщност станаха причина всичко да ми се изясни? Че тя е причината да се озова в Имението в такова състояние?

— Не мислех, че е важно — отговарям вяло. Дали знае кога точно Сара ме посети, защото ако знае, тогава със сигурност знае, че няколко часа по-късно се държах като побъркана в отчаянието си да го видя.

— Сара е казала на Мат за пиенето ми — започва да хапе устната си.

Присвивам се още повече и отмества ръка от лицето ми. Така ли е разбрал Мат?

— И така ти си разбрал, че си събирам вещите от дома на Мат, нали?

Кимва.

— Тя каза, че те е чула да говориш по телефона с някого, че възнамеряваш да си събереш нещата. Бях прекалено бесен, за да съобразя. Действах импулсивно, а едва после започнах да си задавам въпроси.

Значи списъкът с простъпките й е още по-дълъг. Толкова отчаяно искам да я съжалявам.

— Тя каза, че вече не може да работи за теб — напомням му. — Как се оказа така, че работи?

— Аз я помолих. Никога няма да намеря човек за тази работа, което значи, че аз трябва да я върша, а не съм готов да се откажа от времето си с теб. И трябва да знаеш, че тя прие единствено при условие, че ти нямаш нищо против.

Имам ли нещо против? Това ме кара да се чувствам адски гадно. Значи бъдещето на Сара е поставено в моите ръце? Ако кажа, че имам, дали отново ще посегне на себе си? А ако се съглася, дали ще се изправя пред поредния рунд опити й да ни раздели? Това е прекалено голяма отговорност. Защо е трябвало да се опитва да се самоубива, глупава жена!

— Ти не ми даваш особен избор — мърморя. — Ако откажа, тя може отново да среже вените си и тогава и двамата с теб да изпитваме неопишуема вина. — Опитвам се да бъда логична, но се провалям. Не

искам да губя Джеси заради Имението в най-добрите времена, още повече заради купчина документация, която само ще го напруга. Никога няма да го виждам. Но ако приема, тогава приемам това, което тя ни причини, а не мисля, че мога да го направя, дори при положение че се е опитала да се самоубие. Но думите на Джеси продължават да отекуват в главата ми.

„Живея със смъртта на Джейк всеки ден. Не мога да го направя.“

И аз не мога да му го причиня само заради моята несигурност. Моите тревоги са обосновани, а вината на Джеси не е, но не мога да го натоваря с още проблеми — той вече има достатъчно на плещите си. Би било жестоко и себично. Прекалено много го обичам.

Отново хваща бузите ми и зелените му очи ме пронизват, пълни с прямота.

— Ще й кажа, че не става. Не мога да те гледам нещастна.

Разпадам се вътрешно. Той е готов да живее с възможността за още кръв по ръцете си, въпреки че не е виновен, само за да съм щастлива аз? Поклащам глава.

— Не. Повече ми се иска да бъдеш с мен по-дълго време, отколкото тя да изчезне от живота ни.

— Така ли? — изглежда изненадан.

— Разбира се, но трябва да ми обещаеш нещо.

— Всичко, знаеш това — целува челото ми.

Това не е съвсем вярно, защото ако той беше на мое място, не би искал да живее с вината. Изобщо не се чувствам великодушна към Сара, но е трудно да пренебрегна жена, която се е опитала да се самоубие, защото съпругът ми не я иска.

— Когато дойдат бебетата, няма да бъдеш в Имението ден и нощ. Ще бъдеш с мен толкова често, колкото е възможно. Не знам дали съм в състояние да се справя. — Идеята да съм сама с близнаците ме плаши. Не ме интересува, че току-що го признах. Бях достатъчно уплашена от идеята за едно бебе. А две? Ужасена съм и той трябва да го разбере.

Устните му се извиват в краищата. Смешна ли му се струва моята паника?

— Ава, ще трябва да ме заровиш на два метра под земята, преди да направя нещо друго. Ти *можеш* да се справиш, защото имаш мен. — Обгръща ме с ръце и ме дръпва от плота, така че не ми остава друг

избор, освен да се притисна към него с крака около голите му хълбоци и с ръце около раменете му. — Всичко ще бъде наред.

— Знам — признавам. Чувствам се емоционално уязвима, сякаш търся постоянни уверения. Той винаги ми ги дава, но трябва да е леко загрижен за моята тревожност.

Едва ли показвам майчински инстинкти. Не трябва ли жената да чете книги и да купува фолиева киселина?

— Да не се караме! Сърцето ми се къса от болка, а не искам ти да се напрягаш.

Трябва да внимаваме за кръвното ти налягане. — Започва да крачи обратно към спалнята.

Сплитам пръсти на тила му и се отдръпвам, за да го видя.

— Конфискувам тази книга.

Той ми се ухилва.

— Книгата е моя и ще я задържа.

— Трябва да се сприятелим. — Изправям гръб и повдигам тялото си, така че зърното ми е до устата му. — Прочете ли онази част от книгата, където пише, че съпругът трябва да обслужва всички искания на жена си?

Захапва нежно и завърта език възхитително бавно, което изтръгва стон от мен и усмивка от него.

— Да, но самолетът ни ще излети след два часа. Трябва ми повече време, затова ще те обслужа във ваната, щом се приберем. Става ли?

— Не става — отвързвам и отново бутвам гърдите си към устата му. — Искам да остана в Рая.

— Ти си непоправима и това ми харесва. — Когато ме пуска на леглото, сумтя възмутено. — Но трябва да хванем самолета.

— Нуждая се от теб — хващам пениса му леко и го дразня, но Джеси отскача.

— Ава, когато се любим, искам да имам достатъчно време. — Целува ме леко по устните. — Събирай багажа!

Плъосвам се на леглото в пълно раздражение, подхранено от бременността.

Времето ми в Рая е свършило.

ДВАДЕСЕТ И СЕДМА ГЛАВА

Едва се раздвижвам, когато паркираме пред „Луссо“. Спала съм през целия път, но още съм като пребита. Дори не правя опит да изляза от колата, когато Джеси изключва двигателя и разкопчава колана ми. Оставам потънала в кожената седалка, докато той не ме изважда. Едва успявам да отворя очи в асансьора, за да освежа спомена за красотата на Джеси. Той се справя с ключалките, отваря и затваря вратата и ме отнася горе по стълбите. Очите ми са още затворени, но разпознавам меката повърхност на спалнята, когато ме поставя върху нея.

— Ще напълня ваната и ще донеса куфарите. Ти добре ли си така?

— Ммм... — Обръщам се настрани. Не мога да се размърдам, дори за да си взема вана с Джеси, а това е безпрецедентно. Чувам как се засмива леко, а после долавям и звука на водата в банята и той отново ме вдига. — Мислех, че ще донесеш куфарите — мърморя.

— Вече ги донесох, Ава. Ти пак се унесе. — Оставя ме да стъпя и ме съблича, после съблича и себе си с една ръка, докато ме държи с другата, сякаш смята, че мога да се срина. Мисля, че наистина бих могла. Нямам никаква енергия.

Вдига ме и ме потапя във ваната заедно със себе си, а аз изобщо не му помагам.

Оставям го да ме настани в скута си, а лицето ми е сгушено в рамото му. Топлата вода не прави нищо, за да ме събуди.

— Това ми липсваше — казва тихо. — Знам, че си уморена, но искам само няколко минути.

— Добре — съгласявам се. Стига да ме изсуши и да ме сложи в леглото, може да прави каквото иска с мен.

— И трябва да те обслужа — добавя. Сънливите ми очи се отварят в миг, а похотливият ми мозък бързо се задвижва. Определено мога да събера сили за това. Опитвам се да се обърна, но Джеси ме задържа със смях. — Боже, Ава! Би го направила, нали?

— Винаги.

— Трогнат съм, но ми харесва жена ми да е в съзнание, когато я чукам.

— Не казвай думата „чукам“! — оплаквам се. — Това само ще ме накара да те искам повече.

— Възможно ли е това? — пита сериозно.

— Вероятно не. — Не си правя труда да се присмивам на безочието му. Той е прав. — Искам да те видя — оплаквам се и се гърча в желязната му хватка. Повдигам изтощеното си тяло, сядам в скута му и протягам ръка, за да докосна почти двудневната му брада. — Няма да се бръснеш утре.

— Така ли?

— Да. Ден втори ми е любимият. — Навеждам се, за да прокарам буза по неговата. — И искам да облечеш сивия костюм с черната риза.

— Със или без вратовръзка?

— Със. Сивата, хлабаво завързана. — Целувам устните му и пъхвам нежно език между тях.

Той отвърща на целувката ми нежно, сладко и любящо.

— Ако ти решаваш какво да нося, тогава е честно аз да решавам какво да носиш ти.

— И без това го правиш.

— Не, защото не ми позволяваш. — Обхваща тила ми с ръце и ме придърпват по-близо.

— Какво искаш да облека? — направо изстенвам думите до устните му.

— Черната рокля.

— Тази до коленете с три четвъртите ръкави ли?

— Същата. Харесвам всяка рокля, която носиш, но тази *наистина* ми е любима. — Захапва устната ми и я прокаква между зъбите си. — Не — прошепва.

Отново ще бъда пренебрегната. Усещам го по решителността на възхитителното му лице. Вероятно е прав да ми отказва, но това няма да спре напъпилото желание, което ме напада. Винаги съм била алчна за него, но напоследък съм неумолима.

— Каза, че не можеш да ми отказваш — потривам похотливо слабините си в неговите. Нямам никакъв срам.

— Мога, когато едва държиш очите си отворени, жено. Отговорът е „не“, край. — С големите си ръце хваща хълбоците ми

предупредително и аз подскачам леко.

Обръща ме, за да може да прокара гъбата по гърба ми. — Бременността обърква хормоните ти.

— Само ако продължаваш да ми отказваш. Създаваш ми комплекс, а още дори не съм дебела.

— Ава! — сопва се той. — Бременността също така влияе на разума ти. Престани!

Въздишам. Отпускам глава между свитите си колене и придърпвам косата през рамо, за да му дам достъп до целия ми гръб. От ритмичните ласки очите ми отново натежават и аз се предавам на умората си, като оставям Джеси да прави каквото иска. В мига, в който ми откаже, а аз не съм умствено и физически изтощена, адът ще се отприщи.

— Благодаря ти, че ме заведе в Рая — мърморя тихо.

Целува рамото ми и докосва с уста ухото ми.

— Бебче, ти ме водиш в рая всеки ден.

Не съм щастлива. Той се е събудил, излязъл е да тича, изкъпал се е и се е облякъл без мен, но ми е оставил джинджифилова бисквита и фолиева киселина до леглото.

Стоя пред голямото огледало по дантела и си суша косата, когато виждам в отражението му той да влиза в спалнята. Трябва да му благодаря, че не е обръснат и носи сивия костюм, черната риза и вратовръзката, както поисках, но това не оправя настроението ми, въпреки че изглежда невероятно.

— Добро утро! — чурулика щастлив и буден.

Поглеждам го намръщено и хвърлям сешоара на пода, после отивам в гардероба, за да намеря нещо да облека. Знам какво трябва да сваля от закачалката, но в пристъп на чиста детинщина избирам нещо друго, надявам го и го закопчавам бързо.

Излизам и пъхвам крака в черните си високи велурени обувки, после се отправям отново към банята. Наясно съм, че едрото му тяло е до мен и че следи всяко мое движение. Хвърлям бърз поглед, докато минавам, и виждам ръцете му в джобовете на панталоните и развеселеното изражение на лицето му. Не му угаждам с весели приказки, вместо това се отправям към огледалото в банята и бързо се гримирам.

Джеси влиза и застава зад мен. Свежата му прелест ме удря в носа.

— Какво мислиш, че правиш? — пита, все още с весело изражение на лицето.

Спирам наред нанасянето на спиралата и се отдръпвам от огледалото.

— Слагам си грим — отговарям. Знам много добре, че няма това предвид.

— Нека перифразирам! Какво мислиш, че си облякла?

— Рокля.

Веждите му се извиват нагоре.

— Да не започваме деня зле, жено! — подава ми черната рокля.
— Облечи тази!

Поемам дълбоко въздух, за да се успокоя, и се обръщам да взема роклята, после излизам от банята без нито дума. Ще облека роклята, но само защото съм достатъчно ядосана. Не само че бях изтръгната от рая, но както предрекох, бях изхвърлена от Седмото небе на Джеси. Лондон не се отразява добре на връзката ни.

Не, ще го перифразирам. Пребиваването на Джеси в Лондон не се отразява добре на връзката ни.

Старая се с всички сили да му покажа какво неудобство ми причинява, но той не се трогва. Стои търпеливо и наблюдава как свалям роклята и я заменям с тази, която той е избрал. Пресягам се назад, хващам ципа и дръпвам нагоре по гърба ми, но някъде към средата изпускам малкото парче метал. Бързо го откривам отново, но се случва същото.

Затварям очи. Мразя да моля самодоволния задник за помощ.

— Ще ме закопчаеш ли, моля?

— Разбира се — изчуруликва и в следващия миг се притиска към гърба ми, а устата му е до ухото ми. — С голямо удоволствие — прошепва, с което предизвиква свирепа вълна от предателски тръпки през мен. Хваща косата ми и я премества отпред, после хваща ципа и дръпва. — Боже!

— Какво? Развален ли е? — Мога да се разсмея. Не защото роклята е повредена, обичам тази рокля, а защото знам, че няма да ме прати на работа със зейнала на гърба дреха.

— Ами... — опитва отново — не, бебче. Мисля, че може би ти е малка.

Ахвам напълно ужасена и се обръщам да видя гърба си в огледалото. Има поне два сантиметра гола плът, а материята не е разтеглива. Ключвам. Започва се. Всички странични ефекти на бременността ще бъдат удвоени, защото нося два фъстъка, а не един. Насилвам се да не плача, въпреки че съм на ръба. Трябва да приема това.

Трябва да бъде ентусиазирана колкото Джеси. За него няма проблем, той все още ще бъде бог в края на моята бременност, а моето тяло вероятно ще бъде обезобразено.

Обръщам се към него и откривам загрижено лице и ухапана устна. Мисли, че ще се разпадна.

— Може ли вече да облека другата рокля? — питам тихо.

Той видимо се отпуска и дори сам ми донася другата рокля, после ми помага да се измъкна от черната и да облека току-що одобрената.

— Красота — казва. — Трябва да бягам. Кати е долу и ти е приготвила закуска. Моля те, изяж я!

— Ще я изям.

Не може да скрие изненадата си, че съм се съгласила веднага.

— Благодаря.

— Няма нужда да ми благодариш за това, че ям — мърморя. Грабвам чантата си и излизам от спалнята.

— Имам чувството, че трябва да ти благодаря за всичко, което правиш, без да спориш с мен. — Следва ме надолу по стълбите.

— Ако все още ми начукваше разум, щях да споря. — Стигам до долу.

— Да не си ядосана, задето не те обслужих тази сутрин? — пита, а тонът му е явно развеселен.

— Да.

— Така си и мислех. — Грабва ръката ми и ме завърта, така че тялото ми се сблъсква с твърдите му гърди. И тогава ме изяжда жива. Започва да ме целува пламенно и аз не го спирам. Това няма да замести секса, който не правихме тази сутрин, но може да утоли жаждата ми до по-късно.

— Приятен ден, бебче! — Завърта ме отново и шляпва дупето ми, после ме отвежда до арката на кухнята. — Погрижи се жена ми да си изяде закуската, Кати!

— Добре, момчето ми. — Кати махва с бъркалката за яйца над главата си, но не се обръща.

— Ще се видим по-късно. И не забравяй да говориш с Патрик! — Излиза, без да чака потвърждение, че наистина ще говоря с Патрик. Знам, че времето ми за това е изтекло.

— Ава, изглеждаш толкова добре — провиква се към мен Кати от другия край на кухнята. — Цялата сияеш и си свежа.

— Благодаря, Кати! — Усмивам се на нейната любезност, но се чудя дали просто не се опитва да ме накара да се чувствам по-добре. — Може ли да взема закуската си с мен? Малко закъснявам.

— Разбира се. — Започва да я опакова. — Добре ли прекарахте?

Усмивката ми се разширява и аз приближавам, за да взема закуската си.

— Прекарахме чудесно — казвам, защото наистина е така въпреки последната ужасна вечер.

— Толкова се радвам. И двамата се нуждаехте от почивка. Кажете ми, бисквитите вършат ли работа?

— Да.

— Знаех, че ще подействат. И близнаци! — Напъхва закуската в чантата ми и хваща бузите ми. — Осъзнаваш ли какъв късмет имаш?

— Да — отговарям и наистина го мисля. — Трябва да тръгвам.

— Да, да, върви, скъпа! Аз ще започвам с прането.

Оставям Кати да сортира бели и тъмни дрехи и се качвам на асансьора, след като набирам новия код. Бързо се озовавам във фойето на „Луссо“, където виждам как Кейси сортира пощата.

— Добро утро, Кейси! — поздравявам, докато подминавам.

— Госпожо Уорд! Върнахте се! — Настига ме, докато се отправям към яркото слънце навън. — Добре ли прекарахте?

— Кейси, няма нужда да ме наричаш „госпожо Уорд“. Ава ще свърши работа.

Прекарахме страхотно, благодаря! — Слагам слънчевите си очила и вадя ключовете от чантата си. — Харесва ли ти новата работа?

— Повече, след като се върнахте.

Заковавам на място.

— Моля?

Той се изчервява ужасно и започва да си играе с писмата в ръката му.

— Това прозвуча зле. Съжалявам. Просто... Знаехте ли, че сте единствената жена в сградата?

— Така ли?

— Да. А тези богати бизнесмени не казват и дума. Просто изгрухтяват към мен или отправят искания по телефона. Вие сте единствената, която отделя време да говори. Благодарен съм ви, това е.

— О, добре — усмихвам се на неудобството му. — Имаш предвид богати бизнесмени като съпруга ми ли?

Той се изчервява още повече.

— Добре, сега вече сам си копая гроба — засмива се неудобно. — Просто е хубаво отново да видя весело лице тук.

— Благодаря — усмихвам се и той ми се усмихва, а сините му очи проблясват. — По-добре да вървя.

— Разбира се. Ще се видим по-късно — отдръпва се, после се обръща и се отдалечава небрежно към бюрото си. Трябва да раздвижа задника си. Днес е първият ми ден отново на работа, а ще закъснея. Би било хубаво все пак да съм в списъка с добрите служители на Патрик.

Дори не забавям крачка, когато излизам от „Луссо“ и виждам, че Джон ме чака.

Той също не свива рамене извинително, както обикновено. Очаквах това.

— Как си, Джон? — Радвам се да го видя отново. Липсваше ми големият дружелюбен мъж.

— Всичко е наред, момиче — избоботва той и тръгва след мен към пътническата седалка. Скачам вътре и закопчавам колана. Гледам намръщено как Джон се настанява до мен. — Няма ли да възразяваш днес? — пита, а гласът му е закачлив.

— Мисля, че бих подписала смъртната си присъда, ако го направя — отговарям сухо.

Джон се смее и намества голямото си тяло на седалката, а после пали рейндж ровъра.

— Радвам се. Имах изрични указания да те пренеса на ръце възможно най-внимателно, ако упорстваш. — Поглежда към мен през черните си очила. — Не исках да се стига до това, момиче.

Ухилвам му се.

— Значи вече си назначен за мой телохранител? — Знам, че ако има някой, на когото Джеси може да ме повери, това е Джон. Шегувам се, разбира се, не е възможно Джон да се радва, че ще ме вози до работа всеки ден.

— Ако това прави копелето щастливо, ще го правя. — Джон се измъква от паркинга. — Ти и бебетата добре ли сте? — Задържа погледа си на пътя.

— Да, но сега вече сме трима, които могат да разстройват Джеси — оплаквам се.

— Откачено копеле! — Той се смее, разкривайки златния си зъб. — Как се чувстваш?

— Имаш предвид като бременна или след инцидента? — Задържам погледа си върху него, за да преценя реакцията му. Искам да знам дали има някакво развитие, след като заминахме.

— И двете, момиче — не казва нищо повече.

— Добре и по двете точки, благодаря. Някакви новини за колата на Джеси? — скачам право на въпроса. Достатъчно удобно се чувствам с Джон, за да изтъряся каквото искам.

— Нищо, за което да се тревожиш — отговаря хладно. Може да се чувствам достатъчно добре, като задавам въпроси, но трябва да си напомня, че Джон не се чувства достатъчно добре да ми отговаря. Няма да получа нищо от него. — Как беше в Рая? — пита в очебийна тактика за смяна на темата.

— Райско — замислям се, — докато не се сблъскахме с родителите на Джеси. — Не съм сигурна дали трябва да разгласявам това, но вече го казах и ако съдя по изражението, което проблесна по вечно хладното лице на гиганта, съм го шокирала.

Кимвам с глава, за да потвърдя, че е чул правилно, и лъскавото му чело се набръчква над очилата. — Сватбата на Амалия е била отложена, защото бащата на Джеси е получил сърдечен удар — продължавам. Джон сигурно е наясно със сватбата, с поканата и с това, че родителите на Джеси живеят близо до Рая. Той винаги е бил тук според Джеси.

— Хенри е получил сърдечен удар? — пита изненадан. — И какво стана?

— Какво стана ли?

— Да. Говориха ли? Как го прие Джеси? — Джон изглежда много любопитен, което разпалва моето собствено любопитство.

Разказвам всичко.

— Джеси направи публично изявление в ресторанта, където седяхме. Каза на целия скапан свят, че сме женени и очакваме близнаци — спирам и оставям Джон да укроти внезапния си пристъп на смях. — Една жена не спираше да се взира в мен и когато попитах Джеси дали я познава, той започна да се държи странно и ме измъкна от ресторанта. Майка му ни намери при колата и започна да дрънка за близнаци. Джеси е бил близнак. — Гледам как Джон кимва замислено с глава. Какво заключение прави от всичко това?

— Това ли беше?

— Да. Измъкнах го от нея. Той беше толкова разстроен.

— А после не пи ли?

— Не — въздъхвам, — но имам чувството, че щеше, ако не бях там. — Продължавам да виждам като видение лицето му и това как свърши в пиянски гуляй и бичуване. — Ти познаваше ли ги?

— Не всъщност. Не задавам въпроси.

Кимвам на себе си. Знам, че Джон е бил там винаги и е бил най-добрият приятел на Кармайкъл, така че сигурно знае повече, отколкото показва.

— Как е Сара?

Той се премества на седалката и обръща заплашителното си лице към мен.

— По-добре, отколкото беше.

Отпускам се в седалката. Нямам какво повече да кажа, затова млъквам, разопаковам геврека си и оставям Джон да ме откара до офиса в мълчание.

Звучно въздишам, когато Джон отбива на бордюра.

— Какво има, момиче?

Събирам чантата си и излизам от колата, преди да се опитам да убедя Джон да ме откара в Имението.

— Време е да съобщя на шефа си за един определен датски клиент.

— О! — казва Джон бавно. — Късмет!

Мисля, че се оплезвам на саркастичния мръсник. Късмет ли?

— Да, благодаря, Джон — отвърщам саркастично. Чувам как дълбокият баритонен смях затихва, когато тръшвам вратата. Поемам дълбоко въздух, за да си вдъхна смелост, и влизам в офиса. Никога не ме е било страх да се върна на работа, но сега се ужасявам.

Писъкът на Том е първото, което чувам.

— Боже мой! Ава!

После чувам Виктория.

— Еха! Ти имаш истински тен!

После виждам Сали, която отново блести.

— Ава, изглеждаш толкова добре.

Тогава забелязвам бюрото си и се заковавам на място. Балони... навсякъде. С бебета по тях. На бюрото ми има и пакет памперси и един наръчник „Как да“ за бъдещи майки. Но най-лошото от всичко и аз го вдигам, за да проверя дали виждам правилно, е чифт гигантски дънки за бременни, които лежат върху облегалката на стола ми, или по-скоро покриват стола ми напълно. Все едно случката с роклята, която не ми става, и липсата на секс за разсънване не бяха достатъчно депресиращи, та сега ми се напомня, че ще приличам на кит. Наистина е казал на всички. Ще го убия.

— Знаех си! — Том припка към бюрото ми. — Знаех си, че си бременна. Но близнаци!

Боже, толкова е вълнуващо! Ще кръстиш ли едното на мен?

Разкарвам дрехата за бременни и се тръшвам на стола. Тук съм от две минути и вече ми е достатъчно. Две бебета означават двойно вълнение, както и двойно натрупване на тегло и двойна тревожност.

— Не, Том.

Той ахва драматично.

— Какво му има на името Том?

— Нищо — свивам рамене. — Просто няма да кръстя никое от бебетата си така. — Той изсумтява възмутено и се отдалечава, без дори да ме поздрави.

— Честито, Ава! — Сали се навежда и ме прегръща. Знам, че мога да разчитам на Сал. — Кафе?

— Моля те! Три захарчета. — Прегръщам я и страхотните цици на Сал се отриват в лицето ми заради седналата ми позиция. — Как си ти, Сал?

— Удивително! — Тръгва с танцова стъпка към кухнята. Бързо прави заключение, че любовният живот на Сал сигурно отново е на ниво.

— Къде е Патрик? — задавам въпроса, без да се обръщам към никого, защото вече никой не стои при заразеното ми с бебета бюро. Том се цупи в другия край на офиса и очевидно ме пренебрегва, а Виктория се е замечтала, докато ме зяпа. — Ехо! — размахвам ръка към нея.

— О, извинявай! Просто се чудех как би нарекла този нюанс.

— Какво?

— Тенът ти. Бих казала, че е дълбоко бронзово. — Записва нещо и знам, че е „дълбоко бронзово“. — Е, сега бебета, а?

Обиждам се от тона ѝ.

— Да — краткият ми сопнат отговор я кара бързо да повдигне глава от бележника.

Отмята дългите руси кичури зад рамото си и се усмихва. Ако се преструва, значи върши страхотна работа.

— Честито, Ава!

— Благодаря — усмихвам се, но не се справям добре. — И благодаря за всичко това — соча балоните, които се носят над главата ми.

— Заслугата е на Том. — Връща се на бюрото си.

— Благодаря, Том. — Хвърлям един молив през офиса и го улучвам отстрани на главата. Моливът накривява очилата му и Том ахва сепнато. — Съжалявам — стискам устни, за да спра смеха си.

— Тормоз на работното място! — изграчва той и аз губя битката. Започвам да се треса в стола си, когато Сали поставя кафето пред мен намръщена, а после се обръща да види на какво се смея. Тя също започва да се смее.

— Къде е Патрик, Сал? — питам, след като не съм получила отговор от Виктория.

— Ще дойде по обед — отговаря Сал. — Не се завърта много тук напоследък.

— Така ли?

Поклаща глава, но не казва нищо повече и се връща към купчината фактури при шкафа с папките.

— Ава — започва Том, като изправя модерните си очила. — Трябва да се обадиш на Рут. Звъня вчера, търсеше те.

Смехът ми бързо стихва. Забравила съм за обожателката си.

— Какво каза тя? — питам небрежно. Започвам да ровя в чантата си за телефона, когато ми хрумва, че все още не е включен. Изключен е от четвъртък сутринта, когато Джеси го прибра.

— Не много. — Том оправя тюркоазената си вратовръзка. — Всичко е наред с работата. Отидох на срещата ти с нея в четвъртък, но тя не беше впечатлена да ме види.

Свивам се в стола си и трепвам, когато телефонът ми се съживява в ръката ми и веднага започва да ме известява за десетки пропуснати обаждания, съобщения и имейли. Пресявам ги и отговарям на съобщението: „Добре дошла у дома!“ на Кейт и на майка ми: „Обади ми се, щом се установиш!“, после продължавам с пропуснатите обаждания от Рут. Единайсет са, но въпреки обстрела от обаждания от моята клиентка лесбийка двете пропуснати от Микаел карат сърцето ми да забие по-бързо.

Не мога повече да отбягвам това и за първи път сядам и се замислям сериозно кой може да е отговорен за упояването ми и за опита да ме избута от пътя. А после и за мъртвите цветя. Те бяха от жена, не се съмнявам и за миг, което ме води до същото заключение: Микаел не може да е отговорен. Той е бизнесмен, при това уважаван.

Да, обаче остава записът от охранителните камери. Може би инцидентите не са свързани. Залагам на Корал или може би на Сара. Но цветята дойдоха след извинението на Сара. Както й преследването с колата. Тя все още ли играе игри?

Пускам телефона на бюрото. Мозъкът ми тръпне.

Въртя молива си и обмислям какъв да е следващият ми ход. Не ми отнема много време. Хващам телефона и набирам Микаел. Дори не чувам да звъни, преди спокойният му глас с лек акцент да прозвучи по линията.

— Ава, толкова се радвам да те чуя.

— Сигурна съм — отговарям сухо. — Успяхте ли да уредите развода си? — Целя се право в югуларната му вена и ако съдя по мълчанието, последвало моя въпрос, стратегията ми е успешна.

— Да — отговаря той предпазливо.

— О, добре. Какво мога да направя за вас, Микаел? — Смаяна съм от собствената си увереност. Може би имам работа с откачен, а говоря с него без никакво уважение като клиент *или* като възможен откачен.

Той се засмива леко.

— Време е да се срещнем, не мислиш ли?

— Не, не мисля — отвърщам енергично. — Мисля, че и двамата знаем, че деловите ни отношения са приключили, господин Ван дер Хаус.

— И защо?

Въпросът му ме изненадва, но бързо се съвземам.

— Казахте, че е много интересно, че се виждам с Джеси от около месец — не се отклонявам от това.

— Да, само че ти вече си омъжена за него и очакваш близнаците му. Сърцето ми е разбито, Ава.

Този път не се съвземам толкова бързо. Откъде знае, по дяволите? Дори не съм сигурна дали е сериозен или саркастичен. Озадачена съм.

— Господин Ван дер Хаус. — Опитвам се да говоря тихо и постоянно оглеждам офиса.

Не е времето, нито мястото, но вече започнах. Няма да приключа този разговор, докато не кажа това, което трябва да бъде казано. Ставам, избутвайки балоните от пътя си, и отивам в конферентната зала, където затварям вратата зад себе си. — Това да не е заради Джеси и съпругата ви? — Знам, че чувам запъване в дишането му и това увеличава увереността ми. — Защото вече знам, така че си губите времето.

— О, господин Уорд е правил признания?

— Вашата бивша съпруга се появи в дома на Джеси, Микаел. Съжалявам за станалото, но не виждам какво ще постигне с това. — Изобщо не съжалявам, но може би, само може би, мога да го накарам да се осъзнае.

Той се смее и от това бронзовата ми кожа настръхва.

— Ава, изобщо не ми пука за бившата ми жена. Тя е алчна курва. Интересува ме само твоето благополучие. Джеси Уорд не е мъжът за теб.

Трепвам от грубото определение за жена му и подпирам задник на конферентната маса.

— А вие сте, така ли? — запъвам на думите и се виня наум, че показвам колебание.

Интересувало го моето благополучие ли?

— Да, аз съм — казва той откровено. — Аз няма да забавлявам други жени зад гърба ти, Ава.

Едва не изпускам телефона. И това ли знае?

— Въпреки всичко — отчаяно се опитвам да си върна увереността — мисля, че прекалено много неща се случиха, за да продължим да работим заедно.

— Прекалено много ли? — пита. — Знаеш какво е правил, когато те напусна, така ли?

— Да — изстисквам през зъби. Чудя се откъде знае, по дяволите. Успях да запазя този проблем в тайна. — Моята връзка с Джеси няма нищо общо с вас, Микаел. Знам какво е правил — гневно отговарям. — Ще говоря с Патрик и ще се оттегля от проекта „Лайф Билдинг“. Можете спокойно да използвате рисунките ми и да намерите друг, който да продължи договора. — Затварям, преди той да може да ми отговори, и въздишам облекчено. Не знам защо се чувствам така, сякаш от плещите ми е паднал товар — все още не съм казала на Патрик, а разговорът с Микаел през последните няколко минути само доведе до допълнителни въпроси. Не съм сигурна дали бих заложила живота си, но не мисля, че той би стигнал до крайности, тоест не би използвал наркотици и не би се опитал да избути колата ми от пътя. Не и щом иска да ме отнеме от Джеси, за да бъде с него. Каква полза би имал да съм мъртва?

Засмивам се на малкото си просветление. Някой се опита да ме убие. Това е откачено.

Телефонът започва да танцува в ръката ми и един бърз поглед към екрана ми казва, че денят ми едва е започнал. Но да се справя с Рут Куин в момента не ми изглежда чак толкова тежко.

— Здравей, Рут!

— Ава! — изглежда изненадана. — Ти не каза, че ще заминаваш.

— Беше в последната минута, Рут. Всичко наред ли е?

— Да, наред е, но промених решението си за шкафчетата в кухнята. Може ли да се срещнем, за да ги обсъдим?

— Разбира се — едва успявам да потисна въздишка. — Имам купища документация, с която да се справя. Може ли да го направим утре?

— В дванайсет? — отвърща, без да настоява да е днес, което е приятна изненада.

— Ще се видим тогава, Рут — затварям и се опитвам да си придам незасегнато изражение. Всъщност не е трудно. Изобщо не съм засегната от последните ми два телефонни разговора. Чувствам се силна, сякаш аз поемам контрол над нещата, а не им позволявам те да контролират мен.

Сядам на бюрото си и прекарвам остатъка от вторника в разчистване на натрупалата се бумащина.

Бързо става шест и аз последна напускам офиса. Патрик не се върна на работа, както беше планирано, но се обади да ме увери, че ще дойде утре. Ще говоря с него тогава, но съм разочарована. Искam да се отърва от тази грижа без бавене.

Влизам в големия черен „Рейндж Ровър“ без въздишка, без запъване и без оплакване.

— Здравей, Джон!

— Момиче — включва се в движението, — как беше денят ти?

— Градивен. Твоят?

— Великолепен — буботи.

Имам чувството, че е циничен.

— Къде отиваме? — Отпускам се в седалката си и се надявам да каже „Луссо“, но притаявам дъх. Джеси лично щеше да ме вземе, ако се прибирахме у дома.

— В Имението, момиче. Как мина с шефа ти? — Хвърля ми поглед през очилата и лицето му изглежда любопитно.

— Не мина. Той не дойде днес.

— Това ще зарадва откаченото копеле — смее се.

Усмивам се в знак на съгласие. Знам, но няма как да говоря с Патрик, ако него го няма. Не мога да бъда обвинена в това, но поне мога да кажа, че съм съобщила на Микаел. Това ще покаже, че имам намерение да се справя с проблема.

Изскачам в мига, в който Джон спира, и бързо изкачвам стълбите. Отключвам и влизам през вратата.

— Той каза да го чакаш в бара, момиче — обажда се Джон, но аз се преструвам, че не съм го чула. Няма да чакам в бара. След като съм имала Джеси само за себе си три дни, първият ми работен ден беше най-дългият. Бързам покрай стълбището към задната част на Имението и през лятната стая, преди Джон да може да ме хване.

Обичайната сбирка на членове е тук, но аз не се задържам, за да преценя каква е реакцията им към присъствието ми.

Втурвам се право в кабинета на Джеси, без да чукам и без да спра да помисля, че нахлуването ми може да прекъсва делова среща. Имах някои неприятни изненади преди, когато съм правила това.

Шокирана съм и сега.

ДВАДЕСЕТ И ОСМА ГЛАВА

— Дан? — казвам предпазливо и се вирам в гърба на брат ми. Той седи срещу Джеси на бюрото и се обръща, щом чува името си. — Какво правиш тук? — внезапните астрономически последици от посещението му ме цапардосват здраво.

— Здравсти, хлапе! — Изправя се усмихнат и идва при мен. Навежда се и ме прегръща. — Честито!

— Може да искам да кажа на някого сама — ръмжа и хвърлям на Джеси укорителен поглед през рамото на брат ми. Джеси свива глуповато рамене и се цупи. Оформя с устни „обичам те“ и дръпва сакото и ризата си, сякаш ми напомня, че е облечен както поисках, затова да карам полека с него.

— И какво правиш тук? — повтарям и накланям глава към Джеси, но той само отново свива рамене и запазва мълчание. Това е новост.

— Извинявам се — Дан ме пуска и прокарва ръка през тъмната си коса. — Не исках да си замина, без да съм оправил това.

— О? — Поглеждам към Джеси, но проклет да е, той отново свива рамене. — Значи сте приятели?

— Нещо такова. Все едно, трябва да бягам. Ще се виждам с Харви — обръща се към Джеси. — Благодаря.

— Няма проблем — кимва Джеси, но се старае да е учтив и става, за да изпрати Дан.

Това, както и равнодушните свивания на рамене ме правят много подозрителна.

— Кога си тръгваш? — питам Дан, който отново е с лице към мен.

— Не съм сигурен. Зависи от полетите. Ще ти се обадя. — Целува бузата ми и тръгва покрай мен. На вратата го среща Голямото момче. Джон поклаща заплашителната си глава към мен, после отвежда брат ми от кабинета на Джеси. Какво прави той тук все пак?

Насочвам подозрителността си към Джеси и съм сигурна, че знае какво мисля, защото отказва да ме погледне.

— Какво става тук?

— Моля?

Отивам до дивана и пускам чантата си, после заемам стола, който брат ми току-що освободи.

— Погледни ме! — настоявам. Тези две думи винаги въздействат, но не защото Джеси ми се подчинява. А защото винаги е шокиран да ги чуе. Не ми пука. Може да ме гледа смаяно, колкото си иска. — Защо Дан беше тук?

Изправя се и взима телефона си от бюрото.

— Извини се.

Смея се в лицето му. Дан никога не би се извинил, не и на Джеси. Познавам го цял живот и знам, че е прекалено горд, за да даде на заден, особено пред мъж като Джеси. Дан се чувства по-низш, както повечето мъже. Тестостеронът, който се излъчва от тях, не изчезва само защото ми е брат.

— Не ти вярвам.

— Това ме натъжава, бебче. — Слага маска на сериозно изражение на лицето си, което само ме прави още по-подозрителна. — Кажи ми сега! Какво каза Патрик?

Знам, че изражението на лицето ми вече не е намръщено подозрително, а виновно и този път аз отбягвам очите на Джеси.

— Не си му казала, нали? — пита и в гласа му почти се усеща гняв. — Ава?

— Не беше в офиса — изтърсвам бързо. — Но ще дойде утре, така че ще говоря с него тогава.

— Късно е, жено. Ти вече имаше възможност. За кой ли път.

— Това не е честно! — споря. — Казах на Микаел, че няма повече да работя с него, така че не можеш да кажеш, че не се опитвам да разреша проблема. — Разбирам веднага, че съм направила страшна грешка, защото раменете му се вдървяват, а зелените му очи се разширяват.

— Какво си направила?

— Не мисля, че той ме е упоил, Джеси. Той каза, че ме иска, така че няма защо да ме наранява? — Трябва да млъкна, по дяволите. Устата му е увиснала отворена от чутото.

— Защо, по дяволите, си говорила с него? — Подпира юмруци на бюрото като мъжка горила, готова да нападне. Това ме кара да седна обратно на стола си.

— Той знае, че ти си... — започвам неистово да почуквам предния си зъб с нокът — забавлявал други жени, докато бяхме заедно. — Задържам дъх, знам, че увеличавам натрупващата се ярост.

— Съгласихме се повече никога да не говорим за това. — Той направо смила думите през зъби, а челюстта му е стисната до счупване.

— Трудно е, когато хората продължават да ми го напомнят. — Вече се навеждам напред, открила у себе си моментен порив на смелост. Няма да ме накара да се чувствам досадна по тази тема. — Откъде знае? — Разбирам отговора, преди да може да отрече, че знае. Сдъвканата устна и още няколко неща ме водят до бързо заключение. Бившата жена на Микаел. — Тя е била една от тях, нали? — питам. Очите му се затварят, а аз се изправям и се навеждам през бюрото в отражение на заплашителната му поза. Няма нужда да отговаря. — Ти каза месеци. Каза, че не си бил с нея от месеци, че не разбираш защо внезапно е започнала да души наоколо. И си спал с нея повече от веднъж!

— Не исках да те разстроя. — Все още е враждебен. Очебиен защитен механизъм.

— Каж ми! Ти ли ги викаше и ги караше да се редят на опашка пред вратата ти?

— Не. Чуха, че съм се запил, и бяха като мухи на лайно.

— Мразя те.

— Не, не ме мразиш.

— Напротив, мразя те.

— Не разбивай сърцето ми, Ава! Има ли значение коя е била?

— Не. Има значение, че ме излъга.

— Предпазвах те.

— И е ужасно смешно, че всеки път, когато правиш това, накрая ме нараняваш.

— Знам.

— А научи ли си урока?

— Уча го всеки шибан ден! — Хваща агресивно брадичката ми, но казва нежно: — Съжалявам.

— Добре — кимвам. Внезапно отбелязвам, че лицата ни се докосват, както сме се навели над бюрото. Изгаряме се с гневни погледи, изпълнени с тонове страст. — Как се случи това? — Осъзнавам, че задавам въпроса на глас, въпреки че не смятах да го направя.

— Защото, мое красиво момиче, сме създадени да бъдем заедно. Постоянен контакт. Целуни ме!

— Приех, че си задник, така че няма нужда да ме подчиняваш на докосването си. — Но ще го целуна.

— Липсваше ми, бебче.

Покатервам се на бюрото и се приближавам на колене, озовавам се в скута на Джеси и устните ми са притиснати в неговите. Глупаво, но и на мен ми липсваше.

Един работен ден след Рая и се чувствам жестоко измамена. Страдах от отсъствието на Джеси и сега най-сетне мога да го притискам в обятията си.

— Искане ми се да беше чист и недокоснат — мърморя. Прокарвам устни по всеки сантиметър от лицето му. Това ми се иска най-много от всичко — никой да не е бил преди мен или дори докато е бил с мен. Простила съм му наистина, но се мъча да забравя.

— Аз съм. — Сяда на кожения си стол и ме дръпва, докато не се предавам и не го оставям да ме настани в скута си. — Най-важната част от мен е недокосната. — Хваща ръката ми и върти пръстените ми замислено няколко мига, после поставя дланта ми върху гърдите си. — Или беше, преди ти да стъпиш в кабинета ми. Сега целият съм завладян и се пръскам от любов по теб.

Усмивам се.

— Обичам да усещам как бие. — Отварям сакото му и притискам ухо към ризата му. — Обичам и да го слушам — това е едно от най-успокоителните неща на света.

Ръката му ме обгръща и ме придърпва по-близо.

— Как беше денят ти?

— Гаден. Искане Рая.

Смее се и целува върха на главата ми.

— Аз съм в рая, когато съм с теб. Нямах нужда от вила.

— Ти беше по-отпуснат там — казвам истината. Знам, че връщането ни в Лондон бавно ще извади невротичния властен маниак

отново на повърхността.

— Сега съм отпуснат.

— Да, защото седя в скута ти и си ме обгърнал — отговарям язвително, с което си спечелвам леко ръчкане в хълбоците ми. Смея се и се обръщам в скута ми с лице към бюрото. — Как беше твоят ден?

Ръцете му се плъзват около корема ми и брадичката му се настанява върху рамото му. Устата му се пълни с косата ми. Изплюва я и я отмята настрана.

— Дълъг. Как са фъстъците ми?

— Добре. — Бележникът му хваща окото ми. — Защо името на брат ми е записано тук? — Пресягам се, за да го дръпна по-близо, но съм прекалено бавна. Джеси го измъква изпод носа ми и го бутва в горното чекмедже на бюрото си. Дръпвам ръката си шокирана от бързото му движение. — Даниел Джоузеф О'Ший? — Мръщя се на себе си. Мисля, че определено видях цифри на листа и не бяха от телефонен номер. — Защо имаш номера на банковата сметка на Дан?

— Нямам я — бързо отхвърля въпроса ми и е напрегнат. По дяволите, изобщо не се е научил.

Ставам от скута му и заставам до него. Наказвам го с поглед, равен на неговия кръвнишки „не насилвай късмета си“.

— Давам ти три секунди, Уорд.

Устните му се свиват в права, раздразнена черта.

— Обратното броене е моя привилегия — заявява детински.

— Три — дори вдигам три пръста по възможно най-провокативния начин. Аз съм толкова лоша, колкото е и той. — Две — свивам пръст, но не стигам до нула, защото всичко ми става ясно. — Ти му даваш пари!

— Не — поклаща глава по възможно най-неубедителния начин и премества краката си, както седи. Става толкова лош в лъжите, колкото съм и аз. Много се радвам.

— Ти също си лош лъжец, Уорд. — Завъртам се на пети и побягвам главно за да хвана брат ми, преди да си отиде, но също и за да избягам от Джеси, преди да ме хване.

— Ава!

Не обръщам внимание на заплашителното извикване на името ми както обикновено и хуквам с пълна скорост, щом стигам до лятната стая. Знам, че ме гони, и то не само от стъпките му, които отекуват зад

мен. Подминавам кухнята, бара и ресторанта и се хлъзвам, когато откривам Дан да стои до огромната кръгла маса във фоайето. Не прави нищо, нито говори с някого. Джон също е тук и знам защо.

Причината е същата, поради която Джон ме придружаваше навсякъде в началото.

Гледам с опасение как Дан се оглежда наоколо, а Джон се опитва да го изведе навън, но брат ми не помръдва въпреки подканванията от страна на Голямото момче.

Гърдите на Джеси се удрят в гърба ми. Той ме вдига и ме обръща в ръцете си. Не е щастлив.

— Мамка му, жено! Ще увредиш мозъците на бебетата. Никакво тичане!

Ако не бях толкова разтревожена от местонахождението и поведението на брат ми, щях да се изсмея на откачения идиот, който ме държи здраво в ръцете си.

— Я се стегни! — Измъквам се на свобода и се извъртам. Дан ни гледа. Челото му е смръщено, а Джон изглежда на ръба на нервен срыв.

Дан лениво оглежда фоайето отново. После любопитните му очи се спират на Джеси.

— Ако това е хотел, тогава къде е рецепцията?

— Какво? — Тонът на Джеси е нетърпелив, почти отбранителен и ми се иска да не беше. Издава се и се моля бързо да измисли нещо.

— Къде гостите ти взимат ключовете за стаите си? Ами местните атракции? Не е ли обичайно да има щендери с купчина брошури, които да казват на хората къде да отидат? — поглежда към Джон. — И защо тази горила трябва да ме придружава навсякъде?

Аз се присвивам, Джеси се напъва, а Джон ръмжи. Брат ми схваща по-бързо от мен. Аз не обмислих нито едно от тези неща с изключение на Джон. Напъвам празния си мозък за нещо, каквото й да е, но не ми хрумва. Аз или по-скоро ние бяхме хванати напълно неподготвени. И тогава чувам глас — единствения глас на света, който ми се иска да не чувам точно сега.

Кейт.

Видимо клюмвам и усещам ръката на Джеси на кръста ми. Защо той не казва нищо? Гледам и слушам ужасена как Кейт и Сам танцуват надолу по стълбите, кикотят се, опипват се и, общо взето, изглеждат възбудени. Това е бедствие.

Смушквам с лакът Джеси в ребрата с тиха молба да каже нещо. Боже, моля те, кажи нещо!

Кейт и Сам изобщо не забелязват тихата група, която ги чака в основата на стълбището, докато те се галят и милват, и говорят неподходящи неща, едно от които е думата „дилдо“. Аз съм в ада, а още никой не е казал нищо освен виновната ми най-добра приятелка и нейния дързък приятел. Но те не са наясно... все още.

Очаквам всичко това да се промени скоро и не ми изглежда вероятно Джеси да е този, който ще проговори. Той мълчи зад мен, вероятно също толкова сащисан, колкото съм аз. Аз съм в преддверието на ада. Все едно гледам влакова катастрофа на забавен каданс. Дан и Имението, Дан и Кейт, Дан и Сам, Дан и Джеси. Скоро ще се размирише.

— О! — Доволният писък на Кейт отеква из фоайето, последван от възбуденото ръмжене на Сам. После се приземяват в основата на стълбището със сплетени ръце и притиснати устни. Трябвало е да си останат в апартамента, защото изобщо не са свършили. — Сам! — Тя се смее и се обляга на ръката му. Поглежда ме и се ухилва още по-широко, докато не забелязва брат ми. Вече не се смее. Всъщност изглежда близо до припадък. Изправя се и избутва недоволния Сам, после приглася дивата си червена коса и дръпва размъкнатите си дрехи. Но не казва нищо. Сам също мълчи и просто оглежда всички.

Дан нарушава кревящата тишина.

— Хотел ли? — Пробива дупки в Кейт и Сам на равни интервали, после се обръща към Джеси и пита: — Често ли позволяваш на приятелите си да се държат така в твоето заведение?

— Дан — пристъпвам напред, но не стигам далеч. Джеси застава пред мен.

— Мисля, че трябва да се върнеш в кабинета ми, Дан — Гласът на Джеси е заплашителен, както и езикът на тялото му.

— Не, благодаря. — Дан почти се смее и не откъсва очи от Кейт. Никога не съм я виждала да се чувства толкова неудобно, а Сам сигурно се чуди какво става. — Ти си курва в бардак?

— Какво, по дяволите? — извиква Сам. — На кого мислиш, че говориш, мамка му? — Тръгва напред, но Кейт хваща ръката му и го дръпва назад.

— Това не е бардак и аз не съм курва — казва тя треперливо и неуверено, докато се държи за Сам. Искам да скоча в нейна защита, но никакви думи не ми идват. Джеси ми спестява грижата.

Приближава Дан, увива длан около тила на брат ми и се навежда, за да прошепне нещо в ухото му. Това е възможно най-заплашителното действие и дори не искам да мисля какво му е казал, особено след като Дан показва готовност да последва Джеси без повече убеждения. Аз също тръгвам след тях — искам да разбера какво става, но съм спряна. Знаех си, че ще стане така.

— Чакай ме в бара, бебче! — опитва се да ме обърне, но аз съм малко непокорна. Не съм сигурна, че съм щастлива, че Джеси отвежда Дан в кабинета си.

— Искам да дойда — казвам не много уверено. Познавам този поглед. Може да ме е нарекъл „бебче“, за да смекчи заповедта, но никой не се заблуждава, че това е заповед. Няма да отида в кабинета му. Не, аз съм на път към бара и не вървя.

Поставена съм на стола си, Марио е призован, а аз получавам погледа „не настоявай“.

— Ще стоиш мирна! — Целува бузата ми, сякаш това ще ме усмири. С поглед мятam ками по гърба му, докато се отдалечава от бара с дълги и равни крачки.

— Ах! — Щастливата въздишка на Марио привлича вниманието ми от изчезващия гръб на съпруга ми. — Виж се! Цялата... как го казвате? Като цвете. Цъфтиш! — Целува бузата ми през бара и ми подава бутилка вода. — Без повече „Гордостта на Марио“ за теб!

Изсумтявам, но се усмихвам и отпивам дълга глътка от ледената вода. Оставям Марио да обслужва другите членове. Сам влиза. Изглежда весел и с трапчинката на обичайното й място. Объркана съм.

— Хей, мамче! — Нахално потрива корема ми. — Как се чувстваш?

— Добре... — Думата се измъква бавно от устата ми. — Къде е Кейт?

— В тоалетната — отговаря бързо и махва на Марио за бира.

Поглеждам покрай него и се чудя дали не трябва да отида при нея.

— Тя добре ли е?

— Да, добре е. — Не ме поглежда, но имам чувството, че е наясно с объркването ми и с това, че цялото ми внимание е насочено към него. Поглежда ме с ъгълчето на окото си и сяда с въздишка. — Знам, че всички мислите така, но аз не съм глупав.

Изправям гръб.

— Аз не мисля, че си глупав — защитавам се. Малко е разсеян може би, но не е глупав.

Усмива се.

— Разбрах за Кейт и Дан. Разбрах за него още първия път, в който срещнах Кейт.

Името му беше споменато тогава. Знам защо тя скъса с мен и знам, че нещо е станало на сватбата ти.

Знам, че изглеждам виновна, и се чудя дали Кейт е наясно с това.

— Защо си мълча?

— Не знам. — Допира бутилката до устните си, явно и той размишлява за това. Аз знам защо, но дали трябва да го споменавам? — Тя е страхотно момиче — свива той рамене.

Кимвам замислено и се усмихвам вътрешно. Бих могла с радост да им ударя главите една в друга. Бих могла и да плача за Сам. Нещо ми подсказва, че никога не е споделял с някоя жена, че е сирак, но Кейт знае. И докато и двамата се държат толкова небрежно и безгрижно, аз знам, че тук има много чувства, които никой от тях, изглежда, не признава и за които никой не прави нищо. Толкова е обезсърчаващо.

— Мисля да потърся Кейт. — Ставам и потривам рамото на Сам в тих жест на разбиране, на което той отговаря с дръзка усмивка, след което се навежда и прошепва някакви сантиментални глупости на пъпа ми.

Оставям болния от любов Сам на бара и отивам да намеря тъпата си приятелка в тоалетните. Има двама други, на които трябва да натрапя вниманието си, но избирам Кейт. Никой от тях не ме чака с отворени обятия, обаче аз се доверявам на Джеси да се справи с това. Не мога изобщо да си представя какво се говори в кабинета му. Надявам се само каквото и да стане, Дан да не реши да доносичи пред родителите ми, но съм напълно сигурна, че съпругът ми ще предотврати това.

Отварям вратата и намирам Кейт да стои облежната на мивката. Червената ѝ коса напълно скрива лицето ѝ.

— Хей! — започвам внимателно, защото не искам да мине в защита.

Тя вдига глава с усилие и ми показва ясни сини очи, пълни с отчаяние.

— Мислиш ли, че съм курва?

— Не! — шокирана съм, че дори пита. Малко безразсъдна може би, но не и курва.

Сложила съм точно този етикет на жените тук, а истината е, че Кейт е дръзнала да опитва същите подвизи като всички тях, така че с какво е по-различна? Залята съм от угризения заради тези си мисли. Тя е различна, защото е моя приятелка и я познавам. Тя го прави само заради Сам или мисли, че *трябва* да го прави заради Сам. Внезапно започвам да виждам дамите в Имението в различна светлина. Знам със сигурност, че много от тях са тук с една-единствена цел и тази цел е висок, мускулист бог, който вече не е на разположение. Той вече има съпруга и очаква близнаци, което вбесява и шокира тези жени. За доказателство вече има отказани членства, а някои от по-непреклонните стигат и по-далеч — упояват ме, опитват се да ме избутат от пътя или ми пращат заплашителни бележки. Мисълта, че всяка от тези жени може да стои зад това, внезапно става много плашещо. Разбрал ли е нещо Джеси?

— В какво, по дяволите, се забърках, Ава? — въпросът на Кейт ме изтръгва от тревожните мисли.

— Любов? — изтърсвам, преди да мога да помисля дали е добре да го казвам или не.

Широко отворените ѝ сини очи ми казват, че не е. — Ще отречеш отново, нали?

— Не — прошепва. — Мисля, че вече сме подминали тези глупости.

— Така ли? — смея се. — Кейт, ние ги бяхме подминали преди седмици. — Напълно съм вбесена, но съм и толкова облекчена. Сляпата ми приятелка най-после е видяла светлина или признава, че я е видяла отдавна, все едно. Не ми пука, честно казано. — Той е на бара и... — спирам и бързо преглъщам това, което щях да ѝ кажа. Няма да я предупреждавам, че Сам знае за Дан. Те трябва да оправят това помежду си.

— Той какво? — Изглежда паникьосана, което само потвърждава решението ми да не довърша. Тя ще избяга, знам го. Ще допусне най-лошото и ще офейка, без да даде възможност на Сам да изрази мислите си.

— Той те чака — довършвам.

Цялото ѝ тяло се отпуска и около нея сякаш се оформя лека омара от доволство.

— Значи трябва да отида? — пита и ме поглежда в очакване на уверение. Рядко я виждам да се съмнява в себе си и да търси насърчения или указания.

— Трябва да отидеш — потвърждавам с усмивка. — Трябва да рискуваш, Кейт. Мисля, че ще се изненадаш накъде ще те поведе Сам.

— Така ли?

— Наистина. — Усмивам се, хващам моята обикновено толкова самоуверена приятелка в ръцете си и изстисквам цялата несигурност от нея. — Моля те, иди и говори с него! И му дай възможност и той да говори!

— Добре — съгласява се. — Ще го направя. — Избутва ме и се прави на възмутена. — Стига с лигавите глупости!

— Разбира се, аз съм виновна. — Обръщам се и заставам до Кейт пред огледалото и двете започваме да трием грима изпод очите си.

— За какво мислиш, че говорят Джеси и Дан? — Въпросът на Кейт ми напомня бързо, че са сами.

— Не знам — казвам намръщена, но подозирам, че знам. — Ще отида да разбера. Добре ли си?

— Направо фантастично! — Целува бързо бузата ми и излиза от тоалетните, като тръгва надясно към бара, а аз се отправям към кабинета на Джеси.

Нахлувам вътре с почти затворени очи, сякаш ги предпазвам да не видят брат ми подпрян до стената за гушата. Но той не е. Двамата са в същата седнала позиция като последния път, когато ги видях — Джеси отпуснат в стола си, а Дан с гръб към мен.

— Защо взимаш пари от Джеси? — питам нападателно в опит да накарам и двамата да видят, че съм сериозна. Определено не бъркам повдигането и напрегането на раменете на Дан. Може и да е разкрил заведението на Джеси, но аз разкрих тази малка спогодба, въпреки че

не знам за какво е или дори дали искам да знам. Но това не ми пречи да го притисна. — Ще ми отговориш ли?

Дан не, но Джеси ми отговаря.

— Ава, казах ти да стоиш мирна.

— Не говоря на теб! — контрирам безстрашно, което го предизвиква да се намръщи.

— Е, аз говоря на теб — възразява той.

— Млъкни! — Приближавам бюрото и смушвам Дан в гърба. — Мълчиш. Нищо ли няма да кажеш?

— Виждаш ли с какво си имам работа? — Дланите на Джеси се протягат към небесата безнадеждно. — Шибан трън в задника.

Намръщвам се на Джеси и удрям брат ми по рамото.

— Говори! Какво става?

— Разорен съм — казва Дан тихо. — Без пари, без цент, както искаш го наречи.

Джеси се съгласи да ми помогне.

— Ти си го помолил за заем? — изтърсвам невярващо. Това е безочливо, като се има предвид какво беше отношението му към съпруга ми.

— Не, той предложи, и то без да ми поставя никакви условия... Или поне допреди десет минути.

— Ти подкупваш брат ми? — прехвърлям погледа си към Джеси. — Платил си му, за да си мълчи?

— Не. Заех му пари и добавих една малка клауза към договора по-късно.

Ужасена съм, но се чувствам и глупаво облекчена. Джеси каза, че родителите ми няма да разберат, и се грижи да спази обещанието си.

— Ами училището по сърф? И защо не попита мама и татко? Тя щяха да ти заемат пари.

— Не говорим за няколко паунда, Ава. Затънал съм до ушите. Взех огромен заем, за да платя моята част от бизнеса, а партньорът ми избяга с парите. Прецакан съм.

Присвивам се.

— Защо не каза нищо?

— Ти как мислиш? — Изглежда истински унижен. — Бях объркан, Ава. Нищо не ми е останало.

Отново стрелвам поглед към Джеси, който седи съвсем тихо, но ме изучава внимателно.

— Колко? — питам. Въпросът ми кара съпругът ми да изглежда така, сякаш му е изключително неудобно, а Дан се помръдва в стола си до мен, което може да значи само едно. Знам, че не говорим за няколко хиляди. — Пет хиляди? Десет хиляди?

Кажи ми!

— Само няколко. — Дан се намесва, преди Джеси да може да ми каже сам. Не му вярвам и за миг.

— Джеси? — притискам и го приковавам на място с решителен свиреп поглед. Трябва да знам колко е закъсал брат ми.

Очите му се откъсват от моите за няколко мига и аз се насочвам към Дан, но Джеси поема дълбоко въздух и започва да разтрива слепоочията си.

— Съжалявам, Дан. Няма да я лъжа. Двеста, бебче — казва с дълга въздишка и продължава да облекчава напрежението си. Мисля, че и на мен ми трябва разтриване на слепоочията. Надявам се, че под двеста той има предвид паунда, но знам, че напразно се надявам. Олюлявам се леко назад шокирана и Джеси веднага се спуска към мен. Изглежда бесен.

— Проклетие, Ава! — Задържа ме на място за раменете. — Добре ли си? Замаяна ли си? Искаш ли да седнеш?

— Двеста хиляди! — крещя. — Що за банка дава в заем двеста хиляди? — Отърсвам се от Джеси и от шока и сега мога да възприема информацията, а неверието ми се превръща в гняв. — Добре съм!

— Не ме избутвай, Ава! — вика ми той, хваща ме за лакътя и ме повежда покрай бюрото, после ме избутва нежно върху масивния офис стол. — Не се тревожи, жено! Не е здравословно.

— Кръвното ми е добре! — сопвам се сприхаво, но подозирам, че вероятно е изхвърчало през покрива. — Двеста хиляди? Никоя банка с всичкия си няма да даде такъв заем за сърф училище! — Австралийските банки би трябвало да работят също като британските. Биха се изсмели в лицето на всеки, който иска такава сума. Колко ли може да струват няколко дъски за сърф?

— Не, права си. — Дан се свива още повече на стола си, сякаш се опитва да изглежда по-дребен. Това е признак как се чувства — дребен и глупав. — Но един лихвар би го направил.

— Боже! — Скривам с длани лицето си. Знам как действат лихварите, не че съм имала удоволствието лично. — Какво си мислил? — Усещам как Джеси ме разтрива с длани по гърба ми, за да се успокоя, но това изобщо не ме успокоява.

— Не мислех, Ава — въздъхва Дан.

Откривам лицето си, за да види разочарованието по него. Мислех, че е умен.

— Това ли е причината да се прибереш у дома?

— Те ме търсят. — Съкрушеното лице на Дан къса сърцето ми. — Не можеш да се измъкнеш и да не платиш нещо такова.

— Ти каза, че се справяш добре — напомням му, но не получавам обяснение, а само свиване на рамене. — Просто остани тук! — Сядам напред в стола. — Не се връщай! — чувам тихия смях на Джеси и виждам леката усмивка на Дан. Двете реакции ми показват, че не взимат решението ми на сериозно. Също така показват, че и двамата намират наивността ми за мила. Но аз не виждам проблем. Австралия е на другия край на планетата.

— Ава — Дан също сяда напред, — ако не се върна, те ще дойдат тук. Вече бях предупреден и им вярвам. Няма да подложда мама, татко или теб на риск, а... — Дан е прекъснат насред изречението от покашляне над рамото ми, при което той поглежда към Джеси. Няма нужда да се обръщам, за да знам какво е изражението на лицето на съпруга ми. Дан продължава: — Тези хора са опасни, Ава.

Главата ме боли, а ръката на Джеси ме разтрива все по-здраво. Отпускам се назад в стола и поглеждам към Джеси.

— Ти не можеш да депозираш толкова много пари в банкова сметка. Това не е ли пране? Не искам да се замесваш в това, Джеси — чувствам се ужасно да го кажа, като се има предвид, че брат ми е в ужасна ситуация и Джеси е единствената му надежда, но имаме достатъчно наши проблеми и без Дан да добавя неговите към тях.

Джеси ми се усмихва.

— Наистина ли мислиш, че бих направил нещо, с което да подложда теб и бебетата ми на риск? — кимва към корема ми. — Прехвърлям достатъчно пари в сметката на Дан, за да се върне в Австралия. Имам данните на офшорна сметка, където ще прехвърля двеста хиляди. Няма да знаят откъде идват парите, бебче. Не бих го направил иначе.

— Наистина ли? — Искам да съм сигурна.

— Наистина — вдига вежди и се навежда да целуне бузата ми.
— Има начини. Довери ми се! — Самоувереността му ме кара да се чудя дали не го е правил и друг път.

Изобщо няма да се изненадам.

— Добре — отстъпвам и го оставям да ме целуне, но после леко го избутвам. — Благодаря ти.

— Не ми благодари! — предупреждава сериозно.

Поглеждам през бюрото към брат ми, който забележимо се е отпуснал.

— Благодари ли на съпруга ми? — питам. Внезапно се чувствам малко засегната.

— Разбира се — отвърща Дан обиден. — Не съм искал, Ава. Дойдох да се помирим. Съпругът ти беше направил проучване — тонът на Дан не би трябвало да е обвиняващ, като се има предвид, че зависи от помощта на Джеси, за да се измъкне от кашата, но е.

— Така ли? — обръщам очи нагоре. — Направи ли го?

Джеси едва не извърта очи, сякаш ме мисли за глупава, задето сама не съм се сетила, че нещо не е наред.

— Познавам кога един човек се е забъркал в нещо, Ава.

— О! — прошепвам. Това е прекалено. Чувствам се изтощена. — Може ли да се прибираме? — питам.

— Съжалявам — Джеси ме вдига от стола и бързо оглежда тялото и лицето ми. — Пренебрегнах те.

— Добре съм, само съм уморена — въздишам и обръщам изтощеното си тяло към Дан. — Кога заминаваш? — тонът ми е рязък и сърдит, но нищо не мога да направя.

Знам точно защо Джеси му помага и то не е, за да накара Дан да мълчи. Това е съществена добавка, когато е нужна. Прави го, първо, защото няма да рискува австралийската мафия да се озове в Лондон и, второ, защото знае, че ще бъде съсипана, ако нещо се случи с Дан, което е много вероятно, ако Джеси не го измъкне от дяволската ситуация, в която идиотът се е забъркал. Няма да се изненадам, ако Джеси не види и пени от парите си отново. Дан не може да изкара тези пари за цял живот, за да му ги върне.

— Довечера. — Дан се изправя. — Ще тръгнат насам, ако не се върна до четвъртък, така че предполагам, това е сбогуване за известно

време.

— Нямаше ли да ми кажеш, че заминаваш? — питам.

— Щях да се обадя, хлапе — усещам срама му, но от това не се чувствам по-малко засегната. — Аз вече не съм твоят любим мъж — добавя с усмивка. Няма да споря. Не е. Винаги е бил, дори по време на връзките ми с Мат и с Адам, но вече не. Моят любим мъж в момента държи умореното ми тяло и масажира корема ми с успокояващото си докосване.

— Грижи се за себе си! — Насилвам се да се усмихна. Не искам да нарушавам указанието на майка ми никога да не се разделям с любим човек с лоша дума.

— Може ли? — Дан иска разрешение от Джеси с разтворени ръце и пристъпва напред.

— Разбира се. — Джеси неохотно маха ръката си от корема ми, но все още ме държи, докато съм в прегръдката на Дан.

Не искам, но го правя. Оставям няколко сълзи да потекат и да попият в сакото на Дан, докато ме прегръща силно.

— Моля те, бъди внимателен! — умолявам го.

— Хей, всичко ще бъде наред. — Държи ме на една ръка разстояние. — Не мога да повярвам, че съпругът ти държи секс клуб. — Аз се усмихвам, а той изтрива сълзите от бузите ми с палец и целува челото ми. — Грижи се за нея! — Дан протяга ръка на Джеси, който я поема, без дори да изсумти възмутено на обидното искане на брат ми. Просто кимва и ме придърпва към себе си, преди Дан да ме е пуснал напълно.

— Можеш да им кажеш, че парите ще бъдат в сметката им преди края на седмицата. Имаш доказателството. — Пръстите на Джеси нежно минават през косата ми, докато говори рязко. — И без проблеми, когато заминаваш! — предупреждава.

Знам какво значи това, но не знам какво е доказателството. Умореният ми мозък е прекалено изтощен дори да попитам, а и не ми пука. Гледам как Дан кимва за потвърждение и после излиза от кабинета на Джеси, без да погледне назад.

ДВАДЕСЕТ И ДЕВЕТА ГЛАВА

— Искам да ти покажа нещо — казва Джеси, докато ме взима от колата пред „Луссо“. — Искаш ли да те нося? — Не знам защо ме пита, след като съм в ръцете му още преди въпросът да се регистрира в безполезния ми мозък.

— Какво искаш да ми покажеш? — питам и отпускам глава на облеченото му в костюм рамо. Това са първите думи, които изричам, откакто видях Дан да излиза от кабинета на Джеси, и не защото никой не е говорил с мен. Не можех да събера сили дори да изръмжа предупредително на Сара, когато я подминахме във фоайето на Имението. Тя се усмихна неловко, въздържа се да сложи ръцете си на Джеси и отстъпи почти предпазливо, сякаш очакваше враждебна реакция от мен. Изненадата ѝ беше явна, когато не обърнах внимание на присъствието ѝ, а продължих напред и оставих Джеси да говори по работа с нея. Знам, че това е всичко и винаги ще бъде само това. Работа.

— Ще видиш. — Джеси влиза във фоайето на „Луссо“ и аз се усмихвам, щом чувам бодрия глас на Клайв. Не е толкова приятен за окото като новия портиер, но винаги ще предпочета приятното лице на Клайв, покрито с малко патина от възрастта, вместо свежото красиво лице на Кейси.

— Честито! — припява той. Не съм изненадана. Или Джеси наистина е разгласил новината по медиите, или Кати е била развълнувана. — Чудесна новина! — гласът му приближава, докато Джеси ме носи по мрамора към асансьора. — Нека ви помогна, господин Уорд! — Скача пред Джеси и набира кода за асансьора до панорамния апартамент.

— Благодаря, Клайв. — Джеси е също толкова радостен, както винаги щом му напомнят за неговите фъстъци. Докато пътувахме към града, не настояваше да разговаряме, а ме остави тихо да размишлявам за последното ми разкритие — разкритието, че брат ми е глупав, а съпругът ми е олекнал с двеста бона заради него.

— Много се радвам, господин Уорд, много се радвам. Грижи се за себе си, Ава! — наставлението му е строго и аз се усмихвам топло, докато лицето му изчезва, щом вратите се затварят.

— Позволяваш на Клайв да ме нарича Ава — посочвам небрежно.

Джеси ме поглежда с вдигнати предупредително вежди.

— Накъде се целиш?

— Просто казвам. — Откривам сили в себе си, за да се усмихна. Покровителствеността на съпруга ми ми дава нужната сила.

— Не ти обръщам внимание. — Той иска да потисне усмивката си. Излизаме от асансьора, внася ме в апартамента и изритва вратата зад нас.

— Скоро няма да можеш да ме носиш — оплаквам се и стискам много здраво. Това ще ми липсва толкова много, но не виждам как ще ме носи с такава лекота, сякаш съм продължение на тялото му, щом започна да се пукам по шевовите и удвоя размера си.

— Не се тревожи, жено! — Целува челото ми и избутва с гръб вратата към кабинета. — Вече увеличих тежестите, които вдигам, за да се подготвя.

Ахвам и дръпвам косата му.

— Хей! — оставя ме да стъпя, но аз все още държа косата му.

— Ти си дивачка, жено — смее се с наведена глава, за да не го оскубя. — Ще пуснеш ли?

— Кажи, че съжаляваш!

— Съжалявам — все още се смее. — Съжалявам, пусни ме!

Това е нелепо. Можеше да ме спре за един миг, но ми позволява да задържа властта поне засега. Пускам го и изритвам обувките си.

— Краката ме болят — оплаквам се и свивам пръстите си. — Защо сме в кабинета ти?

— Искях да ти покажа нещо.

— Снимка на Джейк ли? — питам с надежда, вероятно и прекалено нетърпеливо.

Наистина искам да видя как е изглеждал близнакът на Джеси.

— Ами, не. — Бръчката изскача на челото му.

— Тогава какво? — питам напълно заинтригувана. Внезапно започва да изглежда така, сякаш се чувства несигурен, неудобно и по момчешки. — Какво ти става?

— Обърни се! — нарежда тихо и пъхва ръце в джобовете си.

Не съм сигурна, че искам. Поглеждам го питащо, но той мълчи и бръчката остава на мястото си. Разтревожен е, което тревожи и мен и ме прави много, много любопитна. Извъртам се бавно. Искам да затворя очи, но съм прекалено заинтригувана. Тогава стената бавно навлиза в полезрението ми и спирам да дишам.

От зяпналата ми уста излиза възклицание и сигурно съм отстъпила крачка назад, защото гърдите на Джеси се притискат в мен. Може би той е пристъпил напред, за да ме задържи. Не съм сигурна. Дори не мога да обхвана всичко. Очите ми пробягват от едната страна на голямата стена по цялата дължина на кабинета му чак до другата.

Стената е напълно покрита с... мен.

Всеки квадратен сантиметър от нея съм аз. Не снимки в рамки или картини. Това е фототапет, въпреки че никога не бихте се досетили. Всеки детайл е толкова невероятно съвършен, че изглежда като едно голямо произведение на изкуството, като знак на почит към мен, а най-голямата част — централната, съм аз, просната на кръста в стаята ни в Имението. Гола съм и очите ми са отпуснати надолу, а устните ми са разтворени. Косата ми е рошава купчина от лъскави вълни, ограждащи изпълненото ми със страст лице, а чувствените вибрации, излъчвани от тялото ми, са осезаеми. Усещам ги така, сякаш стоя там.

Погледът ми започва да блуждае и да поема всичко това. Има твърде много и аз ахвам отново, щом забелязвам снимка на гърба ми, докато бягам надолу по стълбите на Имението. Нямаше да е особено странно, но виждам главата на една кала, която се протяга настрани от бящото ми тяло. И познавам роклята. Това е тясната ми рокля в тъмносиньо. Същата, която носих на първата си среща с господин Джеси Уорд.

— Това е първата, която направих — промърморва той. След това стана нещо като мания — гласът му е тих и несигурен. Извъртам се с все още зейнала уста. Не мога да говоря. Буцата в гърлото ми ме спира. Джеси дъвче устната си и ме наблюдава внимателно. Преглъщам и се обръщам отново към стената.

Стената на Ава.

Аз съм навсякъде. На вечерта на откриването на „Луссо“; седя на пейката на доковете след конфликта ни; под душа, в кухнята, на

терасата. В пробните на „Хародс“, седя на стола на бара в Имението, екипирана с кожа за мотора, или бягам от него в прекалено голям плетен кремав пуловер. Усмивам се, щом забелязвам на колко много снимки е хванал гърба ми, когато съм бягала от него, вероятно след като съм получила обратно броене или съм изпаднала в ярост. Гола съм на безброй други, на трети съм само по дантела. Има ме и с белезници на леглото и друга, на която плувам в басейна на Имението. Смея се с Кейт; избутвам косата от лицето си; обядвам в „Барок“; танцувам с приятелите ми и почуквам предните си зъби с нокът.

Също така се виждам отпусната на седалката в DBS-а, явно пияна. Тичам към Темза или лежа в тревата в Грийн парк. Бутам количка в супермаркета; преобличам се в торбестите си дрехи и мия зъбите си. Заспала съм в самолета и стоя на верандата в Рая. Разглеждам сергиите на пазара, ритам пясъка на плажа и готвя закуска във вилата. Върнахме се от Испания едва вчера! Как е успял да направи това? Спя в леглото му и в ръцете му — има толкова много снимки как спя в ръцете му. Всяко възможно изражение на лицето и всеки навик, който имам, са показани на тези снимки. Това е животът ми в снимки от деня, в който се запознах с този мъж. Никога не съм била наясно, че ме снима. Наистина е вманиачен по мен и ако знаех за това в ранните дни, когато още упорито ме преследваше, вероятно щях да избягам по-бързо и по-далеч. Но не и сега. Сега това просто ми напомня за любовта на този мъж към мен след един уморителен ден.

Поразена съм и се изненадвам, че съм стигнала до самата стена. Бавно вървя по цялото ѝ продължение, попивам всичко, с всяко трепване на очите откривам снимка, която не съм видяла преди.

— Ето. — Тихият дрезгав глас на Джеси откъсва очите ми от Стената на Ава към черен маркер. Това ме кара да се усмихна. — Искам да се подпишеш.

Взимам маркера и поглеждам към Джеси, несигурна дали си играе или не. Искане да обезобразя Стената на Ава?

— Да се подпиша с името си ли? — питам малко объркана.

— Да, където и да е — махва към снимките.

Поглеждам към стената и се усмивам, все още замаяна от това, пред което съм изправена. Пристъпвам напред и свалям капачката на маркера, докато търся празно място, където да надраскам името си, но тогава забелязвам първата снимка, която ми е направил Джеси, и

приближавам, въоръжена с маркера. Усмихвам се на себе си и пиша под снимката, на която се вижда как бягам от Имението.

Днес те срещнах.

Това беше началото на остатъка на живота ми.

От този момент аз бях твоята Ава Х

После отивам до снимката, на която седя на пейка на доковете вечерта на откриването на „Луссо“.

Днес осъзнах колко дълбоко съм затънала.

И исках да затъна още по-дълбоко с теб.

Продължавам по стената до снимката, на която съм пияна в колата на Джеси, и се усмихвам, докато пиша:

Днес научих, че можеш да танцуваш. Също така признах на себе си, че съм влюбена в теб, и мисля, че може да съм ти го казала.

Вече съм набрала скорост. Бързо откривам снимката, на която съм в огромния пуловер, след като Джеси ме е натъпкал в проклетото нещо.

Днес разбрах, че съм само за твоите очи.

После пиша под снимката, на която излизам гола от спалнята, след като съм го намерила припаднал в „Луссо“ и след като ми е показал как той се справя с говоренето.

Днес научих, че съм създадена само за твоето докосване и само за твоето удоволствие. Но любимата ми част от деня беше, когато ми каза, че ме обичаш.

Стигам с маркера до снимката, на която съм вързана с белезници.

Днес ме запозна с наказателното чукане.

Бързо оглеждам стената и откривам снимката, на която вървя пред него през фойейето на „Риц“.

Днес открих на колко си години... и че не ти харесва да те връзват с белезници.

Не мога да спра. Всяка снимка навява мисли и скоро откривам, че бележа снимка след снимка с моите спомени в думи. Джеси не ме спира. Аз продължавам, сякаш описвам в дневник последните няколко месеца от живота си. Няма нужда да ги записвам, защото всеки миг, добър или лош, е гравирани в ума ми, но всички тези снимки са спомени за нещо хубаво. И има толкова много от тях. Понякога е твърде лесно да забравя какво споделяме, когато нещо лошо се изпречи на пътя ми.

Краткото ни време заедно е разкъсвано от проблеми, но всички тези хубави моменти многократно натежават над всичко останало. Той ми го напомня.

Ръката ме боли, когато стигам до последната снимка — последна засега все пак.

Сигурна съм, че ще измисля още обяснения, които да добавя. Това е снимката, на която стоя на верандата в Рая. Притискам маркера към стената.

Днес реших, че си прав. Всичко ще бъде наред. И да, имам коремче... малко. И те

обичам за това, че ми го даде.

Винаги ще те обичам.

Край.

Слагам капачката на маркера, поемам дълбоко въздух и най-после се обръщам с лице към моя господар, като се сблъсквам с гърдите му и поемам от свежия му ментов аромат. Поглеждам го и виждам безизразно лице и притворени зелени очи.

— Свърших — прошепвам тихо, но той не ме гледа. Изучава всички мои обяснения, а очите му се движат по стената и спират начесто, за да прочетат какво съм написала.

Взема маркера и отива към снимката, на която бягам от Имението, после застава близо до стената. Не мога да видя какво пише и се премествам, за да надникна, но той е прекалено близо. Най-накрая се дръпва и виждам надрасканото през горната част на снимката.

Днес сърцето ми започна да бие отново.

Ти стана моя.

Стисвам устни и гледам как отива до снимка, на която седя във високата трева на Имението в сватбената си рокля, от глава до пети в дантела с цвят на слонова кост, а слънчевите лъчи блестят от дърветата зад мен. Гледам настрани, вероятно към фотографа. Джеси отново се приближава до стената и когато се отдръпва, дъвче края на маркера. Нарисувал е перфектен ореол около главата ми и е написал:

Моето красиво момиче.

Моята непокорна изкусителка.

Моята жена.

Моят ангел.

Моята Ава.

Усмихвам се и пристъпвам до него, взимам маркера от устата му и го изтръгвам от бляновете му. Слагам му капачката и го пускам на пода, после грациозно се покатервам в Джеси и се увивам около тялото му.

Дланите му обгръщат дупето ми, а очите му прогарят моите.

— Ава, днес беше най-дългият шибан ден от живота ми.

— По-дълъг от последния най-дълъг ли?

— Всеки ден става все по-дълъг. Свикнах да те имам на разположение двайсет и четири часа в денонощието. Вярвам, че ти дължа малко специално време. — При тези думи избутвам сакото от раменете му и залепвам устни към неговите лакомо.

— Полека! — предупреждава ме нежно и премества ръцете си, за да го отърва от сакото. — Закъде бързаш?

Принуждавам се да забавя темпото. По-лесно е да се каже, отколкото да се направи. Не съм го имала цели два дни.

— Мина толкова много време — мърморя. Дърпам вратовръзката и вероятно го душа, но не пускам устните му, за да разбере дали е така.

— Хей! — Опитва се да ме отстрани от себе си. Не го улеснявам, но не след дълго отново съм на крака, дишам тежко и не мога да го докосна. Джеси отстъпва и издърпва вратовръзката през главата си, после изритва обувките и чорапите си.

Очите му пламтят и буквално изгарят роклята върху тялото ми. — Свали си роклята! — нарежда. Разкопчава ризата си, а после минава на ръкавелите, без да откъсва очи от моите. Не ми помага изобщо, нуждата ми от него е прекалено силна, но това е неговият начин да вземе властта, неговият начин да ме накара да се владее — глупаво очакване, когато се съблича пред мен.

Нужни са ми точно три секунди, за да разкопчея ципа на роклята и да я изхлузя през главата си. Оставам по дантела и бързо поглеждам към корема си, за да видя дали е пораснал през деня. Вдишвам, докато се опитвам да преценя, като леко се отклонявам от съпруга ми, който стои само на няколко стъпки от мен. Определено е прав и черната ми тясна рокля го доказва. Оттук насетне започва спускането по наклонената плоскост. Вдигам ръка и я плъзгам към корема си. Пръстените ми проблясват, докато правя бавни кръгове около пъпа си. Връзката расте, и то бързо.

Част от мен и част от Джеси, всъщност две части растат в мен и от самата мисъл ме залива внезапна топлина, каквато не съм усещала преди — топлина, която се задълбочава, щом ръката на Джеси ляга върху моята и той се навежда, за да достигне до устата ми.

— Невероятно, нали? — пита, като ме прилепва отново към тялото си с едно дръпване на бедрата ми.

— Да — съгласявам се от все сърце. — Точно като теб.

— И като теб.

— Повече като теб — споря. — Покажи ми колко си невероятен! Забравила съм — провокирам дързостта му с тези думи и извивам гръб, като се повдигам по-високо, така че той трябва да надигне глава, за да не прекъсне целувката ни. Ниското ръмжене, което се изтръгва от него, минава през слепените ни усти и ме стопля още повече.

Излиза от кабинета и отива към голямото отворено пространство, където ме полага върху огромния ъглов диван. Дръпва гръба ми към края, така че долната част на тялото ми е подпряна на страничната облегалка. Сваля панталоните и боксерките си, разкривайки красотата на члена си — твърд, готов и много близо до мен, но коленичи в края на дивана и го скрива от погледа ми. Нямам време да се оплаквам.

Джеси събува бикините ми, разтваря краката ми и устата му бързо се озовава от вътрешната страна на бедрата ми, целува нежно едното, после другото и ме дразни нежно. Напред и назад, от едната до другата страна, като с всяка целувка се озовава все по-високо, а ръцете му ме разтварят още повече, докато прокаква пътя си към пулсиращия ми център.

— Джеси! — поемам дъх. Не мога да се мръдна. С едната ръка стискам кожената облегалка на дивана, а с другата обгръщам задната част на главата му.

— Припомни ли си колко съм невероятен? — пита сериозно, отдръпва се и духва върху голата ми плът.

— Да! — Ръцете ми потръпват, когато хладният му дъх се разнася по мен. — Мамка му! — Краката ми са разтворени и се опитвам да събера, когато усещам първия допир на езика му по клитора ми, но Джеси само ме дразни, като само ми показва какво ме очаква. Той държи здраво краката ми и ми е ясно, че мога да ги

преместя само в посоката, в която той иска. А това значи по-настрани, което ме прави по-чувствителна, по отворена и по-обезумяла.

— Езикът, Ава! — Неговият влиза в мен и после, облизвайки, прави възхитителна линия през средата ми. Извиквам. Отмятам глава назад. — Невероятен ли? — Той е наперен и сигурен и си е заслужил тази привилегия. — Кажи ми какво е усещането, бебче!

Свитата ми в юмрук ръка, която стиска косата му, както и едва доловимото мънкане трябва да му казват всичко, което иска да знае. Виждам звезди, коремът ме боли и горките ми крака са неспособни да помръднат. А после пръстите му вече са в мен и ме карат да отделя ръце от дивана и от косата му и да обхвана собствената ми глава. Коремните ми мускули са сковани, докато повдигам горната част на тялото си, за да утоля устремния прилив на напрежение, което се спуска от корема към сърцевината ми. В трескавото си блаженство решавам, че искам да виждам Джеси, затова се подпирам на лакти и се вирам надолу по тялото си. Ръката му е върху корема ми, а пръстите му ме чукат бавно.

— Кажи ми! — настоява и ме помита с агонизираща точност.

— Усещането е, сякаш си създаден, за да ме изпълваш — думите ми са равни и толкова убедителни, колкото изражението на лицето му. Той също мисли така.

Джеси се усмихва, навежда се и нежно целува чувствителната ми кожа, после се изправя на крака. Хваща ме под бедрата и повдига долната част на тялото ми, за да се намести. Откривам, че цялата се повдигам. Подпирам се на ръце, за да гледам отблизо как навлиза в мен. И това е най-добрата гледка. И двамата се съсредоточаваме върху твърдия му член, докато той се приближава към мен, без Джеси да си помага с ръце, сякаш има насочващо устройство, което ще го отведе точно там, където му е мястото. Достига входа на влагалището ми и се задържа там, като едва ме докосва, а това е дразнещо. Изгарям от нетърпение, обвивам с крака кръста му и го придърпвам към мен, но той не помръдва. Няма да го направи, докато сам не реши. Не прави нищо. Просто се усмихва самодоволно и почти недоловимо, свел очи надолу, и все още ме дразни с неравномерни и мъчителни потърквания на хлъзгавата си глава през върха на моя свръхчувствителен малък възел от нерви.

Направо ме убива и умирам да се отпусна отново назад, но съм прекалено завладяна от жестокото му удоволствие.

— Да опитаме ли с проникване? — пита, но все още не поглежда към мен. Побърквам се, но непокорството в мен, съчетано с неговото самоуверено отношение ме карат да копирам неговото държание.

— Ако искаш. — Тонът ми е спокоен и резервиран и това кара зелените му очи да напуснат точката, по която се прехласват, с изненадано трепване.

— Ако искам ли? — Притиска се в мен съвсем леко, но достатъчно, за да ме накара да сподавя стон. Знам, че ще ме накара да чакам по-дълго, ако съм нетърпелива и настоявам, затова се владее. — А какво искаш *ти*? — Навлиза още малко. Знам, че устните ми току-що са се разтворили, и знам, че гръдният ми кош се разширява бързо. Опитвам се с всички сили, но всяка фибра от съществуването ми ме издава. Джеси ме задържа на място с една ръка, а с другата дръпва сутиена ми надолу. Щипе внезапно всяко зърно и аз преглъщам вик на удоволствие, смесено със силна болка. — Моето красиво момиче се опитва да запази спокойствие — размишлява и поставя ръцете си върху мен, готов да нахлуе. — Жалко, че не може да имитира небрежност — но продължава да стои неподвижен. После навлиза небрежно и аз отмятам глава назад със стон. — Ето това е. — Вече е напълно потопен в мен, а върхът на впечатляващия му член докосва утробата ми. — Покажи малко признателност, Ава! — измъква члена си и този път наистина нахлува напред изненадващо силно. Ръцете ми започват да треперят от отчаяние, а после и главата ми.

— Отново! — настоявам. Този път ме е подразнил прекалено много. — Отново!

— Зависи.

— От какво? Ти каза, че няма нужда винаги да бъде силно — опитвам се да успокоя дишането си, като преглъщам многократно. — А после правиш това с мен. Прочете ли най-после онази част в книгата, която потвърждава, че няма да нараниш бебетата?

— Да — нахлува с абсолютна точност, но после отново застава неподвижен. — Това е добра книга.

— Вече е полезна книга — съгласявам се. След като най-после е прочел най-съществената част, мога да призная, че това е страхотна книга.

— Винаги е била полезна книга, но в нея наистина пише, че трябва да слушаш тялото си. — Плъзва се отново навън и нахлува напред със стон.

— Слушам го и то ми казва, че трябва да ме чукаш по-силно — пъшкам.

— Бебетата са защитени. Прочетох го — изсъсква и издишва овладяно. — И очевидно мога да те шляпам. — Удря задника ми с шумно шляпване и аз изписквам.

— Ти вече го направи! — напомням му с вик, докато навлиза отново в мен.

— Но тогава не мислех, че си бременна — напомня ми с още едно рязко нападение на дланта му по дупето ми. — Добре ли е?

— Да! — Успявам да повдигна глава и съм благодарна. Преминавам с език по долната си устна бавно и съблазнително. — Изглеждаш поразително — прошепвам.

Наблюдавам как всеки добре оформен мускул по корема му се свива и как бицепсите му са се стегнали от усилието да държи тялото ми близо до неговото.

— Знам. — Притиска и завърта бавно и гладко.

— Боже! — Ръцете ми най-после ме предават, а аз се сривам по гръб.

— Знам — съгласява се. — Знам, мамка му.

— Джеси, ще свърша. — Вече не си правя труда да се съпротивлявам. Отдавна не мога.

— А аз — няма. — Плъзга члена си вътре и вън, отново и отново. — Слушаш ли тялото си, Ава?

— Да! И то ми казва, че трябва да свърша.

Шляп!

— Не бъди такава умница! — Завърта се, измъква члена си напълно и после го плъзва право в центъра ми, като предизвиква шеметно задоволяващо триене на плътта му по моята. — На мен ми казва, че те любя адски добре. — Той трепери. Усещам как тръпките му се предават от ръцете му в краката ми, но той продължава да поддържа равномерните си тласъци. — Мамка му, трябва да бъда върху теб! — Отмества се от тялото ми, хваща ръцете ми и ме дръпва да се изправя на крака. За нула време съм на килима под него, той

дразни зърната ми с език, а ръката му е между бедрата ми и той насочва члена си в мен.

След като вече мога да докосна кожата му, забелязвам колко е потен. Ръцете ми докосват всеки сантиметър от него.

— Целуни ме! — умолявам и той не се бави. Устните ни са долепени, той се плъзга отново в мен и телата ни се докосват във всяко възможно място. Движението му е свършено, а аз залюлявам хълбоци, за да посрещна всяко негово нахлуване, и улавям всяка искра удоволствие, която неговите потапяния предизвикват. Ръцете ми се озовават върху задника му и забивам нокти в твърдите бузи, докато Джеси ме пленява с устата си, а езиците ни танцуват диво и жадно.

— Мисля... — той е на бузата ми и притиска, — че трябва... — вече е на врата ми, после хапе меката част на ухото ми — да напуснеш работа.

Поклащам глава и повдигам хълбоци с щастлив стон.

— Не.

— Но аз искам да прекарвам всеки ден, като правя това. Дай ми отново устата си!

Обръщам глава към него.

— Ще трябва да чакаш, докато се прибера у дома. — Вече хапя устната му и забивам нокти в задника му, за да го накарам да се движи по-бързо.

— Не искам — захапва ме и той. — Където и когато.

— Освен когато съм на работа. По-дълбоко!

— О, тя може да настоява, значи? — Не навлиза по-дълбоко копелето!

— Няма да напусна работа.

— И как очакваш да се грижиш за бебетата ми, ако работиш? — задава арогантния въпрос до устата ми с идеално завъртане на хълбоците си.

— Но ти ме искаш у дома, за да правя това, а не за да гледам бебетата ти.

— Сега просто си непоносима. — Изоставя устата ми и се навежда да захапе зърното ми, после отново целува тялото ми и се връща нагоре към устата. — По-дълбоко ли?

— Моля те!

— Добре — навлиза по-дълбоко. Много дълбоко. Толкова сладко и поразително дълбоко.

— Ммммм...

Застива на място и се съсредоточава да ме целува силно.

— Виждаш ли? Давам ти това, което искаш.

Определено го прави, но знам какво е това. Това е вразумяващо чуване без грубата сила. Трябва да бъда внимателна.

— Ти си прекалено добър за мен — извъртам. — Ооо! — Нося се на ръба на оргазма и това е толкова хубаво — просто се любим бавно, докосваме се и се отдаваме на блаженството си, без да бързаме.

Джеси поглъща доволния ми стон и продължава да изследва устата ми, сякаш никога не я е имал преди. Секс сесиите ни, независимо дали разгорещени или романтични, груби или нежни, винаги са като за първи път.

— Трябва да покажеш благодарността си. — Спира да ме целува и се подпира на ръцете си. — Не мислиш ли? — Поглежда надолу между телата ни, докато се оттегля и аз също поглеждам. Виждам цялата дължина на члена му да излиза от вагината ми. — Виж това! — въздъхва и се задържа едва навлязъл в отвора ми, после поглежда към мен. — Просто идеално. — Потъва навътре плавно и бавно с дълга въздишка, която стопля лицето ми, въпреки че той е леко повдигнат и не е съвсем близо до мен.

Започвам да треперя и отпускам ръце зад главата ми. — Тя започва да се задъхва — заявява Джеси и се отпуска на лакти. — Цялата трепери. — Завърта хълбоци и напада, а после потръпва.

Той също се задъхва. И трепери.

Но аз вече сдържам дъха си, цялата напрегната и готова да яхна оргазма си, така че не мога повече да се въздържа.

— Мисля, че тя иска да свърши.

Започвам да клатя глава, въпреки че имам намерение да кимна и да изкрещя „Да!“.

Гърча се под суровата изваяна красота на тялото му, а потните ни тела се сливат и плъзгат едно о друго. Вдигам бързо ръце, защото искам да направя нещо — сплитам пръсти в рошавата му тъмноруса коса и стискам здраво.

— Тя определено иска да свърши — заявява със самоуверен и хладнокръвен глас, но собственото му тяло се тресе в спазми, докато

той се опитва да поддържа стабилния ритъм. Проваля се напълно. Движенията на таза му са станали неконтролируеми, което показва, че собственият му оргазъм е близо и той бързо губи контрол. — Мамка му!

И това отрища всичко. Джеси е минал точката, след която вече няма спиране, затова грабвам възможността, като дръпвам по-силно косата му и впивам зъби в неговото сладко блестящо рамо в опит да сподавя вика на освобождението си и да насърча неговото. Действа. Знаех, че ще подейства.

— Мамка му, мамка му, мамка му! — Той се движи по-здравео и по-бързо в мен, заровил лице в косата ми. — Сега, Ава!

Аз съм свършена. Отдръпвам зъбите си от плътта на Джеси и се присъединявам към неговото безумно забвение, причинено от суровото плътско удоволствие. Обгърнала с ръце врата му, въртя хълбоците си, за да посрещна последното блъскане на тялото му в моето.

Той се свива върху мен внимателно, но прави бавни кръгове с таза си, докато задъхан гризе врата ми.

— Моля те, напусни! Тогава наистина можем да останем така завинаги.

Не мога да промълвя нищо, затова измърморвам някакво възражение, което придружавам с натиск на ръката ми върху врата му.

— Това „да“ ли беше? — облизва солената кожа на шията ми и преминава към устните ми. — Кажи „да“!

— Не — пъшкам.

— Упорита жена. — Целува устните ми и се извърта по гръб, като внимава да остане вътре в мен и да съм настанена удобно в скута му. — Трябва да подновим клетвите си.

Намръщвам се и няколко секунди се опитвам да събера достатъчно въздух в дробовете си, за да оформя изречение.

— Женени сме от няма и месец.

Джеси стиска хълбоците ми и аз се напъвам, но после виждам как очите му се спускат към корема ми, а предупредителният му поглед се превръща в усмивка, докато премества заплашителните си ръце към моята мъничка подутина и започва да я гали.

— Да, само месец, а ти вече си забравила съществена част от обещанието си.

— Можеш да си вземеш покорството и да си го завреш някъде — успявам да кажа думите съвсем ясно. Също така успявам да повдигна натежалите си ръце и да обвия с длани врата му.

Джеси имитира задушаване ухилен, дръпва ме надолу за раменете и увива големите си длани около врата ми. И двамата сме готови да се удушим.

— Кой ще победи? — пита и допира носа ми със своя.

— Ти.

— Правилно — съгласява се. — Жаден съм.

Разтърсвам леко врата му, което го разсмива.

— Ще донеса вода.

— Не може да избираш кога да изпълняваш съпружеските си задължения. — Избутва ме от тялото си и се повдига леко, за да шляпне задника ми, докато се отдалечавам. — Вода, жено!

— Не си насилвай късмета, Уорд! — предупреждавам. Дръпвам чашките на сутиена си обратно на гърдите и отнасям почти голото си тяло в кухнята.

— Дори не си помисляй да се връщаш тук, ако смяташ да криеш гърдите си от мен, жено! — извиква след мен.

Отварям хладилника с огромна усмивка на лицето и вадя две бутилки вода.

Намествам ги така, че да не дразнят кожата ми, и грабвам още нещо, което седи съвсем самотно на най-долния рафт. Отново се хия.

— Не ме ли чу? — Оскърбеният тон на Джеси е първото, което чувам, щом се появявам отново в голямото отворено пространство на панорамния апартамент.

Съпругът ми зяпа покритите ми със сутиен гърди.

— Чух те. — Пускам бутилките на дивана и държа изненадата на Джеси зад гърба си.

Той все още лежи по гръб и ме гледа с подозрителни зелени очи.

— Моята съпруга има лукаво изражение на красивото си лице. — Очите му вече са присвити. Бавно се изправя до седнала позиция, подпира гръб на дивана и потупва скута си. — И крие нещо от мен. — Бръква зад себе си и хваща бутилка вода, отпива дълга глътка и завинтва бавно капачката.

— Малко лукаво. — Настанявам се в него и се премествам напред, когато пуска бутилката с водата и обхваща задника ми с

големите си длани.

— Няма нищо малко в това. — Маха едната си ръка от дупето ми, но само за да дръпне чашките на сутиена отново надолу. После отново я слага там. — Какво криеш?

— Нещо — дразня го и се премествам настрани, когато се опитва да надзърне. — Не! — предупреждавам и той пухти, но после се обляга отново на дивана. Отварям капачката зад гърба си и я пускам, преди да представя буркана на моя бог, чиито любопитни очи току-що са се разширили от наслада от гледката пред него.

— Аз командвам — ухилвам се.

Очите му се разширяват още повече, но този път от възмущение.

— О, не! Не и когато става дума за това. Забрави! Няма начин! Никога! — Опитва се да сграбчи буркана, но аз го измъквам изпод носа му.

— Спокойно! — смея се и го притискам към дивана. Поривът да го гушна надвива желанието ми да го дразня, когато виждам тревожната бръчка да се настанява на челото му. Боже, обичам този мъж. Долната устна изчезва между зъбите му, докато гледа как ръката ми се движи бавно към буркана и пръстът ми изчезва в дълбините на лепкавия крем. Правя гримаса, докато пръстът ми жвака обратно навън, и знам, че носът ми е сбръчкан от погнуса при вида на огромната буца по показалеца ми.

— Не ме дразни с това, бебче! — Очите му са фиксирани върху пръста ми и го следят, докато го смъквам надолу и избърсвам лепкавата каша по цялото си зърно.

Усещането е студено и отвратително, но истинското оживление по лицето на моя калпазанин е достатъчно поощрение, за да продължа напред.

Поглежда ме.

— Опа! — ухилвам се, докато той спокойно протяга напред глава, съвсем бавно и небрежно, което е абсурдно, защото знам, че си умира да го оближе, и то не само защото иска гърдата ми в устата си.

Щастливото му мънкане ме кара да се кикотя и да се гърча под горещия му език.

— По дяволите! — Засмуква и прави истински спектакъл от унищожаването на гърдата ми с езика си, после се отпуска назад и облизва устните си. — Не мислех, че може да е по-вкусно. Още!

Хиля се като идиот, докато бъркам отново във фъстъченото масло. Задържам пръста си нагоре.

— Дясната гърда ли иска господинът или лявата?

Той се разкъсва от колебание, докато прехвърля очи от едната гърда към другата.

— Нямам време за губене. Мажи и двете!

Смея се, но изпълнявам спешната му заповед. Той се нахвърля върху мен в момента, в който намазвам първата гърда.

— Успокой се, Боже! — Заравям нос в косата му, докато Джеси пирува с мен и хапе зърното ми за наглостта ми. — Ох!

— Сарказмът, жено!

— Вкусно ли е?

— Никога повече няма да го ям по друг начин, така че сега *наистина* трябва да напуснеш работа, защото трябва да си ми на разположение да те облизвам, когато искам. — Изправя се с петно на носа и аз го засмуквам. — Мислех, че мразиш фъстъчено масло.

— Да, но обичам носа ти. — Целувам върха и се връщам на позицията си. — Ще направиш ли нещо за мен?

Изражението му се променя значително. Отново е предпазлив, но този път аз не крия нищо, само молба, която скоро ще чуе. Отпуска се малко и гали тялото ми отстрани.

— Какво искаш, бебче?

— Искам да кажеш „да“, преди да попитам — настоявам тихо и много неразумно, но зачеквахме темата преди и аз не постигнах нищо.

— Опитваш се да ми се мазниш. — Усмихва се широко. Изкривявам ядосано лице и оставям буркана зад нас.

— Това е тъпа шега.

— Вземи буркана, жено! — Вече не се усмихва. — Още не сме свършили.

Извъртам очи, бъркам отново и размазвам.

— Щастлив ли си?

— В екстаз съм! — Гърдата ми е облизана за нула време. — Сега ми кажи какво искаш!

— Трябва да кажеш „да“. — Притискам го без никаква вяра в стратегията си. Дори да се съгласи, бързо ще се отметне, ако иска.

— Ава — въздиша, — няма да се съглася с нищо, без да знам с какво се съгласявам.

Край.

Цупя се.

— Моля те! — провлачвам думата и плъзгам прясно намазания си пръст в устата му.

— Прелестна си, когато се цупиш — мърмори. — Просто ми кажи!

— Искам да отмениш членството на Сам и Кейт в Имението — изричам бързо и задържам дъха си. Отчаяно искам Джеси да ми помогне. Знам, че Сам и Кейт сякаш са стигнали до решаваща точка във връзката си и се надявам да се разберат, но без изкушението на Имението имат много по-добър шанс. Подготвям се за речта „не е наша работа“ от Джеси, но тя не идва. Всъщност нищо не идва. Не ми се присмива и не отказва. Просто ме гледа с лека усмивка.

— Добре — свива рамене и пъха в буркана собствения си пръст, за да го размаже по гърдата ми.

— Какво? — Знам, че изражението ми е крайно объркано, аз наистина съм объркана.

Дори няма нужда да преминавам към режим на изкусителката.

— Казах „добре“. — Отново се нахвърля на гърдите ми, а аз гледам тила му.

— Така ли? — Би трябвало да показвам благодарността си, а не да се съмнявам в разумността му.

Съвършеното му усмихнато лице се появява в зрителното ми поле и с длани обгръща бузите ми.

— Сам вече го прекрати.

Ахвам.

— Мислех, че най-накрая ще направиш това, което ти се казва. — Трябваше да се досетя, но недоволството ми не ме отклонява от задоволството ми от факта, че ще опитат традиционна връзка. Доволна съм.

Джеси става, слага ме на дивана и ляга до мен за секунда.

— Винаги правя каквото ми се каже. Ела тук! — Взима буркана от ръката ми, поставя го на пода до дивана и ме придърпва към гърдите си. — Гушкане! — въздиша доволно.

Изсумтявам в знак на неверие, после се сгушвам право във врата му и започвам обичайното плъзгане на пръста си по белега му.

— Достатъчно топло ли ти е? — пита. Преплита крака в моите и напълно ме обгръща със силните си ръце.

— М-хм — въздишам и затварям очи. Наслаждавам се на всяка част от неговата прелест — на миризмата му, на докосването му, на пулса му и на тялото му под моето.

Обичам Седмото небе на Джеси все повече и повече.

ТРИДЕСЕТА ГЛАВА

Сладките ми сънища са прекъснати от кашляне. Мисля, че е кашляне. Звучи като кашляне, но нито мозъкът ми, нито тялото ми са готови да поздравят деня, затова пропускам стържещото даване и се притискам по-плътено към твърдостта под мен.

Ето го отново и става трудно за пренебрегване. Всъщност ме дразни адски.

Отлепвам очи и първото нещо, което виждам, е чистата красота на Джеси.

Раздразнението ми се стопява и протягам ръка, за да докосна ден трети без бръснене.

Отново това кашляне. В ума ми не минава никаква мисъл, докато се обръщам, за да открия източника на шума, излагайки челно голотата си пред... Кати.

— Мамка му! — плъосвам се отново върху гърдите на Джеси. Рязкото движение го размърдва. — Джеси! — прошепвам, сякаш тя няма да ме чуе. — Джеси, събуди се!

Усмихва се, преди да е отворил очи, а дланите му обгръщат бузите на дупето ми и стискат.

— Ако отворя очи, ще видя големи, шоколадови очи, които казват „чукай ме“, нали? — гласът му е дълбок и дрезгав, а съчетан с тези думи обикновено би накарал корема ми да се сгърчи от сексуално очакване. Но не и тази сутрин.

— Не. Ще видиш големи, широко отворени и разтревожени очи — прошепвам. — Отвори очи!

Прави го. Разкрива зелените си очи със смръщено чело и поглежда над рамото ми, когато криввам глава.

— О! — Очите му вече са широко отворени и измъчени. — Добро утро, Кати!

— Вие, гълъбчета, трябва да си вземете пижами — веселият тон на Кати ме кара да се присвия още повече. — Или поне да стоите с бельото. Ще бъда в кухнята, да приготвям закуска.

Чувам как бързите ѝ стъпки я отвеждат далеч от изложението на голотата ни и въздишам отчаяно, отпуснала глава на гърдите на Джеси. Той се смее. За него няма проблем — аз го покривам благоприлично.

— Добро утро, бебче! — разтваря крака и тялото ми попада между тях. — Нека видя лицето ти!

— Не. Яркочервено е. — Заравям се още по-дълбоко във врата му, сякаш срамът ми може да изчезне, ако го крия достатъчно дълго.

— Тя е толкова свенлива! — хили се, знам го. С радост бих останала да размишлявам върху подозрението си, но той не ми позволява и ме измъква от скривалището ми.

Имам потвърждение. Той *наистина* се хили. — Да те кача ли горе?

— Да — мърморя. Знам съвсем добре, че времето напредва, след като Кати е тук, но изобщо не ми пука напоследък. Сякаш несъзнателно се опитвам да си докарам уволнение, за да не доставя на Джеси удоволствието да напусна, защото той е настоял.

Надигам се предпазливо и проверявам къде е Кати, после се смея силно, когато Джеси също се надига и подава глава над гърба на дивана. Поглежда ме с вдигнати вежди и леко учуден от малкото ми избухване.

— Какво те развесели толкова?

— Приличаш на сурикат — кикотя се. Падам назад и напълно се разкривам. През неконтролируемия си пристъп на смях се пресягам, за да оправя сутиена върху гърдите си, защото това наистина ще спаси благоприличието ми, при положение че съм без гащи. — Пази се да не ти духне вятър! — смея се.

Изсумтява нещо средно между смях и оскърбление към истеричната си съпруга и нежно избутва тялото ми, за да освободи краката си. Става и повдига моето тресящо се от смях тяло. Мята ме на рамо. Все още се смея, но вече имам страхотна гледка към твърдия му задник, докато излиза от стаята.

— Там, откъдето съм, това може да се разбере съвсем различно — шляпва задника ми. — Ти си тази, която трябва да се заеме с духането.

— Знам как може да се разбере. Бях иронична. — Прокарвам длани по гърба му. — И няма да има никакво духане тук.

— Човек може да се надява. — Взима стълбите по две наведнъж, но аз не се съпротивлявам и той не пухти, нито се задъхва. Не. Прелита по черното ониксово стълбище като някакъв откачен парашутист. — Ето — поставя ме на крака и пуска душа. — Влизай!

— Надявам се, че ще заключиш вратата на кабинета си — казвам, когато представата за невинното лице на Кати изскача в ума ми.

Джеси се смее.

— Само за нашите очи, бебче. Аз имам ключ и съм скрил един сред купищата дантела в чекмеджето с бельото ти. Става ли?

— Да — съгласявам се. Вече наистина закъснявам, но това не ми пречи да пристъпя напред и да сграбча сутрешната му ерекция. Нямам представа откъде се е появила толкова бързо, но се радвам да я видя. Той трепва, а аз се усмихвам самодоволно, докато прокарвам палец бавно и небрежно по члена му, без да откъсвам поглед от пулсиращата плът.

— Ава! — предупреждава той слабо и отстъпва назад, но така го погалвам по цялата му дължина с ръка. Изсъсква и вдига длани, за да покрие лицето си. Пипнах го.

Разтрива бузи, сякаш може да си възвърне част от самоконтрола. — Ако не те обладая сега, членът ми ще ме боли цял ден.

— Обладай ме! — казвам тихо. Спомням си думите много добре. Пристъпвам напред, за да съм плътно до него, и Джеси отпуска длани. По лицето му е изписано, че си е спомнил.

— О, ще го направя — отговаря. Вдига ме и ме поставя върху мивката. — Не можеш да избягаш сега.

— Не искам.

— Добре. — Навежда се и ме целува сладко. — Харесвам роклята ти.

— Не нося рокля, така че няма от какво да се отърваваме.

Усмихва се до устните ми и аз отварям очи. Откривам ярки зелени езера от искрено щастие.

— Топли спомени? — пита.

— Много. Може ли вече да ме приковеш за стената? — Не мога да отида на работа с безмилостно трептене между бедрата ми. Джеси трябва да ме освободи от напрежението, което се натрупва в слабините ми. Винаги е бил неустоим за мен, но тази безкрайна нужда да го имам

превзема живота ми. Закъснявам за работа и изобщо не ми пука, а знам, че и на него няма да му пука.

Отново докосвам възбудения му член, но съм прекъсната насред съблазняването.

Вечерта на откриването на „Луссо“ разтърсването на бравата ни накара да извъртим шокирано глави. Този път е тревожният вик на Кати. Изправям гръб.

Изтръгната съм от игривото си състояние.

Джеси изчезва пред очите ми и аз седя в банята, все още върху мивката, и се чудя какво става, по дяволите. Бързо скачам и изтичвам до гардероба, където грабвам първата риза, която мога да открия, после притичвам до скрина за някакви бикини, докато натъпквам ръцете си в ръкавите. Закопчавам ризата по път — бързам прекалено много, за да се задържа. На средата на стълбището вече виждам входната врата. Джеси, само по бели боксерки, отмества Кати от вратата, където тя добре се справя да задържи отвън този, който е от другата страна.

— Мислех, че е Клайв — хрипти тя, явно изтощена от битката.

— Кати, аз ще се справя с това — поставя я встрани и разтрива ръката ѝ успокоително, докато тя оправя престилката и косата си.

— За коя се мисли тя, по дяволите? — съска заплашително. Никога не съм виждала Кати ядосана.

— Кати — Джеси я успокоява нежно, — моля те, иди и направи някаква закуска за Ава! — шепне, докато държи вратата затворена без усилие, сякаш не иска да го чуя, но упоритото тропане от другата страна го издава. Който и да е, не се отказва.

Гледам как Кати се отдалечава, докато съска и фучи на себе си, и поглеждам Джеси, щом се озовавам в основата на стълбището. Той ме забелязва.

Предпазливото изражение на лицето му веднага ме изнервя.

— Какво става? — питам.

— Нищо, бебче. — Опитва се да се усмихне, но се проваля ужасно. Изнервен е. Това не е добре. — Кати ти прави закуска. Върви!

— Не съм гладна — отговарям решително и го гледам.

— Ава, ти не яде снощи. Иди и закуси! — тонът му става все по-нетърпелив, а през това време блъскането по вратата не спира.

Не мога да повярвам, че е толкова разтревожен и наистина мисли, че настояването му да ям ще ме прогони от мистерията зад вратата.

— Казах, че не съм гладна! — Стоя като закована, а очите ми прогарят червени кръгове от яростен огън в неговите. Наистина съм бясна.

Вратата подскача и Джеси изръмжава от безсилие. По челюстта му трепка мускул, докато гледа нагоре като зов за помощ. Искане ми се да мисля, че упоритият идиот, който тропва по вратата на апартамента, причинява този натрупващ се гняв, но знам, че съм аз.

— Ава, защо не можеш да правиш това, което ти се казва, мамка му? — Отпуска глава и веднага разбирам, че е сериозен. — Върви. Да. Закусваш! — изрича всяка дума бавно и стегнато, но аз също съм сериозна.

— Няма! — Втурвам се напред, ни най-малко притеснена от полуголото си тяло, и хващам бравата. — Пусни! — Дръпвам, но е безполезно. — Джеси, отвори шибаната врата!

— Внимавай...

— Разкарай се! — сопвам се и дръпвам вратата като побесняла, напмпана с хормони бременна жена.

— Ава! — Той се задържа на място и аз се боря безполезно да отворя. Никога няма да спечеля, но няма да отстъпя. В никакъв случай.

И двамата замръзваме на място, щом един глас прекъсва препирнята ни. Ако преди бях леко нестабилна, вече съм изстреляна в света на психозата. Няма нужда Джеси да отваря вратата, защото всеки момент ще полетя из апартамента като Тасманийския дявол и ще го съсия целия.

Поглеждам към Джеси със стиснати зъби. Той видимо клюмва.

— Какво прави тя тук, по дяволите? — Използвам ситуацията, че се разконцентрира за миг, и отварям вратата. Озовавам се лице в лице с Корал. — Какво правиш тук, по дяволите? — изсъсквам и я оглеждам от горе до долу с безкрайно презрение. Късата ѝ черна коса днес е вързана в жалка опашка. Това е мисъл, достойна за кучка, и е първата от много. Усещам го. И може би няма да са само мисли.

Тя ме пренебрегва напълно и поглежда право в моя гологърд бог. Защо, по дяволите, не е облякъл дънки и тениска?

— Трябва да говоря с теб — изглежда непоколебима. — Насаме — добавя и ми хвърля безочлив поглед. Твърдостта ѝ изобщо няма да ѝ помогне. Ще трябва да го изтръгне от умиращите ми ръце, преди да ги оставя насаме.

— Имаш по-голям шанс да пиеш чай с кралицата — ръмжа. Яростта ми набъбва с всяка изминала секунда и аз изобщо не мога да я контролирам. — Какво искаш? — Усещам ръката на Джеси на покрития ми с риза кръст. Това е мълчаливо настояване да се успокоя. Няма да се получи. Колкото повече гледам тази нахална уличница, толкова повече се ядосвам, ако изобщо е възможно. Чувствам се като тенджера под налягане, готова да избухне. — Зададох ти въпрос.

— Ава. — Успокояващият глас на Джеси ме вбесява още повече. — Успокой се, бебче! — Дланта му се плъзва отпред, за да докосне корема ми. А и се тревожи за скапаното ми кръвно налягане, грижовният глупак. Кръвното ми трябва да е най-малката от тревогите му. Трябва да е загрижен да не се пролее кръв.

— Спокойна съм! — Явно не съм. — Няма да питам отново — избутвам ръката на Джеси от корема си, но той не ме оставя да се измъкна. Дръпва ме назад, така че съм леко зад него, и протяга ръка настрани в тихо предупреждение. Няма да стане, но той започва да говори, преди да успея да избутам ръката му от пътя си.

— Корал, казах ти и преди. Няма да се получи — тонът му е примесен с гняв, но след малкото ми изпълнение не мога да съм сигурна дали е заради мен или заради Корал. — Трябва да се махнеш и да си намериш друг, когото да дебнеш.

Поздравявам го наум, въпреки че съм сигурна, че ще си го получа, когато тя отстъпи и се махне. Сигурно изглеждам нелепо в ризата на Джеси, с дива купчина от шоколадови къдрици, вчерашен грим и държана назад от буквално голия ми съпруг.

Очите на Корал прескачат от Джеси към мен няколко пъти, после тя спира самодоволния си втрещен поглед отново върху моя бог. Този поглед не ми харесва.

Нахален е и съм сигурна, че следващите думи също ще бъдат такива. Тя няма да иде никъде, докато не каже това, за което е дошла, и аз съм болезнено любопитна какво е то.

— Така да бъде! — Свива рамене равнодушно и подава къс хартия на Джеси.

— Какво е това, мамка му? — излайва той нетърпеливо.

— Сам виж! — Развява хартията, за да насърчи Джеси да я вземе. Не мога да се спра — издължавам врат в опит да видя сама, но ръката на Джеси ме бутва отново назад.

Той грабва хартията и аз гледам как навежда глава, за да види, после поглеждам към Корал, чието лице е озарено от най-добрата лукава самодоволна усмивка, която някога съм имала удоволствието да видя. Каква игра играе? Очите ми са върху гърба на Джеси, който е твърд като дъска, а изпъкналите мускули показват напрежението му.

Искам да знам какво държи и искам да знам какво е предизвикало заслужаващата шамар презрителна физиономия на лицето на Корал, но в същото време наистина не искам.

— Какво е това? — Въпросът, който не искам да задам, просто се изплъзва. Джеси не отговаря.

Но Корал го прави.

— Това е снимка от ултразвук на неговото бебе.

Знам, че се олюлявам назад, и знам, че Джеси се е обърнал да ме закрепя, но всичко е размазано.

— Мамка му! — Разтревоженият му глас е просто удавен звук, защото всичката кръв се е оттеглила от главата ми. Чувствам се замаяна. — Мамка му, Ава! — Краката ми сякаш се огъват, но не падам на пода. Не съм припаднала. Вдигната съм и за част от секундата вече седя на дивана, а главата ми е притисната между краката ми. — Дишай, бебче! Само дишай! — Сложил е длан на главата ми и я движи в успокояващи, бързи кръгове. — Каква игра играеш, мамка му? — извиква той настрани от мен. — Шибана тъпа жена! Не съм спал с теб от месеци!

— Четири месеца. Бременна съм от четири месеца — отговаря тя бързо и гордо. — Сам сметни!

Знам, че коварното изражение ще бъде изписано на лицето ѝ, но не мога да я погледна, защото ще искам да ѝ се нахвърля. Трябва да започна да контролирам дишането си, защото още ми се вие свят и започва да ми причернява пред очите.

Ако се изправа, ще падна по лице.

— Не може да си — сопва се тревожно Джеси, но гласът му е прекалено несигурен. — Мамка му!

Ето това е. Това бебе ще се роди преди моите и като знам колко отчаяно иска бебе Джеси, той ще вземе първото, което може да пипне. И ще ме изостави. Аз ще остана сама с две пицци и без помощ. Моите бебета ще бъдат с мен, но без баща.

Кой ще разтрива краката ми, когато се подуют? Кой ще ме обича в дантела, когато съм покрита със стрии? Кой ще ме кара да ям, когато не съм гладна, и кой ще ми дава фолиева киселина? Кой ще ближе фъстъчено масло от гърдите ми и ще лакира ноктите на краката ми, когато вече не мога да ги стигам? Започвам да се паникьосвам, но очите ми попадат върху малкото листче, което Джеси е изпуснал на пода, за да се погрижи за мен. Той не гледаше тази снимка така, както снимката на нашите бебета. Не падна на колене и не грабна Корал, за да я прегърне. Какво ми става? Чувствам се като чувал, пълен с преувеличени смесени емоции. Объркана съм. Навеждам се и вдигам черно-бялата снимка. И двамата ме наблюдават, но аз не бързам. Забелязвам първо името на Корал. Значи снимката определено е нейна. Но това, което го няма на снимката от ултразвука, е дата. Нито има приблизителна гестационна седмица. Изучавам я по-внимателно.

— Ава, какво правиш? — пита Джеси и се опитва да привлече погледа ми, но не му обръщам внимание.

— Да, какво правиш? — съска Корал.

Соча снимката.

— Опитвам се да разбера дали си в четвърта или пета седмица — размишлявам, без да отделям очи от снимката. — Предполагам четвърта.

— В четвърти месец съм. Не седмица.

— Не, не си — поглеждам към Джеси. Той не диша. — Кога за последно си спал с нея?

— Преди четири-пет месеца — поклаща глава, а бръчката танцува тревожно през челото му. — Ава, не мога да мисля толкова назад. Не съществувах преди теб — отпуска ръце върху бедрата ми и стиска. — Винаги съм използвал презерватив, знаеш го.

— Знам — съгласявам се, но има една друга възможност. Убива ме, че трябва да попитам, особено пред тази досадница. Стискам очи. — Тя беше ли от... — преглъщам трудно. — Ти...

Той спира мъките ми.

— Не — казва думата нежно и хваща тила ми в дланта си. — Погледни ме! — настоява също толкова нежно и го правя. Сключваме погледи и той поклаща глава съвсем леко. — Не — повтаря.

Кимвам с тиха въздишка и му се усмихвам в знак на доверие. Няма нужда от признание, защото няма какво да признава. Тихата ни размяна на разбирателство почти ме кара да забравя Корал, която стои наблизо.

— Ще останеш с него, когато той чака дете от друга жена? — пита тя със смях. — Къде е самоуважението ти?

— Сега ще я прегазя — казвам му тихо и този път го поглеждам за разрешение.

Той се усмихва и ме целува по бузата.

— Както желаш, бебче! Но, моля те, нека този път е само вербално! — Кимва към корема ми и обръща презрителен поглед към безочливата уличница, но не казва нищо. Оставя това на мен.

— За какво говорите вие двамата? — Самодоволството ѝ се топи с всяка секунда. Няма представа как да разбира това.

Изправям се до Джеси и поглеждам към него.

— Дай ми твоята снимка!

Въпросът ми го кара да обърне укорителния си поглед от Корал към мен. Той е напълно объркан.

— Каква снимка?

Извъртам очи.

— Тази, която носиш навсякъде. Не съм глупава. Къде е?

— В джоба на самото ми — признава смутено.

— Иди и я донеси!

— Не. Няма да те оставя с нея. — Този път дори не я удостоява с поглед.

— Нея? — изгърсва Корал невярващо. — Така ли ще говориш за майката на детето ти?

Джеси се обръща свирепо.

— Ти не си шибаната майка на детето ми, заблудена кучко! — Гневът му отново се надига. Трябва да реша това веднъж завинаги.

Оставям ги и се отправям към кабинета на Джеси. Намирам самото му там, където го пусна снощи. Ровя бързо в джобовете му и намирам грижливо подредена пачка банкноти и телефона му, преди да

открива снимката във вътрешния джоб. Малко е износена, несъмнено от прехвърлянето от джоб в джоб. Излизам бързо, въоръжена с доказателство Б, и откривам, че разстоянието между Джеси и Корал е намаляло.

Джеси е на все същото място, но Корал бавно тръгва към него.

— Имахме нещо специално, Джеси — опитва се да го докосне, но той дръпва ръката си.

— Специално ли? — смее се той. — Чуках те известно време. Шибях те и после те заряхах. Какво му е специалното на това, мамка му?

— Ти се върна за още. Това трябва да значи нещо — тонът ѝ е пълен с надежда. Наистина е заблудена. — Ти ме накара да се нуждая от теб.

От тези думи ми настръхва кожата. Искам да ги прекъсна, но изчаквам да чуя как ще отговори той на това.

— Не, ти сама си го направи. Аз почти не съм говорил с теб, докато те чуках. Ти беше парче месо, което беше удобно. — Пристъпва напред и се навежда, което я кара да отстъпи леко. Тонът на Джеси е пълен с отрова, и то умишлено. Доста добре се справя с прегазването и сам. — Ти си точно като останалите, дори още по-отчаяна. Получаваш добро чукане и решаващ, че животът ти зависи от това.

Едва не се разсмивам. Моят живот наистина зависи от това, още повече сега, когато съм бушуваща торба хормони.

Джеси я оглежда от горе до долу и зървам надутия мъж, който се е отнасял с жените като с предмети безкрайно дълго време — мъжът, който е пиел, чукал и захвърлял всички тях.

— Какво те кара да мислиш, че ще напусна жена си заради теб?

— Защото аз нося твоето бебе. — Самодоволството ѝ вече напълно е изчезнало. Тя знае, че губи битката.

— Ти лъжеш — отвръща той, но определено има елемент на несигурност в тона му.

— Тя действително лъже — намесвам се. Неудобно ми е да виждам Джеси толкова близо до нея дори когато се е озъбил в лицето ѝ и наистина не се чувствам удобно той да е толкова разтревожен от нещо, което не би трябвало изобщо да го тревожи.

— Не лъжа. Държиш доказателството — сочи снимката в ръката ми.

— Да, така е — обръщам се и я бутам в лицето ѝ. — Това е снимка на шест седмици.

Корал се мръщи.

— Не, това е снимка на четири месеца.

— Това не е твоето бебе, Корал.

— Чие е тогава? — пита тя бавно. Започва да схваща накъде духа вятърът.

— Това е моето бебе — поглеждам нежно към раздърпаното парче хартия. — И на Джеси.

— Какво?

— Ами, казвам бебе, но всъщност имам предвид бебета. Виждаш ли, ние чакаме близнаци и знам, че се опитваш да ни измамиш, защото твоята снимка е на бебе, което е на не повече от шест седмици. Тук има два фъстъка — показвам моята снимка, — по-малки са от твоята топчица, но съм сигурна, че бебетата на двете снимки са на приблизително еднаква възраст. Не знам. Може би е майчински инстинкт — свивам рамене. — Това ли е всичко?

Устата ѝ е леко зинала и въпреки че вътрешно все още кипя, съм повече от горда със себе си, задето запазих самообладание. Джеси е прав. Не мога да се търкалям по пода с нея, независимо колко силно ми се иска да изтръгна косата ѝ.

— Освен ако по някакво чудо не можеш да доставиш липсващата лента, която потвърждава датите ти, мисля, че приключихме! — Поглеждам я с очакване, но не казвам нищо повече. Хвърлям нейната снимка между нас. — Сега се разкарай оттук и върви да намериш истинския баща на твоето изчадие! — Не откъсвам очи от нея и няма да ги откъсна, докато не затворя вратата здраво зад нея. — Тръгваш ли си, или трябва да те извлека навън? — питам и правя крачка напред.

Тя се навежда и вдига снимката си, после тръгва назад през вратата. Очите ѝ прескачат нервно от Джеси към побеснялата му бременна жена и още щом тялото ѝ минава прага на апартамента, тръшвам вратата в лицето ѝ, после се обръщам към моя съпруг — бивша курва. Той дъвче нервно долната си устна и може би не трябва, но съм бясна и на него. Профучавам покрай изумения Джеси и се качвам по стълбите. Горе заварвам водата още да тече от душа. Събличам се и мия зъбите си, после заставам под струята, без да

бързам. Будна съм от по-малко от половин час, а вече се чувствам така, сякаш това трябва да е краят на деня ми.

Плакна косата си със затворени очи, но усещам, че той е зад мен. Не ме докосва, но знам, че е там. И е притеснен. Усещам тревожните вибрации, излъчвани от него, в мокрия ми гръб. Доказателството за неговата несигурност при твърдението на Корал само усилва моята тревога. Трябва ли вече да добавя към списъка с неща, които могат да ни създадат проблем, и потенциални бременни мамчета? Върнали сме се от Рая едва преди два дни, а вече съм психически изтощена. Живот в мир и удобство. Това искам и от това се нуждаю, но всеки път, щом реша, че сме близо до спокойствието, нещо се появява и го заличава.

Усещам познатия допир от гъбата по гърба си и дланта му докосва корема ми.

Предпазлив е и така трябва да бъде. Единственото, което ме побърква, са той и гадното му минало с жените.

— Джеси, не съм в настроение. — Отстъпвам от него и довършвам плакненето на косата си. Той не знае какво да прави, затова, както обикновено в такава ситуация, се опитва да ме спечели отново с докосване. Очаквам да чуя изсумтяване или дори присмех за това, че го отблъсквам, но не чувам. Но усещам ръката му да се плъзга отново около корема ми. — Казах, че нямам настроение — сопвам се рязко, избутвам го и грабвам кърпа, за да се изсуша.

— Обеща ми никога да не казваш това — мърмори навъсено.

Увивам се с кърпата, вдигам поглед и виждам да стои под душа с отпуснати вяло до тялото му ръце.

— Закъснявам. — Оставям го с обезпокоено лице, за да се приготвя за работа. Готова съм да изляза от спалнята, когато той се появява замислен и тъжен.

— Бебче, сърцето ми се къса. Мразя да се карам с теб. — Не прави опит да скъси разстоянието между нас.

— Ние не се караме — отхвърлям твърдението му, казано със сериозен тон. — Трябва да смениш кода на асансьора. И да откриеш как се е качила тук. — Излизам, но едва стигам до стълбището, когато топлината на дланта му обвива китката ми и ме спира.

— Добре, но трябва да се сприятелим.

— Облечена съм. Няма да се сприятеляваме сега.

— Не така, както го правим, не. Но не ме карай да прекарам целия ден притеснен, като знам, че не ми говориш! — Пада на колене пред мен и поглежда нагоре. — Дните и без това вече са достатъчно дълги.

— Говоря ти — мърморя.

— Тогава защо се цупиш?

Въздъхвам.

— Защото току-що една жена нахлу в дома ни и се опита да предяви претенции към теб, Джеси. Затова се цупя.

— Ела тук! — Дръпва ме долу и ме обгръща с ръцете си. — Обичам, когато прегазваш други жени.

— Уморително е — мърморя в гърдите му. — Наистина трябва да вървя.

— Добре — целува косата ми и се отдръпва, обгърнал бузите ми с длани. — Кажи ми, че сме приятели!

— Приятели сме.

Взривява лошото ми настроение с усмивката си — моята усмивка.

— Добро момиче. Ще се сприятелим както подобава по-късно. Иди да закусиш! Аз ще дойда след две минути.

— Трябва да тръгвам — напомням му, като поглеждам към ролекса си. — Вече е осем и половина.

— Две минути! — повтаря и ме изправя. — Ще ме чакаш.

— Побързай тогава! — избутвам го и той започва да тича назад с довольната си усмивка на лицето. Отново е щастлив и дяволит.

Намирам Кати в кухнята да опакова геврек и все още да мърмори под нос. Бързо спира, щом забелязва присъствието ми.

— Ава — суети се и трие ръце в престилката. — Опитях се да спра отмъстителната малка нахалница.

Нещо ми подсказва, че Кати е имала конфликт с Корал и преди.

— Не се тревожи, Кати! — усмихвам се и потривам ръката ѝ. — Значи я познаваш? — притискам леко.

— О, познавам я и не я харесвам — започва да мърмори отново, докато се връща към плота, за да довърши опаковането на закуската ми. — Появява се от месеци, тормози момчето ми и твърди, че е бедна. Казах ѝ: „Виж сега, измамна малка уличнице!

Остави момчето ми на мира и се опитай да оправиш брака си!“ — усмихвам се, докато гледам агресивните движения на ръката ѝ, която буквално бяхти геврека ми. — Не знам колко пъти момчето ми я е пращало да си върви. В целия ад няма толкова ярост, колкото у една изоставена жена — поглежда ме. — Изпи ли си фолиевата киселина?

— Не. — Отивам до хладилника и вадя бутилка вода, после взимам хапчетата, които Кати ми подава, последвани от джинджифилова бисквита. — Благодаря.

— За нищо, скъпа — набръчканото ѝ лице се усмихва. — Определено я сложи на мястото ѝ — смее се и взима геврека ми, после го пъха в чантата ми. — Изяж това! Сериозно.

— Звучиш като Джеси. — Гълтам хапчетата.

— Той е загрижен, Ава. Не го укорявай за това! — подсмива се леко и поглежда над рамото ми. — Ето го и е облечен.

— Облечен съм — смее се той и оправя вратовръзката си. — Както и красивата ми съпруга.

Поглеждам го, но изобщо не изпитвам срам. Тя е виждала всичко това и преди, а посещението на Корал премахна дори срама ми.

— Може ли вече да вървя на работа?

Дръпва яката си и разтрива тридневната си брада. Две минути не бяха достатъчни, за да се избръсне.

— Изпи ли си фолиевата киселина?

— Да — изстенвам.

— Закуската?

Потупвам чантата си.

— По-добре я изяж! — предупреждава и хваща ръката ми. — Кажи довиждане на Кати!

— Довиждане, Кати!

— Довиждане, скъпа! Довиждане, момчето ми!

Малко съм предпазлива, когато напускаме апартамента, и още по-предпазлива, когато излизаме от асансьора във фойето на „Луссо“, но Корал я няма никъде.

Трепвам, щом виждам Клайв зад бюрото на портиера, и знам, че ще го отнесе здраво.

— Добро утро, Ава! Господин Уорд! — Веселото настроение на старото момче ще трае съвсем кратко, когато Джеси се развихри.

— Клайв — започва Джеси, — как, по дяволите, една жена е минала край теб и е стигнала до апартамента?

Объркването на лицето на Клайв е ясно.

— Господин Уорд, аз едва застъпих на смяна.

— Едва?

— Да, смених новото момче... — поглежда към часовника си — едва преди десет минути.

Присвивам се още повече. Кейси ще го отнесе. Симпатията ми към новия портиер нараства. Рискувам да погледна към моя мъж и забелязвам чисто раздразнение. Ще бъде най-добре, ако Кейси не се върне на работа. Никога.

— Кога е отново на смяна? — пита рязко Джеси.

— Аз свършвам в четири — съобщава Клайв. — Нещо нередно ли е направил, господин Уорд? Уведомил съм го за протокола.

Джеси ме дръпва към слънцето навън.

— Все едно има шибан резултат — мърмори Джеси. — Джон ще те закара до работата — казва, когато излизаме.

— Кога ще си получа обратно моето „Мини“? — питам. Забелязвам Голямото момче през паркинга, облегнат на шофьорската врата.

— Няма. Край.

— О! — казвам тихо. Обичам моето „Мини“. — Тогава кога ще шофирам сама до работа?

Джеси отваря вратата на рейндж ровъра и ме качва вътре.

— Когато открия кой е откраднал колата ми.

— Защо ти не ме караш на работа?

Дръпва колана и го закопчава, после целува челото ми.

— Имам няколко срещи в Имението.

— Тогава защо ме накара да те чакам? — питам намръщена.

— За да мога да те сложа в колата на Джон и да ти напомня да говориш с Патрик.

Знам, че стена звучно.

— Невъзможен си!

— А ти си красива. Приятен ден! — Целува ме още веднъж, кимва кратко на Джон и тръгва към колата си. Това кимване е подозрително и когато Джон се покатерва до мен, се старая да насоча подозрителността си към него.

— Какво има, момиче?

— Той.

— Тогава нищо не се е променило — смее се той с дълбокия си гърлен смях.

— Не, нищо не се е променило — мърморя.

ТРИДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Закъсняла съм за работа с цял час, но днес няма да ми се размине. Патрик е тук и застава над бюрото ми, когато най-накрая нахлувам през вратата.

— Цвете? — Изражението върху кръглото му лице е въпросително и е последното нещо, от което се нуждая днес. Закъсняла съм, а сега ще го шокирам до инфаркт с изявлението си. Той поглежда към часовника в офиса. — Кое време наричаш ти това?

Това е един от малкото пъти, в които виждам недоволно изражение на лицето на шефа ми. Винаги съм била посветена на кариерата си, но сега ми се изпречват лични проблеми и работата ми е останала на заден план. Наистина си насилвам късмета, откакто Джеси връхлетя в живота ми.

— Съжалявам, Патрик — не мога да го лъжа и да му пробутвам глупости за среща с клиент, затова оставям само извинение.

— Ава, знам, че животът ти се променя бързо напоследък — честито между другото, но ми трябва професионална отдаденост! — Вади гребена си от вътрешния джоб и го прокарва през посивялата си коса.

Малко съм шокирана. Честито между другото ли? Това едва ли е искрено.

— Съжалявам — повтарям, защото съм затруднена да кажа друго. Между другото ли?

Малко съм обидена, но нямам вдъхновение как да изразя обидата на глас, а Патрик не ми дава възможност. Връща се в кабинета си и затваря вратата зад себе си.

Обръщам се и поглеждам към тримата ми колеги, които седят тихо с наведени глави.

И на тях ли е трил сол? Свивам се на стола си и решавам, мъдро или не, като се има предвид раздразнението на шефа ми, да се обадя на Кейт. Приятелски глас. Това ми е нужно да чуя сега.

Изгрухтява по телефона вместо поздрав.

— Още ли си в леглото? — питам и включвам компютъра си.

— Да — е единствената дума, която бързо долита по телефона. Усмивам се.

— Да не би с теб да е един определено сладък, рошав мъж с трапчинки на лицето? — Моля се за „да“, после чувам шаване и определено кикот, от което усмивката ми става голяма. Искях да чуя приятелски глас, но и това ми е достатъчно.

— Тук е — отговаря тя с лек писък, без да си дава труда да избягва или отхвърля въпроса ми. — Сам!

— Добре, ще затварям. — Искам да споделя с нея някои неща, но съм повече от щастлива да изчакам.

— Не, Ава!

— Какво?

— Чакай! — настоява тя. Чувам още шаване, определено няколко шляпвания, а после затваряща се врата. — Искях само да знам как мина с Дан — прошепва тя по очевидни причини.

Това изтрива усмивката от лицето ми. Кейт няма нужда да знае кървавите подробности, а аз съм също толкова засрамена от брат ми, колкото той от себе си.

— Добре. Мина добре. Върна се в Австралия и Джеси го убеди да мълчи.

— Чувствам се отговорна.

— Кейт, той вече беше разбрал, преди ти да направиш фрапантното появяване на годината! — Вече мога да се шегувам с това. — Говорихте ли със Сам? — питам внимателно и потупвам ожесточено с молив по бюрото. Чудя се дали е имало голям сблъсък между тях.

— Да, говорихме. Той знаеше за Дан — тя спира и знам, че очаква шокирано ахване от мен, но е минало твърде много време, за да имитирам такова сега.

Опитвам все пак.

— Наистина ли? — направо пищя. Три чифта стреснати очи се стрелват право към мен от всеки край на офиса.

— Няма значение, Ава — мърмори. — Почувствах се като такава идиотка. Той не е толкова тъп, колкото мислех.

— Знам — съгласявам се. — Значи всичко е наред?

— Да, всичко е наред. Всъщност идеално.

Отново се усмихвам.

— Без повече Имение?

— Без повече Имение — потвърждава. — Ти как си? Повръщаш ли? Болят ли те краката? Някакви стрии?

— Още не. — Поглеждам надолу и откривам, че съм поставила инстинктивно ръка върху корема. — Но може да не съм единствената, която има всички тези неща — разпалвам любопитството й. Няма никакъв начин да задържа това за себе си.

— Ооо! Коя е бременна? — пита, очевидно любопитна. — Не и скучната Сал!

— Не! — Поглеждам към скучната Сал и моментално отбелязвам, че тя наистина отново е скучната Сал. Присвивам се вътрешно за нея. Как не го забелязах преди?

Косата й е отпусната и без блясък, по лицето й няма грам грим, а блузите с висока яка са се върнали. Не мога да гарантирам за карираната пола, защото краката й са под бюрото, но знам със сигурност, че е с нея.

— Тогава кой? — нетърпеливият глас на Кейт ме отвлича от скучната самоубийствена Сал към спешната й потребност от отговори.

— Корал.

— Стига, бе!

— Да. Корал е бременна и това не е всичко — дразня я, когато всъщност няма нужда да го правя. Тя цялата е в слух. Още нищо не е чула. — И твърди, че е на Джеси.

— КАКВО?

Дръпвам телефона от ухото си. Сигурна съм, че целият офис, може би дори целият Лондон е чул това.

— Но не е.

— Чакай, чакай, чакай! — Мислено я виждам как размахва ръка. Чувам непогрешимото стържение на стол по кухненския й под. Тя сяда. — Корал е бременна?

— Да.

— И твърди, че е от Джеси?

— Да! — Отварям имейла си, докато отговарям, съвсем небрежно и изобщо не съм толкова афектирана от шока на Кейт. Преодоляла съм го.

— Но не е?

— Не.

— Откъде знаеш? — задава въпроса предпазливо, но това е добър и очакван въпрос.

— Защото се опита да пробута фъстък за орех.

— Какви ги дрънкаш, по дяволите?

Въздъхвам и продължавам разсеяно да ровя в имейлите си.

— Тя има снимка от ултразвук. Твърди, че е в четвъртия месец на бременността си, но явно не е и е изрязала доказателството — дата и всичко.

— Лукавата шибана кучка! Толкова ли е отчаяна?

— Много. Тя е най-много в шестата седмица. Последния път, когато Джеси е спал с нея, е било преди повече от четири месеца. Кълна се, Кейт, ей толкова ми...

— Задръж!

— Какво?

— Мамка му! САМ! — пици тя и аз подскачам в стола. — САМ!

— Ще спреш ли да крещиш в ухото ми? — сопвам се и чувам в телефона препускащи стъпки, а после звукът от рязкото отваряне на врата. Следват тихото мърморене на сънливия глас на Сам и високият писък на Кейт, която явно се е разсънила от случващото се. Не чувам нито едно от двете. Гласът на Сам е прекалено тих, а на Кейт е прекалено висок и направо се изкривява по линията. — Кейт?

— Мамка му!

Вече избухвам.

— Спри да крещиш и говори с мен!

— Добре — пъшка тя. — Дрю е спал с Корал.

Изправям се като пружина в стола си.

— Кога?

— Преди около пет седмици — казва тя небрежно, което е на милиони километри от последните няколко мига на безумни крясъци и изстреляни думи.

— Откъде знаеш?

— Сам ми каза. Дрю бил мъртвопиян и Корал го пипнала. Горкият не знаеше нищо за това и вероятно нямаше да знае, ако Сам не беше се отбил у тях. Хванал Корал да се измъква.

— О, мамка му! — Вече не ровя небрежно в имейлите си. Чукам диво с молива отстрани по бюрото. — Как е мислила, че ще ѝ се

размине?

— Отчаяните хора правят отчаяни неща, приятелко. — Кейт се е успокоила. — Сам говори с Дрю по телефона в момента. Ти добре ли си? Това трябва да е било голям шок, въпреки че си разбрала, че тя лъже.

— Да, свикнала съм с шокове, откакто съм с Джеси — отхвърлям въпроса с апатията, която заслужава целият епизод. На Дрю няма да му се размине обаче.

— Добре. Трябва да бъдеш внимателна сега, нали? — казва тя сладко като въпрос, но усещам и лека заплаха.

— Да, аз съм и ще бъда. Слушай, по-добре да затварям. Патрик ми е сърдит, а Том, Сал и Виктория изглеждат така, сякаш някой ги е зашлевил в лицето. Обяд утре?

— Идеално! Обади ми се! — Затваря, а аз оглеждам скептично офиса. Толкова тихо е единствено когато съм сама тук. Поглеждам през рамо към кабинета на Патрик и виждам, че вратата е затворена. Умирам си да се обадя на Джеси и да споделя с него какво научих, но само ще си насиля късмета, а знам, че и без това Сам ще му се обади. По-добре да се приготвя за срещата с Рут Куин.

В единайсет и половина никой още не е проговорил, Патрик не е излязъл от кабинета си, а аз се чувствам нервна, когато чукам на вратата на Патрик. И не я отварям, както бих направила обикновено. Изчаквам отговора, после мушвам глава през вратата и се усмихвам сладко.

— Имам среща по обед с Рут Куин.

— Добре. Трябва да се върнеш до два. Ще имаме съвещание — говори сковано и не ме поглежда, като задържа вниманието си на монитора.

— Добре. — Затварям вратата внимателно и напускам офиса озадачена и загрижена.

Съвещание? Съвещание, за да обсъдим липсата ми на отдаденост на работата напоследък несъмнено. Странно, но дори не съм разтревожена.

На вратата ме посреща куриер на мотопед.

— Доставка за Ава О'Ший — гласът му е заглушен през шлема, който не е свалил.

— Аз съм — мърморя загрижено. Произнасянето на моминското ми име праща ледени тръпки по гръбнака ми.

— Подпишете тук, моля! — Пъхва папка под носа ми и аз се подписвам, после взимам някакъв плик. Не искам да приемам тази доставка, но когато Джон паркира, се опитвам с всички сили да изглеждам естествено, а всъщност трябва да изглеждам вбесена от пристигането на Голямото момче. Куриерът скача на мотопеда си и изчезва по пътя, без да каже нищо друго. Едва когато Джон се навежда и отваря пътническата врата, осъзнавам, че съм замръзнала на място, все още с плика в ръка.

— Какво има там, момиче? — пита. Гладкото му лъскаво чело се набръчква над очилата.

— Нищо — натъпквам плика в чантата си, скачам в колата и закопчавам колана си. — Какво правиш тук?

Включва се в движението и започва терапевтичното потупване с длан по волана.

Чудя се как кожата не се е напукала във формата на ръката му от постоянното удряне.

— Ти имаш среща, момиче.

Учудените ми очи се забиват отстрани в профила му. Той не може да знае, защото съм се погрижила да държа под ключ работния си бележник, както и устата си.

— Откъде знаеш? — За първи път, откакто познавам големия заплашителен черен мъж, той изглежда неловко и избягва да ме погледне. — Накарал те е да ме следиш, нали? — обвинявам. Не мога да повярвам.

Потупването се засилва. Давам му време да обмисли отговора си, но по изражението на лицето му познавам, че знае, че съм го пипнала.

— Момиче, някой се опита да те изхвърли от пътя. Не можеш да го обвиняваш, че е малко нервен. Къде отиваме?

— Ландсдаун Кресънт — отговарям. — И какво е твоето извинение за всички други пъти, в които той ме е дебнал?

— Нямам — отговаря откровенно. — Тогава беше просто откачено копеле.

Смея се и Джон се смее с мен, а вратът му се скъсява точно както ми харесва.

— Не ти ли е скучно? — питам и мисля, че сигурно ме смята за страшен трън в задника. Грижете за мен определено не са част от длъжностната му характеристика.

— Не — спира да се смее и се обръща към мен, усмихнат топло. — Онова откачено копеле не е единственият, който е загрижен за теб, момиче.

Трябва да стисна устни, за да не позволя глупавите ми емоции на бремна да ме завладеят и да изхлипам позорно. Знам, че Джон няма да го оцени.

— Аз също нямам нищо против теб — казвам това, защото знам, че ще оцени чувството, и тихият му смях го потвърждава.

— Чета — уведомява ме. Навежда се и отваря жабката. Вади една книга и ми я подава, после отново започва да тупа по волана.

Прочитам заглавието, а после отново, за да съм сигурна, че съм разбрала правилно.

— Дървета бонзай?

— Точно така.

Започвам да прелиствам страниците, възхищавам се на красивите малки дървета и си представям Джон, наведен над някое, деликатно да подрязва крехките клонки.

— Хоби ли ти е?

— Да, много е отпускане.

— Къде живееш, Джон? — не знам защо зададох този въпрос. Джон и бонзай са две неща, които никога не бих обединила в едно, но с това ново странно знание изпитвам непреодолима нужда да разбера.

— В Челси, момиче.

— Сам ли?

— Съвсем сам — смее се. — Само с моите дървета.

Смаяна съм. Никога нямаше да го допусна. Този човек, за когото след първия поглед мислех, че е член на мафията — този огромен, черен и зловещ мъж, който наблюдава Имението, държи превъзбудените мъже, а вероятно и жени, на мястото им, живее с дървета? Очарователно.

— Ще ме чакаш ли отвън? — питам Джон игриво, когато спира пред къщата на Рут Куин.

Златният му зъб проблясва, когато се пресяга, за да вземе книгата.

— Може да прочета няколко страници, момиче.

— Ще бързам, колкото мога — изскачам и се стрелвам към дома на Рут.

Входната врата се отваря, преди дори да почукам.

— Ава! — изглежда, се радва да ме види.

— Здравей, Рут! Как си?

— Прекрасно. Влизай! — Поглежда над рамото ми леко намръщена и ме повежда бързо вътре.

Оставям незадоволено любопитството й, защото ако трябва да обяснявам кой е Джон, ще отнеме много време, а не искам да оставам повече от необходимото.

Трябва да запазя отношенията ни на професионално ниво, доколкото е възможно.

Повежда ме по коридора към кухнята.

— Добре ли прекара уикенда? — пита.

Да и не. Страхотно и ужасно. Изглежда все едно е бил преди милиони години.

— Да, благодаря. А ти? — настанявам се на огромната дъбова маса и вадя папките си.

— Чудесно — изпява и заема стол до моя.

Усмиввам се учтиво и отварям папката й.

— Какво искаше да обсъдим? Шкафчетата ли?

— Не, не се тревожи за шкафчетата! Ще се придържаме към оригинала. Но хладилника за вино, напомни ми! Единичен ли избрахме или двоен?

Ще бъда много ядосана, ако ме е довлякла тук за това.

— Двоен — казвам бавно. Изобщо не се чувствам удобно. Можеше да се обади и за двете неща. Телефонът ми започва да звъни в чантата, но не му обръщам внимание, въпреки че е „Ангел“. Не планирам да стоя тук още дълго, а и няма причина да бъда тук, затова ще му се обадя, щом се измъкна. — Това ли е всичко? — питам подозрително. Телефонът спира да звъни, но веднага започва отново.

— Искаш ли да отговориш? — пита Рут и поглежда към чантата ми.

— Няма нищо — поклащам леко глава неубедително. — Има ли още нещо, Рут?

— Ами... — тя се оглежда като обезумяла из кухнята. — Да. Размислих за ореховия под — казва и домъква списание от другата страна на масата. — Доста ми харесва този — сочи дъбов вариант на корицата на списанието.

Започвам да изреждам причините да запазим ореховия, когато телефонът ми ме прекъсва. Раменете ми висват.

Рут бута чантата ми към мен.

— Ава, вероятно трябва да отговориш. Който и да е, очевидно иска да говори с теб.

Затварям очи, сякаш търся сили, и бъркам в чантата, за да извадя телефона, после ставам от масата и отивам в коридора.

— Джеси, на среща съм. Може ли да ти се обадя по-късно?

— Болен съм по Ава — мърмори. — Ти болна ли си по Джеси?

— Има ли лекарство? — питам ухилена, като знам адски добре какво е лекарството.

— Да, нарича се постоянен контакт. Кога свършваш работа?

— Не съм сигурна. Имам среща в два с Патрик. — Поглеждам през рамо и виждам Рут да преглежда списанието за дизайн. Може да не обръща никакво внимание, но съм сигурна, че ме чува. Може би е добре. Аз съм щастливо омъжена през повечето време. И съм бременна. Дали да не спомена това в разговора?

— Добре. Най-после ще спазиш обещанието си да говориш с него — казва Джеси.

— Да.

— Това няма да отнеме много време, нали?

— Да, вероятно няма, но няма значение, защото Джон ще ме чака, нали? — отговарям на въпроса му с въпрос. Може би съм създавала проблеми на Джон, но какъв е смисълът да се преструвам, че не знам?

— Ще те чака — по тона му усещам, че се усмихва. — Как са бебетата ми?

— Нашите бебета са добре — осъзнавам веднага какво съм казала и също така забелязвам, че с ръка галя корема ми. — Джеси, трябва да се връщам. Ще се видим по-късно.

— Какво да правя до по-късно?

— Иди да тичаш!

— Вече го направих — отвърща гордо. — Може би ще отида да пазарувам.

— Да, иди да пазаруваш! — насърчавам го. Надявам се да се озове в бебешкия магазин и да не излезе до шест. — Обичам те! — приключвам разговора с нещо, което ще го успокои за още известно време.

— Знам — въздъхва.

— Доскоро! — усмихвам се и затварям, после се връщам в кухнята. — Съжалявам — размахвам телефона и сядам отново. — Значи дъб?

Изглежда потънала в мисли, докато ме изучава, а после погледът ѝ се спуска към корема ми, който е скрит под масата. Знаех, че сигурно е чула, но малка частица от мен се надяваше да не е.

Започвам да си водя глупави бележки.

— Ще взема цена за дъба. Трудът би трябвало да е същият, но ще проверя. Сигурна ли си, че се отказваме от ореха? — чакам за потвърждение, но когато приключвам с бележките, а тя още не е отговорила, поглеждам нагоре и виждам, че все още бленува. — Рут?

— О, извинявай! Бях на километри оттук. Да, моля те, направи го! — скача. — Ава, толкова съжалявам, не ти предложих чаша чай. Или може би вино? Може да изпием едно дръзко обедно вино.

— Не, честно. Не пия.

— Защо?

Грубият ѝ въпрос увеличава смущението ми.

— Не през седмицата. Не пия през седмицата.

— Разбирам. Да, всички можем да се поразсеем малко. — Усмихва се някак пресилено. — Как е съпругът ти?

Не мога да спра рязкото вдишване. Не когато са свързани с алкохол, с поразсейване и с моя съпруг в две последователни изречения.

— Добре е. — Започвам да събирам нещата си, нетърпелива да си тръгна. Може невинно да е докоснала този нерв, но все още ме зяпа с копнеж и това става непоносимо. — Ще взема цените и ще ти се обадя.

Изправям се малко прекалено рязко и закачвам токчето за крака на стола, от което леко се олюлявам. Рут за миг е до мен и държи ръката ми, за да ме стабилизира.

— Ава, добре ли си?

— Да, добре съм. — Съвземам се и се опитвам с всички сили да не изглеждам смутена, но сега тя ме държи и не ме пуска. Всъщност прокарва длан нагоре по ръката ми. Напрягам се от глава до пети, когато ръката ѝ стига до бузата ми и ме погалва нежно.

— Толкова си красива — прошепва.

Би трябвало да отстъпя, но съм прекалено изненадана и това, че не се отдръпвам, ѝ позволява да гали бузата ми колкото си иска.

— Трябва да тръгвам — казвам тихо, най-накрая позволила на разума си да заработи.

Отстъпвам назад и тя отпуска вяло ръка. По лицето ѝ проблясва срам. Рут се засмива и поглежда настрани.

— Да, може би трябва.

Възползвам се от нейния знак, тръгвам бързо по коридора към входната врата и я отварям. Дори не я затварям след себе си. Джон ме забелязва, че бързам към колата му, и изскача.

— Ава, момиче? — пита. Оглежда ме бързо цялата и проверява дали съм физически добре. Вече доволен, че съм добре, поглежда зад мен и бавно вдига ръка, за да свали очилата си. Действието му не би изглеждало толкова странно, ако беше оставил очилата си на място, но той не ги оставя и сега гледа нагоре към къщата на Рут.

Забавям се и се обръщам да видя какво е привлякло вниманието му. Вратата на Рут тъкмо се затваря.

— Какво има, Джон? — питам. Чувствам се по-добре, след като съм далеч от моята дружелюбна клиентка, която вече изглежда зловеща.

— Нищо, момиче. Влизай в колата! — Поставя отново очилата си и ми кимва, вместо да повтаря, затова се покатервам вътре и го чакам. Той се плъзва на седалката и се обръща към мен. — Какво те докара до това състояние?

Клюмвам и слагам колана. Чувствам се малко глупаво.

— Мисля, че имам жена обожателка.

Очаквам смях или поне шокирано ахване, но не чувам нищо, само кимване и лице, което се обръща встрани от мен.

— Още нещо, което да побърка копелето — буботи сухо Джон.
— Как се казва?

— Рут Куин. Странна е.

Джон кимва замислено.

— Обратно в офиса ли?

— Да, моля те, Джон! — Пускам чантата между краката си, с което пликът, който прибрах грижливо в нея по-рано, се показва, напомняйки ми за присъствието си.

Протягам ръка — любопитството ме надвива.

— Какво е това? — пита Джон и кимва към кафявия плик с формат А4, който държа.

— Не съм сигурна — неспокойна съм, докато го пипам. — Достави го куриер — напълно откровена съм, защото се оказва, че е ново предупреждение. И без това ще кажа на Джеси, така че няма значение, че и Джон знае. Отлепвам плика, вадя парче картон и дъхът ми спира, щом зървам изрязаните букви.

— Какво има? — пита Джон. Гласът му е пълен с тревога.

Не мога да говоря. В това писмо има определена злонамереност и докато се вирам в съобщението, подредено от различни изрезки от вестници и списания, небрежното изхвърляне на предишното предупреждение ми изглежда доста неразумно.

— Още едно предупреждение — успявам да изрека през забързаното си дишане. Гади ми се.

— Още едно ли?

— Да. Получих едно с мъртви цветя. Просто го изхвърлих в кошчето и реших, че е от някое зарязано бивше сексуално завоевание на Джеси. — Отварям прозореца, за да влезе малко свеж въздух.

— Какво пише? — Джон продължава да хвърля погледи през очилата си към парчето картон, което съм пуснала в скута си. Прочитам му съобщението.

КАЗАХ ТИ ДА ГО НАПУСНЕШ!

Във въздуха се изстрелва ядосана ругатня.

— Какво пишеше на другото? Като това ли беше?

Опитвам се да се съсредоточа и събера пръснатите си мисли, за да си спомня точните думи на другото съобщение.

— Нещо в смисъл, че аз не познавам Джеси. Този, който го беше изпратил, пишеше, че го познава — поклащам глава от безсилие. — Не мога да си спомня. Другото беше написано на ръка. — Ядосана съм на себе си за това, че съм го изхвърлила. Трябваше да съм разумна и да кажа на Джеси. Накарал е Стив да разследва инцидента с колата и упойването ми, а аз много глупаво скрих нещо, което можеше да

помогне за справянето с проблема. Можеше в началото да прати Джеси в дълбините на мрака, но ползата от това той да знае многократно превъзхожда срина, който беше гарантиран — срив, който много скоро ще получи, защото сега *ще* разбере, а аз ще се изправа срещу сериозно вбесен мъж. Бях толкова глупава.

— Защо не каза на Джеси? — Джон изглежда загрижен, което само засилва тревожните ми мисли.

— Ти как мислиш, Джон? — Не може да е толкова глупав, за да зададе този въпрос, и дълбокото вдишване и краткото разбиращо изражение по обезпокоеното му лице ми казват, че не е.

— Добре, момиче. — Не казва, че съм постъпила тъпо, но знам, че го мисли.

— Мислех, че е Корал — казвам тихо.

— Въпреки отпора, който си й дала тази сутрин ли? — опитва се да скрие усмивката си, знам.

— Не, преди мислех, че е Корал. Вече не.

— Искаш ли да му кажеш, или аз да го направя? — пита Джон сериозно. Знам какво има предвид. Не е нужно друго обяснение и когато ме поглежда и кимва към умоляващото ми лице, знам, че разбира. — Аз ще му кажа, момиче.

— Ще се опиташ ли и да го успокоиш?

— Ако говорехме за нещо друго, бих казал да. Но това си ти. Не обещавам нищо.

Въздъхвам, но оценявам честността му.

— Благодаря ти. Ще се върнеш ли в Имението?

— Не, момиче. Ще му се обадя. Ти си върши работата, аз ще те чакам.

— Добре — съгласявам се. Чувствам се разтревожена, глупава и прекалено уязвима.

Още веднъж подцених нещо, което наистина не трябваше.

Офисът все още е неприятно тих, когато Джон ме оставя пред работата. Главите и на тримата ми колеги са сведени ниско, Сали все още изглежда готова на самоубийство, а вратата на кабинета на Патрик продължава да е затворена. Никой не ми обръща внимание, докато минавам, и Сали не ми предлага кафе, така че хвърлям чантата си и се отправям към кухнята, за да си направя.

Тъкмо обръщам третата лъжичка захар в чашата, когато раменете ми се изправят и се стягат от позвъняването на моя възлюбен съпруг. Ако можех да се измъкна, щях да пренебрегна обаждането, но той ще позвъни на служебния телефон и ако не му вдигна и тогава, ще нахлуе в офиса. Зарязвам кафето, поемам дълбоко въздух за кураж и отивам да търся телефона си. Това не е разговор, който мога да приема пред всички в офиса, затова бързам към конферентната зала и затварям вратата зад себе си, после вдигам на беснеещия разярен мъж.

— Моля те, не ми викай! — изтърсвам и веднага отдалечавам телефона от ухото си.

Бях права.

— Какво си мислила, по дяволите? — крещи той. — Ти, глупава, глупава жена!

Затварям очи и тихо приемам тирадата му, отдалечила телефона на безопасно разстояние.

Диша неравномерно между крясъците.

— Аз си скубя косата, опитвам се да работя със Стив и да разреша този проблем, а през цялото време ти си имала написана на ръка заплахата? — чувам тръшването на врата. — И си я скъсала? Доказателство, Ава. Шибано доказателство.

— Много съжалявам — малко остава да се разплача. — Не исках да те тревожа. Мислех, че е безобидна.

— Безобидна заплахата, след като беше упоена? Все още ли мислеше, че е безобидна, след като беше избутана от пътя? — Толкова е бесен, защото не той контролира нещата. Не може да контролира ставащото и това го вбесява до лудост.

— Трябваше да ти кажа.

— Мамка му! — След ругатнята настава мълчание и мога да си представя Джеси, проснат в стола да разтрива свирепо слепоочията си с пръсти. — Кажи ми, че няма да напускаш офиса днес следобед!

— Имам среща с Патрик. Ще говоря с него за Микаел — опитвам се да му кажа това, което иска да чуе. Не мога да работя с Микаел, въпреки че вече не мисля, че е той.

— Това не е дело на Микаел, Ава — казва Джеси по-спокойно, отколкото знам, че се чувства. Аз знам, но какво е убедило Джеси? — Стив потвърди, че Микаел е летял в това време за Дания. Летял е от и до Лондон през последните няколко седмици напълно законно. Не би

могъл да те упои и не би могъл да кара колата ми, защото и двата пъти е потвърдено, че е бил в Дания. И защо би казал, че ме познава, по дяволите? — тонът на Джеси става по-остър в края на изречението. Говори за първата заплаха.

— Ами мъжът от записа на охранителната камера? — питам неуверено.

— Не знам, Ава — въздъхва. — Намериха колата ми вчера. Стив я оглежда. Проследяващото устройство е било деактивирано.

— О! — Полагам уморения си задник в един от плюшените столове около конферентната маса. Мога да посоча, че не съм единствената, която крие информация, но няма да го направя. Знам, че той е използвал връзки, търсил е услуги и принципно е правил всичко друго, освен да разчита на полицията, докато аз просто съм била глупава.

— Да дойда ли в Имението след работа? — питам.

— Не. Джон ще те отведе вкъщи, след като говориш с Патрик. Ще се видим там.

След като получих последната информация, казах на Стив да се отбие — сарказмът му не минава незабелязан, нито нотката гняв. Направила съм огромна грешка. Не посочвам, че работният ми ден няма да свърши, след като говоря с Патрик, защото няма да има никаква полза, освен да предизвика още ръмжение по телефона.

Наистина трябва да играя по неговите правила този път. — Не напускай този офис и след като Джон те отведе у дома, стой мирна! Разбра ли ме?

— Разбрах — прошепвам.

— Добро момиче. Ще говоря със Стив, но ще си тръгна веднага щом свърша с него.

— Обичам те — изтърсвам бързо, сякаш няма да мога да му го кажа повече никога.

Въздиша.

— Знам, бебче. Ще си вземем вана, щом се прибера. Става ли?

— Да — съгласявам се. Нежните му думи и обещанието за вана ме карат да се чувствам по-добре.

— Прави каквото ти се казва, жено! — Затваря след това последно предупреждение, но не отлепям телефона от ухото си. Знам, че Джеси е затворил, но го държа няколко секунди може би с

надеждата, че съм сбъркала и дълбокият му дрезгав глас ще ми даде още малко увереност.

Едва когато вратата на конферентната зала се отваря и Патрик се появява, най-накрая свалям телефона и приемам, че Джеси го няма.

— Ето те. — Патрик все още не изглежда впечатлен, докато стои и държи вратата отворена. — Готова ли си?

— Да. — Приготвям се да стана, но той ми махва да си седя.

— Не, стой там! Ще проведем съвещанието тук — извиква на другите и един по един те влизат озадачени и мъртвешки тихи. Нещо става, очевидно всички го усещат и едва сега разбирам, че на това съвещание няма да сме само аз и Патрик.

Няма подноси с чай, донесени от Сали, и няма пресни сметанови пасти, на които да се нахвърлим. Патрик изглежда уморен и изтерзан, докато ние всички сме объркани от внезапната промяна на етикета за съвещанията. Какво става със спокойните срещи, на които всички сме се сгушили около бюрото на шефа и мажем лицата си с пасти, докато Патрик се информира за работата с клиентите?

— Така. — Разполага едрото си тяло на един стол в началото на масата и разкопчава самото си, за да не се опъва върху кръглия му корем. — Не се задържах задълго тук напоследък и съм сигурен, че всички се чудите защо.

Другите трима мърморят в знак на съгласие и въпреки че разсеяно съм забелязала отсъствието му от офиса напоследък, не съм размишлявала много по това. Бях прекалено разсеяна и доста заета с личния си живот, като да се омъжа, да забременея, да напусна съпруга си, да се върна при него, да летя до Испания, да се забъркам в катастрофа с кола...

— Е, има съвсем уважителна причина — продължава Патрик — и вече съм в състояние да я разкрия. Беше трудно да държа всички ви в неведение. Вие знаете, че ценя всеки един от вас, но всичко трябваше да бъде изгладено и приключено. — Отпуска ръце на корема си и се обляга на стола. Очите ми минават от Том към Виктория и Сал и обратно няколко пъти в опит да преценя техните реакции на новината, но всички само зяпат празно в Патрик. — Пенсioniрам се — въздъхва той. — Стига ми толкова.

Чувам колективна облекчена въздишка от всички освен от мен. Ако Патрик се пенсионира, какво ще стане с „Рококо Юниън“? Никой

ли от тях не е помислил все още за това?

— Всички вие си запазвате работата. Погрижих се за това — още колективни въздишки, — но повече не мога да го правя. Лондон ме изморява, затова двамата с Айрин се местим в Езерната област.

Първата ми мисъл е... Патрик по цял ден с Айрин? Какво си мисли той? А втората ми мисъл е... за кого ще работя? Не се налага да чакам дълго. Вратата се отваря и влиза Микаел.

ТРИДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

— Запознайте се с новия собственик на „Рококо Юниън“! — изпява Патрик.

Том и Виктория примират леко, но Сали определено е с мен в отдела на шокираните. И двете видимо се давим за въздух, но докато аз знам адски добре защо го правя, нямам никаква представа какво става със Сал.

— Разбира се, вече го познавате в някаква степен — продължава Патрик. — Господин Ван дер Хаус и аз разисквахме сделката през последните няколко седмици и най-после достигнахме до взаимно съгласие по условията.

— А аз нямам търпение да започна. — Микаел се усмихва и пренебрегва другите членове на екипа, задържайки сините си очи върху мен. — Мисля, че ще работим много добре заедно.

Знам, че съгласното мърморене идва само от трима души в стаята. Аз не съм съгласна, а, изглежда, и Сал не е. От устата ми няма да излезе нищо, защото на гърлото ми е заседнала буца. Гледам как Микаел обикаля масата и стиска ръце с Патрик, после официално се представя на колегите ми. Щом стига до Сал, едва я поглежда, а тя несъмнено пламва яркочервена и поглежда към пода.

Тя се е виждала с Микаел!

Устата ми зяпва, докато гледам как се върти на място. Ето как той е разбрал, че съм се омъжила. Така е разбрал, че съм бременна, и то с близнаци. Така е разбрал всичко.

Стаята внезапно се изпълва със звуците на „Ангел“ на „Масив Атак“ и всички поглеждат в мен, докато седя в стола като статуя с телефона в отпуснатата ми ръка.

— Искаш ли да приемеш разговора? — пита Микаел с усмивка, на която не отвърщам. Точно тогава вратата на офиса се отваря и Джон нахлува вътре задъхан, като бързо оценява сцената, на която е попаднал. Вече спокойно мога да кажа, че кариерата ми в „Рококо Юниън“ е приключила.

Джон пристъпва напред без никакво внимание към хората, които го гледат с опулени очи, грабва телефона от безжизнената ми ръка и отговаря бързо.

— Тя е добре.

Заше метеният ми мозък включва на скорост, докато гледам как Джон крачи из конферентната зала. Всички го гледат, но никой не възразява. Сигурно е видял Микаел да влиза в офиса и се е обадил на Джеси. Почти искам да се разкрещя на Голямото момче, но с този последен удар Микаел слага край на работата ми в „Рококо Юниън“. Огромният мъж с вид на мафиот, който тъпче из офиса, също помага.

Микаел не се нуждае от компания. Нелепото му поведение е отвъд тънката граница на вманиачаването... И малко прилича на това на моя съпруг.

Джон ме поглежда и кимва, аз му кимвам в отговор, защото още не съм намерила своето дар слово. После ми подава телефона, а аз го гледам с ужас. Не мога да проведа тук и сега разгорещения разговор с Джеси, който знам, че ще последва.

Избутвам се още назад в стола си, но Джон ми хвърля поглед, с който казва, че няма да се измъкна. Джеси иска да говори с мен и знам, че няма да стигна доникъде, ако отказвам.

Нервно взимам телефона, ставам и излизам от стаята.

— Джеси?

— Какво прави той там, МАМКА МУ? — Побеснял е и вероятно си скубе кичури от косата.

— Купил е компанията — казвам думите тихо и спокойно с измамната надежда, че като ги кажа спокойно, може да повлияя на начина, по който Джеси се справя с това. Много измамна надежда.

Той се задъхва по телефона.

— Вземи си чантата, хващай Джон и се махай! Чу ли ме?

— Да — потвърждавам бързо. Знам, че нямам друг избор.

— Направи го, докато съм на телефона!

— Добре! — Отпускам ръката с телефона и отново влизам в конферентната зала, където шест чифта очи са насочени право в мен. Напрежението във въздуха е тежко. Взимам чантата си и поглеждам към Джон, който отново кимва.

— Ава? — познатият загрижен глас на Патрик привлича погледа ми към шефа ми, или по-скоро към бившия ми шеф.

— Съжалявам, Патриук. Повече не мога да работя в „Рококо Юниън“.

— Но защо? Тук ще се случват вълнуващи неща. Микаел ме увери, че ще бъдеш повишена в директор с дял от печалбата. Включих го като част от сделката, цвете! — Станал е и ме приближава с набръчкано чело. — За теб това е невероятна възможност.

Усмивам се и поглеждам към Микаел. Сега той изглежда безмълвен.

— Съжалявам, трябваше да ти кажа, че не мога да работя за Микаел. — Сега всички погледи са върху датчанина. — Микаел упорито ме преследва от известно време. Не приема отказ! — Мятam чантата си на рамо. — Сал, той те е използвал, за да получава информация за мен. Съжалявам.

Тя крие лицето си, но виждам, че плаче. Чувствам се ужасно заради нея.

— Толкова ли си отчаян, че да унищожиш толкова мил човек като Сали? — питам Микаел. — Толкова ли отчаяно искаш да отмъстиш на един мъж, че да купиш компанията, в която работи жена му?

— Отмъщението, което ще получи този женкар, е само допълнителна придобивка. Искah те още от първия ден! — Всъщност с това изречение потвърждава подозренията на Джеси. — Той не те заслужава.

— Той ме заслужава и ме има. Винаги ще ме има. Преборили сме се с много по-големи проблеми от теб, Микаел. Нищо, което кажеш, няма да ме отклони от решението ми да съм с него. — Тялото ми може би трепери, но гласът ми е непоколебим и твърд. — Нямам какво повече да ти кажа. — Обръщам се да си вървя, но спирам за кратко при вратата. — Съжалявам, Патрик.

Джон е зад мен, а огромната му длан е на гърба ми, сякаш е усетил физическото ми състояние. Чувствам се тъжна, но странно решителна.

— Ава!

Лекият датски акцент, който намирах за доста секси, вече кара кожата ми да настръхне. Джон се опитва да ме избута напред, но глупаво любопитство ме кара да се боря с Голямото момче и да се обърна към Микаел.

— Той е чукал други жени, докато е бил с теб, Ава. Той не те заслужава.

— Той ме заслужава! — изкрещявам думите в лицето му и той се отдръпва шокиран.

Ръката на Джон се мести на ръката ми, но аз я изблъсквам.

— Ава, момиче?

— Не! Никой няма да го съди освен мен! Той е мой! — Простила съм му и ако ми се даде възможност, вероятно може да забравя. — Ти си заслепен от обида — казвам по-спокойно.

— Става дума по-скоро за теб! — Датчанинът хвърля предпазлив поглед към моя телохранител.

Засмивам се и клатя глава.

— Не, не. Аз съм омъжена и бре...

— А аз все още те искам.

Устата ми се затваря, а Джон изръмжава предупредително.

— Момичето е заето. — Опитва се да ме обърне напред, но аз съм закована на място.

— Ти ли ме упои? — питам, но ужасеното изражение, което моментално изскача на бледото му лице, ми казва всичко, което трябва да знам.

— Ава, никога не бих те наранил. Купих тази компания за теб.

Поклащам глава невярващо.

— Ти си погълнат от желанието за отмъщение. Дори не ме познаваш. Не сме били близки, нямаме връзка или специални мигове. Какво ти има?

— Познавам красотата, щом я видя, и съм готов да се боря за нея.

— Ще се бориш напразно — казвам спокойно. — И дори да успееш в опитите си да ни разделиш, никога не би могъл да ме имаш след това.

Кожата се събира на челото му, щом се намръщва.

— Защо?

— Защото без него аз ще бъда мъртва! — Обръщам се и напускам работното си място, като знам, че никога няма да се върна. Малко съм тъжна, но вече знам какво ме очаква отсега нататък и на лицето ми разцъфва най-голямата усмивка.

Щом се настанявам удобно в рейндж ровъра на Джон и тръгваме от бордюра, забелязвам телефона в ръката си и си спомням, че Джеси все още е на линия. Не искам да го чуя, искам да го видя.

— Джеси?

Не чувам нищо, но знам, че е там. Присъствието му пътува по линията и целува кожата ми.

— Не те заслужавам — казва тихо. — Той е прав, но аз съм прекалено себичен, за да се откажа от теб в полза на някой, който те заслужава. Никога няма да ни разделят и ти никога няма да останеш сама. Ще живееш вечно, бебче.

Сълзи пълнят очите ми и мисля колко съм щастлива, че е толкова себичен.

— Дадено — прошепвам.

— Ще те видя във ваната.

— Дадено — повтарям, защото знам, че няма да успея да кажа повече от една дума в момента. Той затваря и аз се отнасям в мисли, докато гледам как Лондон прелита покрай прозореца. Изпитвам удивително чувство на облекчение. За първи път в колата на Джон цари пълно мълчание. Няма тананикане и няма тупане по волана.

Пътуваме в удобна тишина към „Луссо“.

— Да те приберем вътре, момиче! — Джон паркира и изскача, като ме оставя да разкопчея колана и да отида при него пред колата.

— Няма нужда да ме придружаваш вътре — казвам, но лицето му подсказва, че трябва. — Джеси ти е казал да провериш апартамента, нали?

— Само малка проверка, това е всичко, момиче. — Хваща лакътя ми и ме повежда към фойето на „Луссо“. Мога да се оплаквам, но не си давам труда. Прекалява с предпазливостта, но ако това ще направи него и невротичния ми съпруг щастливи, ще се подчиня.

Изненадана съм да видя Кейси тук, но той не е с униформа.

— Здравей, Кейси! — обаждам се, докато ме водят вътре, но нямам време да разговарям или може би да го предупредя, че ще се изправи пред яростта на Джеси съвсем скоро. Но забелязвам колко елегантен изглежда в костюма си и определено виждам тревожното изражение на лицето му при вида на Голямото момче, което ме придружава. Джон има такъв ефект върху повечето хора. Какъвто имаше и върху мен.

Джон набира кода и отстъпва, за да ме пропусне в асансьора, после влиза след мен. Набира кода отново.

— Знаеш кода? — питам. Надявам се да не знае значението на кода.

Усмива ми се и не мога да разбера дали изражението му е многозначително или не.

— Копелето е разумно този път, но се надявах да е малко по-изобретателно.

Започвам да кашлям и мисля точно колко изобретателен може да е Джеси, щом стигне до нула. Всъщност неговата изобретателност е чудесна. Предизвикваща екстаз. Трябва да напълня ваната, но когато вратата на асансьора се отваря, неумолимо си спомням, че е рано и Кати най-вероятно все още се мотае из апартамента.

Отключвам, веднага се отправям към кухнята и хвърлям чантата на плота, но когато не намирам Кати там, тръгвам нагоре, за да я освободя за до края на деня.

— Ава, момиче. — Гръмовните стъпки на Джон идват след мен. — Нека проверя!

— Джон, наистина ли? — Спирам и го пускам да мине. — Ще ми бъдеш бавачка, докато Джеси се прибере ли? — надявам се не. Искам да си взема вана преди ваната с Джеси.

— Не. Успокой се — буботи. — Престани с оплакванията!

Присвивам се леко от резкия му тон, но не споря с великана. Оставям го да отвори и затвори всички врати, докато се подпирам на стъкления парапет със скръстени на гърдите ръце и чакам търпеливо. Няма как да се оплаквам за това, като се има предвид изненадващата ни посетителка от тази сутрин.

— Чисто е.

— Какво облекчение! — усмихвам се и се отдръпвам от стъклото.

Джон рязко спира, а веждите му се носят някъде между върха на очилата му и върха на главата му.

— Не ми остроумничи, момиче! — Наистина е сърдит точно когато мислех, че двамата с него сме постигнали разбирателство. — Ще се обадя на охранителите да оправят кода.

Гледам как тръгва надолу по стълбите.

— Кати няма ли я? — питам.

— Няма я — потвърждава и се отправя към телефона на апартамента, но мобилният му започва да звъни, преди да стигне до стационарния. — Да? — сумти и се отклонява към кухнята. — Тук сме вече. Кати си е тръгнала, но ще остана, докато дойдеш — гласът му затихва, докато разстоянието между нас расте, и знам, че говори с Джеси. — Синя врата, има нужда от боядисване — казва Джон с предполагаем шепот.

Но все още го чувам идеално. Това е неудобството да имаш толкова нисък и буботещ глас. Джон може да звучи заплашително, но изобщо не може да шепти. — Лансдаун Кресънт. Не съм сигурен. Едва я зърнах, но ако не е тя, значи има двойница.

Несъзнателно вървя след гласа на Джон. Чух добре, затова не е нужно да съм наблизо, за да се уверя, че слухът ми не ме подвежда. Но опитът му да скрие това от мен, съчетан със споменаването на адреса на Рут Куин, и фактът, че Джон очевидно я познава, ме кара да искам да видя лицето му, за да преценя изражението му. Няма да е добро, не и когато говори с Джеси, което значи, че Джеси също познава Рут Куин. Кръвта ми се смразява все повече с всяка стъпка, с която се приближавам към Джон.

— Никой ли няма там? — Джон крачи в далечния край на кухнята. — Рут Куин. Вече ти казах. Знаеш, че зрението ми не е толкова добро, колкото някога, но бих заложил живота си. Трябва да се обадиш на полицията, не да я търсиш, откачено копеле.

Кръвта ми се вледенява, а тялото ми замръзва на място, докато гледам как Джон бавно се обръща и ме забелязва. Може да е черен, но определено току-що пребледня.

— Коя е тя? — питам го.

Огромните му гърди се издуват и той вдига ръка, за да свали очилата си. Искане ми се да ги беше оставил, защото само потвърждава страховете ми. Очите му са разтревожени, а Голямото момче не се тревожи.

— Джеси, трябва да докараш задника си тук. Остави с това да се оправя полицията! — Джон отстранява телефона от ухото си и чувам гневния вик на Джеси. Не мога да разбера какво говори, но безсилният крясък сякаш казва хиляди думи.

Споменаването на полицейска намеса също не може да е нещо добро.

— Коя е тя? — изсъсквам, а дишането ми започва да се ускорява. Разтревожена съм и започвам да се паникьосвам, а не знам защо.

Джон въздъхва победено, но все пак не отговаря, вместо това ми обръща гръб.

— Късно е. Тя е до мен. По-добре се прибирай!

Чувам ядосан вик и мисля, че долавям звука от нещо, удрящо нещо друго, като юмрук във врата — износена синя входна врата. Усещам как търпението ми се изпарява. Неведението ми за нещо, което чувствам, че трябва да знам, загрява замръзналите ми вени.

Джон ми подава телефона и аз бързо го измъквам от ръката му.

— Коя е тя? — Оставам спокойна и категорична, че ако не получа отговор, много бързо ще започна да беснея. И знам, че яростта ми ще ми вдигне кръвното.

Той диша тежко в телефона, а целенасочените му крачки се чуват като фон.

— Не съм сигурен.

— Какво искаш да кажеш? — крещя. Той не ми отговори, не и задоволително. Знае коя е Рут Куин.

— Прибирам се. Ще говорим у дома.

— Не. Кажи ми сега!

— Ава, не исках да казвам нищо, докато не съм сигурен, че е тя — казва.

Изпилването на гуми ме кара да трепна. Може и така да е, но неспособността на Джон да шепти провали този план. — Ще обясня, когато мога да те сложа да седнеш.

— Това няма да ми хареса, нали? — Не знам защо питам. Той иска да ме сложи да седна, което не е добър знак. Всъщност няма добри знаци. Дори Голямото момче изглежда твърде загрижен от това, което излиза наяве.

— Бебче, моля те, трябва да те видя.

— Не, отговори на въпроса ми — напомням му тихо и сядам на един стол. — Какво още имаш да ми казваш, Джеси?

— Скоро ще си бъда у дома.

— Това ще ме накара ли да побягна?

— Скоро ще си бъда у дома — повтаря и затваря, а аз оставам с телефона на Джон, долепен до бузата ми, и стомах, който се бунтува от безпокойство. Почти ми се иска да побягна още сега. Несигурността,

смесена с невероятен страх, ме кара да побягна, но не и да избягам от Джеси. Мисълта да живея без него прерязва болезнено цялото ми същество. Но дълбоко в себе си усещам огромна яма, което ми подсказва, че трябва да се защита от всичко, което може да повлияе на живота ми.

На нашия живот.

Телефонът на апартамента изпищява и ме кара да подскоча, а Джон тръгва тежко през кухнята, вече с очилата на мястото им. Няма да се хабя в опити да измъкна информация от него, въпреки че той има информацията, която ми трябва.

Връща се кухнята и изглежда прекалено загрижен за толкова заплашителен мъж.

Вече наистина съм разтревожена.

— Трябва да слеза долу. Ще заключиш вратата след мен и няма да отваряш, освен ако не ти се обадя да ти кажа, че съм аз. Къде е телефонът ти?

— Какво става? — изправям се и започвам да треперя.

— Къде е телефонът ти? — настоява той и взима своя от треперещата ми ръка.

— В чантата. Джон, кажи ми!

Взима чантата ми, изсипва съдържанието ѝ и бързо открива телефона ми. Поставя го на плота, вдига ме и ме настанява нежно на стола.

— Ава, сега не е времето да спориш с мен. Долу има някакъв подозрителен човек и ще отида да проверя. Вероятно не е нищо сериозно.

Не му вярвам. Нищо не подсказва, че трябва — нито тонът му, нито езикът на тялото му. Инстинктите ми крещат, че трябва да съм ужасена и аз започвам да се чувствам точно така.

— Добре — съгласявам се неохотно.

След като кимва и стиска рамото ми нежно, Джон отдалечава голямото си тяло от кухнята и скоро чувам входната врата да се затваря, което ме оставя разтреперана и с препускащ ум. Изобщо не успявам да се успокоя. Просто искам Джеси. Не ме интересува какво има да ми казва, изобщо не ми пука. Стисвам телефона в ръка и се затичвам нагоре по стълбите. Бързо откривам ключа за кабинета на

Джеси в чекмеджето за бельото ми, после се втурвам надолу и бързо отключвам вратата.

Знам, че ще се почувствам по-добре, когато седна в неговия голям офис стол. Ще бъде все едно самият Джеси е увит около мен.

Нахлувам през вратата обезумяла и останала без дъх, за да се изправа срещу жена, която стои наред стаята и се взира в моята стена.

Рут Куин.

Краката ми се подкосяват, залитам напред и сърцето ми спира. Но драматичното ми появяване и шокираното ми ахване, изглежда, не я вълнуват. Тя задържа унесения си поглед, без да ми обърне внимание. Запленена е и ако не бяха думите и реакциите на Джеси и Джон към тази жена, щях да помисля, че не само си пада по мен, а е и вманиачена до лудост.

Твърде много време е минало, преди да осъзная, че трябва да бягам, защото, когато бавно започвам да отстъпвам назад, Рут поглежда към мен. Изглежда кухня, няма я обичайната жена с ярки очи и свежа кожа, с която съм свикнала. Минали са едва няколко часа, откакто я видях, но сякаш са години.

— Не си прави труда! — гласът ѝ е студен, носи полъх на омраза и веднага прогонва всяка мисъл, че тази жена си пада по мен. Сега знам с абсолютна сигурност, че ме мрази. — Асансьорът няма да работи, а Кейси ще те спре на стълбите.

Може да съм шокирана, но думите се запечатват в ума ми ясно. Както и споменът за костюма на Кейси... и на записа от охранителната камера от нощта, в която бях упоена. Дори успявам да си задам разумния въпрос как, по дяволите, Рут е успяла да влезе в апартамента и в кабинета на Джеси.

Тогава тя размахва връзка ключове пред себе си.

— Той го направи толкова лесно. — Хвърля ги на бюрото на Джеси и очите ми проследяват пътя им, докато издрънчават и накрая спират. Не разпознавам връзката, но не съм достатъчно глупава, за да се чудя за къде са.

— Глупостта на съпруга ти и отчаяната нужда на любовника ми да ме зарадва едва не направиха това преживяване скучно — поглежда обратно към стената. Стената на Ава. — Мисля, че е малко обсебен от теб.

Оставам на място и умът ми препуска през възможностите за бягство. Няма такива.

Никой не може да стигне до мен, щом новият портиер е на пост и аз съм безпомощна.

Върхът на пръста ѝ докосва място на стената, на което Джеси е написал нещо.

— „Сърцето ми започна да бие отново“? — смее се със студен, зловещ смях и увеличава моето вече огромно безпокойство. — Джеси Уорд, противният, използващ жените задник, е влюбен, женен и очаква близнаци? Колко перфектно!

Явно не е перфектно, но всички предишни определения са верни. Изправена съм пред поредната отхвърлена бивша любовница, но тази е на съвсем друго ниво. Тя го мрази и следователно мрази и мен. С плашеща яснота, още повече че вече се е обърнала и гледа втрещено корема ми, осъзнавам, че мрази също така и нашите бебета. Страхът ми току-що се е изстрелял на най-високото ниво и знам със сигурност, че ние с близнаците сме в смъртна опасност.

Осъзнавам, че приближава, но не осъзнавам, че аз също се движа. Не съм достатъчно бърза обаче, защото след секунди тя вече е пред мен и гали корема ми замислено.

После отдръпва ръка и ме удря. Крещя, тялото ми се свива в защита, а ръцете ми обгръщат корема и инстинктивно се опитват да предпазят бебетата.

Тя също крещи, хваща ме за косата и ме издърпва от кабинета на Джеси към откритото пространство на апартамента.

— Трябваше да го напуснеш — крещи, буца ме на пода и ме рита с точност.

Прерязва ме болка и очите ми плуват в сълзи, които се леят свободно. Ако можех да пренебрегна невероятната болка и шока, мисля, че щях да събера сили и да я поразя с гнева си. Тя се опитва да убие нашите деца.

— Какво в това развратно копеле те накара да останеш, жалка кучко? — Дръпва ме за крака и ме удря по лицето, но остро парене и изгарящата болка няма да ме накарат да махна ръце от корема, нищо няма да ги махне оттам, дори желанието ми да се нахвърля върху нея. Телефонът е все още в ръката ми, но не мога да рискувам да ѝ дам достъп до корема си.

Мисля трескаво, но единственото, което мога да направя, е да приема умопомрачението ѝ и да се моля и тримата да се измъкнем здрави. Ако е имало момент, в който да ми се е струвало, че съм в ада, сега разбирам, че съм грешала.

Това е по-ниско и от най-долното ниво на ада.

Удря с юмрук предмишницата ми с гневен див писък, а аз се свивам с уплашен и болезнен вик. Няма да се измъкна. Не съм близо до смъртта, но погледът, който долавям в очите ѝ през замъгленото ми зрение, ми казва, че тя няма да спре, докато не ме види мъртва. Тя е побъркана. Напълно откачена. Какво е направил Джеси на тази жена, по дяволите?

Предната врата се отваря с трясък и Рут внезапно изчезва. Мъча се да се обърна, все още стиснала корема си и все още плачеща в агония. Виждам как гърбът ѝ изчезва в кухнята, а после разплаканите ми очи се спират на Джеси. Задъхан е.

Тичал е нагоре по стълбите, а юмрукът му видимо е подут. Оглежда тялото ми като обезумял, от челото му тече пот, а лицето му е смесица от ужас и свирепа ярост.

Нужни са му няколко мига, за да се съвземе, и виждам, че се разкъсва между желанието да се погрижи за мен и потребността да се справи с откачената жена, която е нахлула в дома ни. Не мога да говоря, но крещя наум да направи второто.

Задавен хлип изскача от устата ми и го подтиква да се разтрепери още повече, а после да хукне към кухнята. Инстинктивно се раздвижвам и — мъдро или не — тръгвам след него. Сега целият ми страх е за него.

Спирам рязко, щом виждам Джеси, застанал в дъното на помещението, после бързо откривам Рут от другата страна на бар плота, върху който закусваме.

Оформяме идеален триъгълник, всички дишаме тежко и всички хвърляме погледи един към друг, но Рут е единствената, която размахва нож. Телефонът пада от ръката ми и издрънчава шумно, но това не привлича вниманието ѝ. Огромното острие блести и тя го обръща небрежно в ръка. Насочено е към мен, но злобният, остър като бръснач метал не само успява да изпрати страха ми в орбита, а и кара очите ми да се спуснат към корема на Джеси с ужас.

— Боже мой! — прошепвам тихо и знам, че никой не ме е чул. Джеси каза, че се е случило при катастрофа с кола. Това каза. Търся да намеря точните думи, но не ги намирам, защото ги няма. Откривам единственото възможно заключение, което съм направила сама. Оказва се, че съм сбъркала в предположенията си, но също така се съмнявам, че той щеше да разкрие истинската причина. Причината сега стои тук и си играе заплашително с нож, който съм сигурна, че е готова да използва. Не мисля, че нещо друго, което бих могла да срещна, ще ме ужаси повече. Сега и четиримата сме в опасност.

— Колко е хубаво да те видя, Джеси! — изплюва тя и заема по-стабилна стойка, като разкрачва още малко крака. Приготвя се да се нахвърли.

— Не, не е — отговаря Джеси спокойно въпреки тежкото си дишане. — Защо си тук?

Рут се усмихва студено.

— Толкова бях щастлива да те оставя да се въргаляш в нещастие, да пропиваш живота си и да се опитваш да запълниш празнотата, която сам създаде с безмозъчното си чукане, но после ти се влюби. Не мога да ти позволя нито грам щастие, след като ти унищожи моето.

— Платих десетократно за грешките си, Лорън — при споменаването на това име главата ми рязко се откъсва от блестящото острие към потното лице на Джеси. Лорън ли? — Заслужавам да бъда щастлив. — Това е почти молба, която ме прерязва през сърцето. Опитва се да убеди себе си, че ме заслужава, но това, че търси одобрение от тази луда жена, ме кара моментално да забравя тъпата болка в корема и паренето на лицето. Усещам как в мен започва да кипи гняв.

— Не, не заслужаваш. Ти ме лиши от щастие, затова аз ще лиша теб. — Махва с ножа към мен и Джеси се размърдва нервно. Измъчените му зелени очи трепват към мен за кратко, после отново гледа към Рут или Лорън. Изобщо не знам.

— Не съм те лишил от щастие.

— Напротив! — крещи тя. — Ти се ожени за мен, а после ме напусна!

Ахвам и обръщам поглед към Джеси. Той дъвче долната си устна, а очите му се стрелкат постоянно между мен и... бившата му

жена? Бил е женен? Задушavam се, а умът ми препуска в кръг и не успява да схване това, което съм научила току-що.

Рут ме поглежда, внезапно изтръгната от гневното си избухване, и се усмихва.

— Не знаеше ли? Е, това е изненада. Може също така да обясни защо си се задържала.

Самодоволството ѝ, съчетано с отчаянието на Джеси, ме парализира напълно.

— Нищо не може да ни раздели. — Думите ми прелитат във въздуха и изтриват усмивката от лицето ѝ, но също така карат Джеси видимо да се напругне.

Поглеждам го предпазливо, но празнотата в него ме кара да мисля, че не е съгласен. Започвам леко да клатя глава, а долната ми устна трепери. Усещането за дланта ми, която се плъзга по корема ми, е успокояващо, но изражението на лицето на Джеси не е. Гледа към пъпа ми и по лицето му бавно преминава вълна на отчаяние.

— Съжалявам — промълвява. — Трябваше да ти кажа.

Наистина ми е спестил най-големия шок до последно, но не ми пука. Наистина.

Нищо не може да ни раздели.

— Няма значение — опитвам се да го уверя, но виждам как пораженството го поглъща.

— Няма значение — съска Рут и това ни кара с Джеси да погледнем отново към размахалата нож откачила кучка, която нахлу в живота ни. — Тя не знае нищо, нали?

Надявам се да греши. Надявам се Джеси да кимне и да обясни, че знам всичко — за Имението, за пиенето, сега и за нея... всичко. Но той започва да клати глава, което учетворява несигурността ми.

— Не знае ли за нашата дъщеря? — Стаята започва да се върти и Джеси се опитва да помръдне. — Стой където си! — извиква Рут и размахва ножа към него.

— Ава... — Отчаяно се нуждае да стигне до мен. Аз се олюлявам на място, докато се опитвам да осмисля информацията, и знам, че за него е мъчително да бъде отделен от мен. Знае, че не може да помръдне, защото ако го направи, тя ще скочи към мен.

Той има дъщеря? Животът ми свършва тук и сега. Това е върхът на айсберга от сътресения. Той се опитва да компенсира липсата на

присъствие в живота на дъщеря си.

— Да, бяхме женени и той ме напусна, докато бях бременна — изплюва Рут.

— Бях принуден да се ожения за теб, защото ти беше бременна. Не исках и ти го знаеше. Бяхме на седемнайсет години, Лорън. Чукахме се веднъж. — Гласът му е пречупен и несигурен, сякаш се опитва да убеди себе си, че е постъпил правилно.

— Не обвинявай родителите си за своето решение! — Тя гори от ярост, а ръката ѝ трепери неудържимо.

— Опитвах се да поправам грешките си. Опитвах се да ги направя щастливи.

Стаята все още се върти диво, докато се опитвам да подредя всичко, което чувам.

Не мога да видя никакъв смисъл в това, особено когато съм в толкова опасна ситуация. Но през объркването и тревогата си осъзнавам колко е важно да остана в безопасност. Трябва да се измъкна оттук. Започвам да отстъпвам назад, като се надявам вниманието и яростта ѝ да останат насочени към Джеси, докато тихо се опитвам да избягам. Знам, че тя ще се нахвърли върху мен, а не върху Джеси. Искане да го накаже и ще го направи, като го остави да живее без мен. Тя е пресметнала всичко, аз също.

— Не мърдай! — крещи тя и ме спира. — Дори не си ПОМИСЛЯЙ да се опиташ да избягаш, защото този нож ще се заби в него, преди да стигнеш до вратата! — Тази заплаха осуetyава напълно плана ми. Мисълта да нарани Джеси е непоносима въпреки новата информация за него. — Дори не си чула най-интересното, затова ще бъде учтиво да останеш, за да ме изслушаш.

— Лорън! — предупреждава Джеси.

Тя се смее хитро и доволно.

— Какво? Не искаш ли да кажа на младата ти бременна жена, че ти уби нашата дъщеря?

Той вече се движи бързо и нищо няма да го спре. Знам го, защото аз се олюлявам, готова да се срина на пода. Светът ми току-що се е взривил и се е пръснал на милиони парчета заедно с претоварения ми ум. Но забелязвам и нейното движение.

Забелязвам ножа, който се движи към мен бързо и сигурно. И забелязвам, че Джеси застава между мен и острието. Успява да ме

хване, преди да падна, после се сблъсква с Рут на пода и я удря право в лицето с яростен рев. Тя се смее. Откачената кучка само се смее и го подтиква с истеричния си пристъп на смях.

— Не съм убил дъщеря ни! — Удря я отново. Звукът от удара в развеселеното ѝ лице ме кара да потръпна.

— Уби я. В момента, в който тя се качи в онази кола, ти я прати на смърт.

— Вината не беше моя! — Възсяда я и се опитва да усмири размаханите ѝ ръце.

— Кармайкъл не трябваше да взима дъщеря ни. Ти трябваше да я гледаш! Прекарах пет години в тапицирана стая. Двайсет години ми се искаше никога да не ти бях позволявала да я видиш. Ти ме напусна, а после уби единственото, което ми беше останало от теб. Никога няма да ти позволя да я замениш. Никой друг няма да получи част от теб!

Джеси изревава и с едно последно силно замахване я праща в безсъзнание.

Опитвам се да се изправа до седнало положение и гледам как тялото му се разтърсва от изтощение и гняв. Чувам и напълно разбирам всяка дума, която си изкрещават, и съм шокирана, но най-вече съм тъжна. Всяко късче лудост, което съм изтърпяла, откакто срещнах този мъж, току-що беше оправдано. Цялата му прекалена загриженост, неразумната тревога и невротичното поведение бяха обяснени. Той не мисли, че заслужава щастие, и *наистина* ме е защитавал. Но ме е защитавал от себе си и от мрака на миналото му. Той не е бил в колата с Кармайкъл. Била е дъщеря му.

Всички хора, които е обичал истински през живота си, са умрели трагично и той смята, че е отговорен за всяка смърт. Сърцето ми кърви за този мъж.

— Нищо няма да ни раздели — хлипам и се опитвам да се изправа, но не мога да се справя с коленете си. Мислил е, че това ще ме накара да избягам, но няма.

Облекчена съм. Всъщност всяко дребно нещо вече има смисъл за мен.

Джеси се повдига от пода и обръща замъглените си измъчени зелени очи към мен.

— Толкова ужасно съжалявам. — Брадичката му трепери, когато тръгва към мен.

— Няма значение — уверявам го. — Нищо няма значение. — Вдигам ръце към него, отчаяно искам да разбере, че приемам и него, и миналото му, независимо колко шокиращо и тъмно може да е. Между нас преминава полъх на спокойствие, като тихо взаимно разбирателство, докато го чакам да дойде до мен.

Нетърпението ми расте. Нужно му е много време и, изглежда, забавя все повече с всяка измината стъпка, докато не се срина на колене със сподавено пъшкане и стиска корема си. Смутените ми очи търсят в лицето му някаква следа какво не е наред, но тогава той дръпва назад сакото си и разкрива напоена с кръв риза и ножа, стърчащ от тялото му.

— НЕЕЕЕЕ! — крещя. Бързо ставам и отивам при него. Ръката ми стои над дръжката на ножа, без да знам какво да правя. — Боже! Джеси! — Той пада назад. Дави се, а дланта му попипва раната около ножа. — Боже, не, не, не, не, не, моля те, не!

Падам на колене. Цялата изгаряща болка от корема и от лицето ми започва да пари гърдите ми. Мъча се да дишам. Дръпвам главата му в скута си и диво галя лицето му. Зелените му очи натежават.

— Не затваряй очи, Джеси! — крещя обезумяла. — Бебче, дръж очите си отворени!

Погледни ме!

Той ги отваря с явно усилие. Диша тежко, опитва се да каже нещо, но го карам да млъкне, като слагам устни на челото му. Плача истерично.

— Ава...

— Шшшт! — Получавам секундно просветление и започвам да ровя във вътрешния джоб на сакото. Намирам телефона му. След три неуспешни опита успявам да натисна трите еднакви цифри^[1], после пицця по телефона, крещя обяснения и умолявам жената отсреща да побърза. Тя се опитва да ме успокои, опитва се да ми даде указания, но не я чувам. Затварям, прекалено загрижена за Джеси. Той изглежда сив, тялото му е напълно отпуснато, а сухите му устни са разтворени и той диша повърхностно и със свистене. Затрудненото му дишане не прогонва зловещата тишина, която ни заобикаля.

— Джеси, отвори очи! — крещя. — Не смей да ме оставяш! Ще побеснея до лудост, ако ме оставиш!

— Не мога... — Тялото му се сгърчва и очите му се затварят.

— Джеси!

Отваря ги отново и ръката му се опитва напразно да се вдигне, но не успява и тя тупва на пода. Не мога да понеса да слушам как се мъчи да диша, затова хващам телефона и набирам моя. „Ангел“ започва да звучи на няколко стъпки от нас. Люлея Джеси, неспособна да овладее хлиповете си. Всеки път, щом телефонът ми спре, набирам пак, повтарям това отново и отново, а звукът от любимото му парче заглушава накъсаното му хриптене. Той се взира празно в мен. В очите му няма нищо. Търся нещо, каквото и да е, но няма нищо.

— Неразделни — мърмори, но клепачите му започват да натежават и той губи битката да ги държи отворени.

— Джеси, моля те! Отвори очи! — отчаяно се опитвам да ги отворя. — ОТВОРИ ГИ! — изкрещявам думата към него, но се моля напразно.

Губя го.

И знам, защото собственото ми сърце също забавя своя ритъм.

---

[1] Номерът за спешни случаи във Великобритания е 999, но се приемат обаждания и на номера за спешни случаи на Европейския съюз — 112. – Б.пр. ↑

ТРИДЕСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

Нямам възможност да се вгледам в тези очи от две седмици. Това са най-дългите две седмици в живота ми. Всяка представа за безутешност и страдание, която съм имала преди този момент в живота си, е напълно неточна в сравнение с чувствата, които ме парализират сега. Аз съм изгубена. Безпомощна. Лишена от най-важната част от мен. Единственото ми утешение идва от това, че виждам спокойното му лице и чувствам топлата му кожа.

Преди четири дни лекарят отстрани апарата за дишане и вече личи, че Джеси е по-добре, въпреки че е брадясал и кожата му е пепелява. Диша малко трудно и повърхностно, но се справя сам. Обаче все още не се събужда. Острието го е прорязало странично, пробил е стомаха му и е довело до колапс на белия дроб по време на операцията, а това усложнява нещата. Джеси вече има два белега върху идеалния си торс — новият е много по-гладък в сравнение с назъбения прорез, който тя му е оставила при последната им среща. Гледах как сменят превръзката ежедневно и как прочистват раната. Вече свикнах с несъвършенството му — омразно напомняне за най-лошия ден от живота ми, но и още една част от него, която да обичам.

Не се отделям от него, освен за да отскоча до тоалетната, и то след като съм стискала толкова дълго, че пикочният ми мехур е готов да се пръсне. Взимам си душ за секунди, когато майка ми буквално насила ме набута в банята и всеки път я карам да се закълне, че ще ме извика, ако той помръдне. Но той не мърда. Лекуващият му лекар и хирургът всеки ден ми повтарят, че трябва да се изчака. Той е силен и здрав и има големи шансове, но аз не виждам друго подобрение освен това, че вече диша сам.

Не минава и час, без да го моля да се събуди, нито минута, без да го целуна някъде с надеждата, че усещането за устните ми по кожата му ще разпали нещо, но уви.

Всеки ден сърцето ми натежава все повече, очите ми стават по-червени, а коремът ми нараства и всеки път, когато погледна към него,

си мисля, че бебетата ми може и да не видят баща си и че това е несправедливо и твърде жестоко.

— Събуди се! — заповядвам тихо, а сълзите ми отново започват да текат. — Упорит човек! — Чувам, че вратата се отваря, извърщам се и виждам майка ми през замъгления си поглед. — Защо той не се събужда, мамо?

Тя се приближава до мен за миг и се опитва да ме премести, за да може да ме прегърне.

— Той се лекува, скъпа. Трябва да се излекува.

— Мина твърде много време. Искам да се събуди. Липсва ми. — Раменете ми започват да треперят и отпускам глава върху леглото му безнадеждно.

— О, Ава! — Мама е отчаяна и вероятно смята, че е ненужна и безполезна, но не мога да ѝ помогна да се чувства по-добре, докато самата аз съм безутешна. — Ава, скъпа, трябва да ядеш — казва тихо тя и ме придърпва да стана от леглото. — Хайде, моля те!

— Не съм гладна — настоявам упорито.

— Правя списък с всичките случаи, в които не си ме слушала, и ще разкажа на Джеси за всеки един от тях, когато се събуди — заплашва тя с треперещ глас и ми подава кутия с лека салата.

Знам, че няма да постигна нищо, ако откажа, но глупавата мисъл, че ще му доставя удоволствие, ако ям, е единствената причина да отворя кутията с една ръка и да започна да боцкам чери доматчетата.

— Беатрис и Хенри току-що пристигнаха, скъпа — казва мама предпазливо, но аз вече не изпитвам презрение към родителите на Джеси. Не съм в състояние да изпитвам нищо друго освен скръб. — Може ли да влязат?

Егоистично искам да откажа. Искам го само за себе си, но нямаше как да предотвратя разпространението на новината, че е прободен, а новините пътуват бързо в Европа. Семейството му пристигна два дни след като го приеха в болница.

Майка му и сестра му изглеждаха емоционално съсипани, а баща му просто гледаше мълчаливо. Не открих съжаление в безизразното му лице, което ужасяващо прилича на това на Джеси. Чух всички обяснения, но така и не ги разбрах.

Докато седях, погълната от тишината на болничната стая, стигнах до собствено заключение и то е просто: Вината, която Джеси

изпитва за многото трагични събития, случили се в живота му, е отблъснала родителите му. Те може и да са допринесли с настоящестта си, но сега, когато познавам моя предизвикателен мъж и знам какво се е случило, съм сигурна, че неговата упоритост е основната причина за този разрыв. Той се е отдалечил от всички, които са му напомняли за загубата, и е смятал, че така вината ще намалее — вина, която изобщо не е трябвало да изпитва. Той не си е позволил да се обгради с хора, които го обичат и биха могли да му помогнат. Чакал е аз да го направя. А сега може би е твърде късно, защото лежи в това легло безжизнен и не реагира, и дори мисълта, че може би ще трябва да живея без него, ме убива. Бих предпочела дори да не го познавам, стига да е жив и да се чувства добре. Глупава мисъл, осъзнавам това, но обърканият ми ум не е много логичен, откакто съм тук. Главата ме боли непрестанно, буцата в гърлото ми не се маха, а лицето ми щипе от изсъхналите сълзи. Аз съм напълно разбита и ще бъда така още дълго, ако той никога повече не отвори очи.

— Ава? — гласът на майка ми и ръката ѝ, която разтрива рамото ми, ме връщат в стаята, която ми е прекалено позната.

— Само за няколко минути — съгласявам се, отказвам да ям повече и избутвам салатата настрана. Майка ми не спори с мен, дори не се опитва да ме уговори да останат по-дълго с него. Позволявам им по пет минути от време на време, но не ги оставям насаме.

— Добре, скъпа. — Тя излиза от стаята и няколко минути по-късно майката, бащата и сестрата на Джеси влизат тихо. Не им обръщам внимание. Гледам само съпруга си и устата ми е плътно затворена, когато те обкръжават леглото. Майка му започва да хлипа и виждам с периферното си зрение как Амалия я успокоява. Баща му бърше лицето си. Три чифта очи, и трите зелени и изпълнени с мъка, са отправени към безжизненото тяло на Джеси.

— Как е той? — пита Хенри, докато обикаля леглото.

— Няма промяна — отговарям и се протягам да отметна кичур руса коса от челото му, за да не го гъделичка в съня му.

— Ами ти, Ава? Трябва да се грижиш за себе си — той говори тихо, но убедително.

— Добре съм.

— Ще ни позволиш ли да те заведем да хапнеш? — пита той. — Недалеч, в ресторанта до болницата.

— Няма да го оставя — заявявам за милионен път. Всички се опитваха и се проваляха. — Той може да се събуди и аз да не съм тук.

— Разбирам — успокоява ме той. — Тогава може ние да ти донесем нещо?

Сигурно е забелязал салатата, но въпреки това опитва. Загрижеността му е искрена, но нежелана.

— Не, благодаря.

— Ава, моля те — настоява Амалия, но аз пренебрегвам молбата ѝ, поклащам глава и се запъвам инатливо. Джеси би ме насилил да ям. Ще ми се да го направи.

Чувам колективната им въздишка. Вратата се отваря и нощната сестра влиза в стаята с познатата количка, натоварена с апарат за измерване на кръвното, термометър и безброй други машини, с които ще провери състоянието му.

— Добър вечер — усмихва се тя топло. — Как е нашият прекрасен образец на мъж днес? — тя повтаря точно същите думи всеки път щом започне смяната ѝ.

— Все още спи — отговарям и се премествам съвсем малко, за да ѝ осигуря достъп до ръката на Джеси.

— Да видим какво става! — Тя взима ръката му, поставя лентата на апарата за кръвно налягане върху бицепса му и натиска бутона за старт, след което мери температурата му и проверява разпечатката от електрокардиограмата му. — Никаква промяна. Имаш силен и решителен мъж, скъпа.

— Знам — съгласявам се и се моля да продължава да е такъв. Той не е по-добре, но не е и по-зле и аз трябва да се примиря. Това е всичко, което имам. Сестрата инжектира някакъв препарат в системата, сменя торбичката на катетъра му, а после събира нещата си и тихо напуска стаята.

— Ще те оставим на спокойствие — казва Хенри. — Имаш номера ми.

Кимвам му и ги оставям да се опитат да ми влеят малко спокойствие, а после ги гледам как се изреждат да целунат Джеси. Майка му остава последна и мокри лицето му със сълзи.

— Обичам те, сине — мърмори тя, сякаш не иска да я чуя, сякаш мисли, че ще я укоря за това. Не бих го направила никога. Мъката им е

достатъчна причина да ги приема. Целта ми е да възстановя живота на Джеси такъв, какъвто трябва да бъде.

Бих направила всичко, но не знам дали той ще бъде до мен, за да го приеме и да го оцени.

Още сълзи потичат от очите ми.

Поглеждам нагоре и виждам през тях Кейт, Сам, Дрю и Джон на вратата. Сбогувам се любезно с родителите му и поздравявам новодошлите, без да успея да сдържа уморената въздишка, която се откъсва от устните ми при вида на още хора. Знам, че те се безпокоят за мен и за Джеси, но усилието да отговарям на въпросите им изисква енергия, каквато просто нямам.

— Добре ли си, момиче? — буботи Джон и аз кимвам утвърдително с глава, защото е много по-лесно, отколкото да я поклатя в отрицание.

Вдигам поглед, усмихвам му се и виждам, че превръзката от главата му е свалена. Той се обвиняваше с дни, но какво е можел да направи? Любовникът на Рут Куин, Кейси, го беше извикал долу под фалшив претекст и беше ударил нищо неочаквания Джон по главата с метален прът на излизане от асансьора?

— Аз няма да остана — продължава Джон. — Просто исках да знаеш, че и двамата се явиха пред съда днес и бяха върнати в затвора.

Трябва да съм доволна, но не мога да събера сили дори за това. Отговорих на безбройните въпроси на полицията, а и Стив редовно ме информираше за развитието на случая. Оказа се много просто. Рут или Лорън е откачената бивша жена на Джеси, а Кейси е нейният любовник, който е правил всичко, каквото тя е поискала от него, в опит да ѝ достави удоволствие.

— Добре. — Поглеждам нагоре и срещам още четири чифта очи, изпълнени със съчувствие. Гади ми се от съчувствие. — Не искам да бъда груба, но няма енер... — гласът ми заглъхва и повдигам ръце, за да скрия отново възпалените ми очи.

— Ава, отиди си у дома, изкъпи се и поспи! — Кейт придърпва стол до мен и обвива с ръце треперещите ми рамене. — Ние ще останем тук. Ако се събуди, ще ти се обадя веднага. Обещавам.

Поклащам глава. Ще ми се да се откажат. Няма да отида никъде, освен ако Джеси не е с мен.

— Хайде, Ава. Аз ще те закарам — предлага доброволно Дрю и пристъпва напред.

— Моля те — присъединява се към тях и Сам. — Ние ще останем тук, а Дрю ще те закара у дома.

— Не! — отблъсквам Кейт. — Няма да се махна оттук, по дяволите, така че спрете! — Поглеждам право към Джеси в очакване на неговия присмех, но не се случва нищо. — Събуди се!

— Добре. — Кейт ме притиска нежно. — Но, моля те, поне яж Ава!

— Кейт — въздишам уморено и полагам огромни усилия да не си изпусна нервите. — Ядох салата.

— Добре. — Тя става, очевидно обезсърчена, и се обръща към другите: — Не знам какво друго да направя — и се притиска в обятията на Сам. Дрю ме гледа с тъга и това ми напомня, че той вероятно се упреква, че е помогнал на онази жена да заложи капан на съпруга ми. Чух нещо по въпроса от Кейт, когато тя се опитваше да ме разсейва с разговори, но не знам какво точно е станало. Това, което знам, е, че Дрю е поел отговорност. Не към Корал, а към детето — нещо достойно за похвала, като се има предвид, че тя го е измамила.

— Ние ще тръгваме — подканя ги Джон и по този начин почти ги изгонва от стаята.

Благодарна съм му. Успявам да събера сили, колкото да кажа довиждане, след което отново насочвам цялото си внимание към Джеси.

Отпускам глава на леглото и дълго се мъча да задържа клепачите си отворени, докато сънят най-накрая ме преборва и ме праща на място, на което аз не желая да правя нищо от това, което Джеси иска от мен, само за да го принудя да ме докосне.

Джеси отново ме докосва. Голямата му ръка преминава през разрошената ми коса, но в съня ми аз изглеждам идеално, не съм уморена, бледа и развлечена в безформено долнище и не съм облечена с една от неговите износени тениски — тази, която накарах майка ми да извади от прането и която не съм сменяла, откакто съм тук.

Аз съм на щастливо място и преживявам отново всеки момент с този мъж — щастието, страстта и разочарованията. Всяка дума, която сме разменили, и всяко докосване преминават през ума ми. Всяка секунда, всяка стъпка, която сме направили заедно, и всеки момент, в

който устните ни са се срещали. Не пропускам нищо — високото му стройно тяло, което се изправя иззад бюрото първия път, когато го срещнах; хубостта му, която става все по-очевидна с всяка стъпка, с която ме приближава; аромата му, който ме обгръща, когато той се навежда и ме целува. И въздействащото му докосване, което ме кара да изпитам най-невероятните усещания. Всичко това е толкова истинско, че изпадам в блаженство. От мига, в който стъпих в онзи офис, знаех че съдбата ми е да бъда с този мъж.

— Красивото ми момиче сънува.

Не познавам гласа, но това са негови думи, така че съм сигурна, че това е Джеси.

Искам да му отговоря, да се възползвам от случая да му кажа толкова много неща, но отчаянието не ми позволява да кажа нищо. Така че се наслаждавам на ехото от думите му и на докосването на ръката му, която в момента нежно гали бузата ми.

Силно пиукане ме изтръгва от щастливата дрямка и аз рязко вдигам глава с надежда, но виждам, че очите му все още са затворени, а ръцете му са там, където ги оставих — едната в моята, а другата отпусната безжизнено до тялото му. Аз съм дезориентирана и потръпвам от пронизителния шум, но скоро разбирам, че това е сигналът, който предупреждава, че системата му е изтекла. Изправям се и се протягам да се обадя на сестрата, но подскачам, когато чувам сподавен стон. Не знам защо подскачам, стенанието е тихо и не заслужава внимание, но сърцето ми подскача въпреки това. Гледам лицето на Джеси отблизо и решавам, че може би съм си въобразила.

Но тогава очите му помръдват под клепачите и пулсът ми се ускорява още малко.

Искам да се ошипя, за да се уверя, че не сънувам, и решавам, че съм го направила, защото определено чувствам леко убождане, въпреки че съм като парализирана от скръб.

— Джеси? — прошепвам, пускам ръката му и разтърсвам леко рамото му, въпреки че знам, че не трябва да го правя. Той простенва отново и краката му помръдват под леката завивка. Той се събужда. — Джеси? — Би трябвало да викна сестрата, но не го правя. Би трябвало да изключа машината, но не правя и това. Би трябвало да говоря тихо, но не успявам. — Джеси! — разтърсвам го по-силно.

— Много е шумно — оплаква се той, гласът му е сух и прегракнал, а клепачите му вече не са спокойно затворени, а стиснати.

Пресягам се през него и натискам бутона на машината, за да я изключа.

— Джеси?

— Какво? — Той е раздразнен. Повдига ръката си и стиска глава. Всеки страх и мъка се оттичат от тялото ми и аз виждам светлина. Ярка светлина. Светлината на надеждата.

— Отвори очи! — нареждам.

— Не, болезнено е.

— О, Боже! — Облекчението ми е невероятно, почти болезнено, когато преминава като светкавица през изтощеното ми тяло и ме връща обратно към живот. — Опитай! — умолявам го. Имам нужда да видя очите му.

Той простенва отново и виждам как се мъчи да изпълни неразумната ми заповед.

Но аз не омеквам и не му казвам да спре. Имам нужда да видя очите му.

И ето ги и тях.

Не толкова зелени и пристрастяващи, но в тях има живот и те се присвиват в опит да се пригледят към светлината в стаята.

— Мамка му!

Никога не съм била по-щастлива да чуя тези две думи. Но това е Джеси и звучи познато. Глупаво се спускам над него, целувам брадясалото му лице и спирам едва когато той изсъсква от болка.

— Извинявай — смутолевям, избутвам се настрани и така му причинявам по-голямо неудобство.

— По дяволите, Ава! — Лицето му се изкривява, а очите се затварят отново.

— Отвори си очите!

Той го прави, а аз съм изключително развълнувана да видя, че ми се мръщи.

— Ако искаш да го направя, спри да ми причиняваш болка, жено!

Не мисля, че някога съм се чувствала по-щастлива. Той изглежда ужасно, но аз го приемам какъвто и да е. Не ми пука. Може да си пусне брада. Може да ме ругае всеки ден и всяка секунда.

— Мислех, че ще те загубя — хлипам, обзета от невероятно облекчение, и отново вдигам ръце, за да скрия ужасното си лице.

— Бебче, моля те, не плачи, когато не съм в състояние да направя нищо. — Усещам как тялото му се раздвижва и следва поредното проклятие: — Мамка му!

— Спри да мърдаш — карам му се и избърсвам лицето си, преди да се подпра леко на раменете му.

Той не спори с мен. Отпуска се назад във възглавниците с изтощена въздишка, после повдига ръка и се вглежда в абоката^[1], а след това объркано и в машините, които го обграждат. Виждам как започва да си спомня случилото се и извърща рязко главата си, а очите му се отварят широко от страх.

— Тя те нарани — казва и се опитва да седне, като пъшка и се мръщи, докато го прави. — Бебетата!

— Добре сме — уверявам го и го натискам обратно към леглото. Трудно е. Внезапно осъзнал случилото се, му е дало сила. — Джеси, ние сме добре. Легни!

— Добре ли си? — Той повдига ръка и докосва лицето ми. — Моля те, кажи ми, че си добре!

— Добре съм.

— А бебетата?

— Правих два ултразвука. — Отпускам ръката си върху неговата и му давам възможност да ме почувства. Това го отпуска напълно и думите ми също помагат. Очите му се затварят и ми се иска да го накарам да ги отвори, но го оставям да си почива. — Трябва да извикам сестрата.

— Не, моля те. Нека се събудя, преди да започнат да се занимават с мен. — Отпуска ръката си от бузата до основата на врата ми и ме придърпва леко в опит да ме накара да се приближа.

— Не искам да те нараня — протестирам и се дърпам, но лицето му се опъва и силата му нараства. — Джеси!

— Контакт. Прави каквото ти е казано! — заявява той сънливо. Дори сега, когато изпитва ужасна болка, е невъзможен.

— Много ли те боли? — питам и се навеждам внимателно към него.

— Агония.

— Трябва да извикам сестрата.

— Скоро. Така ми е добре.

— Не, не ти е — почти се усмихвам и се отпускам внимателно върху него, така че да не докосвам раната му. Не ми е удобно, но той е щастлив, така че го оставям да се наложи. Ще му дам пет минути, преди да доведе сестрата, и той не може да направи нищо, за да ме спре — буквално. Поне веднъж.

— Радвам се, че още си тук — мърмори той, като използва ценната си енергия, за да обърне главата си към мен и да ме целуне. — Щях да съм се предал, ако не чувах постоянно предизвикателния ти глас.

— Чувал си ме?

— Да, беше странно и много обезпокоително, че не мога да ти отговоря. Ще направиш ли поне веднъж това, което ти се казва? — Няма хумор в гласа му. Това ме кара да се усмихна.

— Не.

— Така си и мислех — въздъхва. — Трябва да ти обясня някои неща.

Тези няколко думи ме карат да се напрегна.

— Не, не трябва — изтърсвам, докато се опитвам да се измъкна от него, за да доведе сестра, но не успявам да постигна нищо.

— Мамка му! — плюе той. — Мамка му! Мамка му! Мамка му! — Глупавият мъж все още се бори с мен, но аз се смилявам, по-загрижена за него, отколкото е той самият. — Просто стой кротко и слушай! — заповядва сурово. — Няма да ходиш никъде, докато не ти кажа за Роузи.

Името не би трябвало да ми говори нищо, но не е така. То е синоним на непоносимо страдание и години самообвинения. Трябваше да е го споделил много отдавна и това щеше да обясни невротичното му поведение.

— Лорън беше дъщеря на добри приятели на родителите ми — започва той и аз се стягам в момента, в който си давам сметка, че ще чуя цялата история. Не само разказа за дъщеря му, който бих искала да знам, но и за психически нестабилната жена, която едва не ми го отне. — Сигурен съм, че можеш да си я представиш. От добро семейство, богато и високо уважавано в обществото, което бяхме принудени да понасяме. Легнахме си веднъж и тя забременя. Бяхме на седемнайсет, млади и глупави. Можеш ли да си представиш скандала? Този път бях

успял да направя нещо наистина сериозно. — Той се размърдва, потрепва и сипе още ругатни.

Мога и не виждам смисъл да ми казва повече, но не продумвам и го оставям да излее спомените си за годините на мъчения.

— Бяха уредени спешни срещи между семействата ни и баща ѝ настоя да се ожения за нея, преди да се е разчуло и да се е увредил престижът ни. Джейк беше умрял неотдавна и аз поех отговорност с надеждата съгласието ми да се превърне в мост към родителите ми. — Стисвам очи, прегръщам го малко по-силно и си спомням как по време на гостуването ни при родителите ми той реагира на обвинението на майка ми, че се жени за мен, защото съм бременна.

— Уреден брак? — питам.

— Да, но обединените усилия на двете семейства постигнаха страхотни резултати в убеждаването на обществото, че сме безнадеждно влюбени.

— Тя е била — прошепвам. Знам накъде върви историята.

— Но аз не бях — заявява той тихо. — Оженихме се и се преместихме в провинциалната къща на родителите ѝ за месец. Всички бяха щастливи освен мен — пръстите му играят лениво с косата ми и той поема болезнен дъх, преди да продължи. — Кармайкъл ми предложи изход и аз най-накрая събрах кураж да сложа точка на целия дяволски фарс, но когато Роузи се роди, реших да бъда баща. Това малко момиченце беше единственото същество на цялата планета, което ме обичаше такъв, какъвто съм, без очаквания или натиск, тя просто ме приемаше невинно и безрезервно. Нямах значение, че е бебе.

Думите му ме изпълват с неописуема гордост, но тази история няма щастлив край. И това ме съсипва.

— Тя беше момиченцето на татко — продължава той с нежност. — Нямах начин да направя нещо грешно и знаех, че в нейните очи никога няма да бъда лош. Това беше достатъчно, за да ме накара да преоценя живота, който водех, докато Лорън беше бременна. Кармайкъл нае най-добрия адвокат, който трябваше да се опита да ми уреди пълно попечителство над детето, защото знаеше, че тя е моето спасение, но семейството на Лорън извади на бял свят всички мръсни малки тайни от Джейк до Имението и до живота, който водех, след като напуснах Лорън и преди Роузи да се роди. Нямах надежда.

— А родителите ти бяха ли заминали за Испания по това време?
— питам.

Той се засмива тихо и изсъсква от болка.

— Да, те избягаха от срама, който донесох на семейството.

— Изоставили са те — прошепвам.

— Те искаха да тръгна с тях. Мама ме умоляваше, но аз не можех да оставя Роузи на непрестанната грижа на това семейство. Щяха да гледат на нея като на незаконно родена, независимо че имаше мен. Не можех да го позволя.

— И какво стана после?

— Роузи беше на три, когато направих най-лошата грешка в живота си. — Той замълчава и знам, че дъвче долната си устна. — Преспях със Сара — казва той тихо.

— Със Сара ли? — мръщя се. Какво общо има Сара с всичко това?

— Кармайкъл и Сара бяха заедно.

— Така ли? — Измъквам се внимателно от прегръдката му и този път ме пуска. Дъвче долната си устна и задържа дъха си. — Сара и Кармайкъл? Мислех, че той е плейбой.

— Беше. С приятелка — потрепва, докато поема въздух — и дете.

— Какво? — Вече съм напълно седнала. — Продължавай! — подканвам го. Историята не е точно това, което си представях.

Той поема още един дълъг и болезнен дъх. Трябва да му кажа да спре и да си почине, но не го правя.

— Кармайкъл ни завари със Сара и побесня. После взе момичетата и замина.

Мили Боже!

— Кои момичета? — питам. Не съм сигурна защо, след като знам кои са момичетата.

— Роузи и Ребека.

— Твоята Роузи и неговата Ребека? — прошепвам. — В катастрофата?

Той кимва леко и стисва очи.

— Аз убих не само чичо ми и дъщеря ми, но и момиченцето на Сара.

— Не — клатя глава, — това не е твоя грешка.

— Мисля, че ще разбереш, че лошите ми решения са причина за всичко, Ава. Прецаквал съм толкова много неща толкова много пъти и си платих за това, но не мога да плащам сега, когато имам теб. Какво ще стане, ако отново взема грешно решение? Ако отново се издъня? Ами ако не аз трябва да платя?

Очаква да се съглася с него и това е ясно. Прекалено ясно. Той наистина живее в ужас и това е много по-лошо, отколкото съм си представяла някога. Джеси обвинява себе си за всичко и лекомислеността му може би има някакво участие в тази трагедия, но като цяло той не е отговорен. Той не е карал колата, която е ударила Джейк. Не е карал и колата с момичетата. Не е искал да се жени, но определено е искал да бъде добър баща. Има твърде много условности в цялата работа. А Сара?

Това напълно ме смая. Имала е дете от Кармайкъл, но е била влюбена в племенника му, така ли? По дяволите, всичко е прекалено объркано. Вече разбирам особената връзка между Джеси и Сара. Той смята, че ѝ е задължен. Тя наистина няма нищо, след като е загубила и дъщеря си, и любовника си, и е намерила утешение в Имението, донякъде по начина, по който и Джеси го е намерил. Две измъчени души, които са се отдали на насилие, секс и алкохол, но никога един на друг. Всъщност това е бил изборът на Джеси, не на Сара.

— Ти отдавна си платил за всичко. — Поглеждам втренчено към корема му. Платил е и физически, и умствено, и това превръща съпруга ми в невротичен властен маниак сега, когато има нещо, за което му пука.

Мен.

— Кога те нарани първия път? — питам, за да довърша този гигантски пъзел и да го оставя в миналото.

— След като Роузи умря, тя положи много усилия да ме убеди, че имаме нужда един от друг. Винаги е била малко непредсказуема, но аз постоянно отблъсквах нейните опити да се сближим и тя започна да се държи нестабилно. Напълно откачено. — Той ми се усмихва, все едно иска да каже, че съм щастлива, че не съм откривала зайче в тенджерата^[2]. Не мога да му се усмихна. Тя се опита да го убие на два пъти. Това не е смешно.

— Тя нарочно ли забременя?

— Вероятно.

— И те намушка?

— Да.

— Беше ли в затвора?

— Не.

— Защо?

Той въздиша отново.

— Семейството ѝ я принуди да се лекува и я държа далеч от мен в замяна на моето мълчание.

— Но виж какво ти е направила! — показвам стария му белег. — Как обясни това?

— Раната беше доста повърхностна. Този път свърши много по-добра работа — той поглежда към стомаха си.

— Дори не си отишъл в болница, нали? — Ужасена съм. Белегът е много грозен и е далеч от повърхностен. — Кой те заши?

— Баща ѝ. Беше лекар.

— Мили Боже! — Сривам се в стола. — И къде бяха родителите ти по това време? — звуча като раздаваща съвети продавачка на риба, но кога ще свърши всичко това?

— Вече се бяха върнали в Испания.

— Джеси — затварям рязко уста и се опитвам да реша сериозно какво да кажа, преди да избълвам нещо необмислено. Както винаги, главата ми е празна. Този мъж ме оставя без думи всеки път. — Майка ти в Испания... — замислям се — спомена втори шанс — тя не е имала предвид Джейк. Имала е предвид загубената дъщеря на Джеси — възможността му отново да бъде добър баща.

— Вече наистина знаеш всичко — гласът му все още излиза трудно от гърлото му и с очи търси моите, но така и не ги среща. — Ще ме напуснеш ли?

Ако сърцето ми преди се късаше за него, сега вече е напълно разбито. Този прост, напълно разумен въпрос и несигурният тон, с който го е задал, бодат болезнено очите ми.

— Погледни ме! — настоявам рязко. Той изпълнява и аз виждам в очите му немислима болка. Срязва ме толкова дълбоко, че сълзите потичат на свобода.

Неговите също. Вече знам, че съм неговият спасител. Аз съм ключът към изкуплението му. Аз съм неговият ангел. — Неразделни —

плача, съкрушена от тъга за този мъж. Двете седмици празнота бяха заменени от щастие, което скоро отстъпи място на скръбта.

Изпъшква, но не съм сигурна дали от болка или от облекчение.

— Хвани ме! — моли и немошно вдига тежката си ръка към мен. Липсата на допир ще го убие, особено когато трябва да разчита на мен и иска да има контакт с мен.

Предпазливо изпълзвам на леглото и се настанявам внимателно около тръби и превръзки. Джеси ме придърпва по-близо.

— Джеси, внимавай!

— Боли повече, ако не те докосвам.

С върха на пръста си допира брадичката ми и извъръща лицето ми към неговото. Аз протягам ръка, за да изтрия една заблудена сълза, после прокарвам длан по обраслото му лице.

— Обичам те — казвам тихо и нежно притискам устни към неговите.

— Радвам се.

— Не казвай това! — Дръпвам се и го гледам разочаровано. — Не искам да казваш това.

Объркването му е явно.

— Но аз се радвам.

— Не е това, което обичайно казваш — прошепвам и дръпвам порасналата му коса предупредително.

Дивацината ми кара тъгълчетата на устата му да се извият.

— Кажи ми, че ме обичаш! — настоява. Вероятно използва прекалено много от енергията си, за да звучи сурово.

— Обичам те — подчинявам се веднага, а той ме дарява със своята славна усмивка, запазена само за мен. Това е най-невероятната гледка, въпреки че я придружават сълзи и Джеси е прекалено изтощен.

— Знам. — Целува ме нежно, после изсъсква, загубил инерция, а после отпъжда болката, за да ме целуне отново.

— Сега ще повикам сестрата — казвам му решително. — Нуждаеш се от болкоуспокояващи.

— Нуждая се от теб — оплаква се. — Ти си моето лекарство.

Неохотно освобождавам устните му, подпирам се на лакти и хващам лицето му в дланите си.

— Тогава защо още се напругаш и съскаш от неудобство?

— Защото боли! — признава.

Целувам го за последно, отлепям тялото си от неговото и нагласявам чаршафите около кръста му. Ужасно е да го гледам толкова слаб и безпомощен, но възможността да се грижа за него, докато оздравее, е нещо, което искам да правя.

Грижа се за него и сега и той нищо не може да направи.

— На какво се усмихваш? — пита и повдига ръце, за да подпъхна чаршафа.

— На нищо. — Пресягам се и най-последно натискам копчето за повикване на сестрата.

— Това ще ти хареса, нали?

Спирам насред оправянето на възглавницата му и се усмихвам широко, когато зървам киселата му физиономия. Той е голям, силен мъж, който се е превърнал в слаба, ранена душа. Ще му бъде много трудно.

— Аз командвам.

— Недей да свикваш! — изсумтява точно когато вратата се отваря и сестрата влиза бързо вътре.

— О, Боже! — Озовава се за секунда до леглото му и започва да проверява машинариите, суети се наоколо и търси пулса му. — Добре дошъл, Джеси! — казва, но той само сумти и гледа към тавана. Ще намрази това. — Капнал ли си?

— Ужасно — потвърждава. — Кога мога да си ида у дома?

Облещвам очи, а сестрата се смее.

— Да не се опитваме да надскачаме сянката си! Очите, моля! — Вади фенерче от джоба си и чака моят начумерен господар да обърне зелените си очи към нея.

Когато го прави, тя залита леко, преди да продължи с медицинските си задължения. — Твоята жена ми разказа всичко за тези очи — размишлява и насочва фенерчето от едното око към другото. — Наистина са нещо специално.

Усмихвам се гордо и се надигам на пръсти, за да погледна над наведеното ѝ тяло.

Виждам го ухилен от ухо до ухо.

— Това ли е всичко, което ти е казала за мен, сестро? — пита безсрамно.

Развеселената жена повдига предупредително вежда.

— Не. Тя ми разказа и за тази дяволита усмивка. Измиване в леглото?

Той се присвива с гримаса, а аз се смея.

— Не. Ще си взема душ — изтърсва и ми хвърля ужасен поглед.

— Не става, млади човече. Не и преди лекарят да те провери и да махне катетъра ти — поставя го твърдо на мястото му.

Ужасът му расте и сестрата вдига катетъра, за да покаже препятствието.

Унижението по красивото му косматото лице е интересна гледка.

— Мамка му! — мърмори, отпуска глава назад на възглавницата и затваря очи, за да скрие срама си.

— Ще повикам лекаря — сестрата се усмихва и напуска стаята, като ме оставя сама с горкия ми зависим съпруг.

— Измъкни ме оттук, бебче! — умолява.

— Няма начин, Уорд. — Наливам му вода и забождам сламка в пластмасовата чаша, после я поднасям до сухите му устни. — Пий!

— Бутилирана ли е? — пита и оглежда каната отстриани.

— Съмнявам се. Престани да бъдеш сноб и пий!

Изпълнява нареждането ми и отпива няколко глътки.

— Не позволявай на тази сестра да ме мие!

— Защо? — питам и оставям чашата на шкафчето до леглото. — Това ѝ е работата, Джеси, и тя я вършеше много добре през последните две седмици.

— Две седмици ли? — изтърсва. — Бил съм в безсъзнание две седмици?

— Да, но имах чувството, че са двеста години. — Подпирам задник на ръба на леглото и хващам ръката на Джеси, въртейки халката му замислено. — Повече никога не ми се оплаквай, че си имал дълъг ден!

— Добре — съгласява се. — Тя не ме е мила там долу, нали?

Усмихвам се.

— Не, аз те миех.

Смаяна съм, когато очите му проблясват и той се нацупва игриво. Как може изобщо да мисли за това?

— Значи, докато съм бил гол и в безсъзнание, ти си ме... милвала?

— Не, миех те.

— И не си ли открадваше по някое пипане?

— Не, разбира се. — Подпирам ръце от двете страни на главата му и се спускам над самодоволното му лице. — Трябваше да повдигам увисналия ти член, за да стигна до хлътналите ти топки — не мога да спра усмивката си, особено когато очите му се разширяват, а после се присвиват свирепо. Това е мъж, който се гордее с тялото и със сексуалните си способности. Не бива да го дразня така.

— Аз съм в ада — мърмори. — В шибания ад на земята. Доведи ми лекар! Отивам си у дома.

— Няма да ходиш никъде. — Целувам го и го оставям да се цупи и да мърмори, докато аз отскачам до тоалетната. За първи път от седмици, вероятно за целия ми живот, изпълнявам досадната задача с огромна усмивка на лицето. Сърцето ми бие силно в гърдите. Може дори да докарам главоболие на бебетата.

Когато влизам отново в стаята, лекарят преглежда Джеси. Заставам тихо отстрани и слушам едносричните въпроси и отговори, които двамата мъже си разменят. Правя си бележки наум и наблюдавам внимателно, докато лекарят сменя превръзката и маха дренажите. Изглежда доволен от състоянието на раната и от това, че Джеси е в съзнание. Но не е толкова склонен да махне катетъра и дори петминутната разгорещена размяна на думи не го убеждава.

— Може би утре — опитва се той да усмири Джеси. — Ще видим дали ще си готов за малка разходка утре. Ти едва се свързе, Джеси.

— Ами това? — Джеси сочи иглата в ръката си, но лекарят отказва да я махне и изсумтява възмутено.

След като приключва с проверките си, лекарят си тръгва и аз се настанявам отново на стола.

— Колкото повече съдействаш, толкова по-бързо ще бъдеш изписан.

— Изглеждаш уморена — казва, като променя темата и насочва безпокойството към мен. — Ядеш ли?

— Да. — Предателските ми пръсти се гмурват в рошавата ми коса и напълно ме издават.

— Ава! — стене той. — Върви и си вземи нещо за ядене!

— Мама ме нахрани със салата. Не съм гладна.

Очите му се разширяват при споменаването на майка ми. Знам какво следва.

— Какво си им казала?

— Всичко — признавам. Разказах всичко плачешком, докато мама ме успокояваше и утешаваше. Беше доста разбрана. Беше странно. — С изключение на четиридневното ти отсъствие.

Джеси кимва замислено и почти приемащо. Сигурно знае, че нямаше да мога да го избегна.

— Добре — казва тихо. — Иди и си вземи нещо за ядене!

— Не съм гла...

— Не ме карай да повтарям, жено! — сопва се. — Защото катетър или не, ще те сваля долу до шибания ресторант лично и ще натъпча храната в гърлото ти.

Мъдро прекратявам всякакви спорове. Наистина не съм гладна, но знам, че той би го направил, затова се измъквам уморена от стола и взимам двайсетте лири, които баща ми остави на нощното шкафче на Джеси.

— Ще взема нещо и за теб.

— Не съм гладен. — Дори не ме поглежда. Потънал е в мисли. Засрамен е, а не трябва. Аз не съм, така че и той не би трябвало да е.

Скривам учудения си поглед заради резкия му отговор. Няма да споря с него, защото няма да стигна доникъде и само ще го натоваря. Ще му взема нещо и ще го нахраня насила, ако откаже да го изяде.

Неговото настроение и обидата ми изобщо не могат да задушат въодушевлението, което танцува в мен. Връщането на неговата арогантност и на предизвикателното му държане са признак, че моят Джеси отново е тук. Не го искам другояче.

---

[1] Абокат — специална пластмасова игла, която се вкарва в кръвоносен съд и посредством която се вливат системи. — Б.пр. ↑

[2] Изразът е препратка към американския игрален филм „Фатално привличане“, в който нестабилната психически главна героиня в опит да отмъсти на бившия си любовник убива и слага в тенджерата зайчето, което е домашен любимец на неговото семейство. — Б.пр. ↑

ТРИДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Дъвча шоколад, докато влача крака по коридора на болницата. Чувствам се много по-добре, по-жива и будна, но физически съм изморена. Нуждая се от почивка.

Завивам зад ъгъла, който води към стаята на Джеси, и спирам, щом виждам Сара, която се мотае пред вратата. Посяга да хване дръжката, но се отдръпва, после се обръща и решава да си тръгне. Забелязва ме и замръзва. Изглежда, се чувства не на място и неловко. Не съм я виждала, откакто Джеси е в болница, и мислех, че е стояла настрана, но като я виждам сега в коридора, осъзнавам, че сигурно е идвала в повечето дни. Знам, че ако я бях видяла по-рано, сигурно щях да ѝ се нахвърля от скръб, но не и сега. Вече знам всичко. Никога няма да ѝ простя това, което направи, но след като научих за живота ѝ, би било нечовешко да не изпитвам съчувствие към нея. Изгубила е дете. Това е голяма трагедия, но тя си е сложила маска на твърда жена, за да се предпази. Искала е Джеси. Видяла е логика в това да се съберат и да успокояват скръбта си, докато той е виждал в нея само напомняне за това, което е загубил заради глуповатото си решение да я чука. Две страдащи души, които са се подкрепяли по различен начин, с тази разлика, че Джеси е намерил спасението си другаде. А Сара все още го иска за себе си.

— Добре ли си? — питам, защото не знам какво друго да ѝ кажа. Шокирала съм я с въпроса си. Изглежда готова да заплаче, но се опитва да се държи твърдо. Бързо осъзнавам, че не знае, че той е буден. Сигурна съм, че Джон я държи в течение, но той също не знае. — Той се събуди.

Очите ѝ се стрелват към моите.

— Добре ли е?

— Ще бъде, ако упоритият идиот слуша лекаря. — Вдигам миниатюрния буркан фъстъчено масло, което намерих в ресторанта. — И започне да яде.

Тя се усмихва. Нервно.

— Надявам се да имаш още от тези.

— Десет — вдигам ръка, в която виси хартиена торба. — Но не са любимата му марка, така че сигурно ще го откаже.

Тя се размива, но бързо спира, сигурно защото смята, че е неуместно. И вероятно е. Не защото ситуацията не е смешна, а защото тя се смее с мен.

— Знам всичко, Сара. — Трябва да разбере, че съчувствието ми е само заради новото ми знание. — Никога няма да забравя какво се опита да ни причиниш, но мисля, че разбирам защо си го направила.

Червените ѝ устни се разтварят и устата ѝ увисва в шок.

— Той ти е казал?

— За твоето момиченце. За Роузи. За Кармайкъл, за катастрофата и защо момичетата са били с Кармайкъл.

— О! — свежда поглед към синия под. — Винаги е било нещо само между нас.

Има предвид тяхната история и връзка, която аз съм прекъснала. Жената, която стои пред мен, винаги е излъчвала самоувереност и напереност, а аз съм оголила душата ѝ. Тя е нищо и го знае. Наистина я съжалявам. Съжалявам, че аз имам всичко, което тя иска, и го имам с мъжа, когото тя иска. Опита се да отнеме живота си, но това никога няма да ме накара да отстъпя. Нищо няма да ме накара да отстъпя. Нито отхвърлени бивши любовници, нито секс клубове от висока класа, нито проблеми с пиенето, нито откачени бивши съпруги, нито шокът от загубената дъщеря или опустошението на Сара. Нито пък лудостта, която лъха от всичко това.

Този мъж ми даде всичко и аз не смятам да го напускам. Ние сме неразделни.

— Може ли да го видя? — пита тихо. — Ще разбере, ако откажеш.

Би трябвало да откажа, но състраданието ми пречи. Трябва да сложа край на тази история. Тя също.

— Добре. Ще чакам тук. — Сядам на твърдия пластмасов стол и гледам как тя изчезва в стаята му.

Няма нужда да чувам какво ще бъде казано. Мога да си представя. Вместо това довършвам шоколада си и тялото ми е благодарно за дозата захар.

— Ава?

Вдигам поглед и виждам майката и сестрата на Джеси да бързат по коридора.

— Здравейте! — казвам с пълна с шоколад уста и вдигам ръка, за да покажа, че не мога да говоря.

— Сестрата каза, че той е буден. Джеси е буден! — Беатрис поглежда към вратата, после отново към мен.

Кимвам и дъвча бързо, после преглъщам, за да ѝ дам информацията, която ѝ трябва.

— Той е добре. Кисел е, но е добре.

— Слава Богу! — обръща се и прегръща Амалия. — Той ще се оправи.

Гледам как Амалия ми се усмихва над рамото на майка си.

— Кисел ли?

— Или упорит, което предпочитате. — Свивам рамене с усмивка и зелените ѝ очи проблясват разбиращо.

— Последното със сигурност — потвърждава и държи хълцащата си майка в обятията си. — Радвам се, че ядеш.

Поглеждам към опаковката от шоколада, който току-що съм унищожила, и се усмихвам. Хубаво е да се яде. Мога лесно да набутам в устата си още един.

— Къде е Хенри? — питам.

— Паркира колата. Имаш ли нещо против да го видим? — пита Амалия.

Цапардосана съм много рязко и силно с осъзнаването, че Джеси не знае, че са тук.

И нямам представа как да се справя с това. След последната ни среща с родителите му би трябвало да избягвам да го подлагам на потенциално стресиращата ситуация, но се хващам за факта, че той не може да избяга от тях. И може би поемам огромен риск, но знам, че ще бъде единствената ми възможност да ги събера в една стая заедно. Той ще трябва да слуша. Ако не му хареса това, което чуе, така да бъде, но успях да видя, че семейството му скърби въпреки моите тревоги и скръб. А сега е моментът всички грешки да бъдат поправени, независимо кой е виновен. На това се надявам, но изборът е негов и аз ще го подкрепя каквото и да реши.

— Още не съм имала възможността да му кажа, че сте тук — обяснявам почти извинително. — Щом се събуди, лекарят дойде при

него, а сега вътре е приятел.

— Можеш ли да го направиш? — Беатрис се откъсва от Амалия и вади носна кърпичка от ръкава на жилетката си — Можеш ли да му кажеш, че сме тук?

— Разбира се, но...

Амалия ме прекъсва.

— Не искаме да го разстройваме, затова не бързай!

— Но ще опиташ. — Беатрис стиска ръцете ми умолително. — Моля те, опитай се заради мен, Ава!

— Добре — усещам натиска, но и отчаянието в молбата на тази дама. Аз съм ключът към възстановяването на връзката ѝ със сина ѝ. Тя го знае, Амалия го знае и аз го знам.

Всички се обръщаме, когато вратата към стаята на Джеси се отваря и Сара излиза оттам. Плакала е и когато вдига ръка, за да избърше очите си, ръкавът на сакоето ѝ се плъзга нагоре и виждам бинт около китката ѝ. Но се разсейвам, когато виждам как космите на майката на Джеси настръхват.

Мокрите от сълзи очи на Сара се разширяват от шок.

— Беатрис? — заеква тя и затваря вратата.

— Какво, по дяволите, правиш тук, отмъстителна кучко? — нахвърля се майката на Джеси студено. Не са нужни повече думи, за да потвърдят, че Беатрис знае за срещата на Сара и Джеси и за последвалите я събитията — събития, отнели ѝ внучката.

— Майко! — извиква Амалия шокирана.

Шокирана съм. Сара определено е шокирана. И тогава вратата на стаята се отваря и Джеси застава там също шокиран. Ахвам и изтичвам към него. Забелязвам, че е увит с тънък чаршаф около кръста и е повлякъл стойката за системата и катетъра със себе си.

— Джеси, за Бога!

— Мамо? — изглежда объркан и малко нестабилен.

Беатрис го вижда и изкривеното ѝ от омраза лице омеква.

— О, Джеси, глупав мъж! Връщай се в леглото веднага!

Вече съм дори още по-шокирана. Поглеждам нагоре и откривам единствено недоумение по брадясалото му замаяно лице. Обръщам се и виждам, че Беатрис явно се бори с майчинския си инстинкт да го върне в леглото сама. Не съм сигурна как да разбирам това. Дали изобщо има право да настоява за такова нещо?

Ситуацията е изключително странна, но докато гледам как Сара се измъква тихо и как Амалия и Беатрис оглеждат разтревожено високото тяло на Джеси, бързо се задействам.

— Дай ми пет минути, Беатрис! — казвам, избутвам Джеси обратно в стаята и затварям вратата след себе си. — На какво мислиш, че си играеш? Обратно в леглото!

Отваря уста, за да ми се развика, но бързо я затваря, когато започва да се олюлява.

— Мамка му! — Няма да мога да го хвана. — Мамка му, мамка му, мамка му! — Пускам чантата и го повеждам бързо към леглото, но не мога да направя нещо повече от това да го оставя да се сине върху него. — Ти си идиот, Уорд! — бясна съм му. — Защо не можеш да правиш това, което ти е казано, по дяволите? — Оправям системата и катетъра, после повдигам тежките му крака на място и го покривам отново с чаршафа.

— Чувствам се като пиян — замазва думите, вдига ръка и я поставя върху лицето си.

— Изправил си се прекалено бързо.

— Какво правят те тук, Ава? — пита тихо. — Не искам да ги виждам.

Отпускам рамена театрално и бързо проверявам превръзката му, преди да седна на леглото му и да дръпна ръката, която крие лицето му. Поглежда ме с умоляващи очи. Това ме убива, но все пак ще опитам.

— Ти имаш мен и аз съм всичко, от което се нуждаеш, знам, но това е възможност да поправиш случилото се. Дай им само няколко минути! Аз съм тук завинаги, независимо от всичко, но не мога да ти позволя да пропуснеш шанса да откриеш спокойствието в този етап от живота си, Джеси.

— Не искам нищо да съсипе това, което имам — изкарва думите през стиснати зъби и затваря очи.

— Чуй ме! — хващам бузата му и я размърдвам, за да отвори очи. — След всичко, през което минахме, наистина ли мислиш, че нещо може да ни раздели? — Трябва да разбере, че няма изгледи за успех. Ако само това е неговата тревога, тогава аз съм още *по-решена* да оправя нещата. — Ще бъде при твоите условия и те ще трябва да се съгласят.

— Нуждая се единствено от теб — мърмори горчиво. Плъзга ръка под тениската ми и намира корема ми. — Само от теб и от бебетата ни.

Въздъхвам и слагам ръка върху неговата.

— Понякога се нуждаеш от нещо, без дори да го осъзнаваш, Джеси. Ние чакаме близнаци. Знам, че се имаме един друг, но ще имаме нужда и от семействата си. И би ми се искало децата ни да имат два комплекта баби и дядовци. Ние не сме нормални, но трябва да направим живота на децата си колкото е възможно по-нормален. Това няма да промени нито нас, нито чувствата, които изпитваме един към друг.

Виждам, че схваща логиката ми. По бледото му лице чета, че обмисля изявлението ми. После кимва леко, внимателно ме дръпва надолу и ме покрива с ръцете си.

Отпускам се върху него, благодарна, че поне ще опита да го направи. Няма да чакам със затаен дъх мигновено подобряване на отношенията им, но поне е някакво начало.

— Кажи ми, че ме обичаш! — прошепва в косата ми.

— Обичам те.

— Кажи ми, че се нуждаеш от мен!

— Нуждая се от теб.

— Добре — пуска ме. — Оправи възглавницата ми, жено! Трябва да се чувствам удобно.

Не обръщам внимание на нахалството му и го нагласявам удобно.

— Ще ви оставя насаме — казвам му. Ставам и тръгвам към вратата.

— Няма ли да останеш? — изтърсва той, а зелените му очи се разширяват от паника.

— Не. Няма нужда. Ти ще се справиш. — Полагам страшни усилия, за да не седна до него и да държа ръката му по време на срещата, но той трябва да го направи сам.

Може би разиграх малко театрално картата с бебетата, но причините ми са много по-дълбоки от нуждата да имаме повече подкрепа. Джеси трябва да се излекува не само физически, а и духовно. И голяма роля в това оздравяване ще изиграе прошката към родителите му.

Отварям вратата и се усмихвам на Беатрис и Амалия, които вече са в компанията на Хенри. Не казвам нищо. Просто оставям вратата отворена за тях и се изгубвам за малко, докато позволявам на едно изгубено семейство да се намери отново.

ТРИДЕСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

Аз съм в Рая.

Джеси беше изписан цяла седмица след като се събуди и напусна болницата, осланияйки се на моята подкрепа. Отказа инвалидната количка, доставена до стаята му, което изобщо не ме изненада. Моят голям, мускулист мъж беше лежал три седмици и беше зависим от грижите на непознати хора, затова не мога да му откажа да излезе с достойнство — на краката си, без подкрепата ми от болницата, въпреки че това ни отне един час. Върнахме се в „Луссо“, където Кати започна да се суети и да пърха около нас като квачка, да проверява дали шкафовете са пълни, дали прането е изпрано и дали целият апартамент изглежда като в деня на откриването, преди някой да е живял в него. После ѝ дадох няколко седмици почивка. Нуждаехме се от уединение в нашия дом. Трябваше да се погрижа за Джеси. Трябваше да го превърна отново в мъжа, когото познавам и обичам.

Първата седмица беше провал. Потоци от постоянни посетители заляха дома ни.

Дори родителите на Джеси идваха. Отношенията им все още са малко странни и напрегнати, но виждам светлина в очите на съпруга ми, каквато не съм виждала никога досега. Различна е от блясъка на желанието или от гневните потъмнявания.

Това е мир.

През тази първа седмица и полицията ни посещава много пъти. Вероятно беше прекалено рано, но Джеси настоя да отбележим този проблем в нашия живот, за да се върнем към нашето нормално съществуване. Патрик се отби заедно с бившите ми колеги и изрази искрени извинения, че ме е поставил в такава ужасна ситуация, но той нямаше как да знае, нито пък горката Сал. Тя напълно се е върнала към печалната, облечена с карирана пола Сал, но изглежда достатъчно доволна. Микаел се е отказал да закупи „Рококо Юниън“ и Патрик предложи да ме върне на работа, но аз учтиво отказах, а Джеси не се

опита да ме убеди в противното. Не мога да се върна на работа, а и не искам.

Следващите три седмици след тези трескава дни бяха пълни с постоянен контакт точно както го харесва Джеси. Взимахме вана всяка сутрин и се наслаждавахме на дълги разговори. Аз сменях превръзката му, а той втриваше масло в корема ми. Аз готвех закуска, а той ме хранеше (и двамата голи). Той четеше на глас наръчника за бременни, аз слушах внимателно. Той пропускаше пасажите, които биха успокоили нелепите му тревоги, а аз грабвах книгата от ръката му и му ги четях на глас. Той се мръщеше, аз се хилех. Той искаше много секс, но аз не исках да го нараня, което е ирония след постоянната ни битка по този повод, откакто забременях. Трудно е.

Бушуващите ми хормони не ми дават мира.

Сега — четири седмици по-късно, съм просната с разперени ръце и крака на леглото в основната спалня на Рая. Гола съм и се наслаждавам на най-високото ниво на Седмото небе на Джеси.

— Удобно ли ти е?

Повдигам глава и откривам местоположението на моя господар, който стои на вратата на банята гол, също като мен.

— Не, защото ти не си тук с мен. — Потупвам матрака до себе си, а той ме поразява с усмивката, запазена само за мен. Но не ляга веднага. Разтваря краката ми и изпълзва между бедрата ми, после подпира свежо избръснатата си брадичка на растящия ми корем и поглежда към мен с тези великолепни зелени очи.

— Добро утро, красиво момиче!

— Добро утро! — С пръсти разрошвам косата му и потъвам още по-дълбоко в леглото с доволна въздишка. — Какво ще правим днес?

— Всичко съм планирал — заявява той и гризва корема ми. — Ти ще правиш каквото ти се казва.

— Това включва ли карти? — питам небрежно, но с голяма надежда. Този път ще се погрижа да загубя, за да не се налага да прехвърлям властта.

— Не.

Разочарована съм.

— А сънлив секс на здрачаване?

Усещам как се усмихва, нежно гризвайки със зъби корема ми.

— Може би по-късно.

— Тогава ще правя каквото искаш. — Бедрата ми се стягат при мисълта за още една мечтателна сесия в пясъка и ми се иска денят да е изминал, за да може това „по-късно“ да дойде по-бързо.

— Денят ти започва сега, госпожо Уорд. — Целува шумно пъпа ми няколко пъти, после се надига и ме възсяда. Протяга ръка към нощното шкафче и вдига един плик. — Ето.

— Какво е това? — питам намръщена и предпазливо го взимам. Не обичам изненадите от този мъж.

— Отвори го! — настоява нетърпеливо, после започва да гризе устната си.

Нервността ми се усилва, когато и зъбните му колелца започват да се въртят бясно.

Не съм сигурна, че искам да продължа, но любопитството удавя опасението ми, затова бавно го отварям и погледът ми отскача от Джеси към плика и обратно. Бавно вадя листа хартия, разгъвам го и чета първия ред.

Управление на собственост „Хаскет и Сандлър“

Това нищо не ми говори. Продължавам да чета, но не мога да проумея правния жаргон. Все пак успявам да осъзная огромното число, което следва знака на лирата в долната половина на страницата.

— Купил си още една къща ли? — изтърсвам и поглеждам към него над листа. Казвам „къща“, но ако съдя по числото, до което сега забелязвам, че е написано „за сумата от“, може да е дворец или дори крепост.

— Не, продадох Имението. — Хапането на устната е станало направо канибализъм.

Дъвче я яростно, докато преценява реакцията ми на съобщението му.

— Ти какво? — Опитвам се да седна, може би мисля, че изправената позиция ще намали шока, но няма да разбера, защото съм натисната обратно на леглото.

— Продадох Имението. — Ляга върху мен и обхваща лицето ми с големите си длани.

— Чух те. Защо? — Не разбирам. Аз посадих семето, знам, но не очаквах той да забележи.

Джеси се усмихва и навежда устните си към мен дразнещо. Отчаяно искам да знам какво е причинило това, но също така отчаяно

искам вълшебната му уста, както винаги. Пускам документа и се оставям на ритъма, който той е определил. Докосвам големите му рамене, а после очертавам с пръст пътя до челюстта му. Засега ме е разсеял, но няма да се измъкне без обяснение. Имението е всичко, което той познава, въпреки че вече не се възползва от удобствата му.

— Ммм, вкусът ти е божествен, жено — захапва долната ми устна и дръпва, за да я пусне да се плъзне леко между зъбите му.

— Защо? — Притискам го, но го задържам близо до мен и обвивам бедра около тесните му хълбоци. Няма да пусна, докато не изпее.

Взира се в мен замислено няколко мига, после поема дъх.

— Нали знаеш, когато си дете? Имам предвид в началното училище.

— Да — казвам бавно, челото ми е набръчкано, а очите ми несъмнено са любопитни.

— Ами — въздъхва Джеси, — какво ще правя, по дяволите, ако децата ме помолят да отида за един от онези отворени дни, които се провеждат в училищата?

— Отворен ден?

— Когато татковците стават и казват на съучениците на децата си, че са пожарникари или ченгета.

Стискам устни и отчаяно се опитвам да не се разсмея, защото той явно се тревожи.

— Какво бих казал аз? — пита сериозно.

— Ще им кажеш, че си господарят на Секс Имението. — Не е хубаво. Смея се. Боже, обичам този мъж! Джеси хваща бързо изчезващите ми хълбоци и смехът ми се усилва. — Спри!

— Сарказмът не ти отива, жено.

— Моля те, престани!

Пуска ме и аз се съвземам от пристъпа на истерия, но долавям загриженото му изражение. Наистина се тревожи.

— Щеше да им кажеш, че притежаваш хотел, точно както щяхме да кажем и на бебетата. — Не мога да повярвам, че се опитвам да му дам извинение. Очевидно винаги се е тревожил, но никога не съм го притискала, защото знам какво значи голямото провинциално имение за него.

Извърта се по гръб и аз бързо заемам позиция върху него. Хваща горната част на бедрата ми и ме поглежда.

— Вече не го искам! — Наистина е непреклонен.

— Но това беше рожбата на Кармайкъл. Не си го продал, когато майка ти и баща ти са искали да го продадеш. Защо сега?

— Защото имам вас тримата.

— Ти винаги ще ни имаш и без това. — В думите му няма логика.

— Искам вас тримата и не искам нищо да усложнява живота ни. Не искам да лъжа децата си за моята работа. Нямах да им позволя да идват там, а това щеше да ограничи времето, което прекарвам с вас. Имението е пречка. Не искам никакви пречки. Аз имам минало, бебче, и Имението трябва да остане в него.

Усещам неописуемо облекчение и усмивката, която изгрява на лицето ми, е доказателство за това.

— Значи те получавам за цял ден, всеки ден?

Свива рамене глуповато.

— Ако ме искаш.

Хвърлям се върху него и покривам с целувки цялото му красиво лице. Но бързо сядам отново, щом се сетя за нещо.

— Ами Джон и Марио? И Сара? Какво ще стане със Сара? — Не изпитвам лоялност към тази жена, а само състрадание, но не искам отново да се опита да се самоубие.

Към Джон и Марио обаче изпитвам истинска обич.

— Говорих с тях. Сара ще приеме предложение за работа в САЩ, а Джон и Марио са повече от готови за пенсия.

— О! — казвам разбиращо, но подозирам, че всички те са получили приятна малка сума за услугите в Имението независимо от начина, по който са служили. — А членовете ще подновят ли членството си при новите собственици?

Джеси се смее.

— Да, ако обичат да играят голф.

— Голф ли?

— Земите ще бъдат превърнати в голф игрище с осемнайсет дупки.

— Еха! Ами спортните съоръжения? — питам.

— Всички те ще останат. Ще бъде доста внушително. Няма да бъде много по-различно от моята структура, но частните апартаменти вече наистина ще бъдат превърнати в хотел, а общата стая ще служи за зала за бизнес конференции.

Мога да си представя, че ще бъде внушително.

— И това е краят?

— Да. Сега трябва да те приготвя за остатъка от деня ти. — Опитва се да стане, но аз го приковавам отново долу.

— Трябва да освежа белега ти — соча към гръдния му мускул, където съвършеният ми кръг почти е изчезнал, после поглеждам към собствената ми едва видима синина. — И ти трябва да поработиш върху моя.

— Ще го направим по-късно, бебче. — Вдига ме и ме поставя на крака. — Иди си вземи душ! — Шляпва задника ми, като ме праща към банята. Тръгвам, без да се оплаквам. На лицето си имам глупава усмивка. Няма имение, няма Сара, а Джеси е само мой... и на бебетата.

Накисвам се под прекрасния горещ душ и се обръсвам навсякъде, после изсушавам грубо косата си и започвам да ровя в гардероба за някакви дрехи.

— Вече ти избрах нещо — казва Джеси зад мен. Обръщам се и виждам, че е облякъл свободни шорти за плуване и държи в ръце къса дантелена лятна рокля.

— Малко е къса, нали? — разсъждавам и прокарвам очи по нежната дреха с тънки презрамки и разкроени поли.

— Ще направя изключение. — Свива рамене и я разкопчава, после я задържа пред краката ми. От това изявление заключавам, че няма да ходим на публично място.

Гледам го как коленичи, за да ме напъха в роклята, после ме закопчава и отстъпва назад, хванал замислено брадичката си в ръка. — Сладка е — кимва одобрително, хваща ръката ми и ме повежда към двойната врата, която води към верандата.

— Трябват ми обувки.

— Ще шляпаме във водата — отхвърля тревогата ми и ме повежда през верандата, после по тревата, докато стигаме до портата, която води към плажа.

— Може ли да шляпам по гръб? — питам дръзко и той спира. Поглежда ме с развеселени очи.

— Бременността прави чудесни неща с теб, госпожо Уорд.

Знам, че челото ми се е набръчкало.

— Винаги те искам толкова силно.

— Знам. Липсва ти нещо — казва, след което вади една кала иззад гърба си и я затыква зад ухото ми. — Много по-добре.

Вдигам ръка и опипвам свежия цвят. Усмивам се на Джеси малко смаяно, но съм прекалено доволна, за да разпитвам. Той ми намига, целува бузата ми и ме повежда.

Обръща се, щом стига до стъпалата, за да е сигурен, че ще ги взема внимателно.

— Внимавай с това парче нацепено дърво! — казва и сочи назъбения край на едно от стъпалата. — Внимавай!

— Тогава трябваше да ме оставиш да си обуя обувки — оплаквам се, пропускам стъпалото и скачам на следващото.

— Ава, без скачане! — пухти той. — Ще разтърсиш бебетата.

— О, я млъкни! — смея се и скачам по останалите стъпала, докато краката ми не потъват в топлия златен пясък. — Хайде! — затичвам се по брега, но скоро вдигам глава от краката си, за да погледна къде вървя, и спирам на място.

Всички ме гледат. Всички до последния. Очите ми проследяват редицата хора и забелязвам всички, които познавам, включително семейството на Джеси. Ахвам и се обръщам. Джеси стои зад мен и ме гледа с усмивка.

— Какво правят те тук? — питам.

— Тук са, за да станат свидетели на сватбата ни.

— Но ние вече сме женени — напомням му. — Женени сме, нали? — Внезапно обмислям възможността той да обяви, че изобщо не сме женени, защото Имението всъщност не е имало разрешително.

— Да, женени сме. Но мама и татко пропуснаха нашия ден, а и трябваше да го направим по този начин още тогава. — Хваща ръката ми и побутва тялото ми нежно.

Тръгвам след него надолу по плажа, където ни чакат семействата и приятелите ни.

Всички се усмиват и са спокойни. Разделят се, за да пропуснат мен и Джеси, а аз поглеждам всеки от тях, но виждам само щастливи

лица. Брат ми се усмихва най-широко от всички. Не мога да направя нищо повече, освен да свия рамене, с което да покажа изненадата си. Едва сега забелязвам, че шортите на Джеси са бели, както и моята лятна рокля. Значи ще се оженим още веднъж?

Разположена съм върху влажния пясък и нежните вълни облизват краката ми.

После ни поздравява мъж, който изглежда също толкова спокоен в облеклото си, колкото сме аз, Джеси и всички наши гости. Мълча и приемам приветствията му, докато съединява ръцете ни. Хванаха ме неподготвена, но ще приема това, което става, и ще повторя думите, които искат от мен. Поглеждам в пристрастяващите очи на Джеси и се усмихвам при всяка дума, която му казвам. Потвърждавам всичко.

Подновявам обещанието си да го обичам, да го почитам и да му се подчинявам, после се повдигам на пръсти, за да целуна нежно сочните му устни. Включила съм на автопилот и правя това, което се иска от мен, не защото не знам какво друго да правя, а просто защото това трябва да го направя. Въпреки всичко азверявам себе си на този мъж. Той ме води и аз го следвам. Защото знам, че му принадлежа.

Когато идва ред на Джеси, служителът отстъпва назад и Джеси се приближава, вдига двете ми ръце и полага устните си върху тях, като ги задържа там дълго.

— Обичам те — прошепва и гали с палец мястото, където доскоро бяха устните му. — Цяла вечност с теб няма да е достатъчна, Ава. От мига, в който те видях в кабинета си, знаех, че ще промениш живота ми. Планирам да посветя всяка секунда от него да те боготворя, да те обожавам и да ти се наслаждавам. И планирам да наваксам за празните години без теб. Отвеждам те в Рая, бебче. — Навежда се, хваща ме под дупето и ме повдига високо, така че сега той гледа нагоре към мен. — Готова ли си?

— Да. Вземи ме! — настоявам. Прокарвам ръка през косата му и дръпвам.

— О, аз те взех много отдавна, госпожо Уорд. Но точно сега всичко започва истински — целува ме силно. — Без повече ровене, за да се озовеш под мен. Знаеш всичко, което има да се знае. И без повече признания, защото не ми е останало нищо за казване.

— Мисля, че е останало — прошепвам. Сгушвам се във врата му и съм замаяна от цялата му свежа ментова прелест.

— Така ли? — пита и ме понася към блестящата хлад на Средиземно море.

— Да. Кажи ми, че ме обичаш!

Той се отдръпва. Зелените му очи проблясват. Запазената само за мен усмивка украсява идеалните му устни, а тъмнорусата му коса е просто рошава купчина, която ръцете ми дърпат настойчиво.

— Толкова много те обичам, бебче.

Усмивам се. Отпускам глава назад и затварям очи, когато той започва да ни върти в кръг. Слънцето топли лицето ми, а тялото му, близо до моето, стопля всичко останало.

— ЗНАМ! — крещя и се смея. После се озоваваме под водата и се насочваме към устните си. Прилепям се към него, сякаш животът ми зависи от това, защото наистина зависи.

Това е. Това сме ние. Това ще бъде нашето нормално състояние винаги, без повече шокиращи разкрития и без повече признания. Двата идеални белега на неговия ненормално идеален корем са постоянно напомняне за трудния път, който извървахме заедно, но неумолимият блясък на щастие в шокиращо зелените му очи е постоянно напомняне, че аз все още имам този мъж.

И винаги ще го имам.

Край.

ЕПИЛОГ

Мамка му, колко време ще трябва да търпя домът ми да е обсаден, а жена ми и бебетата ми да са обсебени? Прекалено дълго, ето колко. Часове вероятно. Мога да грабна подаръците им и да им хвърля по парче торта, а след това да затворя вратата в лицата им. Усмиввам се вътрешно, като си представям изражението на Елизабет, ако го направя. Ще бъде болезнено. А за да се долее сол в раните ми (разбирай лошо настроение), тази година имаме и приятели от детската градина. И техните майки — много жени, които приеха предложението на Ава да останат, ако искат. И, разбира се, те искаха.

Сърдит трополя надолу по стълбището на прекрасното ни малко имение, докато закопчавам ризата и дъвча устната си. Търся някакво извинение, за да избегна това стълпотворение. Но не откривам такова. Моите бебета днес стават на пет години и дори удивителните тактики за преговаряне на тате няма да ги убедят, че купонът е лоша идея — не след като вече са решили. Опитвах всеки път през последните четири години и всеки път буквално се плъосвах по лице, но само защото моята красива жена се намесваше в тяхна полза. Може би, ако тази година ги хвана насаме, мога да ги пречупя с нещо. Дали да не опитам отново със ски?

Стигам до долу, бързо се поглеждам в огледалото и се усмихвам. Изглеждам все по-добре. Все още съм красив и тя все още не може да ми устои. Животът е ужасно хубав.

— Тате!

Обръщам се и всичко в мен се разтапя, докато гледам как момченцето ми тича надолу по стълбите. Тъмнорусата му коса е рошава купчина около красивото му личице.

— Хей, рожденико! — Зелените му очи проблясват, докато се изстрелва към мен, красивият хулиган. — Полека! — смея се, когато се забива в мен и запълзва нагоре по тялото ми.

— Познай какво! — Очите му са ококорени от вълнение.

— Какво? — Интересът ми не е престорен. Наистина съм любопитен.

— Нана Лизбет каза, че може да спим в нейната къща довечера. Утре ще ни води в зоологическата градина!

Опитвам се да скрия недоволството си и да покажа вълнение, равно на неговото.

— Нана Лизбет живее прекалено далеч, а тате обича да ви води сам в зоологическата градина — казвам. Хвърлям го върху раменете си и се обръщам към огледалото. — Виждаш ли колко сме красиви?

— Знам — отговаря пренебрежително, което ме разсмива. — Нана и деди живеят на десет минути. Проверих на телефона на мама.

Бързо ми се напомня, че моята скъпоценна тъща наистина живее на десет минути. Красотата на Нюкий не може да задържи Елизабет и Джоузеф далеч от внуците им, или по-точно казано от моите бебета.

— Хей, мислех си — опитвам смяна на темата или тактика за отвлечение на вниманието, все едно. — Трябва отново да отидем на ски — говоря с прекалено ентусиазиран глас с надеждата да го заразя.

— Вече чакаме гости. — С малките си ръце хваща челото ми и те покриват бръчката, която току-що е заела мястото си.

— Така ли?

— Да, мама каза така и каза да не те слушаме, ако се опиташ да ни отклониш от купона.

Раменете ми хлътват и си отбелязвам наум да уредя едно наказателно чукане на малката заговорническа изкусителка.

— Мама има нужда от парите на тате, за да го направи. — Безсрамен съм.

— Защо не искаш да имаме купон, тате? — Малкото челце е същото като моето в бръчкането и веднага започвам да се чувствам като гадняр.

— Искам, приятел. Просто не обичам да ви дяля — признавам.

— Ти също може да играеш. — Навежда се и целува грубата ми буза. — Мама ще е доволна.

— Защо? — Знам защо ще бъде доволна. Осуетила е маневрите ми. Наказателните чукания стават две — едно за това, че е провалила подмолните ми планове, и едно за самодоволството ѝ.

— Защото не си се обръснал. — Потрива длан по бузата ми няколко пъти и аз се усмихвам на моя красив малък мъж, после

тръгвам към кухнята.

Спирам на вратата и няколко минути гледам моя ангел. Тя неистово разбърква някаква кафява гадост в голяма купа, а идеалната извивка на задника ѝ ме кара да се прехласна. Абсолютно съвършенство. Моят малък мъж не ме тормози да продължа напред. Просто седи щастливо на раменете ми и чака омагьосаният му баща да тръгне отново. Свикнал е с моите мечтателни състояния, особено когато майка му е наблизо. Нямам никаква шибана представа какво съм направил, за да заслужи тази жена и тези красиви деца, но няма да споря с боговете на съдбата.

— Мамка му! — ругае тя, когато едно топче шоколад излита и се озовава на маслинената ѝ буза.

— Мамо! Внимавай с езика!

Тя се обръща, въоръжена с дървена лъжица, покрита с шоколад, и се намръщва на ухиленото ми лице, после обръща големите си кафяви очи към сина ни.

— Съжалявам, Джейкъб.

Усмивката ми се разширява, а тя се намръщва още по-силно. Толкова съм самодоволен, но знам, че ще си платя по-късно. Тя не може да се прави на непокорна малка изкусителка, когато бебетата са наоколо, и това ми харесва.

— Какво правиш, бебче? — вдигам Джейкъб от раменете си и го поставям на един стол. Подавам му телефона, за да си играе, после се отправям към хладилника и вадя буркан фъстъчено масло.

— Шоколадови бонбони с фъстъчен пълнеж. — Ава е изнервена, но аз не ѝ предлагам помощта си. Тя знае, че съм абсолютна нула в готвенето и няма да я улесня. За следващата година предричам ски.

Зад нея съм, гледам надолу към купата и си мисля, че може да си остана с бурканите. Бог да я благослови, опитала е милион пъти, но изобщо не може да настигне знаменитите шоколадови бонбони с фъстъчен пълнеж на мама.

— Колко буркана от фъстъченото ми масло изхаби за това? — питам. Притискам се към гърба ѝ и не пропускам възможността да докосна с устни врата ѝ. Тя мирише прекалено хубаво.

— Два — избутва купата. — Искам Кати да се върне.

Засмивам се и я завъртам. Притискам я към плота, а тя размахва дървената лъжица в лицето ми. Втвърдявам се, по дяволите. Не мога да

го спра. Навеждам се, гледам как тя ме гледа и облизвам бузата ѝ.

— Не започвай нещо, което не можеш да довършиш, Уорд! — прошепва тя с дрезгав и съблазнителен глас. Вече съм твърд.

„Мамка му!“

Избутва ме с многозначителна усмивка.

— Трябва да довърша това. Гостите ще започнат да идват. — Отново е самодоволна, с което си спечелва трето наказателно чукане. Тя знае какво прави, знае, че няма да има обратно броене или прегазване, при положение че бебетата са наоколо.

Или бебе.

— Къде е Мадри? — дискретно намествам панталона върху слабините си, преди да се обърна към момченцето ми, което няма представа какво става около него. Не е необичайно да вижда, че тате обича мама. Но трябваше сериозно да поработя върху самоконтрола си.

Джейкъб не вдига поглед от телефона ми, но виждам, че малкото му лице се сгърчва от погнуса.

— Облича си роклята. Цялата е на волани. Нана я купи.

Извъртам очи, защото знам, че момиченцето ми ще изглежда така, сякаш около него се е взривила машина за захарен памук.

— Защо майка ти мисли, че моята дъщеря трябва да изглежда като нападната от розова фурия? — Сядам до Джейкъб и слагам буркана между нас, за да може да си взима. И той го прави. Топчестият му малък пръст се гмурва право вътре и загребва голямо количество. Гърдите ми се издуват от гордост и аз въздишам около пръста в устата ми. Поглеждам към Ава за отговор.

Веждите ѝ са вдигнати високо, докато клати глава към Джейкъб с топла усмивка, но когато се обръща към мен, вече не се усмихва. Какво съм направил?

— Не я дразни, Джеси!

— Няма! — смея се. Мамка му, ще го правя и ще се наслаждавам на всеки момент.

— Нана те нарича заплаха. — Джейкъб поглежда към мен, а пръстът му все още виси от устата. — Каза, че винаги си бил и винаги ще бъдеш. Вече го приема. — Той свива малките си рамена.

Избухвам в смях и сега Ава се смее заедно с мен, замечтаните ѝ шоколадови очи проблясват, а сочните ѝ устни ме умоляват да ги

завладея. Тогава маха престилката и разкрива стегнатата си дребна фигура. Вече не се смее. Задъхвам се и пъхвам ръка под масата, за да се опитам да се овладея. Това е постоянна битка.

— Харесвам роклята ти. — Плъзвам лениво очи по цялата дължина на тясната черна рокля, докато планирам как да я съблека по-късно. Може да съм добър и да ѝ позволя отново да я облече, тя наистина изглежда невероятно в нея, но знам, че няма да съм в състояние да се заема с плановете си до доста по-късно.

— Ти харесваш всички рокли на мама — обажда се Джейкъб уморено и аз откъсвам поглед от тялото, което ме подлудява от желание.

— Така е — съгласявам се и разрошвам разбърканата руса коса. — Като говорим за рокли, ще отида да намеря сестра ти.

— Добре — съгласява се, отново се втренчва в телефона ми и пак топва пръста си.

Скачам и отивам да търся Мади. Прескачам стъпалата по две и нахлувам в гъмжащата от розово стая. — Къде е рожденичката ми?

— Тук! — изписква тя и се появява от къщата си за кукли.

Едва не се задавям.

— Няма да носиш това, госпожичке!

— Напротив, ще го нося! — изтичва през стаята, когато тръгвам към нея.

— Мади! — Какво става, мамка му? Тя е на пет! На пет шибани години. Къде е това шибано воланесто нещо?

— Мамо! — пищи тя, когато хващам глезена ѝ на леглото. Може да опищи шибаната къща. НЯМА да носи това нещо. — Мамо!

— Мади, ела тук!

— Няма! — изритва ме. Малката мръсница ме изритва и се изстрелва от стаята, като оставя сринатия си на купчина стресиран баща върху розовото пухкаво легло. Бях победен от петгодишно момиченце. Но това момиченце е дъщеря на моята красива съпруга. Прецакан съм.

Вдигам се и се оправям, после хуквам след нея.

— Не тичай надолу по стълбите, Мади! — крещя и направо се хвърлям надолу след нея. Гледам как малкото ѝ задниче в тесни панталонки изчезва в кухнята, докато търси подкрепление от майка си.

Бия спирачки и гледам как се катери по тялото на Ава.

— Какво става? — пита Ава и ме поглежда така, сякаш съм си изгубил ума. Може и да съм.

— Погледни я! — размахвам ръце към момиченцето си като умопобъркан. — Виж!

Ава я поставя на пода и кляка долу. Избутва шоколадовите вълни на моето бебче през рамото ѝ и дръпва надолу ръба на тази нелепа къса тениска. Може да я дърпа колкото шибано иска. Няма да остане на тялото на моето бебче.

— Мади. — Ава е преминала в умиротворяващ режим. Нещо, за което вероятно аз трябваше да се сетя, преди да изтърся смъртоносните думи. Трябваше да съм се научил досега никога да не казвам „не“ на Мади. Това е шибаното правило номер едно. — Тате смята, че тениската ти е малко малка.

— Смятам — намесвам се само за да изясня. — Прекалено малка.

Моята малка госпожичка ми се мръщи.

— Той е неразумен.

Ахвам и насочвам обвинителен поглед към Ава. Поне има приличието да изглежда виновна.

— Виждаш ли какво си направила?

— Тате командва — припява Джейкъб, като срязва всяка възможност, която имах, да спечеля точка.

Този път Ава ахва.

— Трябва да помниш, Уорд, че тези малки ушички чуват всичко.

Постъпвам разумно и си затварям устата. Жена ми не може да скрие раздразнението си и не го очаквам от нея. Очаквам да махне това жалко подобие на тениска от дребното тяло на момиченцето ми.

— Той не може да казва какво ще облека! — изстрелва Мади през кухнята, а пухкавите ѝ ръчички се скръстват върху малките гърди. Поглеждам към моята непокорна изкусителка и виждам, че не успява да скрие красивата си усмивка.

„Мамка му!“ Мушвам ръце в косата си. Скоро няма да ми остане нищо от нея, особено когато Ава се заеме с него. Моментално забравям смущението си и се усмихвам. Почти усещам как Ава дърпа косата ми, докато забивам члена си в това красиво тяло. Но бързо се връщам към реалността. Моята малка госпожичка забива недоволни кафяви очи в мен.

Гледам как Ава я увещава, после хваща малките ѝ рамене и я обръща към мен.

— Мади е готова на компромис. — Ава килва глава настрани и в погледа ѝ се чете „угоди ѝ“.

От това не се чувствам по-добре. Угаждал съм на Мади преди и в резултат трябваше да я изнеса от супермаркета на рамо, докато тя опищаваше магазина и ме риташе до смърт. Обръщам към Ава умолителен поглед и се цупя като идиот, но тя само поклаща глава и нежно побутва моята своенрава госпожичка към мен.

Мади ми се усмихва и протяга ръчички към мен, за да я взема. Топи шибаното ми сърце. За Бога, какво ме очаква в идните години? Ще бъда плешив или може би мъртъв. Или може да съм в затвора, защото ако някое малко лекенце я пипне, ще му изтръгна шибаното сърце. Грабвам я и оставям Ава да помага на моето сговорчиво момче да си обуе кецовете.

— Татко, трябва да се успокоиш. Ще си докараш инфаркт — сгушва се във врата ми и моята бясна, откачена любов към непокорната ми госпожичка се връща с пълна сила. Но жена ми вече е заслужила четвърто наказателно чукане за деня.

— Тате! А ти трябва да спреш да слушаш майка си. — Качвам стълбите бързо и нахлувам в стаята ѝ, като я хвърлям на леглото. Сърцето ми се пръска, докато я слушам да пици доволно. После се изправя и започва да подскача нагоре-надолу по леглото, а дългите ѝ шоколадови кичури летят навсякъде. — Така — потривам ръце в опит да направя това, което съм на път да предложа, вълнуващо. Къде ще намеря дънките и пуловерите ѝ? Отварям розовите врати на гардероба ѝ и започвам да оглеждам закачалките. Ръцете ми веднага попадат на нещо пълно и накъдрено. Вадя го и вдигам ужасното нещо. Лицето на Мади копира моето отвратено изражение. — Баба ти трябва да спре да ти купува рокли.

— Знам — сяда и кръстосва крака. — Ще я прегaziш ли днес, татко?

— Тате! — отвръщам и набутвам роклята на най-горния рафт с въздишка. — Възможно е.

— Смешно е — Мади се кикоти.

— Знам — вадя сладка малка моряшка рокличка. Няма ръкави, но ще намеря жилетка. — Ами тази?

— Не, татко.

— Тате! Ами тази? — показвам ѝ лимоново, дълго до глезените брокатено нещо, но тя поклаща непокорната си малка глава. — Мади — въздъхвам, — ти няма да носиш това — Боже, дай ми сила бързо, преди да съм извил упорития ѝ малък врат.

— Ще нося чорапогащник. — Тя скача и отваря чекмеджето на розовия си скрин. — Ето този — казва и вдига някакво бонбонено раирано нещо.

Накланям глава в благосклонно кимване. Мога да приема това.

— Ами тениската?

Тя поглежда надолу и гали малкото си коремче.

— Тази ми харесва.

— Тогава какво ще кажеш да купим една в по-голям размер? — правя компромис.

Дръпвам ментовозелена тениска с дълги ръкави, покрита със сърчица, и я вдигам, целият горя от желание и се усмихвам. — Аз обичам тази. Направи тате щастлив! — цупя се, мамка му, като тъжен и отчаян идиот, а виждам, че нейният петгодишен ум също смята, че съм идиот.

— Добре — въздъхва тежко. Това е глупаво. Тя е тази, която угажда на мен.

— Добро момиче. — Вдигам я и я поставям на леглото. — Вдигни! — Вдига ръце във въздуха и ми позволява да я отърва от полутениската, а после да я заменя със зелената, която толкова много обичам. След това свалям панталонките и покривам малките ѝ крачета с прекрасния бонбонено раиран чорапогащник, и накрая връщам малките дънкови неща. — Идеално — отстъпвам и кимвам одобрително, после вадя сребърните ѝ високи кецове от гардероба. — Тези ли? — не знам защо питам. Тя отказва да носи друго.

— Да — пада на сладкото си малко задниче и вдига крака, за да ѝ ги обуя. — Тате?

Напрягам се от глава до пети, щом чувам името, с което непрестанно настоявам да ме нарича. Иска нещо.

— Мади! — отговарям бавно и предпазливо.

— Искам сестричка.

Едва не падам по задник от смях. Още едно момиче ли? Мамка му, ще трябва да ме упоят и да ме вържат, за да измъкнат семето ми.

Никакъв шанс. Никога!

— Какво е толкова смешно? — Мади учудено гледа лицето ми.

— Мама и аз сме щастливи само с вас двамата — усмирявам я. Бързо слагам другата обувка, нетърпелив да избягам от стаята и от разговора.

— Мама иска още едно бебе — уведомява ме и шокираните ми очи скачат към сериозния ѝ шоколадов поглед. Ава иска още едно бебе ли? Но тя мразеше бременността. Аз я обожавах. Тя я мразеше. Аз обожавах всичко в нея освен раждането. Ава наистина ми отмъсти по време на тези адски двайсет и четири часа.

Бях намушкван с нокти, постоянно ми се крещеше и бях заплашван с развод при множество случаи. А устата ѝ беше като шибан канал. Но това, което ме убиваше най-много, беше да я гледам в такава адска болка и да съм неспособен да ѝ помогна.

Нищо не можех да направя за нея и повече не планирам да я подлагам на това.

— Имаме нужда само от вас двамата — потвърждавам. Вдигам я от леглото и я поставям на мъничките ѝ, покрити със сребро крачета.

— Знам — побягва със смях. — Мама каза, че очите ти ще изскочат, и наистина изскочиха!

Смея се, но не защото е смешно. Не е. Смея се, защото съм шибано облекчен.

Никога не бих могъл да откажа на Ава, ако тя наистина иска още едно бебе. Не и след моя творчески подход да се сдобием с нашите прелестни копия. Усмивам се с щастливата усмивка, която пазя единствено за моите бебета. Толкова се радвам, че скрих тези хапчета.

Това наистина е най-дългият следобед в живота ми. Десетки деца тичат наоколо и пицят, а майките им се преструват, че наглеждат отрочетата си, но съм под постоянното наблюдение на отчаяната група отегчени домакини. Може би трябва да зарежа заниманията си като личен треньор и да инвестирам малко време в даването на уроци по различни видове чукане и начини на задоволяване на съпрузите на тези жени. Кимам замислено на себе си, когато мама се появява в зрителното ми поле.

Има онова изражение и знам, че ще ми чете лекция.

— Сине, карай полека! — Поглежда бутилката бира в ръката ми и направо ме кара да отпия.

Отивам до нея и я прегръщам, за да не се тревожи.

— Майко, спри да се суетиш! — Повеждам я към терасата, където баща ми, Амалия и доктор Дейвид седят и бърбят щастливо. Бебетата ми също не успяват да държат родителите ми настрана.

— Аз просто... — мама запъва на думите, поставя ръка на стомаха ми и разтрива леко. — Просто се тревожа, това е.

Знам, че се тревожи, но няма нужда. Мога да се насладя на няколко бири както всички останали и мога да го правя в приятна атмосфера със семейството си. Но все още не докосвам водка.

— Е, казах, че не трябва, затова спри! Край! — насърчавам я да седне до баща ми. — Искаш ли бира, татко?

Поглежда ме усмихнат.

— Не, синко. Обещах на Джейкб няколко скока на онова надуваемо нещо — сочи през моравата. Обръщам се и виждам десетки деца, напompани с Е-та^[1], да скачат и пицят на надуваемия замък.

— Късмет! — Дейвид се смее и поставя дланта си върху издуващия се корем на бременната му жена. Усмихвам се топло и гледам как татко бавно отива към Джейкб, който маха като луд с ръка на дядо си. И тогава забелязвам Елизабет, коленичила пред Мади, да се опитва да върже къдриците ѝ на шибани опашки.

— Остави я на мира, мамо! — извиквам през градината. Спечелвам си мръсен поглед от Елизабет и кикотене от моята малка госпожичка.

— Прегазвай, тате! — пици Мади, избутва ръцете на баба си от косата си и побягва към къщичката на дървото.

Хиля се, докато гледам как изстрадалата майка на Ава се вдига на крака. Не мога да се спра. Тя ме поглежда заплашително, което ме кара да се ухилия още повече.

Нищо не ме радва повече от това да я дразня, но тя доста добре се справя да ми отвръща, така че не се тормозя много. Просто ще продължа да се наслаждавам.

— Защо дъщеря ти трябваше да бъде като теб? — вика през моравата към мен.

Едва не изплювам бирата си.

— Като мен ли?

— Да, като теб. Предизвикателна.

Смея се. Сигурно се шегува.

— Мисля, че ще откриеш, че моята малка дама е копие на *твоята* дъщеря. Тя е абсолютно непокорна.

Елизабет пухти, докато оправя блузата си, после се отправя към кухнята, за да помага на Ава. Предизвикателна ли? Глупавата жена не знае за какво говори.

Оставям мама с Амалия и Дейвид и отивам при приятелите ни, които без никаква изненада са се настанили на бара.

— Мой човек! — Сам ме тупва по гърба, а Джон кимва, докато се навеждам, за да може Кейт да целуне бузата ми.

— Всички ли са добре? — питам и се сригам на един от столовете. — Къде е Дрю?

Кейт се смее и сочи надуваемия замък, където Дрю се провира през купищата деца, за да намери дъщеря си.

— Искате да е сигурен, че Джорджа ще се върне при майка си без рани и синини.

— Като говорим за деца — соча с бутилката между Кейт и Сам. Не мога да сдържа сериозното си изражение, когато тялото Джон започва да се тресе и цялата къща започва да вибрира от този дълбок смях.

— Джеси — въздъхва Кейт, изтощена от постоянния ми въпрос. — Казах ти. В това тяло няма и грам майчински инстинкт.

— Справяш се с моите бебета съвсем добре — посочвам. Страхотна е с тях.

— Да, защото ви връщам прелестните създания, щом ми омръзнат — ухилва се.

Аз също се усмихвам и вдигам бутилка, за да се чукна с нея.

— Ще потърся съпругата си. — Ставам отново, нетърпелив да я открия и да ѝ съобща точно какво планирам да направя с нея по-късно. Къде е тя?

Откривам я в кухнята с Кати, която е поела подготовката на храната.

— Ето го моето момче! — изпява старата ми икономка. Повдига се, за да целуне бузата ми, после излиза от кухнята с поднос, пълен с малки сандвичи с изрязани корички. — Ще кажа на Клайв да събере децата. Какъв прекрасен ден!

Гледам как излиза. Обръщам се бавно, докато откривам това, което търся. Ава ме наблюдава внимателно и очите ѝ се замъгляват.

Никога няма да ми се насити.

— Липсваше ми. — Тръгвам напред и оставям бутилката на плота. Кърпата пада от ръцете ѝ и Ава се обляга на плота, сякаш ме приканва, малката изкусителка.

Не съм нежен. Грабвам я и я приковавам към стената, а устата ми открива сладката плът на врата ѝ.

— Джеси, недей! — въздиша тя и се извива към гърдите ми.

— По-късно ще разкъсам тази рокля и ще те чукам до следващата година.

Тя стене, вдига голото си коляно и потрива леко твърдия ми член.

Контрол, контрол, контрол. Шибан контрол!

— Дадено — мъдро се съгласява тя. Не че има избор. Където и когато, знае го. Но не сега, мамка му!

Ръмжа от безсилие и откъсвам тялото си от нейното.

— Обичам те, по дяволите!

— Знам. — Усмива се, но от това очите ѝ не заблестяват както обикновено.

— Какво има, бебче? — Навеждам се, за да изравня лице с нейното. — Кажи ми!

Тя въздиша и ме поглежда почти нервно.

— Искане ми се Дан да беше тук.

Нужна е цялата ми любов към тази жена, за да не изръмжа от безсилие. Мамка му, тъпакът ми струваше почти половин шибан милион, откакто го познавам, не че някога ще споделя това с Ава. Тя знае за първото плащане, но не и за последвалите две. Само ще се притесни. Той просто не може да не си навлича белята.

— Прекалено тежко е за него — казвам това, което знам, че ще я успокои. — С Кейт и Сам, знаеш...

— Знам — съгласява се. — Държа се глупаво.

— Не, не се държиш глупаво. Целуни ме, жено! — Трябва да отвлека вниманието ѝ.

Тя не губи време. Веднага се нахвърля върху мен, стене в устата ми и дърпа косата ми. Винаги действа. — Вкусът ти е прекрасен — ръмжа. Мамка му, ще си изгубя ума. Захапвам устната ѝ и притискам хълбоци към извивките на идеалното ѝ тяло. — Ще ги разкарам — заявявам. — Натрапници!

Тя се усмихва с онази нейна усмивка и аз се втвърдявам още повече.

— Престани да се държиш неразумно! — смее се. — Това е денят на твоите бебета.

— Няма нищо неразумно в това да искам теб и бебетата ми само за себе си. — Опитвам се да се съсредоточа върху охлаждането на бясната си ерекция, но докато тялото ми е притиснато в Ава и очите ѝ ме молят да я обладая, това е напълно невъзможно. — Не мога да те гледам — мърморя. Отстъпвам и излизам от кухнята рязко, преди да съм я навел върху плота.

На път съм да приключа купона.

Направо изритвам последните гости навън. Оказват се родителите на Ава. Те ще вземат децата за през нощта, затова съм почти деликатен. Навеждам се над задната седалка на колата на Джоузеф. Сърцето ми тупти щастливо от кикота на моите бебета, когато ги обсипвам с целувки едно по едно.

— Да не слушате нана! — намигам. Получавам още едно колективно кикотене и хокане от Елизабет, после затварям вратата и тичам обратно в къщата.

— Ава? — крещя и мушкам глава през вратата на кухнята. — Ава?

— Ще трябва да ме намериш — смее се тя, но не мога да разбера откъде идва копчиненият глас.

По дяволите, тя играе игри с мен!

— Ава, не ме вбесявай до лудост! — предупреждавам. Къде е, мамка му? — Ава? — сега мълчи и така ще си го отнесе, когато я докопам! — За Бога! — крещя. Прескачам стъпалата по четири наведнъж и връхлитам в спалнята ни. — Ава?

Нищо.

Стоя по средата на стаята и обмислям следващия си ход. Не ми отнема много време.

— Три — казвам го спокойно и с максимална увереност. Аз съм самоуверен. Тя не може да ми устои. — Две — стоя на място и се ослушвам за признаци на движение.

Нищо. — Едно — казвам тихо, а членът ми подскача диво. Знам, че е близо.

— Нула, бебче — прошепва тя зад мен. Прелъстителният ѝ глас ме кара да се усмихна. Обръщам се и едва не се олюлявам назад, когато виждам да стои пред мен само по малки дантелени бикини. Мамка му, тя става все по-красива с всеки изминал ден. Въпреки неотложната ми необходимост отделям време да погълна с поглед моята съпруга в цялото ѝ съвършенство. Очите ми се плъзгат по твърдите ѝ идеално оформени гърди, по нелепо плоския корем и надолу по прекрасните крака. Членът ми пулсира, докато я гледам как плъзга дантелата по бедрата си. После разкопчавам бавно ризата и свалям дънките. Ава, изглежда, не възразява. Големите ѝ кафяви очи са омаяни от моята жилавост. Нищо не се променя.

— Харесва ли ти това, което виждаш? — гласът ми е нисък и изкушаващ, въпреки че тази жена не се нуждае от изкушения, щом става дума за мен.

Устните ѝ се разтварят и езикът ѝ се плъзва по пълната ѝ долна устна. Твърд съм.

Навсякъде.

— Свикнала съм — прошепва, а очите ѝ се стрелкат по гърдите ми.

Нахвърлям се върху нея за миг. Устата ми напада нейната с груба сила. Ава не ме спира и никога няма да го направи. Увива крака около хълбоците ми, а ръцете около врата ми и цялата отново е моя.

— Колко силно мислиш, че ще крещиш, докато те чукам? — казвам, докато я притискам грубо в стената и дишам в лицето ѝ.

— Доста силно бих казала — пъшка тя. Вкопчва се в твърдия ми гръб, после премества ръце в косата ми и дръпва силно.

Усмихвам се. Отдръпвам се назад и набивам члена си в нея. Отмятам глава с вик, който е удавен в нейните крясъци.

Вече не настоявам да виждам очите ѝ. Нямам нужда да проверявам дали е истинска.

Докато сърцето ми бие, ще знам, че е.

Край.

---

[1] Редица подсладители, ароматизатори, консерванти и други, слагани като добавки в храни и напитки. — Б.пр. ↑

БЛАГОДАРНОСТИ

Вече благодарих многократно на семейството и приятелите ми, сега е ред на хората, които се появиха в живота ми след това.

На Джени и Гите, казвала съм го и преди, ще го кажа отново и отново. Проклятие, обичам ви много силно.

На агентите ми Андреа Барзви и Кристън Кийн от „Ай Си Ем Партнърс“. Още щом влязох в офиса ви, разбрах, че съм се озовала точно там, където ми е мястото. За първи път се почувствах развълнувана вместо смазана и причината бяхте вие. Вечно ще съм ви благодарна.

На Бет и Селина от „Гранд Сентръл Пъблишинг“ за вашата вяра в мен като дебютиращ автор. Поразена съм от възможностите, разкриващи се в бъдещето ми, бъдеще, което вие предложихте да подкрепите и да поддържате. Благодаря ви.

На блогърите, които се трудят неуморно, за да рекламират и подкрепят авторите, и на моите луди, обсебени от Джеси дами, които придадоха изцяло ново значение на думата „ентусиазирани“. Страхотно е, че сте тук, затова, моля ви, никога не си отивайте! Планирам да пленя живота ви въображение за години, години напред и нямам търпение.

Много неща се случиха след издаването на „Този мъж“ и „Под този мъж“.

Прекалено много неща, за да бъдат разбрани напълно, но те се случиха и се случиха с мен — малкото британско момиче, което имаше натрапчива идея, от която просто не можеше да се отърве. И аз много се радвам, че не се отървах от нея, защото в противен случай нямаше да има Джеси Уорд и нямаше да има прегазване, обратно броене или пръсти, потопени във фъстъчено масло. Това са само някои подробности от пристрастяващото му поведение, които повлияха на моите прекрасни читатели не по-малко от страстната любов на моите герои.

Напрежението да издам „Изповядан“ беше огромно, но се надявам, че съм се справила. Това е заключението, последната част от историята на Джеси и Ава.

Наслаждавайте се!

Джоди

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.